[Ultimul secret]

[Lynn Sholes&Joe Moore]

Traducere: [Ion-Șerban Ciornei]
Editura [Universitară], [2009]

[Ultimul secret]

Versiune ebook: [1.0]

[Ultimul secret]

© 2006 by Autor, editura, etc. (ptr. ediţia originală)
© Editura , 2009 (ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Autorii doresc să mulţumească pentru ajutorul acordat la adăugarea unei note realiste acestei lucrări de ficţiune următoarelor persoane:

Cpt. Jennifer FAUBERT
Afaceri Publice
Comandamentul Apărării Acrospaţiale Americane

Dr. Wayne D. PENNINGTON. Ph.D.
Profesor de Inginerie geofizică
Universitatea Tehnologică Michigan

Serafin M. CORONEI MOUNA
Departamentul de limba şi cultura spaniolă şi portugheză
Universitatea Princeton

Deanna WESOLOWSK Departamentul Clasic
Universitatea Marquette

Mulţumiri speciale pentru:
Herriet COOPER
Lee JACKSON

PROLOG

Încă de la începutul timpurilor, omenirea a fost bântuită de mistere, fenomene inexplicabile şi apariţii stranii. Unele au fost puse pe seama naturii sau a ştiinţei. Dar rămân câteva mituri, puţine – ce s-au transmis de-a lungul generaţiilor –, care continuă să persiste chiar şi în prezent. O mică parte nu a putut fi explicată niciodată.

Unul dintre acestea îşi are originea în *Geneza* din Vechiul Testament şi vorbeşte despre o rasă de giganţi numiţi neflimi. Cei Căzuţi. Izgoniţi de Dumnezeu fiindcă se aliaseră cu Lucifer în Marea Bătălie pentru Ceruri, Nephilimii au fost condamnaţi să bântuie pământul, stigmatizaţi pentru eternitate – fără a putea muri ori a se ridica la Ceruri vreodată. De-a lungul epocilor, Cei Căzuţi s-au adaptat obiceiurilor specifice oamenilor, ca înfăţişare şi comportament, până când prezenţa lor a fost uitată.

Conduşi de Satana, Nephilimii plănuiau cu meticulozitate ziua în care se vor răzbuna pe Dumnezeu, răpindu-i acestuia lucrul cel mai preţios: creaţia sa supremă – omul.

Timpul bătăliei finale se apropia. Armata întunecată a Nephilimilor se întregea şi se pregătea. Dar un singur lucru le stătea în cale: un om care le împărtăşea moştenirea şi sângele. Cotton Stone îi mai oprise odată, cândva. Cei Căzuţi nu aveau să facă aceeaşi greşeală de două ori.

DOBORÂŢI AVIONUL

00:20:15

Pasagerul de pe locul 2K, clasa business, al zborului Virgin Atlantic Airbus A340 îşi fixase privirea pe uşa cabinei pilotului. Cu doar zece secunde mal devreme, îşi ridicase ochii din „Newsweek” la auzul unui bubuit sonor, venind din cabina de pilotaj.

Acum, împreună cu cei din jurul său, rămase consternat la cuvintele pilotului, care vorbea pe un ton ridicat, prin staţie.

— Sunt căpitanul Krull. Întâmpinăm dificultăţi tehnice. Toţi pasagerii sunt rugaţi să rămână pe locurile lor.

Căpitanul făcuse şi alte anunţuri pe parcursul zborului de la Londra spre New York. Dar, de astă dată, vocea sa sună stresat, iritat.

Una dintre stewardese se îndepărtă cu precauţie de galera ce separa clasa întâi de cabina de pilotaj. Stătea tăcută în faţa uşii de ieşire, greu ranforsate, ţinând încă în mână prosopul pe care-l folosise pentru a-şi şterge o pată de pe mânecă. Pasagerul de pe 2K îl urmări privirea îndreptată spre anunţul înscris pe uşa cabinei de pilotaj: *Intrarea interzisă. Nu se fac admişii în timpul zborului* sub ochii lui, însoţitoarea de bord trase de un mâner prins în perete şi apăsă un buton care, presupunea el, o conecta cu cabina pilotului. Aceasta vorbi în receptor şi aşteptă răspunsul. Observă că expresia feţei i se schimba treptat, în timp ce asculta.

Apoi, încet, agăţă la loc receptorul şi-şi acoperi gura cu palma. Se întoarse către pasageri, cu chipul palid.

Bărbatul îşi împinse ochelarii la loc pe nas şi dădu să se ridice.

— Vă rog să rămâneţi pe locul dumneavoastră, domnule, zise ea.

— Ce se întâmplă? Se auzi o femeie, cu ton ridicat.

— Ce naiba a fost zgomotul acela? Întrebă alt pasager.

În ciuda ordinului ei, pasagerul 2K se ridică.

— Este ceva în neregulă cu avionul? Întrebă el.

— Nu, avionul nu are nimic, răspunse ea, încercând – vizibil – să digere ceea ce tocmai auzise în receptor.

— Suntem deturnaţi? Întrebă acesta.

Stewardesa îşi muşcă buza de jos:

— Căpitanul Krull spune că l-a împuşcat pe copilot şi e pe cale de a se sinucide. Făcu un pas înapoi înspre galeră.

— Intrarea în cabină este blocată, nu-l putem opri.

00:12:06

— Căpitane Krull, aici e Thomas Wyatt. Înalt şi îngrijit, îmbrăcat în jeanşi decoloraţi şi tricou Denim, Wyatt stătea pe veranda cabanei sale, survolând cu privirea apele întunecate ale lacului Alligator, în pădurile Floridei de Nord.

— Mă auziţi? Vorbi el în telefonul mobil.

Niciun răspuns.

— Domnule căpitan, sunt aici ca să vă ajut.

Nimic.

Wyatt ştia că nu mai puţin de o sută de oameni ascultau convorbirea, ce fusese legată direct la sistemul de comunicare al avionului. Îşi imagina grupuri de militari şi civili la Departamentul de Securitate Naţională, la Pentagon, DoD, NORAD, la FAA şi la numeroase alte agenţii, aplecate peste difuzoarele aparatelor electronice din dotare. Şi era perfect conştient că mai avea doar foarte puţin timp până ce lucrurile ar fi luat o întorsătură tragică. Zborul Virgin Atlantic nr. 45 ar fi lansat codul 7500 de deturnare şi nu i s-ar fi dat permisiunea pentru aterizare,

nici măcar pentru a se apropia de New York, cu un pilot sinucigaş la cârma avionului.

Apăsând telefonul la ureche, Wyatt zise:

— Domnule căpitan, indiferent ce v-a determinat să ajungeţi la acest moment, mai este încă timp de întoarcere. Nu este vorba doar de dumneavoastră, domnule căpitan, ci de cei peste două sute optzeci de oameni aflaţi la bordul avionului dumneavoastră. Ei nu merită să moară. Orice motiv aţi avea, ei nu sunt vinovaţi. Să lăsăm asta pe mâna experţilor, care vă pot rezolva problema.

Wyatt se uita la ceas. Ştia că două avioane F-18 Hornet erau îndreptate spre a intercepta Airbus-ul. Acestea acţionau conform regulilor stricte de luptă, privitoare la codul 7500: forţaţi avionul să devieze de la curs spre un loc de aterizare sigur sau, dacă este necesar, deschideţi focul asupra avionului şi doborâţi-l. Airbus-ul, mare şi greoi, nu ar fi reprezentat o provocare pentru piloţii de vânătoare.

00:11:04

— Căpitane, sunteţi veteran de şaptesprezece ani, zise Wyatt, uitându-se la faxul, lung de trei pagini, din mâna sa.

— Recordul dumneavoastră este o aspiraţie majoră a oricărui pilot. Aveţi o familie – două fetiţe gemene, de zece ani. Sunteţi hotărât să le lăsaţi fără tată? Luând viaţa nevinovaţilor pasageri de la bord, veţi afecta sute, dacă nu mii de vieţi ale prietenilor şi rudelor care-i vor plânge. Iar dacă veţi prăbuşi avionul, nu puneţi la socoteală, oare, şi soarta celor de la sol? De ce nu vreţi să-mi spuneţi ce anume doriţi? Vă asigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să obţin. Nu e prea târziu.

Wyatt ştia că, în mod obişnuit, existau trei motive pentru care cineva lua ostatici: martiriu, crimă sau suicid. Informaţia, care-i parvenise în mod clar, indica varianta a

treia. Şi această variantă era specialitatea lui Thomas Wyatt.

00:10:19

— Căpitane, ni se scurge timpul. Îşi apăsă palma pe frunte, aruncând o privire peste suprafaţa strălucitoare a lacului, ce reflecta brazii înalţi şi tufişurile de palmieri pitici ce-l împrejmuiau. Cabana lui era singura – pe o rază de douăsprezece mile. Wyatt reuşea să se retragă aici de câteva ori pe an, pentru odihnă şi pescuit. Astăzi, pescuitul căzuse din plan.

— Căpitane Krull, pământul e un loc al durerii. Ştiu prea bine asta. Cei mai mulţi nu înţeleg ce poate face stresul din om. Dar eu înţeleg.

Thomas Wyatt trecu încă o dată cu privirea peste faxuri. Profilul lui Krull nu conţinea niciun element relevant pentru mobilul care l-ar fi putut împinge pe pilot spre gesturi extreme. Nu avusese probleme de mariaj ori de natură financiară. Nici abuz de droguri sau alcool. Iar asta făcu sarcina lui Wyatt cu atât mai dificilă. Nu găsea nimic de care să se agaţe, nimic cu-adevărat important care să-i vină în întâmpinare, spre a-l convinge pe pilot că Wyatt era prietenul lui – singurul, poate, în momentul acela. Wyatt avea neapărată nevoie de încrederea lui Krull, dar în lipsa unor argumente de care să se folosească pentru a-l incita pe pilot la conversaţie, Krull nu l-ar fi putut considera niciodată pe Wyatt un veritabil aliat. Situaţia era dramatică. Rămăseseră puţine şanse de a-l convinge să renunţe.

— Căpitane Krull, spuse răspicat Wyatt, ştiind că aceasta era ultima oportunitate de a-l abate pe pilot de la planul său, oricare ar fi fost acela.

— Avioane turboreactoare F-18 de vânătoare se apropie, din spate, de avionul dumneavoastră Unul dintre ele este

tocmai pe punctul de a se poziţiona în lateral, semnalizându-vă să descreşteţi viteza de zbor, să coborâţi la zece mii de picioare şi să-l urmaţi către un câmp de aterizare alternativ. Mă auziţi?

Tăcerea era la fel de deşartă ca şi speranţele lui Wyatt. Se uită din nou la ceas.

— Căpitane?...

00:09:25

— Oh, Dumnezeule! Strigă o femeie, cu câteva rânduri mai în spate faţă de locul unde şedea pasagerul 2K. Arătă cu degetul afară, pe geam.

— Vor trage în noi, să ne doboare!

Pe parcursul ultimelor momente, nivelul de anxietate în Airbus crescuse – de la îngrijorare, la adevărată panică. Abia acum, când toţi priveau înmărmuriţi spre partea laterală a aparatului de zbor şi nu-şi puteau crede ochilor, pasagerul 2K văzu forma lucioasă şi ameninţătoare a unui avion militar turboreactor. Aripile de spate, gemene, aduceau cu două lame de cuţit. Botul alungit precum un ac arăta ca o insectă gata să înţepe. Pilotul din interiorul carlingii trase spre spate, făcând anumite mişcări pentru a capta atenţia căpitanului Krull.

Când pasagerul 2K privi mai atent afară, prin hublou, pentru a avea o imagine mai clară a avionului de vânătoare, văzu ceva ce îi iuţi pulsul şi îi opri respiraţia. Ataşată de extremitatea aripii avionului de vânătoare, era o rachetă mică, albastră, cu teleghidaj. Oare era dintre cele menite să transforme Zborul 45 într-un violent bulgăre de foc, prăbuşind avionul de pasageri în apele reci de dedesubt?

— Sfinte Sisoe! Urlă un pasager adolescent.

— Toată lumea să-şi păstreze calmul! Ţipă însoţitoarea de bord acoperind strigătele pasagerilor.

— Aceasta este procedura-standard. Avionul acela este aici doar pentru a ne escorta în siguranţă către cel mai apropiat câmp de aterizare.

— De ce? Scheună adolescentul.

— De ce ne trebuie o escortă? Ce ne împiedică să aterizăm pe JFK?

— Uite încă unul! Strigă altcineva, din partea opusă a cabinei.

Cel de-al doilea F-18 era atât de aproape, încât se zărea clar faţa pilotului. Pasagerul 2K simţi cum îi cedează genunchii şi se prăbuşi pe spate, în fotoliu, îşi dădu ochelarii jos şi închise ochii. *Procedură-standard?* Îşi spuse în gând. *Ne escortează? Dacă, într-adevăr, copilotul e mort, iar pilotul ameninţă că se sinucide, cine va conduce avionul?*

00:04:02

— Căpitane Krull, ştiu că în momentul acesta puteţi vedea F-18-urile flancând aparatul dumneavoastră de zbor.

Wyatt păşi pe puntea de lângă lac; stropi de sudoare i se aglomerau în dreptul sprâncenelor. Scândurile vechi, îmbătrânite, de doi pe patru metri, scârţâiră sub cizmele sale. Auzi chiţcăitul unor cabotini albaştri, certându-se pentru alunele pe care Wyatt li le aruncase în iarbă, puţin mai înainte de a primi acest nefericit telefon. Ce bine ar fi, acum, dacă problema lui ar fi la fel de banală ca a lor.

00:03:23

— Căpitane, piloţii aceia aud fiecare cuvânt al meu. La fel, şi comandantul NORAD-ului. Nu vor ezita, vă asigur, dacă vor constata că noi doi nu ajungem la un consens. Este de datoria lui, sub jurământ, ca şi a piloţilor, să-i protejeze pe cetăţenii Statelor Unite. Căpitane, toţi au ordine clare, neambigue şi inflexibile. E de-ajuns un singur cuvânt al meu, şi operaţiunea lor este anulată. Ştiu că sunteţi un om de treabă, un tată şi un soţ bun. Vieţile atâtor oameni se află acum în mâinile dumneavoastră. Vă implor, spuneţi-mi ce doriţi. Voi muta şi munţii din loc pentru a vă împlini dorinţa. Pot să fac asta. Am făcut-o pentru atâţia alţii. Îngăduiţi-mi să vă aud măcar vocea...

00:01:02

Pocnitura înăbuşită făcu pe toată lumea din secţiunea business clas să rămână nemişcată, ca şi când cineva apăsase butonul de pauză la un DVD-player. Pasagerul 2K simţi în gură un gust amar când se ridică şi făcu un pas spre uşa cabinei de pilotaj. Ochelarii îi căzură pe podea. Însoţitoarea de bord era la doi paşi în faţa lui, iar o alta se apropia de ei, pe culoar.

— Lăsaţi-ne să intrăm! Strigă stewardesa, izbind în uşă.

— Deschideţi!

Pasagerul 2K o împinse deoparte pe însoţitoare şi izbi apoi puternic cu piciorul în uşă. Parcă se lovise de un un bloc de piatră – piciorul îi ardea de durere. Un alt pasager veni din spate, ţinând în mâini un extinctor. Folosind partea inferioară a acestuia ca obiect de impact. Îl repezi asupra uşii, în mod repetat, lăsând în urmă dâre de vopsea roşie.

Botul avionului pică brusc, provocând dezechilibrul tuturor. În aceeaşi clipă, o femeie de pe rândurile din spate urlă:

— Ne vom prăbuşi!

Airbus-ul se înclină din nou.

Bagaje, pături, perne, sticle cu băutură şi pasageri căzură de-a valma pe podea, alunecând spre capul de balotaj.

Pasagerul 2K se pomeni trântit în genunchi, cu respiraţia întreruptă, când bărbatul cu extinctorul căzu peste el. Deschise gura pentru a striga la celălalt pasager să se ridice de pe el, când un sunet puternic, ca un bubuit de trăsnet, îi răsună în urechi. Întoarse capul spre culoar. Fără ochelari, vederea îi era înceţoşată, dar bănui lesne ce se va întâmpla. Un zid de flăcări se năpusti spre el, un val furios şi necruţător. Îl podidi plânsul când izbuti să respire pentru ultima oară, ştiind că mica rachetă albastră teleghidată îşi găsise ţinta.

00:00:00

FOSILELE LUI GILLEY

Suntem ceea ce gândim. Tot ceea ce suntem apare în gândurile noastre. Iar gândurile ne ajută să făurim lumea.

Buddha

Valea Dinozaurilor, Texas

— LUMEA ESTE PE CALE să se schimbe, Ted, articulă Cotten Stone în telefonul mobil. Îl ţinea într-o mână, iar cu cealaltă sprijinea volanul, conducând maşina închiriată de-a lungul autostrăzii 67, în direcţia Glen Rose, Texas.

— Asta va întoarce pe dos o sumedenie de oameni.

— Sunt impresionat, răspunse Ted Casselman, iar vocea sa căpăta, treptat, accente noi.

Cotten se uită la indicatorul de semnal al telefonului. Pâlpâia între o linie şi niciuna. Spera să nu-şi piardă interlocutorul. Ted fusese şeful ei în perioada în care lucrase la Satellite News Network. Reuşise să câştige postul de corespondent şef pentru investigaţii la NBC, după ce părăsise SNN, dar Ted rămăsese în continuare prietenul şi mentorul ei.

— Am văzut întregul război mediatic, Cotten. Fireşte, totul rămâne învăluit în mister. Au reuşit de minune să dilate toate datele din articolul tău, până la exagerare. Am crezut că a fost doar atât – o exagerare. Habar n-am avut. De când lucrai la asta?

— De două săptămâni. Am aşteptat ca povestea cu doborârea zborului Virgin Atlantic să se mai răcească. Mă încăpăţânez să cred că pilotul unei curse comerciale nu

poate fi în stare de ceva atât de îngrozitor. Oare nu sunt testaţi pentru stabilitate mentală?

— Interesant, pilotul tocmai trecuse de evaluarea anuală, fără nicio problemă. Continuăm să publicăm piese de urmărire a cazului, în interesul oamenilor. Faptul că s-a ajuns la doborârea unui avion plin cu pasageri nevinovaţi a fost un real semnal de alarmă pentru o mulţime de cetăţeni. Chiar şi după evenimentele din 11 septembrie, nu cred să existe cineva care să-şi fi imaginat că s-ar putea ajunge vreodată la aşa ceva.

— Înţeleg că avionul transmitea un cod de deturnare.

— Da, spuse Ted.

— Ei presupun că a fost lansat de către copilot, pentru a atrage atenţia controlorilor de trafic.

În timp ce-l asculta pe Ted Casselman, Cotten Stone şi-l desena în minte pe bărbatul negru, în vârstă de patruzeci de ani. Încărunţise prematur, iar ea ştia că putea fi învinuită pentru multe dintre acele timpurii fire grizonate. Vrând să devieze de la incidentul tragic al avionului de pasageri şi să readucă în discuţie povestea ei, zise:

— Am un puternic presentiment legat de exclusivitatea mea, Ted. Va fi uimitor.

— Mai mult decât uimitor. Vei arunca în aer un întreg munte de date ştiinţifice. Ted hohoti în telefon, înainte de a ofta.

— Sper să iasă bine, adăugă el.

— Multă răspundere apasă asupra acestui caz.

Cotten simţi furnicături trepidante prin vene când privirea îi alunecă peste râul Paluxy, anim atât de mic şi liniştit, încât nu se putea vâsli. Dar după o ploaie grea – i se spusese acesta se transforma într-o horbotă albă, învolburată – singurul curs rapid din nordul Texasului. Aşa cum ploaia poate schimba faţa râului – era încredinţată Cotton –, la fel ştirea ei va aduce, la rându-i, o radicală schimbare.

— Cât zici că a plătit televiziunea? Întrebă Casselman.

— Opt miare, răspunse ea, după care îl auzi pe Ted fluierând.

— Nu-mi îngreuna situaţia. Sunt absolut sigură că nu e preţul ultim. Dacă nu l-ar fi cumpărat televiziunea, s-ar fi vândut pe piaţa neagră cu mult mai mult. Şi, desigur, altcineva ar fi primit şi ştirea, şi gloria. Am verificat, Ted. Experţii spun că este autentic.

— A verifica – e una, iar a confirma autenticitatea.

— E alta, copila mea. Nimeni n-ar trebui să ştie asta mai bine decât tine. Făcu o pauză.

— N-aş vrea să te văd ca pe Geraldo, deschizând seiful lui Capone, sau — mai rău – prăbuşindu-te ca Dan Rather. Pricepi?

— Un paleontolog a examinat fosila şi a declarat că e autentică.

— Ascultă cu atenţie, Cotten, şi fii pregătită pentru orice va să vină. Bunul şi bătrânul Gilley – acesta era numele negustorului, nu? Doamne, pe toţi bărbaţii din Texas îi cheamă Gilley?

— Nu, mai sunt câţiva George W. şi alţi câţiva Lyndon. Dar cinstit vorbind, aşa s-a prezentat: Gilley.

— E mai bine, oricum, decât Deep Throat Deocheatul, presupun. În orice caz, Gilley Texanul, fiu al unui colecţionar de vechituri, posesor al unui maldăr de oase de dinozauri, găseşte în pivniţa bătrânului său tată această fosilă extraordinară, ascunsă într-o cutie, împreună cu alte fragmente de oase. Te sună, totul în mare taină, oferindu-ţi ştirea senzaţională, în schimbul unui comision rezonabil – în caz contrar, va vinde chestia asta pe piaţa neagră, pentru o sumă mult mai substanţială. Dar în mărinimia sa...

— Nu, nu e vorba de mărinimie. Se gândeşte că, odată cu notorietatea pe care-o va câştiga, dacă noi difuzăm ştirea, magazinul lui de fosile îi va aduce tone de bani. Va putea să scrie o carte, să dea interviuri şi să aibă emisiunea sa,

televizată, de cincisprezece minute. Cealaltă opţiune a lui este s-o vândă la negru, şi va realiza aceeaşi sumă în avans, dar fără reflectoare. Zice că oricare dintre variante îi convine, dar ar prefera lumina reflectoarelor.

— Şi paleontologul? De unde a apărut?

— Zău aşa, Ted, mai lasă-mă să respir. De ce nu te poţi bucura, pur şi simplu, pentru mine?

— Fiindcă îmi eşti ca o fiică. Şi sunt îngrijorat pentru tine. Ameţită de atâta faimă, mi-e teamă că vei face o treabă de mântuială.

Cotten se relaxă şi se lăsă pe spate în scaunul maşinii, privind la indicatorul de viteză. Avea optzeci şi nouă de kilometri la oră, într-o zonă cu limită de viteză de şaizeci şi cinci, astfel încât mai slăbi acceleraţia. Ted îşi făcea realmente griji în privinţa ei.

— Numele lui e Waterman. Un Waterman cu doctorat. L-am cunoscut la o petrecere dată în cinstea presei, la Muzeul de Istorie Naturală, acum două luni. Ne-am înţeles perfect. S-a oferit să meargă în Texas. Bineînţeles, a trebuit să semneze un acord de confidenţialitate până ce vom difuza ştirea. Şi a fost nevoie de ceva muncă de lămurire în cazul lui Gilley, ca să-i îngăduie lui Waterman să vadă relicva. Doar superiorii mei de la NBC, Waterman, Gilley, eu – şi acum, tu – ştim despre asta. Şi m-ar concedia dacă ar şti că am avut conversaţia asta cu concurenţa.

— Waterman, repetă Ted.

— Are şi un prenume?

— Hemy. Nu, Harry, se corectă Cotten.

— Harry Waterman. De ce?

— Sunt doar curios. O să văd ce pot afla despre el.

— A trimis o scrisoare către postul de televiziune, declarând că, după opinia sa, e autentic. Dacă n-ar fi făcut asta, nu cred că ăştia ar fi plătit suma.

— Deci, filmezi în direct pentru ştirile de seară?

Muşchii lui Cotten erau ţepeni de atâta încordare.

Revenise în vârf. În această seară, chipul ei va fi prezent în livingurile tuturor. Doamne, cât îi plăcea senzaţia asta!

— Da, răspunse ea.

— Azi este ziua cea mare.

— Asta însemnă că va trebui să-mi pun, la rândul *meu,* echipa în alertă.

Cotten ghici anticiparea din glasul lui.

— Ce vrei să spui?

— Gândeşte-te la ştirea care va urma. Oare cum vor răspunde comunităţile ştiinţifice şi ale fundamentaliştilor, la vederea dovezii că Biblia are, literalmente, dreptate? Mă tem că unul dintre noi va mânca friptură de cioară sau, poate, de brontozaur...

— Îmi plac fripturile bune, ignoră Cotten ironia.

Urmară cel puţin trei clipe de tăcere, înainte ca Ted să răspundă.

— Ai grijă de tine, fata mea!

— Ne vom reauzi curând, rosti ea, închizând clapa telefonului.

Cotten scrută cu privirea norii galvanizaţi, cenuşii care atârnau, umflaţi, pe cer. Existau şanse ca ea să devină martoră a transformării râului Paluxy.

Sus, în faţa ei, văzu un semn decolorat: *Gilley's — fosile şi magazin general, la o milă.* Acesta era. Momentul pe care îl aşteptase. Ştirea care avea s-o reaşeze în vârf, încă o dată. Conspiraţia Graal-ului fusese, într-adevăr, o chestie. Dar aceasta, cea mai recentă, era o dovadă indiscutabilă că omul a trăit pe timpul dinozaurilor. Cele cincisprezece minute *ale ei* se prelungeau.

În timpul ultimei vizite la Glen Rose, Gilley o dusese pe Cotten vreo două mile în josul şoselei pentru a vizita Muzeul Dovezilor Creaţiei. Ea găsise, atunci, că totul era fascinant, mai cu seamă colecţia urmelor de dinozaur şi de om. Stătuse de vorbă, acolo, cu o mulţime de oameni, împătimiţi în credinţa lor. Toţi aceştia mai aveau foarte

puţin de aşteptat: bomba avea să explodeze! Urmau ştirile difuzate de Cotten!

În timp ce maşina ei luneca în parcarea pietruită a acestei rustice atracţii turistice, simţi fiorul plăcut al emoţiei. În decursul ultimilor ani, Cotten produsese ştiri formidabile: când găsise Sfântul Graal – de două ori; când convinsese Vaticanul să deschidă seifurile, îngăduind evreilor să revendice Menorath-ul Sacru al Celui de-al Doilea Templu, adus la Roma de Titus în anul 70 d. Hr.; când prezentase nemaipomenita descoperire a pergamentelor antice, în peşterile de la Marea Moartă; şi, în sfârşit, când anunţase descoperirea celor treizeci de arginţi cu care Iuda Iscariotul fusese plătit ca să-L vândă pe Hristos.

După toate astea, urma ştirea care avea să-i încununeze activitatea. Când venea vorba despre ştiri de senzaţie din domeniul religios, Cotten Stone domina undele televizate. Avea, acum, şansa de a demonta teoria ştiinţifică fundamentală despre evoluţie, în această după-amiază fierbinte, chiar aici, de-a lungul colbuitei fâşii de autostradă texană. Plutea, simţind adrenalina inundându-i obrajii şi gâtul.

Cotten trase maşina lângă camionul de transmisii video de la distanţă NBC 5 Dallas-Fort Worth, parcat în faţa magazinului Gilley's. Acesta era pregătit să lanseze ştirea – ce avea să răstoarne lumea – spre un satelit orbital şi, îndărăt, spre auditoriul în aşteptare. Era pe cale de a arăta întregii lumi un os de dinozaur, având înfipt în el un vârf de suliţă fosilizat – dovada că omul trăise odată cu dinozaurii.

Ieşind din maşină, Cotten privi spre cerul înnorat al Texasului. Ţineţi-vă bine, *gândi ea.* Cotten Stone este pe punctul de a zgudui încă o dată ştirile de seară.

*

* *

După numai o săptămână de la ceea ce ar fi trebuit să fie „ora ei de vârf, Cotten Stone apăru din nou în faţa camerelor. Dar pe obrajii ei – nici urmă de febrilitate a emoţiei, iar în glas – niciun semn de aplomb. În schimb, ochii îi erau conturaţi de un machiaj greu, ce masca pleoapele umflate. Trupul părea să i se prăvale, iar când începu să vorbească, din vocea ei răzbătea jena.

— Ţin să prezint scuze tuturor celor pe care i-am trădat sau ofensat, zise Cotten, evitând contactul vizual cu camera de filmat. Se uită lung, în jos, către notiţele pregătite dinainte, simţind privirile fioroase ale celor din echipa studioului, precum şi dispreţul lor vădit.

— N-am intenţionat să fiu complice la minciună sau chiar să-i mint pe fidelii telespectatori ai National Broadcasting Company şi afiliaţii acesteia. Ţelul meu n-a fost nicidecum să-i decepţionez. Am fost acuzată de a fi ignorat probe ce indicau limpede că aşa-numita fosilă a Creaţiei era, de fapt, o înşelătorie sfruntată. Neg cu tărie că aş fi deţinut anterior cunoştinţe precum că era un fals, n-am avut niciodată intenţia să trag pe sfoară ori să păcălesc pe cineva. Dacă am lezat vreo persoană sau vreun grup de persoane, regret profund. Sper că mă veţi putea ierta.

Cotten lăsă să-i cadă, printre degete, notiţele pe duşumeaua studioului. Se retrase încet din lumina reflectoarelor, ca şi de pe platourile de filmare a ştirilor. Nimeni nu-i adresă niciun cuvânt. Nimeni nu-i făcu nicio urare de bine. I se păru că durează o veşnicie drumul până la uşă, pe unde avea să se salveze, evadând din acea tăcere oribilă.

Pe trotuarul aglomerat de afară, fotografi specializaţi în ştiri îi făceau în grabă poze şi o întrebau, strigând în gura mare:

— Domnişoară Stone, e-adevărat că aţi fost silită să demisionaţi?

— Vă veţi continua încercările de a demonstra că Biblia are dreptate referitor la Creaţie?

— Ce veţi face acum, când nu mai aveţi loc de muncă?

Îl văzu pe Ted Casselman stând lângă un taxi galben. Se urni atunci când ea se apropie, deschizând uşa maşinii.

— M-am gândit că n-ai vrea să treci singură peste acest impas, spuse el.

Ea îl sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Întotdeauna ai fost reazemul meu.

— Ţi-am mai zis, eşti ca o fiică pentru mine.

Cotten se aşeză pe bancheta din spate, iar Ted se întoarse spre ea.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Să părăseşti New York-ul? Întrebă el.

Cotten dădu afirmativ din cap.

— Sudul Floridei mi se pare o soluţie foarte bună, în acest moment.

— Ţine minte, aici ai prieteni...

Ea îi aruncă un zâmbet leşinat.

— Prea bine atunci, copila mea. Ai străbătut deja drumul până în iad şi înapoi. Poţi să-l faci din nou, eu ştiu că poţi. O sărută pe frunte şi apoi închise uşa.

Când taxiul se puse în mişcare, Cotten simţi cum sufletul i se cufunda în abis.

PERU

Un an mai târziu

Cotten Stone îşi sprijini capul de fereastra rece a avionului. Suprafaţa pământului apărea în reprize scurte, fiind în majoritatea timpului ascunsă sub un strat gros de nori. Se uită la ceas. Tocmai la timp. Urechile îi pocniră când avionul începu coborârea finală pe Aeroportul Internaţional Jorge Chavez. Ca şi cum aştepta să cadă şi celălalt pantof, Cotten asculta bine-cunoscutul geamăt al trenului de aterizare, în timp ce era coborât din carcasă. Închise ochii. Lima. O poveste nouă. Un început nou. După un an dureros, de luptă cu depresia şi cu câteva joburi, de la dezastrul cu fosila Creaţiei, aceasta era şansa de a se reabilita – spera ea.

La sunetul angrenajelor de aterizare, degetele lui Cotten apucară spătarul fotoliului. Mental, ea înţelegea teoriile decolării şi propulsiei, dar în realitate avea încă mari rezerve în a da crezare acelor forţe ce făceau să zboare ditamai uriaşul – adică, avionul. Şi-apoi să efectuezi aterizarea, fără a-l zdrobi de sol şi a-l împrăştia într-un milion de fărâme – era ceva, într-adevăr, ieşit din comun. Aceste gânduri o făcură să cuprindă strâns partea superioară a fotoliului. Decolarea şi aterizarea erau, pentru ea, clipe de litanie.

Când cuvântul „rugăciune” îi trecu prin minte, un fior rece – îl simţi mai mult ca pe un junghi la baza cefei – o făcu să tremure. Amintirile săpau adânc în stăvilarul din lăuntrul ei. De obicei, nu se ruga prea mult.

Cotten inspiră adânc pe nas, expirând apoi pe gură. Se aprovizionase, pentru orice eventualitate, cu o rezervă de Ativan, înainte de a părăsi Fort Lauderdale. Controlul anxietăţii prin vizualizare şi exerciţii de respiraţie îi reuşise

odinioară, dar în acest moment combinaţia dintre aterizarea avionului şi goana bruscă a amintirilor izbuti să zdruncine puterea ei de concentrare.

Cotten se mişcă în scaunul ei, ducând mâna sub centura de siguranţă, la spaţiul dintre umăr şi piept. Strânsoarea centurii îi sporea neliniştea. Ar fi vrut s-o desfacă, să n-o mai atingă ori să-i simtă apăsarea. Imboldul de a se ridica, de a-şi schimba poziţia corpului fierbea în capul ei precum carbogazul într-o sticlă agitată de băutură acidulată – la un şoc, ar fi dat pe dinafară.

Cotten se zvârcoli pe locul ei, captând cu privirea, pentru o clipă, luminile ce licăreau dedesubt. O subţire perdea de nori „organza” alunecă pe lângă avionul ce se apropia de sol. Încă puţin, şi aterizează. Dac-ar fi păstrat la-ndemână, în buzunar, nenorocitul ăla de Ativan, acum l-ar fi scos cu uşurinţă. Dar pastilele erau împachetate în bagajul de mână, care se afla în compartimentul de deasupra capului. Dacă s-ar fi ridicat să-şi scoată geanta, toată lumea s-ar fi uitat la ea, iar unii, pesemne, ar fi recunoscut-o.

Cotten închise ochii din nou, focalizându-se pe respiraţie şi relaxare: începea cu degetele de la picioare, apoi se concentra asupra fiecărui muşchi, mergând în sus, până în creştetul capului. Adânc, încet, îşi controla şi respiraţia: inspira pe nas şi expira pe gură.

Roţile scârţâiră lung la atingerea solului. Avionul se săltă de două ori înainte de a rula lin pe pistă. Vuietul motoarelor, la încetinirea turboreactorului, i se păru o dulce serenadă. Respiraţia lui Cotten se linişti dintr-odată, degetele i se desprinseră de spătar. Sudoarea rece din ceafă dispăru ca prin minune. Se afundă în scaun, bucuroasă că „blestemul” – prefera acest cuvânt, „atac” îi displăcea – trecuse, neştiind însă dacă ea reuşise să-l alunge ori aterizarea în siguranţă era cea care îi redusese stresul la un nivel suportabil. Acum nu mai conta. Se afla la sol.

Noua însărcinare nu promitea să aibă vreo importanţă, dar era plătită ca liber profesionist, şi asta contribuise întrucâtva la reabilitarea ei: o ajutase să urce încă o treaptă pe scara respectabilităţii. Dezastrul din Texas, cu un an în urmă, o costase nu doar locul de muncă în televiziune, imaginea şi credibilitatea, dar îi smulsese de sub picioare până şi preşul respectului de sine. Lui Cotten nu-i rămăseseră prea mari rezerve de zel.

În sfârşit, auzi sunetul de anulare a semnalului „Prindeţi Centura de Siguranţă”. Aşteptă până ce culoarul se eliberă şi toată lumea ieşi din avion, apoi se ridică şi-şi luă bagajul de mână din compartimentul de deasupra capului. Avu intenţia, dar rezistă tentaţiei de a deschide fermoarul genţii şi de a scoate Ativan-ul.

Echipajul avionului îi adresă urarea oficială de bun-rămas, când trecu prin carlingă. Cotten dădu politicos din cap, răspunzând cu un zâmbet abia schiţat. Era tot ce putu să ofere în clipa aceea.

Străbătând terminalul în direcţia returului de bagaje, Cotten îşi scoase din buzunar celularul. Deschise clapa, căutând în lista de contacte numele lui Paul Davis. În momentul în care activă telefonul, constată că avea un apel pierdut. Apăsă pe săgeată în jos şi urmări cu atenţie lista apelurilor recente.

John Tyler. La vederea numelui, inima ei tresăltă puternic. Clipi, iar în acel moment îi apărură în minte ochii lui adânci şi albaştri. Doamne, cât de dor îi era de el! Era încredinţată că, dacă el n-ar fi fost preot, vieţile lor ar fi avut cu totul alt curs.

Cotten apăsă pe buton să returneze apelul, dar închise înainte să poată să sune. Pentru când ar fi avut să discute cu John, voia să fie în stare să-şi adune gândurile şi să aibă destul timp la dispoziţie. Aeroportul nu era tocmai un mediu propice.

Căutând prin lista de contacte memorată în telefonul ei, găsi numărul lui Paul Davis. Era cameramanul cu care lucrase în ultima misiune – una minoră –, despre posibilitatea ca detectarea floridului să fie luată în considerare în procesul de autentificare a ceea ce se pretindea a fi o relicvă antică. Argumentul forte ce fusese invocat era următorul: floridul este un aditiv folosit în rezervele de apă, iar atunci când e detectat într-un artefact, constituie dovada că acesta este un fals. În răspăr cu acea teorie, se punea întrebarea: cum procedează cineva, de obicei, atunci când găseşte un artefact? Îl spală cu apă de la robinet – voila floridul! Concluzia era că, în realitate, nimănui nu-i păsa de toate acestea, cu excepţia unui anumit grup al comunităţii arheologice, care avea plăcerea de a se certa şi de a se ridiculiza reciproc, dovedindu-se care mai de care mai sclipitor. Doar că, în ochii marelui public, grupul nu era credibil. Ea şi Paul se distraseră de minune lucrând la acel reportaj. Astfel, când primi pontul ăsta, îl solicită să fie cameramanul ei, iar, în schimb, el i-l ceru pe Nick Michaels, bun prieten şi sunetist de teren, urmând să se întâlnească toţi la Lima.

Cotten era pe cale să apese butonul de expediere al telefonului, când auzi o voce familiară.

— Cotten!

Ridică privirea şi îl văzu pe Paul Davis făcând cu mâna din mulţime, în timp ce se apropia. Ea îl salută printr-o îmbrăţişare.

Paul era înalt şi zvelt, cu părul castaniu închis. Trăgea după el aparatura de filmare, închisă într-o carcasă Anvil argintie. Cotten o recunoscu – era cea de la ultima misiune.

— E Nick Michaels, zise Paul, prezentându-şi companionul. – Cel mai bun sunetist din sudul Auburnului, Alabama. Şi, pe deasupra, mai şi găteşte un ghiveci cu chilii straşnic. Nick, mai scund şi mai îndesat ca Paul, avea părul

şaten, aranjat cu gel, pentru a-l face să arate ciufulit şi ţepos, şi o privire ştrengărească.

— Un veritabil Tigru, zise Cotten, strângând mâna întinsă a lui Nick. Eu însămi sunt o Pisică Sălbatică, născută şi crescută în Statul Ierburilor Albastre.

— Nu te-aş contrazice, Cotten, răspunse Nick cu un zâmbet.

— Foarte bine, adăugă ea. Cât timp mai avem până la zborul nostru spre Cusco?

— Suficient pentru a bea un rând din faimosul *pisco* acru de Lima, decise Paul, îndreptându-se spre barul unui restaurant aglomerat.

*
* *

După zborul scurt către Cusco, cei trei se îmbarcară într-un tren, spre a purcede în călătoria de patruzeci şi trei de mile spre Machu Picchu, oraşul-fortăreaţă al vechilor incaşi, construit în secolul al cincisprezecelea. Drumul râpos şi şerpuit îi duse întâi la Aguas Calientes. Cotten îşi dorea să fi făcut mofturi şi să fi călătorit cu trenul de lux – *Hiram Bingham*-ul. Dar priveliştile erau răpitoare, chiar dacă dinţii ei clănţăneau.

Din Aguas Calientes luară un autobuz ce mergea de-a lungul râului Urubamba, pentru ca apoi să urce muntele, schimbând des şi brusc direcţia, spre o destinaţie finală, la opt mii de picioare, aproape printre nori.

— Aşadar, cât suntem aici, vom ajunge, oare, să vizităm împrejurimile? Întrebă Paul după ce coborî din autobuz, în apropiere de Machu Picchu.

— Nu cred că vom avea vreme, răspunse Cotten în timp ce urcau treptele abrupte către recepţia turistică. Trebuie să ne întâlnim cu un ghid la Loja Sanctuarului, în jurul orei două şi jumătate. Iar traseul durează două ore trudnice.

Reuşiră, cel puţin, să găsească răgaz pentru a face ceea ce Nick numea poza de toţi banii – o locaţie fotografică în apropiere de Coliba îngrijitorului. Cotten îşi scoase aparatul digital Canon Elph şi rugă un turist aflat în trecere să surprindă o imagine cu toţi trei, având Machu Picchu în fundal.

— Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult timp, zise Cotten, înainte ca ei să se îndrepte spre Loja Sanctuarului.

— Poate că pe drumul de întoarcere... — Adăugă Paul – . Ar fi ruşinos să ajungem pe aceste meleaguri de atât de departe, fără a petrece aici câteva ceasuri. Se uită împrejur, cu un aer întrebător. Cum or fi construit, oare, incaşii toate acestea?

— Frunze de coca..., zise Nick.

— Era un privilegiu oferit căpeteniilor incaşe şi preoţilor, preciză Cotten.

— Eu tot înclin să cred că ţăranii mai furau câte o frunză sau două..., zise Nick.

— Noi chiar ar trebui să luăm nişte ceai din cel pe care-l vând ei şi despre care spun că e făcut cu frunze de coca, gândi Paul cu glas tare. Se zice că ajută contra răului de altitudine. O întrebă pe Cotten: Ce ştii despre locul spre care ne îndreptăm?

Cotten ridică din umeri.

— Ştiu doar că a fost descoperit de curând şi că este explorat în continuare. Nu se cunoaşte cine l-a construit şi nici ce s-a întâmplat cu locuitorii.

— Sună fantomatic, rosti Nick.

Nemaipomenit, *gândi Cotten.* Exact ce ne lipsea.

RIPPLE

În toaleta bărbaţilor, din Departamentul pentru Fizică al Universităţii din Illinois la Chicago, Lester Ripple clipi, şi un şiroi de lacrimi i se scurse pe obraz. Nu putea să-şi introducă în ochi blestemata de lentilă de contact, fără a lăcrima copios. Îşi aşează degetul arătător pe una dintre nări, spre a o închide, şi-şi suflă nasul în chiuvetă. Repetă mişcarea şi pentru cealaltă parte. Când îşi vâra lentila de contact, avea întotdeauna dureri atât de mari! Oare de ce nu putea fi mai simplu?

Lester îşi aşează din nou lentila de contact pe vârful degetului. Îşi dădu pe spate părul blond, murdar, şi privi în oglindă în timp ce apropia lentila tot mai mult. Îşi închipuia lentila ca fiind un acvariu semirotund, de mărime liliputană, pentru peştişori aurii. Fără peştişorul auriu, fireşte. Având lentila la o distanţă de jumătate de inci faţă de ţintă, ambii ochi începură să-l înţepe, iar nasul să-i curgă. Lester îşi apăsă buzele groase una de cealaltă, trăgând obrajii mai aproape de pometi, şi deschise larg ochii de-un albastru şters. La prima atingere, în sfârşit, lentila de contact se lipi de globul ocular. Clipi din nou, apoi îşi tamponă ochii cu o batistă, pe care o desfăşurase peste marginea chiuvetei. Lester privi saşiu, frecându-se la nas. Cel puţin, putea vedea. La ochiul stâng avea dioptria 20/20, dar la cel drept – 20/200. Vederea defectuoasă nu fusese cauzată de vreun accident sau rănire; aşa era dintotdeauna. În toată viaţa lui fusese un dezechilibrat, împiedicat şi sclifosit — în copilărie, ţintă perfectă pentru bătăuşi. La început, ochelarii îi amelioraseră vederea, dar adăugaseră un surplus la imaginea sa de tocilar – alt motiv pentru copii să se ia de el. Tatăl său ar fi vrut ca *băiatul* să se călească, să riposteze, nu să fie aşa de pămpălău. Doar mama sa îl înţelesese, pusese nişte bani deoparte pe ascuns, folosindu-i apoi

pentru a-i cumpăra o lentilă de contact, când împlinise vârsta de 11 ani.

— Nu-i spune nimic tatălui tău, îl atenţionă ea.

Aceasta se întâmplase acum şaptesprezece ani, iar el încă nu se putea obişnui cu chestia asta blestemată. Şi mai straniu era că tatăl său n-o observase niciodată.

Lester se uită la ceas. Era încă devreme. Era ora două, iar interviul său fusese planificat la două patruzeci şi cinci – totul în regulă. Avea nevoie de acest răstimp. Îi dădea un sentiment de siguranţă. La urma urmei, autobuzul ar fi putut să întârzie. S-ar fi putut petrece un accident undeva, pe drum. Ar fi putut să-l lovească o diaree acută sau un vărsat de vânt, sau febră de fân, şi atunci ar fi avut nevoie de timp pentru ca Imodium-ul, sau Benadiyl-ul, sau Claritin-ul să-şi facă efectul. Multe lucruri rele s-ar fi putut întâmpla, şi atunci cu siguranţă ar fi întârziat. Nu se obţine un job în felul acesta.

Lester împături batista în patru. O aşează pe marginea chiuvetei şi o plesni uşor cu palma de trei ori, apoi o întoarse şi o plesni din nou uşor, numărând cu voce tare:

— Unu, doi, trei, după care o vârî în buzunarul stâng al pantalonilor.

În continuare, îşi spălă mâinile, apăsând de trei ori pe recipientul pentru săpun, abia apoi făcând spumă. Se clăti, cufundându-şi mâinile sub robinet.

— Unu, doi, trei. Le zvântă în aer, scuturându-le şi bătându-le apoi deasupra capului, iar în final lovindu-le puternic de laturile pantalonilor.

Lester Ripple îşi ridică geanta ca un sac – era pregătit.

În capătul coridorului, găsi încăperea unde i se spusese să se prezinte. Clădirea era veche, podelele din lemn aveau culoarea cafelei columbiene, iar pereţii tencuiţi erau ciupiţi şi pătaţi. Uşa de lemn ce dădea spre încăpere era aproape la fel de întunecată ca şi podeaua. Lumina pătrundea prin tăblia de sticlă sablată şi prin luminatorul de deasupra.

Lester poposi în faţa uşii, întrebându-se dacă să bată sau dacă era aşteptat să intre fără vreun anunţ formal. Bătu.

— Intră, îi răspunse o voce de femeie.

Lester răsuci mânerul, apoi deschise uşa.

— Bună ziua, începu el. Numele meu e Lester Ripple. Am întâlnire cu Dr. Osborne.

Secretara nu catadicsi să-şi ridice privirea.

— Luaţi loc, îl invită ea. Aţi ajuns prea devreme.

— Ştiu, zise Lester, şezând pe scaunul de vinii, la peretele opus.

Vârî mâna în geantă, căutând printre reviste şi cărţi. Alese revista *Physics Review,* o aşeză în poală, deschizând-o la articolul „Valuri gravitaţionale în spaţiu deschis de tipul De Sitter”, pe care îl citise de cel puţin o duzină de ori. Îi plăcea. Era scris de Stephen Hawking, împreună cu Thomas Hertog şi Neil Turok. Doamne, l-ar fi putut citi pe Hawking zi şi noapte. Stephen Hawking era idolul lui Lester, şi indiferent dacă Hawking o ştia sau nu, era şi mentorul lui. De câte ori nu se întrebase Lester: – „CAFH” – Ce ar face Hawking? Aveau atâtea lucruri în comun – ciudat! Amândoi erau născuţi pe 8 ianuarie. Amândoi aveau al doilea prenume William. Taţii amândurora voiseră ca ei să urmeze medicina, dar Lester şi Stephen preferaseră matematica şi, în final, fizica – mai exact, fizica teoretică. Amândoi aveau invalidităţi: ALS-ul lui Hawkins era mai dramatic decât ochiul defect al lui Lester.

Citi articolul cu aceeaşi plăcere cu care îl citise prima oară. Când termină, Lester se uită la ceas, apoi aruncă o privire către uşa închisă a biroului din spatele secretarei. Se întrebă: ce făcea, oare, Osbome acolo, înăuntru? Ochii îi hoinăriră prin încăpere înainte de a se hotărî să mai citească ceva. Lester alese *Lanterna verde: Renaştere,* o revistă de benzi desenate de la DC, din colecţia sa. Considera că lectura lui Catwoman, Superman, şi Lanterna

Verde era la fel de palpitantă ca şi Hawking, Bohr şi Einstein.

— Dr. Ripple? Glasul era al unui bărbat care tocmai deschisese uşa biroului.

— Dr. Osborne? Articulă Lester, ridicându-se. Revista de benzi desenate alunecă pe podea.

Osborne îşi aruncă privirea pe copertă. Cu litere scurse, terifiante, titlul declara răspicat: „Treimea Nesfinţită”.

Lester fu încredinţat că nu va primi job-ul.

DESCOPERIRE

Chami, un băştinaş incaş, era numele, în *quechua,* al ghidului, care – în traducere – însemna „puţin” sau „mic”. Aşa şi era. Cam de cinci picioare şi trei inci – estimă Cotten –, slăbănog, cu pielea de un maro-roşcat intens, îmbrăcând perfect musculatura ce o susţinea. Îi anunţă rapid că vorbea trei limbi şi prefera să i se spună José. Cotten presupuse că asta simplifica lucrurile. Aproape toată lumea în Peru se înţelegea în spaniolă; incaşii vorbeau quechua şi, deseori, deopotrivă quechua şi spaniola.

José aduse cu el un alt bărbat, mai zdravăn şi mai înalt, care îl ajută la bagaje. Acesta părea că nu vorbea engleza.

O potecă tăiată prin junglă îi conducea direct prin terenul muntos.

Uneori, frunzişul luxuriant era sufocant.

Nu departe de destinaţia finală, se abătură pe un drumeag marcat cu o bucată de lemn vopsită în roşu şi bătută în cuie de trunchiul unui copac. Se opriră la o distanţă de patruzeci de picioare, pe drumeagul accidentat, parţial acoperit de vegetaţie.

— Rimancu, zise José. Le desluşi că locul fusese supus doar unor investigaţii preliminare, dar dr. Cari Edelman, şeful lucrărilor de excavare, dispusese ca acesta să le fie arătat, măcar în treacăt, lui Cotten şi echipajului ei.

— Ce înseamnă „Rimancu”? Întrebă Cotten.

— „Ei vorbesc”, îi răspunse José.

După un scurt popas şi puţină explorare, grupul continuă drumul spre baza taberei, unde ajunseră după-amiază, târziu. Lumina pălea deja, soarele se ascundea după crestele munţilor. Cotten, Paul şi Nick erau istoviţi, se luptau cu respiraţia la mare altitudine.

— Nu-i de mirare că locul ăsta a rămas nedescoperit atâta timp, zise Nick, lăsând să-i cadă rucsacul şi suflând

greoi. Am impresia că nenorocitul ăsta de urcuş seamănă cu cel până în Rai. Chiar şi priveliştea e divină – norii, îngrămădiţi, atârnă atât de jos...

José le făcu semn să continue şi îi conduse la dr. Edelman.

Stând lângă o masă pliantă în faţa cortului său, Edelman dădu mâna cu noii veniţi.

— E o adevărată plăcere să vă cunosc, se adresă fiecăruia.

Lui Cotten i se păru că era ori îngust la minte, ori distant, dar poate că era doar reflexul britanicului din el. Sau poate că era mult mai obişnuit cu cărţile, pietrele şi noroiul decât cu oamenii.

Lui Edelman i se potrivea imaginea-stereotip a arheologului academician, şi nu cea a aventurierului din filme. Era înalt, uscăţiv şi palid, părul său închis la culoare avea nevoie de un frizer, o şuviţă îi atârna pe partea stângă a frunţii – „Errol Flynn, însă nu la fel de frumos”, gândi în sinea ei. Şi, pe deasupra, avea şi accent britanic.

După prezentări şi mici discuţii amicale, Edelman îl puse pe José să le arate, lui Cotten şi echipajului ei, tabăra: corturi mici, cafenii, cu intrări tip clapă, înăuntru exista un pat pliant, o lanternă Coleman, o pernă micuţă, cu umplutură fermă din burete, o rolă de hârtie igienică şi o găleată albă, cu puţină apă.

— Latrina este acolo, preciză José, arătând cu mâna spre partea opusă a taberei. Pentru intimitate, folosiţi găleata.

— E în regulă, răspunse Cotten, aruncându-şi unul dintre bagaje în colţul cortului. *Aşadar, pentru un job, vei face orice, dragă Cotten Stone,* cugetă ea. *Va fi o altă experienţă.*

În timp ce amurgul se lăsa peste munţi, Cotten explora tabăra. Edelman avea cortul său, mai mare decât celelalte. „Şeful”, se gândi ea, „printre indieni”. Lângă cortul lui Edelman, se afla unul gol, care – explicase José – aparţinuse

lui Richard şi Mariahei Hapsburg. Aceştia – partea americană a expediţiei – se reîntorseseră recent în State, spre a solicita fonduri suplimentare pentru continuarea explorărilor şi excavarea terenului şi a Rimancu-ului. Nick şi Paul aveau corturi separate, aproape de al ei. În centrul taberei, se iţea cortul popotei, iar unul similar se înălţa în partea unde era cazat echipajul de excavare, separat de tabăra principală printr-un fel de zid de arbori.

În partea opusă a taberei, era drumul care ducea către şantierul propriu-zis. Urmă cărarea – o brazdă îngustă, ciopârţită şi crestată prin pădure. Curând, se arătară primele ruine. Rădăcini groase, ca tentaculele unui antic monstru marin, şerpuiau printre pereţii fărâmiţaţi şi sculpturile puternic erodate ale artizanilor incaşi.

Cotten privea fascinată, încercând să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat locul acesta cu aproape cinci sute cincizeci de ani în urmă, când căpeteniile incaşe păşeau pe cărarea unde se afla ea acum. Aşezată pe o piatră uşor scobită, studie cu atenţie peisajul magnific, până ce contururile lui se pierdură în noapte.

*
* *

În următoarele zile, Cotten izbuti să afle felul în care echipa de arheologi americano-britanică descoperise rămăşiţele oraşului regal – o adevărată bijuterie a dispărutei civilizaţii incaşe, multă vreme ascunsă de vegetaţia aproape impenetrabilă, la înălţime, în pădurea norilor, peruană. De la începutul săpăturilor, echipa scosese la lumină un remarcabil complex de temple, observatoare astronomice, structuri rezidenţiale şi textile prezervate.

Luptând cu răul de altitudine, umezeala şi răcoarea statornică, pătrunzătoare a atmosferei, Cotten, Paul şi Nick lucrau de zor, făcând fotografii şi înregistrând benzi filmate

cu echipajul de excavare, inclusiv un interviu cu Edelman, José şi cu câţiva dintre ceilalţi nativi. Ore întregi de film brut se înregistrau în legătură cu porţiunile de oraş descoperite de către membrii expediţiei.

În momentul când încheie lista filmărilor şi a interviurilor necesare ştirii, ea le aduse la cunoştinţă lui Paul şi Nick că aveau destul material, aşadar se puteau întoarce la Lima, să-l predea televiziunii peruane. Era de prisos să mai zăbovească. Căzură îndată de acord cu ea – râvneau la o cină adevărată, la paturi adevărate, chiar şi la aer adevărat – adică, aer cu mai mult oxigen.

În după-amiaza zilei dinaintea plecării, Cotten făcu o plimbare scurtă, departe de tabără, pentru a medita şi a evalua stadiul problemei. Sarcina era măruntă şi simplă. N-avea cu ce să se laude. Nu găsise nimic spectaculos, care să adauge acel „plus” carierei sale, nimic care să aducă materialul în faza de redactare

— Doar filmare, şi acasă. Atât.

Cotten zări un hamac legat între doi copaci, la marginea taberei, şi se întinse confortabil în el. Oare ce avea să facă după reîntoarcerea acasă? Nu întrezărea decât joburi jalnice – unul mai nenorocit decât celălalt. Chiar şi acelea – rare.

Cotten privea ţintă spre cer. „Ce anume vrei de la mine?”. Nu obişnuia să se roage, nu credea în rugăciuni. Dar, în felul ei, aştepta răspunsuri venite de la ceva-cineva-mai presus de ea. „Spune-mi doar atât: ce vrei?”. Norii prinseră a se întuneca. „Ce-ai zice de-un semn? Oricare ar fi bun”. Închise ochii, sperând să aţipească.

— Veniţi repede! Se auzi un strigăt din partea opusă a taberei. Am găsit ceva! *Haku! Haku!*

Dezmeticită din gândurile ei, Cotten se propti în mâini, balansându-şi picioarele.

Câţiva yarzi mai încolo, dr. Cari Edelman se ridică, aşezând pe masa pliantă artefactul pe care tocmai îl examina.

— Ce este, José? Întrebă el.

Cotten îl văzu pe José năpustindu-se spre luminişul taberei. Ştia deja că indianul, departe de a fi un simplu ghid, era fruntaşul echipajului de excavare, supervizându-i pe muncitori.

— *Utqhay*! Repede! Trebuie să vedeţi asta! Veniţi! *Hakul* José plonjase din nou în nativa sa quechua, pentru ca toţi cei din apropiere să-l înţeleagă. Agitând un soi de semne cu mâinile, striga: *Mana ininan kay!* Nemaipomenit! Am ordonat să nu-l atingă nimeni până la sosirea dumneavoastră, dr. Edelman.

În timp ce José alerga şi se învârtea ca un titirez, Edelman îl urma. Cotten, împreună cu Paul şi Nick, care tocmai i se alăturaseră, veneau în spatele lor. Ceea ce îl făcuse pe José să cadă în extaz putea fi momentul culminant de care Cotten avea atâta nevoie: va ameliora materialul şi, desigur, va impresiona televiziunea peruană, care urma să-i încredinţeze o sarcină nouă.

Cotten simţi aroma pătrunzătoare, de frunziş putrezit, în lungul cărării bine croite. La altitudinea asta, norii dintre munţi conservau totul într-o eternă umezeală.

Curând, din negură răsări silueta celei dintâi ruine. Fusese descoperită în ultimele zile: Edelman crezuse că era vorba despre o structură ceremonială, de mici proporţii. José pătrunse în şantier alergând cu spatele, bolborosind încă, şi se îndreptă spre locul nou.

Când Edelman îşi făcu apariţia, grupul de muncitori amuţi.

— Acolo! Strigă José, gesticulând spre cercul de bărbaţi cu pielea arămie adunaţi ciotcă în jurul unui şanţ. În lături! Strigă el. *Kutiriy*! Faceţi loc pentru dr. Edelman!

Edelman îngenunche lângă şanţ.

— Perie! Ordonă el, întinzând mâna.

Ca un veritabil asistent medical, José îi înmânã o perie de vopsea de patru inci.

Cu delicateţe, Cari Edelman îndepărtă un strat subţire de pământ roşiatic.

Cotten stătea lângă el, aplecându-se în faţă, pentru a vedea limpede ce anume zăcea pe fundul şanţului. Îl auzi pe Edelman trăgându-şi răsuflarea în timp ce se aşeza înapoi, pe vine.

— Ce este? Întrebă Cotten. Peste umăr, i se adresă lui Paul: Filmezi asta?

Paul îi făcu semn cu degetul mare ridicat, apoi aprinse reflectorul de mare intensitate de deasupra camerei video Sony. Zumzetul molcom al casetei video se împletea cu vântul ce luneca uşor printre vârfurile copacilor.

Când Cotten se întoarse spre Edelman, un spectru de lumină radiant îi fulgeră în ochi. Sub pământ, văzu ceva nelalocul lui: ceva ce nu părea să aparţină acestui loc antic. Capta lumina soarelui printr-o frântură a norilor ce se îndesiseră, trimiţând-o înapoi, în frânturi de culori ameţitoare.

Edelman scoase din buzunar o mistrie şi, cu mare grijă, săpă împrejurul marginilor obiectului.

Sticlă? Se gândi Cotten.

Când Edelman termină de săpat, apucă atent de partea de dedesubt a obiectului, eliberându-l din pământ.

— Daţi-mi ceva să-l învelesc...

José tălmăci comanda, iar unul dintre muncitori îi azvârli arheologului un prosop.

Cu o dexteritate deprinsă în nenumăraţi ani de experienţă, Edelman extrase obiectul, înfăşurându-l protector în bucata de pânză.

— Extraordinar, şopti el. Când se vor reîntoarce Richard şi Mariah, vor...

— Ce este? Întrebă Cotten.

Edelman stătea nemişcat, ţinând în braţe artefactul ca pe un bebeluş în scutece.

— În toată cariera mea, nu mi-a fost dat să văd aşa ceva.

TĂBLIŢA DE CRISTAL

Căldura trecu odată cu întunericul în care se cufundase coama muntelui. În timpul zilei, soarele era scânteietor şi aerul cald, dar noaptea temperatura scădea la minus cincizeci de grade sau chiar mai puţin. Simţind frigul, Cotten îşi trase parka strâns în jurul ei. În seri ca aceasta, pădurea norilor din Peru se învăluia în ceaţă şi mister. José spusese că unii localnici nutreau credinţa că între nori se deschidea o poartă spre o altă lume.

Cotten auzi vocile înfundate ale echipei de săpători nativi din cealaltă parte a taberei, în timp ce ea, Paul şi Nick se adunaseră, împreună cu Edelman, în faţa cortului acestuia. Un generator huruia în beznă.

Edelman arătă spre două cochilii mari, încrustate în pământ, cu găuri în ele, ce zăceau pe masă.

— Instrumente muzicale, cornuri folosite de chavini, explică Edelman. Chavinii sunt cunoscuţi ca fiind primii peruani. De lângă cochilii, Edelman ridică o piatră micuţă, concavă la mijloc. Un mojar. Întrebuinţat, pesemne, pentru a măcina seminţe *vilca.*

— Ce-i aia *vilca?* Întrebă Cotten.

— Un copac. Oamenii prăjeau seminţele halucinogene, apoi le prefăceau într-o pulbere. Foloseau tuburi de os, mici, cam ca paiele, şi apoi fie trăgeau praful pe nas, fie un altul se străduia să-l sufle direct în nara celuilalt.

— Ce-ţi spuneam eu despre cei care ascundeau frunze de coca? Sări Nick. Ăştia se droghează de mii de ani.

Edelman ignoră comentariul lui Nick.

— N-am găsit nimic extraordinar, pe acest şantier, până astăzi, spuse arheologul. Am examinat obiectul recuperat din şanţ, înainte de a vă invita să-l vedeţi.

Paul aprinse reflectorul aparatului de filmat şi începu să înregistreze, în timp ce Nick ajusta nivelurile audio la R-

DAT-ul său portabil. Ţinea un scurt microfon de sunet deasupra creştetului lui Edelman. Cotten încerca să-şi poziţioneze cât mai bine unghiul de vedere, plimbându-se în jurul mesei, dar Edelman învelise bine obiectul, cu o pânză protectoare.

— Am avut diverse intuiţii şi dovezi precum că acest loc este ciudat, spuse Edelman, sorbind ordonat din Glenfiddich-ul său. Era singurul din tabără care bea numai din pahar de sticlă: declarase ritos că educaţia sa britanică, profund conservatoare, îl împiedica să bea whisky fin din pahar de plastic. Nu cadra cu ţinuta sa.

— Ce dovezi? Întrebă Cotten.

— Faptul cel mai evident şi mai frapant, observat de mine, este că între habitatele incaşe timpurii există un mare gol în timp. Primul habitat incaş se pare că a dispărut foarte brusc. Pur şi simplu, s-a şters de pe faţa pământului. Iar straturile între acel habitat şi acesta, de dată recentă, au rămas sterile.

— Oare de ce să fi plecat astfel? Întrebă Cotten.

— Bună întrebare.

— Poate că au fost exterminaţi de un alt trib, zise Paul.

Edelman ridică din umeri.

— Posibil, dar nu există nici morminte, nici cavouri, nici rămăşiţe umane. Noi, cel puţin, nu am găsit niciuna, în afara celor care au locuit recent în acest loc.

— Nu vi se pare cam ciudat pentru un oraş atât de mare? Îl iscodi Cotten.

— A nu avea morminte – da. A dispărea, însă, nu e de mirare. S-a întâmplat de nenumărate ori de-a lungul istoriei. O mare cultură sau civilizaţie dispar subit, peste noapte. Probabil că nu vom afla niciodată adevărata cauză pentru care aceşti oameni au abandonat oraşul. Un bun exemplu, cu care s-ar putea să fiţi familiarizaţi, sunt indienii americani din sud, anasazii.

— Locuitorii stâncilor? Spuse Paul.

— Da. Ca şi multe alte civilizaţii antice, erau oameni plini de resurse şi adaptabili, care – brusc – au dispărut fără urmă. Cauza? Vreo recoltă eşuată, vreo inundaţie, ori molimă, război... încuviinţă din cap către Paul. Adevărul este următorul: nimeni nu ştie, în realitate, de ce unele dintre aceste civilizaţii dispar. Nu există dovezi de declin, ceva legat de recolte ratate sau inundaţii. Într-o zi sunt acolo, iar apoi, dintr-o dată – buf!

— Ai putea crede că, beneficiind de toată tehnologia noastră modernă, aceste mistere au fost elucidate, spuse Cotten.

— Da, s-ar putea crede, zise Edelman. Din timp în timp, se mai găseşte câte o dovadă întâmplătoare, dar majoritatea sunt dispărute fără urmă. Gândiţi-vă la Atlantida, de pildă. Platon a scris despre existenţa ei, dar dacă într-adevăr a existat, ce s-a întâmplat cu ea?

Edelman făcu o mişcare circulară cu capul şi-şi masă ceafa, lăsând în continuare pielea de căprioară drapată peste obiect.

— Câteva dintre artefactele pe care le-am găsit aici ar putea fi mărturie că acest loc îi precedă pe incaşi şi chavini – cu mii de ani, poate, zise Edelman. Unele artefacte indică o cultură cu totul diferită – una necunoscută. Iar acum – asta. Acest obiect incredibil spulberă indecizia noastră cu privire la locuitorii ţinutului. Când Richard şi Mariah se vor întoarce, vom fi nevoiţi să ne revizuim întreaga abordare anterioară.

— Aţi vorbit cu ei? Întrebă Cotten, înainte de a mai lua o gură de Cerveza Cristal. Berea peruană nu-şi făcuse efectul aşteptat. Îşi dorea să fi avut avut, acum, pe masă, preferata ei – Absolut, şi regretă nespus că nu luase cu ea vreo două ministicle, din avion, pe drum de la Fort Lauderdale la Lima. Chiar dacă îi plăcea s-o bea sec, direct din frigider, i-ar fi căzut bine să o soarbă acum răcorită de aerul tăios, de munte, la lăsarea nopţii.

— Sigur, zise Edelman. I-am sunat la telefonul prin satelit. De îndată ce finalizează propunerea de aprobare, se vor îmbarca în primul avion, cu destinaţia Lima. Richard e cam întors pe dos că nu a fost aici în clipa când am găsit obiectul. Ştiţi, el merge la lucru, zilnic, de parcă ar pleca în vacanţă. Munca este suprema sa plăcere.

Richard Hapsburg era antropolog din Yale, iar soţia sa, Mariah, era comerciant de artă şi întocmea cereri de subvenţie profesionale. Examinând notiţele expediţiei, din 1911, a faimosului explorator Hiram Bingham, în Arhivele din Yale, Richard descoperise referinţe despre alt loc, unul pe care Bingham îl considera neimportant şi despre care nu publicase prea multe informaţii folositoare. Utilizând cea mai recentă tehnologie în imagini termice, Hapsburg şi grupul său de la Yale identificaseră locaţia cea mai probabilă a terenului misterios. După săptămâni de retezări masive, operate în zidul gros de vegetaţie, Hapsburg şi Edelman, împreună cu echipa lor de săpători, văzuseră, în sfârşit, oraşul... pierdut.

— Socot că aici este punctul ce ridică nenumărate semne de întrebare legate de locul acesta. Cu o scurtă mişcare a mâinii, ridică materialul şi se lăsă înapoi în scaun. Poftim, hrăniţi-vă privirile!

Cotten se holbă la obiectul depus pe masă. De uimire, falca aproape îi căzu.

Era un obiect de cristal transparent, ce licărea, aproape lichid. Părea să aibă aproape şase inci lăţime, nouă inci înălţime şi aproximativ un inci grosime.

— Minunat, şopti ea. E minunat!...

Cristalul captă lumina reflectorului camerei de filmat şi o trimise înapoi în valuri, asemeni unor diafane firişoare irizate.

— Apropie-te, vino în unghiul acesta, Paul, zise ea, fără a-şi lua privirea de la artefact. Semne ciudate, complicate îi acopereau întreaga suprafaţă. În vârf, se zăreau felurite

gravuri – glife sau simboluri –, iar pe jumătatea inferioară erau gravate puncte şi linii. Pot să-l ating? Întrebă ea.

Edelman dădu din cap afirmativ, apoi continuă.

— Dovezi antropologice ne arată că atât în trecut, cât şi astăzi, cristalele de cuarţ joacă un rol important în ceremoniile şamane din Peru. Dar asta... asta depăşeşte imaginaţia mea. Poate că astfel se explică fascinaţia lor pentru cristale... Ce ştiţi despre cristale, domnişoară Stone?

— Din păcate, nu prea mult. Doar ce am învăţat în liceu. Lăsă degetul să-i alunece peste suprafaţa netedă. E desăvârşită. Cotten îşi scoase aparatul Elph din buzunar şi făcu câteva gros-planuri.

— Da, este, confirmă Edelman, dându-se la o parte astfel încât Paul să privească dintr-un unghi mai bun. Cântăreşte puţin peste patru kilograme, adică vreo nouă pfunzi. Sunt încredinţat că a fost sculptat dintr-un singur cristal de cuarţ. Sub lupă, am determinat cu precizie că a fost sculptat împotriva axei naturale a cristalului. Toţi cei care lucrează cu cristale – e vorba, în special, de sculptorii de cristale — sunt foarte conştienţi de importanţa acestei axe – simetria moleculară a cristalului. Sculptat în direcţia opusă, împotriva fibrei, cristalul se va sfărâma. Chiar şi cea mai modernă tehnologie de sculptat cristale – lasere high-tech şi altele asemenea – nu fac faţă întotdeauna acestei provocări.

— Dar creaţia asta nu datează, oare, de sute de ani? Spuse Cotten.

— Analizând gravurile, apreciez că e de mii de ani..., preciză Edelman.

Edelman bătea darabana cu degetele în bărbie. Privea fix spre tăbliţă.

— Am vorbit, ceva mai devreme, cu Richard Habsburg. M-am interesat în legătură cu tehnica ori unealta ce putea fi folosită pentru a plăsmui această tăbliţă. A revenit cu răspunsul acum jumătate de oră. Zice că, dintr-o

conversaţie preliminară purtată cu colegii săi, teoria iniţială ar fi că acest cristal şi glifele trebuie să fi fost tăiate cu diamante, iar şlefuirea mai fină să fi fost realizată cu o soluţie de nisip în amestec cu apă. Fireşte, toate acestea s-au bazat pe descrierea mea verbală, atâta timp cât nu am nicio posibilitate de a-i transmite imagini de aici. Făcu o scurtă pauză, luând încă o înghiţitură din whisky-ul său single malt. Dar marea enigmă e alta: dacă Richard are dreptate, înseamnă că unui meşteşugar experimentat i-ar fi luat mai bine de o viaţă – o sută de ani, sau chiar mai mult – pentru a finaliza o astfel de lucrare. Schiţă o mişcare îndreptată spre tăbliţa de cristal, având pe chip o expresie rătăcită. De neînchipuit, n-am găsit nici măcar o singură zgârietură, fie şi minusculă, care să facă dovada tipului de unealtă folosit...

— Atunci, ceea ce ne transmiteţi este că tăbliţa de cristal, pur şi simplu, n-ar trebui să existe..., îngăimă Cotten.

O

— Corect. Habsburg îşi adună câţiva asociaţi de încredere pentru a veni încoace, spuse Edelman. Avem nevoie de o armată de experţi pentru a examina obiectul ăsta.

— A vorbit deja cu presa? Se interesă Cotten.

— Nu. Se impun verificări temeinice înainte de a face orice fel de anunţ. O privi cu subînţeles. Nu-ţi face griji, domnişoară Stone! Vei avea exclusivitatea pe care ţi-o doreşti...

Cotten îşi punea stăruitor întrebarea, în sinea ei, dacă aceasta era ştirea care avea să-i salveze cariera. Avea mare nevoie de o şansă, cea mai mică şansă ce i s-ar fi oferit.

— Ia şi nişte instantanee, îi spuse ferm lui Paul.

Acesta lăsă deoparte camera video şi începu să folosească un aparat digital Kodak. După ce prinse tot ce-i trebuia, dădu din cap afirmativ către Cotten, care le întinse, lui şi lui Nick, câte o Cerveza Cristal.

— Acum parcă totul capătă sens, spuse Nick, în timp ce ciocniră bucuroşi sticlele de bere.

Cotten se întoarse spre Edelman, pe care îl găsi teribil de concentrat, cufundat într-o adâncă meditaţie. Îşi trăsese scaunul lângă masă şi se uita fix la tăbliţă, clătinând din cap.

Cotten se mută chiar lângă el.

— Ce? Zise ea. Ceva nou?

Acesta mai dădu pe gât o sorbitură zdravănă din scotch-ul său, urmată de a doua, apoi goli paharul.

— Dacă pricep eu bine glifele astea....

— Vreţi să spuneţi că ştiţi ce înseamnă?!

— În mare, zise el, folosindu-şi degetul pentru a marca perimetrul jumătăţii superioare a tăbliţei. Şi îmi bazez interpretarea pe faptul că glifele prezintă o vădită similitudine cu inscripţiile timpurii zapotece şi maiaşe. Toate scrierile timpurii ale Mezoamericii foloseau pictograme complexe, cu forme rectangulare.

— Mezoamerica? Dar ne aflăm în America de Sud, zise Cotten.

— Da, e-adevărat, dar teorii recente pretind că toate aceste popoare antice îşi mutau aşezămintele mult mai des decât se credea cândva. Oare cristalul a fost făcut aici, sau a fost adus de altundeva? Este o întrebare la care încă nu pot răspunde...

— Deci nu sunteţi sigur că au creat-o incaşii sau chavinii? Întrebă Cotten.

— Ei nu dispuneau de o limbă scrisă ca aceasta, răspunse Edelman.

— Şi-atunci cine a făcut-o? O comunitate mai veche decât chavinii? Interveni Cotten. Parcă ziceaţi că nu aveau o limbă scrisă...

— O adevărată enigmă, nu-i aşa? Spuse Edelman.

Paul puse berea la gură, înghiţi, apoi zise:

— Vreţi să-mi spuneţi că oamenii care au construit Machu Picchu şi acest complex de palate şi observatoare astronomice nu aveau o limbă scrisă?

Edelman afişă un zâmbet tolerant.

— Este o naivitate din partea noastră să credem că *scrisul* înseamnă să aşterni, pur şi simplu, cuvinte cu ustensile precum stiloul şi cerneala, aşa cum facem noi astăzi. Egiptenii foloseau piatră şi papirus, sumerienii şi babilonienii scriau pe tăbliţe de lut. Iar incaşii foloseau o cu totul altă metodă şi alte mijloace. Ei sunt faimoşi pentru textile, astfel încât totul căpăta un sens deplin. Foloseau *quipus*-uri – noduri, funii şi sfori. Se credea, în mod curent, că *quipus* era doar o metodă contabilă, dar analize recente indică faptul că ar fi putut fi o limbă scrisă tridimensională, într-un cod binar de şapte biţi. Foarte complicat. Luaţi aminte, computerele din epoca noastră, modernă sunt bazate pe asemenea coduri binare.

— Incaşii foloseau aceeaşi tehnologie ca şi computerele din ziua de azi? Întrebă consternat Paul.

Edelman încuviinţă din cap.

— Când scriem mesaje e-mail, bunăoară, acestea există în interiorul computerului în forma unei secvenţe din opt cifre – un cod binar construit doar din „unu” şi „zero”. Mesajul codat se transmite unui alt computer, care îl traduce sau îl decodează din nou, în scrisul tipărit de expeditor. Incaşii au inventat un astfel de sistem cu cel puţin cinci sute de ani înainte ca Bill Gates să lanseze Microsoft.

— Poate că nu suntem atât de deştepţi pe cât ne credem, zise Nick.

— Nu suntem, în mod cert, sublinie Edelman.

— Poate că „aroganţi” ar fi cuvântul potrivit. Spaniolii au înregistrat capturarea unui incaş care încercase să scundă un quipus, care – le spuse acesta – era un summum a tot ceea ce însemna ţara sa natală, bine şi rău la un loc. Şi

astfel, în înţelepciunea lor pioasă, în loc să-l păstreze pentru a învăţa de la el şi pentru a-l studia în detaliu, conchistadorii l-au ars, considerându-l un obiect idolatrie, iar pe sărmanul nativ l-au pedepsit aspru pentru vina de a-l fi păstrat. Tratamentul aplicat acestor culturi în Lumea Nouă, în numele Domnului, este o atrocitate pe care avem deseori tendinţa s-o ignorăm. Au fost obliterate.

Edelman se aplecă din nou peste tăbliţă şi studie atent gravurile pe cristal, în timp ce lua notiţe într-un carneţel. În tot acest răstimp, clătina din cap, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor în vreme ce transcria.

Paul o împunse cu cotul pe Cotten.

— Ce se întâmplă?

Cotten ridică din umeri.

— Deci, ce crezi că zice? Întrebă ea.

Edelman nu răspunse imediat, dar continua să scrie. Paul îşi înălţă sprâncenele către Cotten, în timp ce aşteptau nerăbdători.

În sfârşit, Edelman săltă privirea.

— Dacă cineva, cu mii de ani în urmă, şi-a luat asupra sa o asemenea sarcină, incredibil de dificilă, de a crea acest obiect remarcabil, atunci înseamnă că a avut ceva foarte profund de transmis. Sunteţi de acord?

Cotten ridică din cap, observând cum ceaţa montană se aduna, în straturi groase, împrejurul lor.

— Cred că da.

Edelman continuă.

— Precum vă spuneam, am doar o primă traducere, brută, bazată pe glifele similare pe care le-am studiat ani de-a rândul, dar faptul absolut remarcabil, care mă ajută să înţeleg aceste gravuri, este că sunt familiarizat cu mesajul. Nu este prima oară când îl aud, şi asta e valabil şi pentru dumneavoastră. Cristalul – singur – este o incredibilă enigmă. În sine. Dar, vedeţi, nu doar mesajul inscripţionat pe cristal este uluitor. Nemaipomenit este, în primul rând,

faptul că acela care l-a scris a avut anterior cunoştinţă despre *acest* eveniment, în particular.

— Care eveniment? Întrebă Paul.

— Arca lui Noe şi Marele Potop.

VENATORI

— Domnule Wyatt, ţin să vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi într-un timp atât de scurt, zise arhiepiscopul Felipe Montiago, ataşatul apostolic al Vaticanului pentru Statele Unite.

— Am fost intrigat de telefonul Domniei-Voastre, Excelenţă, răspunse Thomas Wyatt. Dădu mâna cu arhiepiscopul, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum negru, cu un guler simplu, roman – nicio altă indicaţie vizibilă a poziţiei sale diplomatice sau de Curie Romană.

Wyatt se gândise multă vreme dacă ar fi trebuit să răspundă solicitării venite din partea unui diplomat de grad atât de înalt, de a vizita ambasada Vaticanului pentru o ofertă de serviciu, însoţit de ceea ce presupunea el că era Garda Elveţiană. De la pierderea avionului Virgin Atlantic, cu un an în urmă, cântărise de o mie de ori dacă să renunţe sau nu la slujba asta. Patru săptămâni după doborârea avionului, stătuse treaz toată noaptea, dezbătând ce anume ar mai fi putut încerca pentru a-l convinge pe nefericitul pilot să renunţe la actul sinucigaş. Experimentase şi alte eşecuri în trecut, dar, în majoritatea cazurilor, se confruntase cu un singur suspect sau terorist. Nimic nu se apropia – ca dezastru – de pierderea celor 280 de nevinovaţi ai zborului 45.

Montiago îi făcu semn lui Wyatt să se aşeze, în timp ce el trecu, ocolind, în partea cealaltă a biroului său.

— Nu sunt prea dese asemenea cazuri, de necesităţi speciale. Iar un om de talia şi cu experienţa dumneavoastră se găseşte rar...

Cei doi bărbaţi stăteau de vorbă într-un birou modern, dar modest decorat, la etajul doi al ambasadei Statului Vatican, pe Massachusetts Avenue, în Washington. Încăperea, spaţioasă, era panelată cu lemn şi nu avea

ferestre, iar pe peretele din spatele lui Montiagro atârna un portret, de mari dimensiuni, al Papei.

— Şi *care* ar fi aceste necesităţi speciale? Întrebă Wyatt. Credeam că pentru a fi membru în Garda Elveţiană presupune să fii romano-catolic şi să ai cetăţenie elveţiană.

— Corect, domnule Wyatt. Dacă ar fi să vă recrutez pentru Gardă, nu aţi îndeplini condiţiile. Există alte nivele ale securităţii Vaticanului, spuse el.

Wyatt îi aruncă o privire iscoditoare, întrebându-se unde bătea Montiagro. Cu diplome în psihologie criminală şi drept internaţional, Wyatt îşi petrecuse ultimii şapte ani ca expert analist şef pentru comportament uman, la Agenţia Naţională de Securitate în Fort Meade. Primise telefonul de la Montiagro cu puţin înainte de a părăsi biroul în ziua aceea. Poate că tocmai asta era ocazia de a face, în sfârşit, un pas înainte în viaţa sa, ieşind din conul de umbră în care îl proiectase dezastrul lui Virgin Atlantic. Se întreba dacă o poziţie în cadrul securităţii Vaticanului nu era chiar schimbarea de care ar avea nevoie?...

— Aşadar, dacă nu e vorba despre o slujbă în cadrul Gărzii, atunci...? Zise Wyatt.

— *Venatori* îţi spune ceva? Sublinie Montiagro.

— Desigur, Excelenţa-Voastră. Împreună cu FBI şi CIA, NSA face schimb de date, în mod regulat, cu ramura de inteligenţă a Vaticanului.

— Foarte bine, zise Montiagro. *Venatori* este agenţia de colectare a informaţiilor a Sfântului Scaun şi are responsabilitatea de a-l ţine la curent pe Papă în legătură cu afacerile internaţionale. Agenţia procesează datele pe care le trimiteţi în flecare zi. Precum ştiţi, avem şi un raport zilnic, pe care îl înaintăm către NSA şi către alte agenţii vestice.

Wyatt dădu afirmativ din cap, constatând pe loc că se ştia foarte puţin despre Venatori, în afară de faptul că era una dintre cele mai vechi organizaţii de spionaj din lume.

— Am simţit nevoia să introducem un analist special de teren, care să lucreze direct din acest birou. Spre deosebire de Garda Elveţiană, un agent Venatori nu trebuie să fie catolic. În unele cazuri, avem agenţi — în alte ţări – care nici măcar nu sunt creştini. Vedeţi, domnule Wyatt, Sfântul Scaun este guvernat atât de legile omului, cât *şi* de cele ale lui Dumnezeu. Uneori, ne lăsăm antrenaţi de treburile noastre diurne şi uităm că există lucruri care pot şi trebuie să fie explicate logic şi faptic. Preţuim în mod deosebit o persoană ca dumneata, care să ne ţină cu picioarele pe pământ, în timp ce analizăm date şi informaţii.

„Propunerea e, în mod cert, bizară”, gândi Wyatt. Ce-i determinase, oare, să-l caute tocmai pe el?

— Respect, desigur, poziţia dumneavoastră şi locul pe care Sfântul Scaun îl deţine în comunitatea internaţională, dar nu prea pricep ce fel de necesităţi aveţi, care să-l solicite pe unul ca mine.

Montiagro îşi împreună degetele, odihnindu-şi mâna pe tăblia biroului.

— Am observat implicările dumneavoastră în negocierile de ostatici şi în cazurile cu fanatici sinucigaşi din ultimii ani. Am monitorizat activitatea dumneavoastră cam într-o duzină de situaţii naţionale şi internaţionale, când aţi luat parte la negocierile cu terorişti. Salvarea de vieţi omeneşti este foarte preţuită de Vatican.

— Apreciez încrederea dumneavoastră, dar nu mă pot lăuda cu succese de fiecare dată. Am avut destule pierderi...

— Înţelegem asta, zise Montiagro. Şi ştim, de asemenea, că pierderea zborului Virgin Atlantic ai luat-o personal.

Wyatt simţi o mare presiune în piept. Spera ca Montiagro să nu continue pe aceeaşi temă.

— Ceea ce ne impresionează în mod special este că guvernul Statelor Unite are suficientă încredere în Thomas Wyatt pentru a-l solicita în situaţiile cele mai critice.

Dacă era să-şi părăsească slujba pentru o alta, Wyatt ar fi vrut să ştie mai multe în legătură cu respectiva însărcinare.

— Vă mărturisesc că îmi este la fel de neclar, în continuare, ce beneficii aş putea aduce eu la masa dumneavoastră. Nu sunteţi în război. Nu aveţi armată activă, nici ameninţări fizice, în afară de obişnuiţii fanatici religioşi cu care ne confruntăm zilnic.

— Poate, da, zise Montiagro. Poate, nu. Arhiepiscopul îşi aşează palmele desfăcute pe masă. Din păcate, ceea ce afirmaţi dumneavoastră este incorect la toate capitolele menţionate: război, armate şi ameninţări fizice la adresa Sfântului Scaun. De pildă, din punct de vedere al războiului, noi...

Telefonul mobil al lui Wyatt ciripi. Ridică mâna spre arhiepiscop în timp ce scoase aparatul din suportul de la curea şi citi numele apelantului.

— Prezint scuze, Excelenţa-Voastră, dar trebuie să răspund apelului. E de la agenţie...

— Înţeleg, spuse Montiagro.

Wyatt se ridică şi se îndepărtă de masă înainte de a apăsa pe butonul pentru convorbire. Ascultă atent, apoi, într-o clipă, se întoarse către arhiepiscop.

— Excelenţă, aveţi un televizor disponibil? Sunt ştiri de ultimă oră, care ne interesează pe amândoi.

— Desigur, confirmă Montiagro. Se ridică şi deschise o comodă mare, scoţând la iveală un televizor cu ecran lat. După ce apăsă pe butonul de pornire, la telecomandă, imaginea şi sonorul postului Satellite News prinseră viaţă.

Prima imagine era a unei uriaşe mingi de foc străbătând cerul nopţii. Cu toate că nu exista niciun punct de referinţă, Wyatt presupuse că ceva de mari proporţii luase foc şi ardea în văpăi.

Crainicul anunţa alert:

— Înregistrarea este filmată pe coasta de est a Africii, în timp ce Staţia Spaţială Internaţională se prăbuşeşte fără

control şi ia foc în atmosferă. Priveliştea spectaculoasă de pe cerul nopţii a putut fi văzută de la mii de mile depărtare. Teribila tragedie a debutat cu un raport primit de la Agenţia Spaţială Rusă, precum că cei trei membri ai echipajului – un căpitan de marină al Statelor Unite, un colonel al Forţelor Aeriene Ruse şi un cosmonaut rus – s-au sinucis cu toţii, imediat ce au constatat că pricinuiseră devierea de pe orbită a staţiei. Puţin mai târziu, aceasta s-a prăbuşit în Oceanul Indian.

Arhiepiscopul Montiagro părea că îngheţase: privirea sa fixă imobiliza imaginile, când Wyatt veni în preajma lui.

— E incredibil, zise Wyatt.

Montiagro se întoarse spre Wyatt.

— De fapt, nu este. Îşi aşează mâna pe braţul lui Wyatt.

— Iată, domnule Wyatt, motivul pentru care v-am chemat.

CÂMP DE LUPTĂ

Montiagro dezactivă sonorul televizorului.

— Nu pricep nimic, Excelenţa-Voastră, zise Wyatt.

— Ai să înţelegi cât de curând... Thomas, suntem în plin război. În flecare moment, în fiecare secundă, cu fiecare respiraţie, ne luptăm pentru vieţile noastre, pentru sufletele noastre. Un război la fel de real ca şi cele ce se desfăşoară într-o duzină de alte locuri teribile, dureroase, sângeroase de pe această planetă. Războiul în care suntem prinşi a început cu mult timp în urmă. Şi nu se va sfârşi până ce una dintre părţi – cei care cred în bunătatea omenească sau cei care văd doar ticăloşia din inima omului – va câştiga.

Ataşatul se uita la reportajul transmis în direct, la televizor.

— N-ai fi aflat niciodată, dar suntem în mijlocul unui câmp de luptă. Biserica este centrul războiului ce se dă pentru salvarea sufletelor oamenilor. Privi spre Wyatt. Avem nevoie de cineva ca dumneata, care să ne ajute să ducem această bătălie. Dumneata înţelegi prea bine comportamentul uman. Una dintre căile prin care inamicul nostru câştigă o bătălie este aceea de a determina un suflet să comită păcatul ultim împotriva lui Dumnezeu – păcatul sinuciderii. Armata împotriva căreia luptăm este condusă de Satana. Neflimii au plănuit meticulos ziua în care se vor răzbuna pe Dumnezeu şi-i vor lua acel lucru pe care-l îndrăgeşte cel mai mult: creaţia sa nepreţuită — omul.

— Neflimi?

— Urmaşii îngerilor Căzuţi, îngerii rebeli izgoniţi din Paradis după Bătălia din Ceruri.

— Credeţi că toate sinuciderile sunt provocate de un soi de posesie demonică? Întrebă Wyatt. De fapt, explicaţia îi convenea, cu toate că dracii şi demonii se aflau la periferia credinţei sale. Dar explicaţia asta ar fi uşurat întrucâtva

povara insuccesului pe care-l simţea legat de incidentul cu Virgin Atlantic. A convinge un om să renunţe la actul sinuciderii părea cu totul altceva decât a convinge un demon.

— Nu chiar toate, continuă Montiagro. Dar noi credem că războiul ia amploare.

— De ce? Întrebă Wyatt.

Arhiepiscopul Montiagro arătă spre televizor.

— Semnele se înmulţesc, domnule Wyatt...

PREZICEREA

— Arca lui Noe? În Peru? Asta-i o glumă bună, zise Cotten, vărsând berea din sticla cu care gesticula, ca reacţie la spusele lui Edelman.

— E o eroare, zise Paul, în timp ce Nick încuviinţa din cap.

Edelman schiţă acelaşi zâmbet tolerant şi îi aruncă o privire lui Paul, înainte de a se întoarce spre Cotten.

— Nu, domnişoară Stone, nu glumesc. Dar probabil că v-am abătut de la realitate... Daţi-mi voie să vă explic. Povestea Marelui Potop este comună multor culturi, fiind transmisă, de obicei, din generaţie în generaţie, prin tradiţie orală, pentru ca apoi să iasă la iveală prin limbajul scris. Chiar şi incaşii aveau un mit al potopului. Legendele incaşe spun că primii locuitori ai Anzilor erau urmaşi ai Marelui Potop, care apoi au populat toată regiunea. Există literalmente sute şi sute de mituri ale potopului în întreaga lume: scandinavice, asiatice, africane, australiene, ale Estului apropiat, ale insulelor din Pacific. Nu există colţişor de pe planetă fără o poveste despre potop.

— Teologii se bucură de fiecare dată scoţând în evidenţă acest fapt, pentru că acele legende culturale şi textele timpurii coroborează evenimentul înscris în scriptura biblică. Edelman făcu o pauză, privind artefactul: Dar inscripţiile de pe acest cristal nu sunt mărturia unui Mare Potop care ar fi avut loc.

— Păi n-aţi spus mai înainte că tocmai asta sunt? Întrebă Paul.

— Nu întru totul, obiectă Edelman. Vedeţi, inscripţiile de pe tăbliţă *prezic* un potop masiv. Relevă că potopul o *să* se petreacă, şi indică măsuri exacte de pregătire.

— Adică să fie construită barca şi să fie adunate animalele, două câte două? Întrebă Cotten.

Edelman trecu cu degetul dedesubtul unor glife, pe măsură ce vorbea.

— Dă instrucţiuni precise pentru construirea unui vas, da – o arcă, dacă vreţi.

— Permiteţi-mi, eu am fost crescut într-o strictă ambianţă biblică, zise Paul, şi tind să înclin spre partea fundamentalistă. Îmi amintesc cum mi s-a spus că înţelesul Potopului e următorul: Dumnezeu a curăţat pământul de păcătoşi – de toţi oamenii, în afară de Noe şi familia sa.

Paul plescăi din buze, după ce luă o înghiţitură din berea sa.

— Aţi mai spus că oamenii aceştia îşi mutau locul pretutindeni în lume. De unde ştiţi că acesta nu e dintr-un cristal dăruit lui Noe? Sau poate tocmai el l-a creat, ori l-o fi dat cuiva să-l desăvârşească? Un fel de manual de instrucţiuni sau ceva de genul acesta. Iar apoi cineva l-a adus tocmai aici...

— Glifele, spuse Edelman. Nu făceau parte din repertoriul de scriere sau lectură al lui Noe.

Paul ridică din umeri, exprimând pe chip o uşoară jenă.

— Dacă inscripţia se dovedeşte a fi o predicţie a Marelui Potop, aici, în Peru, zise Cotten, chestia asta cu multiplii Noe or să contrazică istoria biblică a lui Noe.

— Fundamentaliştii vor fi fericiţi dacă asta va da peste cap Geneza, zise Paul. I se adresă lui Cotten: Exact opusul poveştii tale despre fosila Creaţiei. Cu un zâmbet grijuliu, adăugă: Eşti sigură că vrei să fii părtaşă la povestea asta?

— E singura cale pe care o pot alege acum. Cotten se uită la Edelman: Paul are dreptate în privinţa chestiunii multiplilor Noe, nu-i aşa?

— Da, zise Edelman. Ba chiar mai mult de atât. Nu e vorba doar de ceea ce este *scris* aici. Avem în faţa ochilor un obiect vechi de mii de ani, inscripţionat într-o limbă ce înglobează o varietate de simboluri, care nu sunt native niciunei culturi. Potrivit celor mai bune estimări, unui scrib

antic i-ar fi trebuit cel puţin o viaţă să-l finalizeze, şi asta doar dacă ar fi avut la îndemână unelte de mare precizie, de tăiere cu diamant şi altele ca acestea. Iar mesajul prezice un eveniment despre care tradiţia spune că s-a petrecut acum aproape cinci mii de ani. Schiţă un gest către tăbliţa de cristal. Aşadar, marea întrebare nu este ce spune mesajul, ci de cine a fost scris!

Cotten îşi simţi inima bătând cu putere.

— Poate că avem în faţă scrisul de mână al lui Dumnezeu...

CEAŢA

Afară era un întuneric negru ca smoala şi frig zdravăn când Edelman, Cotten, Paul şi Nick, aşezaţi în jurul mesei mari, pliante, luau masa specială de adio, în cortul popotei.

— Ar fi trebuit să angajăm un bucătar american în locul băştinaşului, zise Paul. Nu ştiu dacă aş fi în stare vreodată să mănânc porc de Guineea.

— Nu te mai gândi la porcul de Guineea, zise Cotten. Zi-i pe numele său peruan, *cuy* – poate că asta te va ajuta. Ca să fiu cinstită, eu găsesc că e o mâncare destul de gustoasă.

— Totul e chestie de obişnuinţă, spuse Edelman înainte de a lua o furculiţă de cartofi. Ştiaţi că femeile percep dezgustul pentru ceva anume mult mai rapid decât bărbaţii? Dezgustul este modul naturii de a ne proteja de boli. Prin urmare, femeile ar avea o sensibilitate mai pronunţată – ele sunt născătoarele, îngrijitoarele de prunci. Un fapt interesant, rezultat dintr-o cercetare efectuată în Marea Britanie: aşa cum capacitatea de reproducere scade cu vârsta, tot astfel scade şi sensibilitatea la dezgust.

Paul îşi înfipse furculiţa în *cuy*-ul tăiat felii, ezitând la prima muşcătură.

— Dacă am fi fost în Coreea, ai fi putut gusta o supă fabuloasă numită *bosintang*, spuse Edelman.

— Mă tem să întreb, zise Paul.

— Rover, zise Cotten, şi scoase un sunet ca un lătrat uşor.

Paul mormăi dezaprobator.

— Vă pot indica site-uri cu reţete de mâncăruri exotice, le spuse Edelman.

— Pas, zise Paul, înţepând *cuy*-ul cu furculiţa.

Nick se apropie de Cotten şi îi şopti la ureche.

— Şi pe tine te oboseşte, la fel ca şi pe mine, Fudulul-ştie-tot?

Răspunse afirmativ la întrebare, făcând un semn scurt, cu capul. Şi Cotten se plictisise de mintea etern enciclopedică a lui Edelman, dar ştia prea bine că trebuiau să-şi respecte gazda. Se întoarse spre Paul.

— Haide, dă-i drumul! Nu fi nătăfleţ! Ia o muşcătură!

— Da, omule, haide, fă-o, zise Nick! Cât despre mine, sunt lihnit. Pe toţi dracii, aş mânca acum şi partea sudică a unei lame spânzurate de cap. înfundă în gură o bucată de carne. Mmm, mmm, mmm.

Paul ridică furculiţa.

— Şi-acum o să-mi spui că are gust de pui, nu-i aşa?

— Dar ce nu are, pe lumea asta, gust de pui? Zise Edelman.

— Poate că am fost – cum aţi spune dumneavoastră – născător sau îngrijitor de prunci, într-o altă viaţă, zise Paul. Abia mă pot obişnui cu nenorocitele de tofu, şi acum se aşteaptă de la mine să mănânc... *cuy.* Tăie o bucată şi o duse încet la gură.

Nick rânji cât putu de convingător în timp ce continua să mestece, apoi înghiţi şi o expedie în stomac, cu apă îmbuteliată.

— Închipuie-ţi că ai fi într-un reality-show, cu o miză de un milion de dolari...

Paul lăsă carnea să-i alunece printre buze. Ţinu furculiţa în cavitatea bucală, pentru o clipă, înainte de a fragmenta cu dinţii porcul de Guineea. Nările i se umflară, nasul i se încreţi, în timp ce muşchii fălcilor lucrau încet.

— Nu-i chiar aşa de rău, îngăimă el, încă mestecând. În final, înghiţi.

Edelman îşi ridică sticla cu apă.

— Să bem pentru traiul la extreme, tinere domn!

Cotten auzi un scheunat din direcţia focului de tabără încins de echipa de excavare, cu toate că lumina slabă a

acestuia nu prea se mal zărea, din pricina ceţii ce se îndesea tot mai mult. Ştia că şi ei sărbătoreau, după cum le era obiceiul în fiecare seară, dar nu cu apă, ci cu ceva mai tare – un preparat de-al lor, pe care şi-l încropeau zilnic.

— Propun un toast, zise Nick. Să ciocnim pentru descoperirea artefactului de cristal de către domnul dr., împreună cu noul simţ de aventură culinară al lui Paul. Ţinând în sus sticla de apă, începu să recite:

Ora închiderii, şi Guiness vărsat pe podeaua barului,
când din gaură se furişă un mic şoricel
şi se aşează în lumina felinarului
Lipăi spuma albă de jos, apoi căzu din picioare.
Şi toată noaptea, furios, strigă să vină mâţa s-o omoare!

Paul şi Edelman râseră, în vreme ce Cotten clătină din cap.

— Noroc, zise ea, ridicând sticla cu apă.

— Ceea ce ne lipseşte, spuse Nick, este nişte lichid de acela din care prietenii noştri beau în fiecare seară. Arătă în direcţia râsetelor şi urletelor echipei de săpători.

— Du-te şi roagă-l pe José să ne facă parte dreaptă şi nouă, spuse Paul! Mi-a zis, ceva mai devreme, că tocmai au scos cepul la o damigeană nouă.

— Cred că asta voi face, zise Nick, ridicându-se în picioare. Îşi scutură pantalonii şi păşi grăbit, printre norii de ceaţă.

Cotten îşi scoase aparatul foto Elph şi făcu câteva poze cu Paul terminându-şi cina cu porcul de Guineea.

— Acum, ai ceva senzaţional despre care să le scrii celor de acasă, îi zise ea, vârând aparatul în buzunarul pantalonilor tip cargo. Iar eu deţin dovada.

Câteva momente mai târziu, Nick se întoarse cu o sticlă, de genul celor de whisky, având învelişul din piele de culoare închisă. În timp ce o ţinea în sus, ca s-o vadă toată

lumea, Cotten admiră inscripţiile multicolore. Pe o parte se zăreau cuvintele „Lineas de Nazca” şi mai multe desene ale faimoaselor linii Nazca – o maimuţă, un păianjen şi un şarpe. Mai era schiţat, în fundal, şi un munte înzăpezit, precum şi o femeie băştinaşă îmbrăcată în haine colorate.

— Exact ce ne-a recomandat doctorul, zise Nick, cu un zâmbet larg. Împărţi pahare de carton, scoase dopul sticlei şi turnă câte puţin fiecăruia. Doctore, José a zis că chestia asta o să clarifice, cât ai zice peste, inscripţiile de pe tăbliţa de cristal. Înţelegeţi? Va fi totul clar precum *cristalul...*

Când toţi avură paharul plin. Paul îl ridică pe al lui.

— Să bem pentru Marele Potop. Ah, da, şi pentru Noe – marele constructor de nave.

— Noroc, zise Edelman. Pentru toţi Noe!

Cotten sorbi puţin şi avu pe loc o reacţie de sufocare. În comparaţie cu gustul fin şi catifelat al votcii suedeze favorite, senzaţia de acum era ca şi cum ar fi băut lame de ras. Prima înghiţitură necesită puţin efort, dar rămâi în gură cu un stăruitor gust de piper, oarecum plăcut. Si e tare, îţi încălzeşte toate măruntaiele.

— Trebuie să recunosc că nu e rău – după primul şoc, preciză Edelman, terminându-şi paharul.

— Mai e destul, doctore, spuse Nick, întinzându-i sticla.

— Ei, ce-o să fie? Zise Edelman. Încă unul n-o să mă doboare.

— Da, pentru toţi Noe! Închină Cotten, înălţând cupa. Se întoarse spre Edelman. Dar pe restul tăbliţei, după prezicerea Potopului, ce reprezintă acele linii şi puncte? Ce vor să însemne?

— Pot desluşi, destul de confuz, doar prima jumătate a tăbliţei, răspunse Edelman. Am avut noroc cu glifele semi-recunoscute şi, fireşte, mi-a venit în ajutor şi faptul că eram familiarizat cu povestea Potopului. Dar glifele se opresc undeva, în jos, la mijlocul tăbliţei, cu următoarea remarcă: Dumnezeu va curăţi pământul a doua oară, însă nu prin

potop. Apoi întregul limbaj al tăbliţei se modifică – fără glife. Acele puncte şi linii seamănă cu interpretarea grafică a unei forme de quipus, iar asta nu este specialitatea mea, atunci când e folosită ca limbaj. Îmi imaginez însă că, dacă prima jumătate descrie Marele Potop şi cum anume să-i supravieţuieşti, cealaltă jumătate ar putea face acelaşi lucru – poate ceva mai dramatic, de genul: cum să oprim Apocalipsa. Ultimele date pe care le-am putut extrage din glife ne pun în gardă: va să vină o a doua curăţire, condusă de fiica unui înger.

*
* *

Cotten Stone pătrunse ameţită în cortul ei, constatând că e destul greu să se ţină pe picioare şi, de asemenea, destul de greu să respire. După doar un pahar din amestecul băştinaş, capul începuse să i se învârtă. Dar ceea ce tocmai auzise rostit de Edelman întrecea efectele puternicei băuturi locale.

Condusă de fiica unui înger... — *Rememoră ea.*

O senzaţie de arsură i se declanşă în abdomen şi se răspândi, zvâcnind în valuri, prin tot corpul. Privirea i se înceţoşă, vârfurile degetelor o furnicară de parcă s-ar fi atins de o priză electrică. Cotten îşi puse mâinile căluş peste nas şi gură şi respiră ritmic, pentru a preveni o hiperventilaţie. Se concentra să respire uşor şi să se relaxeze, încetinind activitatea inimii.

Chiar şi în timpul anxietăţii, îi mai auzea încă pe Edelman, Paul şi Nick – la distanţă, râsetele şi flecăreala lor aduceau mai degrabă a bolboroseală decât a vorbire limpede.

Cotten căută prin geantă, până ce găsi, în sfârşit, sticla de plastic cu medicamente. Se luptă cu capacul, care avea prevăzută o siguranţă pentru copii. Îl afurisi. La un moment

dat, capacul sări, iar Cotten reuşi să răstoarne Ativan-ul în palmă. Luă o pastilă şi o azvârli în dosul limbii. Înghiţi greu, conducând pilula pe gât. Apoi puse restul înapoi în sticlă şi se lăsă uşor pe pat, presându-şi palmele pe tâmple. Zvâcneau precum capacul unui ibric. Se întreba dacă nu cumva presiunea ce-i creştea în piept avea să-i provoace un atac de inimă.

Cotten stătu întinsă, nemişcată, timp de aproape o oră, până ce zvâcnetele din cap se potoliră. În ciuda aerului rece, de munte, era leoarcă de transpiraţie – nu-şi putea smulge din minte vorbele lui Edelman.

Condusă de *fiica unui înger...*

Îl auzi pe Edelman, aflat ceva mai la distanţă. Accentul său englezesc, impecabil suna neclar, deformat. Oare băieţii mai erau treji? Mai petreceau încă?

Se auzi strigată de Edelman. Acesta întreba dacă era Cotten cea care se apropia prin valurile de ceaţă.

Apoi urlă răsunător.

LICURICI

Fiţi treji, privegheaţi. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită.— 1 Petru 5:8

Cotten se ridică şi, orbită de întuneric, îşi apropie tălpile de podeaua de pământ. Oare chiar îl auzise pe Edelman urlând? „Trebuie să fie o greşeală”, gândi ea.

Se ridică în picioare şi-şi duse mâna la faţă – pielea îi era rece şi lipicioasă, părul umed, echilibrul nesigur.

Bâjbâi sub pat, căutând lanterna. Apăsând pe buton, zări o ceaţă deasă ce-i umplea cortul. Conul de lumină abia penetra, la o distanţă de câteva picioare depărtare, până la intrarea tip clapă. Era înfăşurată într-un nor – picuri mici de umezeală se mişcau încet în raza de lumină, semănând cu mici planctoni din adâncuri.

Cotten întinse mâna spre clapa cortului. Ieşind afară, simţi o răcoare pătrunzătoare, ce nu putea fi pusă pe seama altitudinii.

— Dr. Edelman? Strigă ea. Paul? Nick?

Niciun răspuns.

Proştii! Se îmbătaseră criţă şi se vorbiseră s-o sperie. Nu găsea prea amuzantă treaba asta. Fireşte, n-aveau de unde şti cât de tare o traumatizase traducerea lui Edelman. Dacă ar fi ştiut, n-ar mai fi organizat farsa asta stupidă. Îşi dăduse silinţa să-şi ascundă, pe cât posibil, reacţia, scuzându-se că e nevoită să părăsească petrecerea. Motivase ferm că băuse prea mult şi nu se simţea deloc bine. Erau, probabil, mult prea beţi pentru a-şi da seama că, de fapt, altceva o chinuia pe ea.

Văzu o lumină palidă apropiindu-se treptat. Idioţii! Încercau s-o îngrozească, dar lanternele îi trădau. Cotten nu voia defel să le arate cât de mult o înfricoşa farsa lor.

— E-n regulă, băieţi. Ştiu ce intenţionaţi să faceţi! Strigă ea.

Lumina se făcu mai mare, schimbându-se dintr-un portocaliu deschis într-un roz ţipător, apoi într-un roşu aprins. În acelaşi timp, se auzi un sunet tulburător, un fâlfâit – ca nişte vele în bătaia vântului.

Deodată, José ţâşni din ceaţa groasă a muntelui — cel puţin, aşa crezuse la început, că era José, dar în flăcările ce-l cuprindeau era cu neputinţă de recunoscut.

— José! Ţipă ea, în timp ce acesta trecu pe lângă ea, alergând şi dispărând în noapte. Asta nu mai era o farsă. Oh, Iisuse, ce se întâmplă? Paul? Nick? Unde sunteţi?

Apoi alte ţipete sfâşiară aerul taberei. Unul semăna cu glasul lui Nick, dar nu putea fi sigură.

Din nou, dinspre ceaţă, Cotten simţi că se apropia ceva – o flăcăruie strălucitoare răzbătând prin zidul întunecat al norilor.

Licurici.

Aici, în înaltul munţilor, Cotten văzu mii de licurici. Formau o masă pâlpâitoare ce se îndrepta spre ea, până când o împresurară ca un adevărat vârtej de lumină. Zburând în spirale, o încolăceau tot mai strâns, atât de strâns, încât simţea vârtejul de aer atingându-i pielea. Mişcarea lor părea să iradieze căldură. Simţind un pătrunzător miros de sulf, se ţinu strâns cu mâna de gură şi de nas. Se zbătea frenetic, alungând cu ambele mâini micuţele puncte de lumină. Acestea roiau ca şi cum ar fi vrut să penetreze, să găsească o cale de a intra în ea. Deşi voia să-şi mişte picioarele, acestea n-o ascultau, mâinile i se lăsară moi pe lângă trup, iar lanterna îl căzu pe pământ. Nici măcar pleoapele nu mai aveau puterea să se închidă. Paralizã. Licuricii să fie, oare, cauza, ori se speriase într-atât, încât ajunsese în starea asta? Pentru o clipă, se întrebă dacă mai respira cu-adevărat.

Apoi, instantaneu, aceştia dispărură – fâşii de lumină în întuneric.

Cotten clipi ca şi când s-ar fi trezit dintr-o transă, revenindu-şi în deplinătatea facultăţilor.

Urletele de teroare se înmulţeau – cineva striga în quechua. Să fi fost, oare, unul dintre săpători?

Ridicându-şi lanterna, Cotten porni agale prin tabără, fiindu-i frică să alerge – se temea ca nu cumva să se împiedice şi să cadă. Ca şi cum şi-ar fi împlinit propria profeţie, picioarele i se împleticiră, iar ea se prăbuşi la pământ, cu gura în ţărână, cu braţele îmblătindu-i-se şi genunchii pocnindu-i surd. Se chinui să se ridice, sprijinindu-se în cotul stâng, apoi îndreptă lumina în direcţia picioarelor, ca să vadă de ce anume se poticnise. Cadavrul lui Paul era lungit pe pământ, cu gâtul crestat larg. În mână ţinea un cuţit mare, plin de sânge.

— Oh, Doamne-Dumnezeule! Îşi dădu un brânci îndărăt, îndepărtându-se de trupul lui Paul. Acesta îşi retezase, oare, singur gâtul?

Cotten se ridică anevoie în picioare, lumina lanternei sălta sălbatic în ceaţă. Dinaintea ei, chiar în mijlocul cortului popotei, trona masa unde ea şi prietenii ei luaseră împreună ultima cină. Mai erau câteva rămăşiţe de cuy, într-o tavă de aluminiu ce zăcea în centrul mesei. Sticla cu amestec băştinaş se odihnea la margine.

— Nick? Îl chemă ea, cu glas scăzut. Unde eşti?

Opri lanterna, cufundându-se în beznă. Sursa luminoasă a lanternei ar fi transformat-o într-o ţintă uşoară. Singura rază de lumină venea dinăuntrul cortului lui Edelman. Cu precauţie, se îndreptă spre acesta.

— Edelman? Şopti ea, trăgând la o parte clapa cortului. Auzi un zumzet uşor şi simţi în aer o mişcare subtilă. Se întoarse, când o lumină scânteietoare apăru în spatele ei. Un roi gros de licurici inundă cortul, aducând cu el o căldură sufocantă şi un miros înecăcios, de sulf. De astă dată o

ignorară, în schimb se adunaseră buluc şi zburau deasupra mesei. Coborâră în picaj şi împresurară tăbliţa de cristal. Lângă aceasta, hârtiile lui Edelman luară foc şi se prefăcură în scrum, împrăştiindu-se şi plutind în aer.

Cotten se făcu mică, undeva, în spatele cortului. Lovindu-se de o ladă, îşi aţinti privirea în jos şi-şi înghiţi un ţipăt, când văzu ce anume zăcea la picioarele ei.

RUINELE

Cotten se uita înmărmurită la trupul neînsufleţit al lui Edelman, rostogolit pe pământ. Lângă el – un pistol. Pata întunecată, de praf de puşcă, la tâmpla sa dreaptă înconjura gaura de pătrundere mică, aproape lipsită de sânge. Cotten se lăsă în genunchi şi îi săltă capul. Ochii îi erau larg deschişi, pupilele — fixe şi dilatate. Capul i se aplecă spre dreapta, descoperind rana de ieşire.

— Oh, Dumnezeule! Şopti ea, acoperindu-şi gura. Partea stângă a capului lipsea.

Un plescăit scurt o făcu să-şi ridice privirea. O bucată din creierul lui Edelman alunecase de pe pânză, căzând pe pământ. Cotten îşi simţi stomacul în gât. Se scuturâ, reprimându-şi imboldul de a vomita. José – ars de viu. Paul – cu gâtul tăiat. Iar Edelman îşi zburase creierii. Ce mama dracului se întâmpla?

Deodată, strălucirea licuricilor se intensifică. Cotten se holba necontenit la tăbliţa de cristal, levitată câţiva inci deasupra mesei, purtată de o mantie de insecte incandescente. Era captivată de această imagine fantastică, nu se putea desprinde de locul unde parcă înţepenise. O traversa un soi de extaz – părea că se află în prezenţa supranaturalului, şi că acesta face parte dm ea. Apoi, aproape fulgerător, se simţi scârbită, înţelegând, în sfârşit, că orice ar fi fost ceea ce se afla împreună cu ea, în cort, era esenţa răului.

Adunându-şi ultimele puteri, Cotten se forţă să se ridice în picioare şi să se strecoare prudent pe lângă cadavrul lui Edelman, să ocolească masa artefactului şi să se furişeze, trecând de licurici, spre intrarea cortului. Ieşi ca săgeata.

Se decise rapid să evite tabăra săpătorilor, îngrozită că va găsi aceleaşi orori. Aţintind raza de lumină spre pământ, Cotten porni alergând în direcţia opusă, spre cărarea ce

ducea la şantier. Se poticnea pe drumeagul denivelat, rădăcinile ieşite la suprafaţă îi îngreunau sarcina de a-şi menţine echilibrul. Ceaţa muntelui se rostogolea pe lângă ea, în valuri – groasă pe alocuri, sau subţiindu-se din când în când. Lanterna abia pătrundea prin perdeaua de nori.

Încerca să-şi împingă imaginile morţii în spatele minţii, dar îi era cu neputinţă să se gândească la altceva: se pare că prietenii ei se sinuciseseră ori se omorâseră reciproc... „Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule!” Cuvintele ei păstrau ritmul paşilor ce atingeau pământul.

Cotten se uită deodată înapoi şi i se păru că vede nişte capete micuţe, ca vârfuri de ace luminate – licuricii.

Oare ce erau aceştia? Un soi de insecte agresive, ca albinele ucigaşe? Licuricii, aşadar, levitaseră cuţitul lui Paul, aşa cum făcuseră şi cu tăbliţa? Îi dăduseră foc lui José, şi – la fel – incendiaseră notiţele lui Edelman? Iar apoi îl forţaseră să se împuşte? Dar poate că erau doar produsul imaginaţiei sale, aprinsă de băutura băştinaşă – halucinogene provenind din vreun drog al locului, în combinaţie cu medicaţia ei –, ori motivul era, probabil, atacul de anxietate de mai devreme.

Nu, nu, căzuse, fără doar şi poate, peste cadavrul lui Paul, simţise căldura flăcărilor ce-l împresuraseră pe José şi ţinuse în mână capul lui Edelman, cald încă. Cu toate că nu-l văzuse pe Nick, urletul semănase cu glasul lui. Toate astea nu puteau fi simple halucinaţii.

Ameţită de marea altitudine, Cotten se lupta să rămână pe cărare. În ultimele zile, îi deveniseră familiare potecile întortocheate ce duceau la ruine.

Brusc, prima dintre structurile masive se înălţă din întuneric – zidul de pietre albe, de granit. Trecu printre şanţurile şi uneltele ce brăzdau şantierul şi se avântă spre urcuşul abrupt, spre construcţia boltită despre care îl iscodise pe Edelman. „Un observator incaş”, îi spusese el. Deşi nu-l putea vedea prea bine prin întuneric şi prin

perdeaua groasă a ceţii, şi-l amintea limpede. Aruncând o privire în spate, nu zări nimic urmărind-o în timp ce suia spre observator.

Deodată, apăru peretele exterior, rotund, iar cărarea continua în trepte. Cotten respira greu, plămânii îi lucrau forţat, iar picioarele o ardeau. Îşi aminti de cărăruia îngustă ce se abătea pe lângă drumeag şi pe care o urmaseră în prima zi după ce ajunseseră aici.

„Rimancu nu e prea departe de aici”, gândi Cotten. Dacă ar fi izbutit să-l găsească, s-ar fi putut ascunde acolo până la ziuă, când s-ar fi dumirit ce anume se petrecea. Apoi s-ar fi dus la Machu Picchu, să contacteze autorităţile.

Ceaţa ce se scurgea pe lângă ea părea să aibă o viaţă în sine, deplasându-se şi unduindu-se în valuri, ca un gigant nevertebrat ce înota lent pe lângă ea. În adâncul junglei, departe de tabără, se opri la un moment dat, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui copac. „Rimancu trebuie să fie pe-aproape”... Aşteptă să-şi tragă sufletul şi porni din nou. Luminând în faţa ei cu lanterna, Cotten observă, în sfârşit, bucata de lemn roşie.

În scurt timp, găsi intrarea spre una din structurile Rimancu. Aplecată în faţă, cu palmele sprijinite de genunchi, scoase un strigăt de uşurare. Cotten se şterse la nas cu dosul mâinii; simţi o dâră de murdărie brăzdându-i faţa. În interiorul ruinelor, găsi o încăpere burduşită cu grohotiş, de la vreun zid dărâmat, peste care crescuse o vegetaţie abundentă. Un trunchi negru de copac, torsionat ca o împletitură de lemn dulce, creştea din lespedea de piatră şi se pierdea în întunericul de deasupra – temelia era groasă ca un bărbat pântecos.

Cotten îşi încropi un covor de plante vii şi compost. Se ghemui într-un ungher îndepărtat, în dosul trunchiului de copac. Învârtind lanterna în arc, pentru a cerceta împrejurimile, se rezemă de o piatră ce se desprinsese din zidul sfărâmat. Opri lumina, ca să conserve bateria.

Pulsul, bătându-i surd, era singurul sunet pe care-l auzea. Mirosurile înţepătoare ale junglei, umezeala perpetuă, izul de piatră antică şi de sol jilav îi blocau nările.

Cotten închise ochii, făcând eforturi disperate de a găsi vreun sens pentru tot ceea ce se întâmplase.

Paul şi Nick glumiseră, în timpul zborului de la Lima, despre cum se vor droga ei cu prafuri locale – marfă despre care auziseră că te putea înnebuni. Oare asta se întâmplase? Băutura băştinaşă era de vină? Efectele secundare ale lichidului îi transformaseră în sinucigaşi? Dar de ce nu şi pe ea? Da, licuricii...

Licuricii... —rememoră din nou.

Cotten deschise ochii şi se lipi cu spatele de perete.

Mii de licurici umpleau încăperea antică. Masa luminiscentă întruchipa un model: mai întâi – un diavol al nisipului, învolburat din deşert, apoi, mai complicat – o dublă spirală, strălucind îndeajuns de puternic pentru a proiecta umbra copacului răsucit pe peretele de piatră.

Se sculă în picioare şi se strecură pe lângă zid, ajungând la o deschizătură destul de mare pentru a-şi croi drum prin ea. Cotten se aplecă şi împinse la o parte vegetaţia deasă ce-i bloca ieşirea. În final, ajunse din nou în junglă. O luă la fugă, căutând poteca. Subit, o viţă de vie încolăcită îi prinse glezna şi o azvârli jos, izbind-o cu capul de o piatră, cioplită de mâini incaşe cu peste cinci sute de ani în urmă.

ELI

Richard şi Mariah Hapsburg şedeau comod în Cadillac-ul Escalade, pe acostamentul şoselei North Racebrook, în apropierea porţilor de intrare spre domeniile lui Eli Luddington în Woodbridge, Connecticut. Mariah privi pe fereastră, în momentul când pe lângă ei trecu un Mercedes de culoare argintie. „Proprietarii se îndreaptă, probabil, spre dineul lui Luddington”, gândi ea. Soţul ei, Richard, se afla în spatele volanului şi conducea îmbufnat SUV-ul, ceea ce o enerva la culme. Ştia că era capabilă să obţină orice linguşindu-l pe Richard, să-l determine să facă absolut orice dorea ea, dacă îl manipula cu dibăcie. De fapt, asta era responsabilitatea ei: de a-l menţine alert.

În seara aceasta, o dăduse-n bară, pierzându-şi cumpătul din cauza văicărelilor lui. Nu voise să meargă la petrecere, el ar fi preferat să stea acasă, căci avea de lucru la un proiect de cercetare. Se plânsese pe tot parcursul drumului, iar în final nervii ei cedară: se descărcă printr-o izbucnire sălbatică. Acum trebuia să bată în retragere şi să netezească penele micuţului imbecil.

Mariah se mută sfioasă lângă el şi îi puse delicat mâna pe genunchi.

— Îmi pare rău... Ar trebui să fiu mai sensibilă cu sentimentele tale. Ştiu că nu-ţi plac defel chestiile astea, dar, recunoaşte şi tu, sunt folositoare pentru afaceri. Oamenii ăştia sunt capetele fundaţiilor care alimentează cuferele suporterilor. Şi finanţează subvenţiile private. Trebuie să dansăm după cum ne cântă ei.

Richard îi îndepărtă mâna de pe genunchiul său şi i-o aşeză înapoi, pe scaunul de piele.

— Richard, şopti ea, aplecându-se atât de mult, încât buzele ei îi atingeau urechea. Haide, dragule! Ţi-am spus că

îmi pare rău, nu-i aşa? Îl ciupi de partea de sus a urechii, în timp ce-şi aşează sus, pe scaun, picioarele lungi.

Richard făcu o mişcare de retragere spre portiera şoferului.

— Mariah, sunt foarte conştient că trebuie să ne gudurăm pe lângă oamenii ăştia.

— Atunci de ce faci ca totul să fie aşa de dificil?

Richard clătină din cap.

— E Luddington.

— Ştii doar că trebuie să te obişnuieşti cu Eli... Nu există altă cale. Le plăcea sau nu, Richard şi cei asemenea lui îi dădeau, în final, socoteală lui Luddington. Dar, în cazul ei, făcuse singură alegerea. Şi, în fiecare zi, îşi manifesta recunoştinţa pentru acest lucru. Eli era salvatorul ei.

Dacă ar fi reuşit să-l modeleze încă puţin pe Richard, ar fi fost bine. Îi cunoştea slăbiciunea. Mariah îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul piciorului lui, apucându-i partea interioară a coapsei.

— Dă-mi voie să-mi cer scuze, şopti ea, suflându-i în ceafă înainte de a-l muşca uşor de sub bărbie. Ştii cât de mult doresc să-ţi fiu pe plac, zise ea, mângâindu-l între picioare cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îi desfăcea cureaua.

Richard îşi rezemă de tetieră capul rotund şi lucios, apoi oftă.

— Aşa te vreau, spuse ea. Lasă-mă să fac eu toată munca. Îţi place când îmi cer scuze, nu-i aşa? Cred că, de fapt, îţi prieşte atunci când sunt obraznică, fiindcă doar aşa avem prilejul să ne împăcăm...

Cureaua se dădu în lături, iar degetele ei începură să lucreze la nasturele de sus al prohabului.

— Mariah, zise el, cu voce răguşită, noi....

— Şşş..., şopti ea, trăgând în jos fermoarul şi strecurându-şi mâna înăuntru. Când Richard începu să geamă, ea zâmbi.

Fusese atât de simplu.

— Mută scaunul mal în spate, zise ea încet.

Richard apasă pe buton, scaunul automat culisă fără zgomot, depărtându-se de volan.

— Dacă ne vede cineva? Îngăimă el. Dar ochii îi erau deja împăienjeniţi de dorinţă, nu opuse niciun fel de rezistenţă.

Mariah îl eliberă de pantaloni, în timp ce îşi scoase sandalele cu toc. N-avea sens să zgârie pielea scaunului.

Ochii lui Richard se închiseră de plăcere când ea îi luă lujerul în gură. Muşchii lui abdominali palpitau pe obrazul ei. Când se dovedi pregătit, Mariah îşi ridică rochia, se urcă deasupra şi-şi dădu chiloţeii la o parte. Privindu-l intens, se lăsă uşor în jos.

Urmări cum aburul plăcerii se aşternea asupra lui, căutătura – pierdută în extaz, privirea – fixă, albă, iar falca – încleştată. Lucrându-l încet, lăsa căldura să crească pe măsură ce îl tachina. Mariah îi luă mâinile lui Richard şi le aşeză pe sânii ei.

— Dă-o jos, zise Richard! Dă rochia jos!

Ea gemu, mutându-i mâinile de pe sâni sub corset, plasându-le sub talia ei mică, pe creasta şoldului. Nu era nevoie să-şi scoată rochia. N-avea să dureze prea mult.

— Oh, Dumnezeule! Ţipă el. Te simt aşa de bine! Ce îmi faci?

Era o întrebare retorică, nu pretindea un răspuns. Ea îi ţinu între mâini capul asudat, ridicându-se şi căzând într-un ritm viguros.

— Da, dragule. Oh, da, Rumjal, scânci ea, ştiind că numele său real avea să-l electrocuteze. Ea adora vorbitul în timpul sexului, ştiind exact ce anume îi plăcea lui să audă. Îşi lăsă părul lung şi blond să cadă peste faţa lui, în timp ce se legăna. Ştia că el îi putea adulmeca părul, sexul. Rumjal, Rumjal! Oh, Dumnezeule, mă apropii... Mariah era sigură că vorbele ei îl vor împinge peste limite. Când îl făcea să creadă că o excita, apropiind-o de orgasm, atunci

el ajungea rapid la punctul culminant. Doar era destul de târziu şi trebuiau să ajungă la petrecere.

Ea gemu şi tresări din tot corpul.

El se tensionă sub ea, cu respiraţia gâtuită, încovoindu-se pentru o clipă. Îl simţi cum se descarcă în ea.

Apoi se sfârşi.

Richard se înmuie când o simţi sprijinindu-se de el.

— Puiul meu dulce, spuse ea. Dă-mi batista! Trebuie să fac curăţenie.

El o luă în braţe şi o ţinu strâns.

— A fost al naibii de bine, zise el. Lasă-mă să-mi trag sufletul.

Mariah se ridică brusc.

— Nu pot. O să întârziem. Se îndepărtă domol de el, apoi luă batista din buzunarul aflat în interiorul jachetei sale. Aşezată în genunchi, îi şterse urmele dintre picioare.

— Gata, spuse ea, aruncând batista pe covorul de pe podea, înainte de a-şi pune chiloţeii. Se urcă înapoi, pe partea ei de scaun. Aranjează-te puţin şi tu! Nu poţi să arăţi ca şi cum tocmai ţi-ai tras-o pe scaunul din faţă al SUV-ului tău.

Mariah îşi încălţă sandalele cu toc şi-şi netezi rochia. Deschise poşeta mică şi scoase o perie miniaturală, înainte de a aprinde becul vizorului, ca să se privească în oglindă.

— Nu s-au petrecut stricăciuni prea mari, spuse ea, periindu-şi părul, apoi pieptănându-l cu degetele şi înfoindu-l. Ce bine că nu-l făcuse coc! Acum ar fi avut o problemă – să-l readucă la forma iniţială, prezentabilă.

Mariah se aplecă în faţă, verificându-şi fardul în oglindă. Deodată, se înfioră şi sări înapoi.

— Ce-ai păţit? Întrebă Richard.

Ea ştia că ceea ce văzuse reflectându-se în oglindă era numai rodul imaginaţiei sale – un coşmar din trecut. Faţa hidoasă, cu oribilele cheloide ce o brăzdau precum galeriile

de cârtiţă, ochiul lipsă, chipul desfigurat – monstrul – nu era aici, în realitate.

— Eşti în regulă? Întrebă Richard, întinzând mâna, pentru a-i atinge pielea braţului.

Ea se aplecă din nou spre oglindă, palpându-şi faţa cu vârfurile degetelor. Era frumoasă – pielea fără cusur, buzele pline, gura senzuală, ochii albaştri, captivanţi, ca de topaz, cu gene negre precum cărbunele.

— Da, sunt bine.

Eli Luddington era într-adevăr salvatorul ei.

*

* *

Richard şi Mariah stăteau pe canapeaua Concorso italiană, de culoare închisă din biroul lui Eli Luddington. Degetul lui Richard lovea uşor unul din capetele de cupru ale cuielor de la mâner. În partea opusă lor, Luddington şedea într-un balansoar din acelaşi set de mobilier, ţinând în mână un pahar cu coniac François Voyer Extra Grande Champagne, a cărui culoare caramel radia în lumina şemineului imens. Ceilalţi oaspeţi plecaseră, cei trei erau singuri. Ca întotdeauna, Eli era îmbrăcat impecabil. În această seară, purta un costum de caşmir din trei piese, de culoare bleumarin, şi o cămaşă de gală puternic scrobită, cu manşete de tip franţuzesc – fiecare dungă era călcată cu precizie, fiecare unghie manichiurată, fiecare fir de păr era la locul lui.

Richard se simţi şifonat şi zdrenţăros în prezenţa lui Eli.

— Excelentă realizare, zise Luddington. Ai lucrat bine.

În ciuda faptului că vocea era calmă şi bine articulată, irita, totuşi, urechea lui Richard Hapsburg. Nu-l agrea pe Luddington, dar n-avea de ales. Spre deosebire de Mariah, Richard se născuse în această servitute – era în sângele său.

Richard îşi trecu mâna peste vârful capului, simţind cu palma vârful ţepos. Îşi dori să se fi ras în dimineaţa aceasta.

— Nu spui mulţumesc? I se adresă Mariah soţului ei. Eli tocmai ţi-a făcut un compliment.

— Desigur, răspunse Richard, cu un efort de a-şi masca enervarea. Ştia că nu trebuia să-şi permită a afişa niciun fel de neplăcere, deoarece, în principiu, Eli Luddington îl socotea dispensabil.

— Edelman a tradus tăbliţa? Întrebă Luddington.

Richard se linişti.

— Nu putem fi siguri. Dar nu credem că Edelman, sau oricare altul aflat la faţa locului a fost în stare să descifreze altceva decât glifele.

— N-ai vorbit cu Edelman? Ce ţi-a spus? Se interesă Luddington.

— Părea mult mai preocupat de felul *cum* a fost făcută tăbliţa, răspunse Richard. Spunea că are o vagă noţiune referitor la porţiunea superioară, dar că nu se hotărâse încă asupra tuturor inscripţiilor. Voia să aducem la faţa locului noi experţi, în special pe cineva care ştia să traducă quipus într-o altă limbă, ceea ce îmi demonstrează că nu a descifrat complet mesajul. N-avea habar de valoarea obiectului din faţa lui. Camerele de filmat, benzile audio şi notiţele – toate au fost distruse. Nimeni nu a supravieţuit, pentru a mărturisi ce a văzut. Autorităţile vor presupune că au murit fiindcă au băut amestecul indian local, dintr-o damigeană greşită. E o teorie acceptabilă. S-au înregistrat, în ultimul timp, atât de multe cercetări pe tema sinuciderilor induse de droguri. Şi, firește, împreună cu elementul adiţional al halucinogenelor băştinaşe, băutura şi-a făcut efectul. Au ingerat un preparat peste care s-a cernut un asemenea sortiment de drog, că nu doar halucinau şi aveau accese de paranoia, ci, mai mult, i-a împins chiar la suicid. Cel puţin, acestea vor fi singurele dovezi pe care le vor găsi.

Luddington se ridică, păşind spre Richard şi Mariah.

— Se pare că aţi avut grijă de absolut tot. Se opri în faţa lui Mariah, întinse mâna şi o atinse uşor pe obraz. Să bem pentru Richard, zise el, înălţând paharul.

Richard refuzase coniacul, dar Mariah era deja la al doilea. Ciocni paharul cu al lui Luddington şi toastară.

— Da, pentru Richard.

Richard îşi privi nevasta în timp ce ea sorbea din coniac. Cum de putea fi atât de norocos? Când pătrundea într-o încăpere, cu ea la braţ, ştia că flecare persoană de acolo se întreba exact acelaşi lucru. Nu era doar frumoasă. Mariah era de o eleganţă rar întâlnită şi atât de frapantă, încât îţi tăia respiraţia. Nu strălucitoare, nici ostentativă. Aceste cuvinte, în cazul ei, îşi pierdeau înţelesul. Ceea ce o punea în evidenţă era simplitatea frumuseţii sale. Era perfecţiunea întruchipată. Şi era a lui.

Richard îi zâmbi fericit soţiei.

Finalizând toastul, Luddington se mută lângă şemineu şi-şi aşeză coniacul pe marginea acestuia. Luă în mână o cutie mică, legată cu fundă.

— Şi pentru tine, Mariah. Ceva special. Un mic suvenir, o dovadă a opulenţei arăbeşti.

— Oh, Eli, zise Mariah. De ce-ai făcut una ca asta?

Eli traversă camera cu paşi mari, oferindu-i Mariahei cadoul. Ea îi zâmbi, în timp ce desfăcea funda, apoi deschise cutia.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Izbucni ea, văzând conţinutul. Amouage!

— Se zice că este cel mai scump parfum din lume, preciză Eli.

Mariah ţinu la gât cristalul plumbuit cu sticlă aurită.

— Doamne, cum ştii să mă răsfeţi! Spuse ea. Mulţumesc, Eli. Ţinu parfumul întins spre Richard. Îţi vine să crezi ce a făcut Eli?

Richard nu răspunse.

Când Mariah deschise sticla, aroma ingredientelor se răspândi în aer. Trandafir, iasomie, lăcrămioară, lemn de santal, tămâie argintie...

— Meriţi să fii răsfăţată, spuse Eli înainte de a-şi îndrepta atenţia către soţul Mariahei. Iar acum, Richard, ce mai întreprindem în cazul domnişoarei Stone?

Richard Hapsburg simţi cum transpiraţia îi se adună abundent în vârful capului.

— Se pare că nu putem scăpa de ea. Ai spus-o în repetate rânduri. Glasul său ţâşnise iritat, făcându-l să-şi reproşeze instantaneu nervozitatea. Îşi răsuci Rolexul spre interiorul încheieturii, aruncându-i o privire fugară. Nu-l interesa ora, de aceea nici n-o înregistră în creierul său. Trebuia să pară nonşalant, neclintit şi, ignorând ora, ar fi putut lăsa o impresie de acel gen.

Cu calmul şi tactul de care era în stare, Richard adăugă:

— A ieşit din schemă. Cel puţin, deocamdată. Deja era discreditată, am traumatizat-o din nou. A fost martora unei orori de nedeseris, a văzut ceva ce nu aparţine lumii ăsteia. N-o să spună nimic, nimănui — cine ar crede-o? Ar suna ca o nouă tentativă senzaţională de a a ajunge pe prima pagină şi de a-şi reveni de pe urma ultimului eşec. În momentul acesta, nu e sigură de nimic, chiar dacă, în adâncul ei, simte că totul a fost pus la cale de noi. Richard îşi trase manşetele, satisfăcut de răspunsul lui.

— Ştii unde se află acum? Întrebă Luddington.

— S-a refugiat în junglă, aşa cum am prezis. Alese intenţionat cuvântul „prezis”. Din câte ştim, încă nu şi-a făcut apariţia.

Luddington păşi peste covorul Ushak turcesc, de la sfârşitul secolului nouăsprezece. Se opri la un moment dat, pentru a mângâia capul unui tigru bengalez împăiat, într-o eternă poziţie de atac.

— Va reprezenta permanent o problemă, Richard. De aceea a fost creată.

Richard era perfect conştient: ştia prea bine nu doar cine era femeia, dar şi că ea nu va părăsi scena foarte curând. Datorită planului său, bine pus în execuţie, s-ar putea să se fi creat un răgaz. Oare Luddington n-ar trebui să-i arate ceva recunoştinţă pentru asta?

Richard îşi îngropă mânia, ce ameninţa să iasă la suprafaţă.

— Voiam să spun că am speriat-o atât de tare, încât o parte din ea e realmente terorizată. Sunt sigur că va prefera să rămână ascunsă. Nu va dori să urmărească nici tăbliţa, nici pe noi.

Luddington se apropie de marginea ce susţinea coniacul. Luă o înghiţitură.

— Poate pentru un timp, spuse el, părând a savura lichidul catifelat. Richard, îţi recomand vigilenţă. Fii bijutierul cu lupa la ochi, iar ea – piatra de dedesubt. Va trebui să-i înregistrezi fiecare faţetă, fiecare mişcare, fiecare pas, până şi aerul pe care-l respiră. Pentru noi, ea este călcâiul lui Ahile. Pricepi, Richard? Cotten Stone este Nemesis a noastră.

ŞAMANUL

Cotten simţi mai întâi zdruncinul, bălăbănitul braţelor sale, presiunea din cap. Apoi se luptă să deschidă ochii.

Se forţă să se concentreze.

Călcâiele. Privi în jos, spre călcâiele îmbătrânite, bătute de vreme ce păşeau de-a lungul cărării, în junglă. Cineva o purta, un umăr osos îi săpa în abdomen. Atârna cu capul în jos, iar bărbia i se lovea de o piele asudată.

Gânduri confuze şi fără legătură între ele i se derulau în creier. Nimic coerent. Gemu.

În urechi îi sună un bâzâit, transformându-se treptat într-un fel de ţiuit, apoi simţi cum leşină.

*
* *

Fum.

Îi înţepa nările. Cotten se feri.

Apoi incantaţii.

Joase, ritmice. În ce limbă?

Aceleaşi cuvinte se repetau întruna, iar fumul aspru îi revenea în nări.

Cotten îşi întoarse capul şi scoase un vaier.

Ceva ud, poate o cârpă, îi umezea buzele. Voia mai mult. Ar fi vrut să bea. Limba îi era lipită de cerul gurii, iar gâtul îi era uscat, parcă ardea.

Din cârpă îi mai picurară câţiva stropi pe buze.

Apă. Dulce, dulce apă.

Incantaţia se opri, iar mirosul de fum slăbi în intensitate.

Mintea ei părea a se aduna la un loc. într-un târziu, se opinti să deschidă ochii.

Un bărbat cu ochi negri şi faţă măslinie, înţesată de riduri, privea în jos, spre ea. Ridicase o sprânceană.

— Medicament bun, zise el.

Cotten clipi.

O altă faţă îi intră în vizor, examinând-o de peste umărul bărbatului. Un chip de femeie cu pielea atârnând, cu ochi negri strălucitori şi părul lung, negru, strâns lipit de grumaz.

Cine erau? Unde o aduseseră? Cotten încerca să găsească răspunsuri. Oare aceştia erau cei care invadaseră tabăra? Tresări când bărbatul se aplecă spre ea.

— Medicament bun, repetă el. Apoi îi şopti ceva femeii.

Femeia dădu afirmativ din cap şi zâmbi, vorbind într-o limbă despre care Cotten crezu că era quechua. Tonul nu era unul ameninţător. Poate că nu intenţionau să-i facă vreun rău.

Zâmbi şi bărbatul. Avea dinţii albi, de o formă perfectă.

— Ah, zise femeia, retrăgându-se şi ieşind din câmpul vizual.

Pe Cotton o durea cumplit capul, în special în partea dreaptă a frunţii, chiar deasupra ochiului. O atinse uşor cu vârfurile degetelor. Simţi un fel de bandaj, gros şi lipicios.

— Medicament bun, zise din nou bărbatul.

Femeia reapăru, apropiind de buzele lui Cotten un vas mic.

— Bea, o îndemnă bătrânul indian.

Sorbi, iar femeia rânji, murmurând cuvinte care, în mod evident, erau menite să încurajeze şi să aprobe efortul lui Cotten.

Gustul o dumiri pe Cotten că lichidul nu era apă chioară. Avea un gust acru, aromat, chiar plăcut.

Cotten îl înghiţi, iar elixirul îi mângâie gâtlejul. O parte se vărsă pe la colţurile gurii, prelingându-se pe părţile laterale ale cefei.

Femeia continua să sporovăiască, în timp ce-şi reluase poziţia potrivită: încerca să-i încline capul lui Cotten, îmbiind-o să mai bea din amestecul ei.

Cotten luă o înghiţitură, sorbi lacom, după care femeia îi aşează din nou capul pe rogojină.

— Mulţumesc, zise Cotten. Setea i se ostoise, în sfârşit. Se uită împrejur. Pricepu de îndată că se afla într-o colibă construită din piatră, paie şi lemn. Agăţate de grinzi, deasupra ei, erau sute de – cum să le zică? — Ornamente: colecţii de pene viu colorate – roşii, galbene, verzi, negre, de lişiţă; diverse plante – uscate şi proaspete: şi cordaje.

Bărbatul îi observă curiozitatea, se ridică şi culese un mic ornament, ca să i-l arate. Părea să fie un material proaspăt, provenit dintr-o plantă, ceva ca mătasea porumbului, legat la bază cu o sfoară groasă. Târându-şi degetele mari peste ea, el o deschise ca pe un evantai, pentru a dezvălui ceva ce se afla în centru.

Lui Cotten îi luă câtva timp ca să înregistreze ce anume avea înaintea ochilor. În mijlocul mătăsii, atârna un os lung, subţire şi alb, gol pe dinăuntru.

— Condor, zise el, îndepărtându-se.

Ea îl urmări cu privirea în timp ce se apropia de o groapă mică, săpată în podeaua de pământ. O dâră îngustă de fum se răsucea dinăuntrul ei, înălţându-se şi strecurându-se afară, printre paie.

Bărbatul se ghemui, ţinând mătasea în groapă până ce luă foc. Suflă peste ea, stinse flacăra, lăsând-o apoi să ardă înăbuşit şi să fumege.

O flutură pe dedesubtul nasului, inspirând şi expirând. Se întoarse spre ea şi o flutură din nou, pentru ca ea s-o inspire. Şovăind, se supuse. Era acelaşi miros, acelaşi fum ce plutea în aer atunci când se trezise.

— Fumul cheamă afară spiritele rele. Condorul le ia şi le duce departe. Apoi îi luă uşor mâna, presând-o pe bandajul de la cap. Ele se duc cu condorul...

„Fetişuri şi talismane”, gândi ea. Astea erau lucrurile ce atârnau deasupra ei. Era un vraci, un şaman, care îi trata rănile.

Deodată, îşi aminti zborul din tabără la Rimancu, şi căderea. Se lovise la cap şi, pesemne, îşi pierduse cunoştinţa.

— De când sunt aici? Întrebă ea.

El scotoci după băţul proptit de un coş, aducându-l aproape de ea, ca să-l vadă. Trei crestături erau gravate pe băţul bine cojit.

— Trei zile? Întrebă ea.

Şamanul atinse fiecare crestătură cu degetul arătător, lung, noduros şi ars de soare. Trimise spre ea zâmbetul ce îi descoperea dinţii albi, părând a se mândri cu înregistrarea lui.

— Rimancu, zise el. Nu e un loc bun pentru tine. Nu lasă pe nimeni să stea...

— Cine?

Bărbatul se trase înapoi, având întipărită pe chip o expresie solemnă.

— *Mahorela* – descendenţii raiului întunecat.

Judecând după expresia feţei lui, bănui că atinsese un mit sau o teologie indigenă. Acesta nu era un subiect pe care să-l discuţi cu un străin.

— M-am împiedicat şi am căzut. M-aţi găsit acolo — în Rimancu?

El încuviinţă din cap.

— Cred că am avut noroc că eraţi prin apropiere...

— Mi s-a spus să merg acolo, să te găsesc. Se ridică, încheind conversaţia.

— Stai, zise ea. Cine ţi-a zis? Cum... Cotten îşi îndoi coatele şi încercă să se îndrepte, dar fu cuprinsă de ameţeală.

Bărbatul îi întoarse spatele şi părăsi coliba.

Voise să afle mai multe – în special, despre prietenii ei. Cotten căzu înapoi, pe rogojina împletită, întrebările i se înfigeau în creier ca nişte şrapnele.

Neliniştea se abătu asupra ei. Trebuia să plece. Să ajungă înapoi, la civilizaţie. Imediat ce se va simţi în stare, va ieşi din junglă, va lua contact cu autorităţile şi va aduce ajutoare sus, în tabără.

Închise ochii şi, brusc, îi reapăru în minte imaginea sângelui cald, lipicios ce curgea din rana deschisă a capului lui Edelman, a dogorii arzătoare de la flăcările ce-l cuprinseseră pe José, precum şi a trupului neînsufleţit al lui Paul, întins pe pământ.

Dar imaginea ce le domina pe toate era lumina orbitoare a coloanei de licurici.

Şi a tăbliţei levitând.

VINDECĂTORUL

În dimineaţa următoare, Cotten se trezi mai odihnită. Simţea cum îşi vine în fire şi cum i se ascut percepţiile. Odată cu lumina soarelui ce inunda puternic coliba, simţi că mintea i se limpezea treptat, iar asta îi stârnea un fel de curiozitate.

Se uită sub pătură, cercetând cu ce era îmbrăcată. Hainele îi fuseseră înlocuite cu un drapaj larg, dintr-o ţesătură moale, înfăşurată în jurul ei. Era legată în talie cu o cingătoare de pânză şi fixată la umăr cu un ac, lung de vreo cinci inci, care avea o terminaţie pătrată, decorată cu motive geometrice. Părea să fie făcut din cupru forjat. Cotten îşi aranjă rochia şi-şi fixă privirea pe uşa de intrare.

După cum se aştepta, vizitatorii zilnici sosiră curând, iar ea găsi de cuviinţă să se ridice.

— Ei, ţi-e mai bine în dimineaţa asta! Zise şamanul, pătrunzând în colibă. Îmbrăcămintea lui era diferită de cea a lui Cotten – purta un poncho cu ciucuri ce-i atârnau până sub genunchi şi peste glezne.

Femeia veni în urma lui, rânjind – se pare că aşa făcea întotdeauna. Era îmbrăcată ca şi Cotten.

— Mă simt ca şi cum, în sfârşit, m-am trezit dintr-un vis urât, zise Cotten. Îşi atinse rana de la cap – nu mai avea bandajul, doar un petic zgrunţuros, de piele.

— Medicamentul e bun, spuse bărbatul. Şi condorul e bun.

Cotten nu ţinea minte ca ei să se fi prezentat, şi era la fel de sigură că nu-i întrebase cum îi cheamă; şi nici ea nu le spusese care era numele ei.

— Nu ştiu de unde să încep, ce să vă întreb mai întâi. Decise să le dezvăluie numele ei şi, în schimb, să le afle pe ale lor. Numele bărbatului era Yachaq, adică „om înţelept şi

vindecător”. Femeia se numea Pilpintu, însemnând „colibri”.

— I s-a dat acest nume în momentul când a devenit femeie, explică Yachaq, pentru că îşi flutură aripile din loc în loc.

Lui Yachaq îi plăcea numele lui Cotten.

— Numele tău vine de la *Pachamama* – Mama Terra, zise el.

Deşi îi dădu toate explicaţiile – că numele ei nu se scria la fel ca plantaţia de *bumbac*[1], el părea, în continuare, să nu fie de acord cu asta, conectându-i numele la natură.

Yachaq o instrui pe Pilpintu, cerându-i să-l ajute s-o ridice în picioare pe Cotten.

Se simţea de parcă tocmai ieşise dintr-o piscină. Trupul i se părea peste măsură de greu, iar picioarele slăbite. Experimentă un scurt moment de lejeritate, care o ajută să-i apuce de antebraţ pe Yachaq şi pe Pilpintu, pentru a-şi păstra echilibrul.

— Oho, nu-ţi folosi picioarele câteva zile... Capul i se învârtea, iar picioarele începură să se mişte.

Făcură împreună câţiva paşi, conducând-o afară, în lumina vie a dimineţii, Cotten văzu pentru prima oară satul – colibe de piatră cu acoperişuri de paie, uliţe pavate, lame şi alpace păscând, bărbaţi bronzaţi şi femei împlinind muncile zilnice, copii jucându-se. Observă terase agricole scobite în muntele de deasupra ei, râul ce curgea la poalele satului. Se afla mai aproape de vale decât fusese în tabăra lui Edelman. Cotten se simţi ca o călătoare în timp, lovită la cap şi transportată în trecutul dinaintea lui Pizarro şi al conchistadorilor săi. Nu existau tricouri, nici Nike Air-uri, nici maşini sau biciclete, nici măcar un singur semn de civilizaţie modernă.

Yachaq şi Pilpintu o îndreptară spre o bancă de piatră, aflată în apropiere. Aşezată comod, Cotten îi întrebă:

---

1 *Cotton plant – bumbac, lb. engleză (n. tr.)*

— Unde e Rimancu?

La auzul acestui cuvânt, Pilpintu suspină adânc şi-şi acoperi gura, strângând din sprâncene.

— Acolo, spuse bărbatul, arătând spre vârful muntelui. O jumătate de zi de mers pe jos.

Îşi aminti, deodată, vorbele lui: i se spusese, anume, să meargă în căutarea ei. Cum vine asta?

— Cine ţi-a zis să mă găseşti?

Yachaq o privea fix, cu ochii lui negri.

— Încă nu eşti pregătită să afli, spuse el. Poate mâine, sau în ziua următoare...

— Nu pricep nimic. Şi cum se face că vorbeşti engleza? Mai ştie cineva, aici, engleza?

— Te pripeşti... ca şi în propria-ţi viaţă, presupun. Lasă totul să vină de la sine, Cotten Stone. Dacă te grăbeşti, vei trece pe lângă porţi şi căi, fără a le observa vreodată. Toate lucrurile, toate răspunsurile ne sunt date doar atunci când suntem pregătiţi să le primim.

— Se vede că n-ai trăit niciodată în New York, zise ea, râzând.

El o privi, ţinând capul uşor aplecat într-o parte. Apoi închise ochii şi respiră adânc, de trei ori, înainte de a o lua din nou în vizor.

Ea credea că se uita astfel pentru că nu înţelesese comentariul ei referitor la New York. Dar când bărbatul îşi reluă şirul cuvintelor, Cotten fu sigură că altceva era în gândul lui.

— Cotten Stone, mi-a fost încredinţat numele tău. Mie, nouă, oamenilor Viracocha, zeului creator, tu eşti Mayta. Mayta – cea unică.

Cotten simţi că se sufocă, tânjind după aer de parcă ar fi fost ţinută sub apă.

LUMINĂ LICHIDĂ

În timpul zilelor ei de refacere, Cotten ajunse să cunoască multe despre rutina zilnică a oamenilor din sat. Îi urmărea plantând şi trudind pe ogoare. Femeile mestecau sâmburi de grâne, împreună cu seminţe de fructe, şi scuipau pasta în ulcioare cu apă caldă, pentru a fermenta, producând *chicha* – versiunea incaşă a berii. Domesticeau raţe şi porci de Guineea – pentru hrană, tundeau alpace şi, ocazional, câte o vicuna sălbatică – pentru lână, apoi torceau lâna în fire, folosind fusuri simple şi roţi de tors. Aveau ritualuri şi tradiţii despre care Cotten află că datau de secole.

Nicio zi nu începea fără rugăciune.

Yachaq petrecea destul timp cu ea, dar nu-i dezvăluise prea multe despre el însuşi. În schimb, o îndemna, o provoca, o călăuzea, până ce Cotten mărturisi, în final, tot ce se întâmplase în tabăra lui Edelman, în noaptea aceea îngrozitoare. Yachaq o ascultă cu atenţie, dar, spre surprinderea ei, nu se arătă şocat de cele istorisite. Nu puse nimic sub semnul întrebării, nici măcar nu schiţă vreo subtilă arcuire a sprâncenei.

Într-una din după-amiezi, urmări doi băieţandri participând la un ritual prin care îşi etalau vârsta. Privindu-le feţele mânjite de sânge, lui Cotten îi veni în minte Mielul Pascal. Umila ei educaţie religioasă, acele pioase zile de demult, petrecute la şcoala de vară de catehism, îi reaminteau povestea despre noaptea în care Dumnezeu a trimis, pe pământ, cea de-a zecea plagă peste Egipt – noaptea în care toţi întâii născuţi au fost ucişi, cu excepţia celor ai poporului lui Israel. Dumnezeu îi instruise să-şi ungă uşile caselor cu sângele unui miel, şi astfel vor fi *ocoliţi.* Oare cum va putea înţelege sau desluşi vreodată felul în

care ea a fost *ocolită* în noaptea aceea terifiantă, în tabăra lui Edelman?

Cotten înconjură cu privirea întreg satul. S-ar putea deprinde să trăiască aici – să se armonizeze cu locul, să devină invizibilă. Să stea aici, ascunsă în acest sat îndepărtat – asta ar menţine-o în siguranţă. Reprezenta o cauză pierdută, şi aşa voia să rămână.

Şezând la poalele unui copac coloradito, cu trunchiul roşu, Cotten urmărea ceremonia, forţându-se să nu izbucnească în lacrimi. Îşi acoperi faţa cu mâinile, părând incapabilă de a lua o decizie în legătură cu ce avea să facă în continuare. Deodată, simţi o blândă atingere pe umăr.

— Vino, zise Yachaq. Să facem o plimbare. Cred că, acum, eşti pregătită pentru a vedea unele lucruri...

În timp ce se îndreptau spre perimetrul satului, Cotten întrebă:

— De ce nu vorbeşti niciodată despre tine? Nu ştiu nimic legat de tine, în schimb, eu ţi-am spus aproape totul despre mine. *Aproape* totul...

— Nu sunt prea multe de zis.

— Îmi vei răspunde dacă îţi pun întrebări?

— Poate, spuse Yachaq. Îi adresă un zâmbet. Ce anume vrei să ştii?

— Cine eşti? Şi cum ai ajuns să vorbeşti atât de bine engleza?

Yachaq avea privirea aţintită în direcţia spre care înaintau.

— Într-o bună zi, pe vremea când eram băieţaş, mama m-a luat cu ea în oraş. M-a dus la Monasterio del Cusco – o veche mănăstire iezuită. Viaţa noastră era grea, iar ea ţinea morţiş ca eu să nu cresc în sărăcie. Aşadar, m-a lăsat în grija călugărilor, cerându-mi să-i promit că voi rămâne acolo, că n-o voi urma, fugind acasă.

— Ce trist..., spuse Cotten.

— Într-un târziu, am fost dat spre adopţie, iar o familie americană m-a acceptat ca fiu al lor. M-am mutat în Oregon, locul unde am crescut. Îi iubeam, dar în inima mea stăruia un fel de durere – era dorul de pământul natal, de felul de a fi al poporului meu. Anii au trecut, m-am făcut mare, dar n-am izbutit să mă obişnuiesc cu felul de viaţă american – lipsa de spiritualitate, de respect pentru *Pachamama* nu le puteam pricepe. Şi astfel, după moartea părinţilor mei adoptivi, m-am întors în Peru.

— Oamenii îţi spun „om înţelept şi vindecător”, zise Cotten.

— Poate fiindcă sunt rodul celor două cuvinte – anticul şi modernul, îi explică el.

Yachaq o conduse pe o cărare ce cobora abrupt, spre râul Urubamba.

— Poteca asta e foarte veche, zise el. Generaţii întregi şi-au îngropat aici urmele tălpilor.

— Mai am o întrebare pentru tine, adăugă Cotten.

Yachaq dădu binevoitor din cap, ascultând-o cu atenţie.

— E adevărat că ţi s-a spus să pleci în căutarea mea, să mă găseşti la Rimancu? Cine ţi-a spus?

Şamanul îşi întinse braţele spre tot ce îi înconjura.

— Strigătele tale mi-au fost aduse de vânt, teama ta mi-a fost purtată de râul întunecat de sub noi, durerea ta am simţit-o prelingându-se din pământ.

— Imposibil, zise Cotten. Cum aşa?

— Răbdare, Mayta, eşti pe cale să afli. După o mişcare a braţului, îşi reluară drumul pe cărăruie.

Se plimbară aproape jumătate de oră – după estimările lui Cotten. La un moment dat, Yachaq se opri lângă o formaţiune lungă, alcătuită din roci, cu trepte cioplite lateral.

— Ce reprezintă locul acesta? Întrebă ea, atingând peretele de piatră sculptată.

— Pentru Runa, poporul – aşa ne numim noi acest loc este o *huaca,* un loc sfânt, mistic, spuse el. Urcă scările, o sfătui el. Sus, în vârf, aşează-te şi lasă calmul să te cuprindă.

În vârf, Cotten găsi un plan nivelat, neted. În timp ce şedea cu picioarele încrucişate pe piatra rece, Yachaq urmă:

— Iar acum închide ochii. Vocea lui semăna cu briza ce se strecura domol printre copaci.

Cotten se supuse.

— Mai întâi, vei alunga gândurile care îţi tulbură imaginaţia. Vreau să-ţi închipui, acum, că pluteşti într-un lac de lumină sacră, lumină pură. Lumină lichidă. O lumină atât de strălucitoare, încât stăvileşte pătrunderea oricărui alt obiect. Aşează-te acolo, în lumina clară, scânteietoare, lichidă. Îmbăiază-te în căldura ei – lumină strălucitoare, sclipitoare, măreaţă, spălându-ţi trupul.

Yachaq aşteptă ca ea să-i urmeze instrucţiunile, înainte de a vorbi din nou.

— Îngăduie luminii să se reverse în lăuntrul tău! Las-o să vină pe toate părţile trupului tău! Fă ca lumina să fie binevenită în centrul fiinţei tale, unde colectează şi toarce – toarce lumină pură!

Cotten simţi intensitatea luminii pe care şi-o imagina şi experimentă mici vibraţii, în timp ce-şi închipuia lumina torcând înăuntrul inimii ei. Era o senzaţie cum nu mai percepuse vreodată.

— Nu te desprinde de lumină, îi porunci Yachaq, cu glas exploziv! Detaşează-ţi mintea, astfel încât să se plimbe nestingherită, să nu se împiedice de niciun gând, să călătorească prin spaţiu şi timp, într-o absolută serenitate. Lumina toarce înăuntrul tău, strălucitoare, clară. Energie pură, energie primară, virgină. Te invadează, vârtejul se lărgeşte, acum e ca un oval ce porneşte de la temelia ta şi

urcă până în creştetul capului. Să existi doar în aceste clipe de perfecţiune.

Cotten nu scoase o vorbă. Senzaţii nemaiîncercate o copleşeau. Blocă pătrunderea tuturor gândurilor, concentrându-se doar asupra purităţii luminii.

— Las-o, acum, să se învârtă mai încet! Zise Yachaq. Se face mai mică. Tot mai mică. Şi mai mică. Lumina se stinge.

Lăsă o scurtă pauză.

Cotten simţi diminuarea luminii, razele ei nu mai erau atât de intense, vârtejul încetinise.

— Elibereaz-o! Şopti Yachaq. Simte căldura rămasă în urmă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Eşti gata, Mayta?

Cotten se simţi absolut împăcată, complet purificată, trăind o nemaipomenită desfătare.

— Nu spune nimic. Doar ascultă. Mintea ta are claritatea energiei pure. Nu e pic de freamăt. Ascultă!

Ea şedea în linişte, întrebându-se ce anume ar trebui să audă.

— Spune-mi, zise Yachaq, ce fel de sunete vin spre tine?

— Nu aud nimic, spuse Cotten. Doar ropotul râului... vântul în iarbă şi în desişuri... ţipătul ascuţit şi îndepărtat al unei păsări.

— Şi mai ce?

Treptat, mai multe sunete îi veniră în întâmpinare, sunete care o înspăimântară, nenumărate sunete.

— Şoapta hainelor mele atingându-mi pielea... un animal mic furişându-se prin iarbă – îi aud respiraţia.... apa ce poartă o pietricică pe fundul râului..., o insectă zburând printre flori.

— Prinzi repede, zise Yachaq. Mai repede decât toţi ceilalţi elevi ai mei. Spiritul naturii sălăşluieşte în tine. Nu-i aşa?

El ştiu că ea se gândeşte la asta. El ştiu de ce o numi Mayta – cea unică. Dar, mai mult, el ştiu ce anume era ea.

Fiica unui înger Căzut.

Ea încă îi mai putea auzi glasul când o strigase prima dată pe numele ei incaş. Era la fel de clară ca apa ce împingea pietricica în lungul albiei de dedesubt.

Cotten Stone deschise ochii. Văzu jungla înconjurătoare, valea săpată de marele râu, iar în fundal – munţii. Se simţea şezând pe cuşma lumii.

— E prima ta lecţie, preciză Yachaq. După cum ţi-am mai spus, lasă totul să vină de la sine. Odată cu practica, toate răspunsurile vor veni din interior, îţi vei crea propria lume în care vei trăi. Dar toate – la timpul lor. Acesta este doar începutul.

Cotten se întoarse spre el.

— De unde ştii cine sunt?

— Aparţinem cu toţii aceleiaşi energii, zise el. În tot ceea ce facem, trebuie să respectăm întregul univers. *Suntem* propriile noastre gânduri. Folosirea energiei luminii lichide este doar începutul – prima lecţie, pentru a te ajuta să te deschizi, să te recunoşti pe tine însuţi ca parte a sursei, singura energie care înseamnă totul. Va fi nespus de important pentru tine, atunci când te vei reîntoarce în lumea ta. Îi întinse mâna. Ia-le! Ţine-le apropiate! Îţi vor reaminti că, aşa cum condorul are aripi să planeze, la fel are şi spiritul tău. Yachaq îi înmână un os de condor, golit pe dinăuntru, şi un fetiş cioplit dintr-o pană.

Cotten îşi ridică privirea spre el.

— Ia-le! Zise el, lăsându-le să alunece în mâna ei. *Cuntur-ul,* condorul, cum îl numiţi voi, nu se hrăneşte cu vietăţi. E dependent de cadavre. Şi astfel poţi alunga, pe aripile cuntur-ului, morţii din lăuntrul tău.

Cotten le ţinu apropiate, apoi îşi dădu la o parte şuviţele ce-i căzuseră pe faţă.

— Şi dacă m-am hotărât să rămân aici? Aş putea continua să învăţ obiceiurile voastre. Al putea fi mentorul meu, zise ea, sperând să-i facă pe plac.

— De ce crezi că lumina lichidă a venit la tine atât de uşor? Eşti specială. Nu vrei să accepţi faptul că eşti aleasă?

— Ştiu eu? Am încercat să-mi scot asta din minte. Şi ce dacă nu vreau să fiu specială, să fiu aleasă? Nu ştiu nimic despre viaţa pe care o duc acum. Ce dacă n-aş crede?

Yachaq se uită la ea cu uimire.

— Noi toţi luăm deliberat decizii asupra vieţilor noastre. Poţi să-ţi trăieşti viaţa oricum doreşti. Dar, în mod inconştient, deschizi porţi pe care tu socoţi că le-ai închis.

Cotten îşi mută privirea.

— S-a decis în numele meu – aşa mi s-a zis a fost încheiat un contract... fără semnătura mea.

— Tu ai un destin, Mayta. Fiecare dintre noi avem unul. Ceea ce faci cu el stă în puterea ta.

— Nu mi-am ales singură destinul. Tatăl meu mi l-a ales... şi Dumnezeu.

— Nu eşti chiar atât de diferită de niciunul dintre noi. Fiecare avem locul nostru. Aşa cum în pădure există mai multe cărări, ce duc spre destinaţii diferite, toate cărările vieţii se aştern în faţa noastră în fiecare zi, în fiecare clipă. Toate cărările există în acelaşi timp – noi nu facem altceva decât s-o alegem pe cea pe care o vom urma. Odată ce vei înţelege puterea luminii lichide, vei vedea limpede cărările dinaintea ta şi o vei alege pe aceea care îţi inspiră cea mai mare încredere.

— Dar se pare că atât de mult din viaţa mea a fost deja ales pentru mine – mai cu seamă, în ultimii trei ani.

Yachaq şedea liniştit, urmărind-o cum îşi flutura mâinile în timp ce încerca să-şi aleagă cuvintele potrivite.

— Te îndoieşti de tine? De măreţia ta?

— N-am nimic măreţ. Şi uite, recunosc, mă îndoiesc de mine, de deciziile mele. Uneori, mă întreb dacă sunt cu-adevărat stăpână pe gesturile, pe acţiunile mele. Oare chiar sunt liberă să decid dacă mă întorc sau nu acasă? E doar o

posibilitate, nu-i aşa? Dacă hotărăsc să nu mă întorc, ceva din afara mea va veni, ulterior, şi mă va forţa.

— Nu trebuie să existe niciun fel de presiune. Tu vei deschide singură uşa care te va conduce acasă, chiar dacă eşti sau nu conştientă de asta. Mayta, a rămâne aici nu înseamnă a te elibera de povara pe care o porţi.

Yachaq avea dreptate. Ea ştia – ştia de câtva timp încoace. Acesta era scopul pentru care se născuse, pentru care exista. Ştia că duşmanii lui Dumnezeu – duşmanii oamenilor Viracocha – erau răspunzători pentru înşelătoria cu fosila Creaţiei, pe care i-au înscenat-o pentru a o discredita. Dar era mai simplu să dea vina pe ea însăşi fiindcă nu-şi făcuse temele. Şi poate că nu şi le făcuse aşa cum trebuia. Ce uşor fusese împinsă spre înălţimi ameţitoare, doar pentru a o face să cadă mai de sus. Discreditând-o, n-au avut de suferit în vreun fel, n-au fost expuşi. Dacă ar fi terorizat-o, ar fi creat haos, teamă şi nesiguranţă, iar în cazul lui Paul, Nick şi Edelman – moarte.

Cotten îşi înghiţi frica. Viaţa pe care şi-o imagina de-acum încolo era mai mult decât putea suporta.

— Nu pot, zise ea, cu glas limpede şi ferm. Mi-aş dori să fiu curajoasă, şi vitează, şi... Când să tragă concluzia, şovăi. Dar nu sunt decât un biet reporter care s-a întins mai mult decât îi era plapuma. Nu sunt pregătită pentru acte de vitejie. Aş eşua în mod sigur. Nu vezi? Lumea nu poate avea încredere în mine. Dumnezeu nu poate avea încredere în mine...

PETER PAN

Lester Ripple tăie banana în discuri mici, trei într-o succesiune rapidă, apoi făcu o pauză înainte de următoarele trei: una, două, trei. Cercurile gălbui căzură pe pâinea unsă deja cu mult unt de arahide Peter Pan. Lester lăsă în coajă terminaţia boantă a bananei, pe care o azvârli la coşul de gunoi.

Îşi luă cu el cina – sandviciul, un castravete mural Kosher, cu mărar, şi un pahar cu lapte bătut, greu de găsit zilele astea – şi se îndreptă spre canapea, lângă masa de televizor. Deja asculta NPR la radio, era Vinerea Ştiinţifică – cea mai bună.

Lester îşi potrivi ochelarii. Banda scotch pe care-o înfăşurase în jurul balamalei avea expusă o bucăţică de adeziv care îl trăgea de un fir de păr din sprânceană. Făcu o grimasă când firul de păr ieşi din folicula sa, iar ochelarii i se aşezară corect pe patul nasului.

Lângă el, pe canapea, zăcea un test pe care-l găsise pe Internet, ce determina coeficientul de „tocilar” al unei persoane. Până acum se apropia de o mie – mă rog, cifra era aproximativă.

Sunteţi un inadaptat social?

Claritatea vederii dumneavoastră este mai rea decât 20/40?

Cunoaşteţi primele cinci zecimale ale numărului pi?

Aţi făcut parte vreodată dintr-o echipă de şah?

Cunoaşteţi mai mult decât trei limbaje de programare?

Răspunsese deja la nouăzeci şi nouă de întrebări de felul acesta, când apăru ultima, făcându-l să-şi piardă încrederea în întreg ansamblul. De fapt, ultima întrebare reuşise nu doar să-l determine a desconsidera totul, ci îl enervase pe Lester peste măsură, mai cu seamă pentru faptul că

demonstra lipsa totală de respect a societăţii faţă de inteligenţă.

Aţi avut vreodată orgasm programând un computer după ora 4 dimineaţa?

Oare asta nu era cea mai bună confirmare a observaţiilor sale asupra societăţii de azi? Atleţii şi comedianţii strângeau toate milioanele şi culegeau tot respectul. N-aveau nevoie, pentru asta, de niciun gram de creier în capetele lor. Şi cine era de vină? Omul comun. Acesta hotărăşte ce şi cine va fi evaluat. Cu siguranţă, omenirea îşi pierduse integritatea.

Aşa să fie, gândi Lester.

Luă o muşcătură din sandviciul său, concentrându-şi întreaga atenţie asupra Vinerii Ştiinţifice. Asculta cu luare-aminte. Se discuta despre viitorul computerelor. Persoana intervievată era dr. Benjamin Faigel.

Lester înghiţi zdravăn din laptele bătut, pentru a împinge la vale sandviciul, în timp ce înregistra în cap dialogul de la radio. Faigel omitea ceva. Ceva important. Lester va fi nevoit să sune în timpul show-ului.

Mestecă încă o îmbucătură din sandvici, de trei ori – unu, doi, trei –, îşi frecă bine mâinile de piepţii cămăşii, pentru a şterge orice urmă, cât de mică, de unt de arahide sau rămăşiţe de banană, apoi se ridică şi merse la telefonul agăţat pe peretele bucătăriei.

Formă numărul pentru Vinerea Ştiinţifică, pe care-l scrisese pe o tăbliţă, la tejghea. Nu putea lăsa să continue acest program fără a menţiona, aşa cum deja demonstrase, operaţiunea qubit a unui circuit de silicon, prin folosirea tehnicilor de fabricaţie-standard. El dovedise că se putea realiza. Cheia era să ai un număr mare de operaţii în interiorul timpului de coerenţă caracteristic al qubit-ului, pentru a controla cuplarea dintre qubiţi...

— Da, aici Lester Ripple, confirmă el, când operatorul NPR răspunse. Trebuie să vorbesc cu invitatul dumneavoastră.

RĂSĂRIT

Rugăciunea este cheia dimineţii şi pecetea serii

MOHANDAS GANDHI

Cotten nu putea dormi. Experienţa cu lumina lichidă o intrigase, ispitind-o să dorească s-o repete. Dacă s-ar fi antrenat, poate că i-ar fi adus pacea mult aşteptată, aşa cum promisese Yachaq. În mod cert, funcţionase – pentru Yachaq şi pentru cele câteva minute, care îi procuraseră un dram de linişte. Nu era prea dumirită la ce făcuse el referire când spusese că ea putea să creeze lumea. Pesemne, era vorba de meditaţia despre care vorbea atât de aprins cultura Noului Ev, dar asta părea a întrece orice limită. „E mai mult decât am văzut ori am auzit vreodată", gândi ea. Poate că Anzii, şi misticismul culturii incaşe, şi depărtarea de civilizaţie, şi îndrumările lui Yachaq reuşiseră s-o captiveze total. Voia să mai încerce o dată – de data asta, singură – şi să se convingă dacă putea să invoce aceeaşi armonie pe care o simţise cu *Pachamama.* Voia să recreeze serenitatea, s-o facă să dureze mai mult, să pătrundă mai adânc în ea.

Cotten se ridică, aşezându-se apoi pe pat. Da, răsăritul ar fi momentul ideal.

În sat era linişte. Tot ce putea percepe era un vag miros de fum, venind de undeva din apropiere, de la jarul unui foc la care se pregătise mâncare. În depărtare, un câine lătră o singură dată. Putea să se furişeze spre *huaca* şi să fie acolo în zori.

Pentru a se apăra de frig, se îmbrăcă în poncho-ul primit de la femeile satului. Ieşind din coliba ei, se uită în sus, spre luna plină. Era destulă lumină. Tot ce trebuia să facă era să

urmeze poteca. Ezită o clipă, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să aştepte până la răsăritul soarelui, pentru ca Yachaq s-o însoţească. Nu. Voia să constate dacă putea să albă de una singură aceeaşi experienţă. Se simţea atrasă spre ea – aproape silită.

Păşind fără zgomot spre mijlocul satului, Cotten căuta poteca pe care i-o arătase Yachaq. Cerul îşi schimba deja, la răsărit, culoarea – din cărbune, în mangal. Peste o oră, apunea. Desluşi contururile neclare ale munţilor îngânându-se cu cerul.

Cotten era hotărâtă să se aşeze pe piatra aceea, fiind pregătită să treacă în minunata lumină lichidă, când soarele se înălţa pe cer, dezvelind siluetele marilor piscuri ale Anzilor. Voia să fie acolo când lumea avea să simtă primele raze de căldură ale noii zile.

Drumeţia se dovedi mai simplă decât îşi imaginase. Totuşi, mergea încet şi cu precauţie, temându-se că, dacă s-ar fi întâmplat să cadă, căutarea ei ar fi putut să dureze ceasuri întregi. Petrecuse deja suficient de mult recuperându-se de la ultima cădere – nu-şi dorea s-o retrăiască.

În sfârşit, ajungând la huaca, stătu puţin în faţa platoului stâncos, apoi se căţără iute până sus, pe treptele cioplite.

În timp ce văpaia de la răsărit creştea tot mal mult, ea respiră adânc. Aerul răcoros al dimineţii o înviora, dându-i energie şi entuziasm.

Cotten îşi conduse gândurile îndărăt, amintindu-şi de poveţele lui Yachaq. Se imaginã pe sine, încă o dată, plutind într-un lac al luminii lichide. Aceasta deveni atât de strălucitoare, încât opri efectele zorilor, ce se apropiau tot mai mult. Cotten simţi cum îi inundă centrul fiinţei, răsucindu-se spre inima ei, curăţind-o de toate, cu excepţia esenţei pure a luminii.

Îşi abandonă întregul trup, pentru a fi imersat. Curând, desluşi sunetele râului şi ale pădurii, zvonul animalelor ce

se perindau prin desişul de dedesubt, şoaptele vântului, trilurile distante ale păsărilor...

Deodată, o voce întrerupse vraja.

— Es ella?

Cotten sări, speriată, înapoi. Deschise larg ochii, dar fu imediat orbită de o lumină străvezie. Ridică mâna, pentru a-şi proteja ochii de durerea ce i-o pricinuia lumina. Când, în sfârşit, îi reveni vederea, zări trei siluete proţăpite înaintea ei. Unul ţinea în mână o hârtie, îndreptată în sus. Părea să-i compare chipul cu imaginea tipărită acolo. Celălalt bărbat proiectase fascicolul de lumină al lanternei chiar pe faţa ei.

— Si, zise un altul, holbându-se la hârtie şi apoi la ea. *Se parece a ella.* Privi în sus, spre Cotten. *St — Parate,* spuse unul dintre bărbaţi. Apoi, cu un accent greoi, articulă: Sus!

Ridicându-se în picioare, observă că cei trei bărbaţi purtau arme – puşti mitraliere – îndreptate spre ea.

Unul îi făcu semn să coboare treptele, punctându-şi comanda cu ţeava armei.

Cotten se supuse întocmai.

În clipa în care piciorul său atinse pământul, mâini puternice îi întoarseră braţele la spate, răsucindu-le. Încheieturile îi fură legate strâns, ochii — la fel, cu o eşarfă. Îmbrâncind-o, o forţară să pornească în jos, pe cărare.

Simţi râul în stânga ei şi pricepu că o duceau în partea opusă satului. Bănuia că n-avea să revină aici niciodată.

CĂRARE LUMINOASĂ

După multe ore de drum, legată la ochi, poticnindu-se de-a lungul cărării presărate cu tot soiul de obstacole, Cotten simţi primele picături de ploaie atingându-i faţa. În minutele următoare, ploaia rece de munte prinse a cădea temeinic, udând-o până la piele. Cărarea noroioasă deveni nesigură.

Bărbaţii care o luaseră prizonieră nu vorbiseră prea mult de când o dibuiseră în vârful *huacă!* Ştia prea puţină spaniolă, oricum n-ar fi înţeles nimic. Totuşi, prinsese un cuvânt – *recompense.* Recompensă! Oricine erau bărbaţii aceştia, porniseră în căutarea ei pentru a pretinde recompensă. Hârtia pe care o ţineau în mână, când îi văzuse prima oară, trebuie s-o fi înfăţişat pe Cotten – descrierea ei. Aceste date trădau faptul, de netăgăduit, că autorităţile se aflau pe urmele ei. Însemna, deopotrivă, că trebuiau s-o ţină în viaţă, pentru a putea încasa recompensa.

Într-una din conversaţiile lor, Yachaq pomenise de nişte cuiburi ale rebelilor – rămăşiţe ale vechii organizaţii insurgente Cărare Luminoasă, care încă mai existau în regiune. „Ăştia sunt gata să sară cu prima ocazie, pentru a aduna câţiva *nuevo soles,* care să le asigure hrana, îmbrăcămintea şi muniţia”, gândi Cotten.

Începu să tremure. Ploaia rece răpăia peste grup, în timp ce treceau încet prin pădure. Alunecase de câteva ori, dar fusese ridicată din nou în picioare, de bărbatul care o ţinea strâns de braţ.

Brusc, Cotten fu împinsă la pământ. Auzea ropotul ploii, dar nu-l mai simţea. Trebuie că găsise refugiu sub un fel de formaţiune de piatră sau în gura unei peşteri.

Stătea întinsă pe o parte, cu genunchii adunaţi la piept, încercând să-şi ţină de cald. Nu-i putea vedea, dar îi auzea pe bărbaţii din jurul ei purtând în şoaptă o conversaţie. Se

depărtaseră mult de ea. Îşi dorea să fi putut înţelege ce ziceau.

Cotten spera să fi ghicit corect intenţiile lor. Pe de altă parte, poate că au s-o omoare. Poate că tot ce le trebuia pentru a încasa recompensa era trupul ei.

Asculta, încercând să prindă un cuvânt sau o frază care să-i fi oferit vreun indiciu. Auzi un zgomot scurt, de paraziţi radio, şi un huruit, probabil de la vreun aparat portativ de emisie-recepţie. Unul dintre cei ce o ţineau captivă vorbi în staţia de radio, primind un răspuns scurt.

Îl auzi pe unul dintre bărbaţi râzând, ca şi când ar fi sărbătorit ceva. O trecu un fior rece. Dar apoi vocile crescură în intensitate, părând agitate. Simţea un miros despre care crezu că ar putea fi rom, dar detectă şi un iz de marijuana. Curând, bărbaţii începură să se certe. Poate că erau preocupaţi şi, deci, n-o mai supravegheau.

Cotten îşi răsuci încheieturile, încercând să constate dacă ar putea slăbi sfoara. Era mai lejeră decât atunci când o legaseră prima oară, probabil de la atâta mişcare şi de la aerul rece. Reuşi să scoată un ochi al legăturii, pe sub degetul mare, şi începu să-l împingă în sus, în palmă. Cu cât aducea sfoara mai aproape de vârfurile degetelor, cu atât mai adânc partea opusă a acesteia tăia în carnea sensibilă a încheieturii ei. Îşi muşcă, de durere, buza de jos. Sfoara continua să se mişte. Într-un târziu, o forţă să treacă peste vârfurile degetelor, iar bucata de sfoară căzu liberă, pe la spatele mâinii ei. Cotten îşi răsuci mâinile înainte şi înapoi, simţind cum strânsoarea cedează. Ah, dacă ar fi putut să vadă unde se aflau acum bărbaţii şi ce anume făceau!

Subit, vocile lor amuţiră.

„Fir-ar al naibii”, gândi Cotten. Ştia ce urma. Stătea culcată fără să mişte, temându-se să respire.

Se auziră paşi. Cineva se apropia.

Unul dintre bărbaţi strigă, iar paşii se opriră. Apoi un altul vorbi. Urmă un moment de tăcere, apoi un urlet. Paşii se întoarseră în direcţia opusă. Zbierătele continuau. De ce unul singur venise în direcţia ei? Evident, nu-i observase încheieturile, căci ar fi întreprins ceva în privinţa asta. Plănuise, oare, s-o violeze, iar ceilalţi obiectaseră? Ori, poate, voiau să fie ei primii?

Era limpede: trebuia să scape. Cotten îşi eliberă o mână din strânsoarea sforii şi o aduse încet sub obraz, trăgând uşor, în jos, eşarfa ce-i acoperea ochii.

Trei bărbaţi stăteau la o distanţă de ea de aproape cincisprezece picioare, iar în dreapta ei – la capătul unei console de piatră. Dacă s-ar fi ridicat în picioare destul de repede, ar fi putut ţâşni în direcţia opusă, prinzând un start suficient de bun, care să-i permită să scape de ei, pierzându-se în junglă. Dar trebuia să-i facă să creadă că aveau nevoie de ea... vie, pentru a putea încasa recompensa. Prin urmare, n-ar fi tras cu arma. Cel puţin, n-ar fi tras ca s-o omoare. Nu-şi putea permite să se gândească la vreo alternativă, şi anume că tot ce le trebuia era un cadavru.

Stătea culcată, neclintită, făcându-şi curaj pentru a efectua mişcarea-surpriză. „Hai, fă-o odată!”, gândea ea. „Scoală-te în picioare şi fugi!”

Vocile bărbaţilor sunau mai civilizat, se lăsase întunericul. Trebuia să fi făcut manevra asta în timp ce indivizii fuseseră absorbiţi de cearta lor. Ploaia părea a se potoli. Totul evolua împotriva ei, cu fiecare minut ce trecea. Dacă ţinea într-adevăr să evadeze, trebuia s-o facă neîntârziat. Chiar acum. Imediat ce ploaia s-ar fi oprit, ar fi venit s-o ia şi ar fi băgat de seamă imediat că avea mâinile libere.

“Acum!”

Cotten sări în sus şi o luă la goană. Auzi în urma ei strigăte, în timp ce ţâşnise din adăpost, făcându-se dispărută printre copaci.

Instantaneu, vocile se înecară în focuri de armă.

ASCUNZĂTOAREA

Frunzele reci şi ude îi împungeau faţa şi mâinile lui Cotten, şfichiuindu-i pielea în timp ce fugea. Gloanţele treceau şuierând pe lângă ea, muşcând din plante şi împroşcând-o cu mici fragmente de vegetaţie. De îndată ce se îndepărtă de streaşina muntelui, unde se adăpostise, şi ieşind de pe cărare, fuga devenise aproape imposibilă. Crengi groase şi tufe dese acopereau pământul, aşadar trebuia să se lupte aprig ca să treacă prin zidul gros, de arbuşti şi copaci. Nu reuşea să străbată distanţe prea lungi, nici nu îndrăznea să revină pe cărare, unde ar fi fost o ţintă uşoară.

Cotten făcea atât de mult zgomot, încât era sigură că oricine ar fi încercat s-o urmărească n-ar fi depus prea mult efort. Fiecare pas presupunea o sforţare istovitoare şi, fără macetă, care ar fi ajutat-o să-şi croiască drum mai lesne, se obosea peste măsură. Trebuia să se ţină la distanţă de bandiţi şi să rămână ascunsă vederii.

Uitându-se înapoi, observă că pădurea era atât de deasă, încât îşi refăcea de îndată frunzişul în urma ei, nelăsând aproape niciun semn că ar fi călcat pe acolo. Cotten continua să meargă înainte, să răzbată, simţea măceşii şi ramurile moarte ale desişului străpungându-i poncho-ul, veşmântul indian, şi ciupindu-i ascuţit pielea. Rebelii cunoşteau bine jungla, iar în răstimpul dinainte de a o lega la ochi, ea îşi aminti că zărise atârnând de centurile lor nişte teci, în care, probabil, ţineau macetele. Îşi puteau tăia lesne drum pe aici, ajungând drept în spatele ei. Nu-şi putu stăpâni suspinele şi plânsul, în timp ce jungla şi spaima o sfâşiau.

„Continuă să mergi!... Continuă să mergi!...” Cuvintele din capul ei formau o mantră, împingându-i picioarele înainte – unul după altul.

se părea că respiră tot mai greu – efortul şi stresul, la asemenea altitudine, erau sufocante. Dumnezeule, căzuse pe mâna unei bande de rebeli de doi bani, urmând să moară în jungla din Peru. Şi nimeni nu va afla nimic. O dăduseră dispărută deja de două săptămâni.

Dacă ar prinde-o, oare aceştia ar viola-o înainte de a o măcui în bucăţi? Era cunoscută acţiunea lor brutală, întreprinsă în mod curent de Cărarea Luminoasă împotriva inamicilor. Dacă ar avea noroc, atunci doar ar împuşca-o, să termine repede cu ea.

Ameţită de oboseală, Cotten ştia că îi rămăseseră puţine şanse de a continua drumul. N-avea destulă forţă fizică – altitudinea o ucidea. Pentru rebeli, munţii, jungla – erau casa lor. Nu putea alerga mai repede ca ei, dar nici nu voia să se dea bătută.

„Trebuie să-ţi faci un plan”, îşi zise cu voce tare şi suflând greu. „Gândeşte, Cotten, gândeşte!”

Deodată, îi veni o idee. Se opri scurt, să şi-o întipărească în minte. Continuă să meargă înainte şi, intenţionat, dansa apăsat pe vegetaţie, apucând crengile şi cojindu-le, zdrobind desişul sub picioarele ei. Metodic, lăsa în spatele ei o urmă din ce în ce mai puţin evidentă, intenţionând s-o şteargă treptat, până ce s-ar fi putut crede că fugise, că dispăruse în pădure. Dar trebuia să se grăbească.

În final, se întoarse, păşind cu spatele spre locul unde văzuse un maldăr dens de vegetaţie. Cât de delicat putu, luându-i ceva timp ca să nu tăvălească firele de iarbă şi să nu rupă crengile, îşi făcu drum spre locul pe care îl ochise mai devreme, apoi căzu în genunchi. Se târî sub frunzişul abundent, sub ramurile moarte. Îngrozită ca nu cumva să dea, în ascunzătoarea sa, peste vreun şarpe sau vreun păianjen, se făcu mică de tot.

Da, trebuia să se ascundă. Era unica ei soluţie. Rebelii s-ar fi aşteptat ca ea să continue să fugă, să ajungă cât mai

departe de ei. Ar fi fost normal, desigur, ca ea să fi rămas în mişcare, încercând să se distanţeze.

Cotten se strânse ghem şi încercă să aranjeze frunzişul sălbatic ce o înconjura, astfel încât s-o acopere în întregime. Dacă ar fi rămas tăcută şi nemişcată, n-ar fi descoperit-o decât dacă ar fi călcat direct pe ea. Oare ce şanse erau ca tălpile lor să aterizeze chiar în locul acesta? Dacă i-ar fi mers pe urme, ar fi observat că pista ei se îngusta din ce în ce mai mult, până ce dispăruse. Poate că vor renunţa...

Se ruga ca ei să renunţe.

Solul umed şi frunzişul ce îngrăşa pământul erau dezgustătoare, impregnate cu un soi de igrasie. O făceau să tuşească, dar se lupta din răsputeri cu senzaţia, acoperindu-şi gura cu mâna. După câteva minute, imboldul de a-şi curăţa gâtul deveni aproape insuportabil. Îi venea să plângă, dar ştia că asta ar fi exacerbat problema.

Când întunericul se revărsă, în sfârşit, peste Anzi precum melasa, cu negreala sa groasă şi impenetrabilă, Cotten se simţi golită de putere. Odată cu întunericul, apăruse şi ceaţa. Exact ca teribila noapte a morţii, se furişa prin junglă, învelind fiecare frunză, ramură ori creangă cu mantia sa grea.

Hainele lui Cotten erau la fel de ude ca şi pământul pe care se întinsese. Fiecare fibră, fiecare oscior din trupul ei erau înmuiate şi abandonate răcorii ce se înstăpânea odată cu noaptea. Se simţea mai în siguranţă în privinţa bărbaţilor, dar mult mai lipsită de apărare împotriva naturii – a aerului rece şi a creaturilor nocturne ce sălăşluiau în junglă.

Cotten se întreba: când va recunoaşte, oare, că era mai bine dacă, acum, ar fi fost moartă?

Dacă ar fi putut vedea măcar stelele, s-ar fi simţit mai puţin înfricoşată. Se încovrigă, tremurând de frig, trudită

fizic şi sufleteşte. Voia să doarmă, dar îi era teamă, avea nevoie să-şi golească vezica, dar nu îndrăzni.

Oare unde se aflau rebelii? Cât de aproape sau cât de departe erau? A nu şti era mai rău decât a şti că apăruseră în preajma ei. Îşi aduse aminte de experienţa luminii lichide. Poate că ar fi fost în stare s-o repete, cu toate că nu se găsea într-un spaţiu sacru, nici într-o stare de pace sau calm. Dar dacă ar fi putut, probabil că simţurile i s-ar fi înălţat foarte sus, până la locul în care i-ar fi auzit pe urmăritorii ei, aflând astfel unde erau şi ce vorbeau.

Cotten se concentră să lepede de la sine toate gândurile, alungând orice ar fi putut interfera cu viziunea sa interioară. Îşi mută – mental – atenţia spre fiecare părticică a trupului ei, începând de la picioare şi croindu-şi drum în sus – relaxându-se, calmându-se, alinându-se. Răceala şi umezeala aerului de munte se diminuară – încetul cu încetul, asemenea unor bucăţi desprinse dintr-un castel de nisip, înghiţite de fiecare val ce îl lovea.

Încerca să se plaseze într-un lac de lumină, plutind la suprafaţa acestuia. Dar lumina venea împuţinată, în frânturi, pătrunzând şi ieşind din gândurile ei.

Dintr-odată, îşi pierdu concentrarea. Era ca şi cum ar fi fost purtată pe sub apă, fără un ţel anume, pentru ca apoi să ţâşnească, brusc, la suprafaţă. Lumina şi căldura dispăruseră. N-avea să fie în stare s-o ducă până la capăt. Ideea era, oricum, prostească. Magie incaşă.

Pe măsură ce orele treceau şi frigul se înăsprea, ea cedă ispitei unei noi încercări. N-avea nimic de pierdut.

Cotten urmă succesiunea descoperirii serenităţii şi armoniei. Îşi imagină strălucirea şi puritatea luminii, invitând-o să o pătrundă. De data aceasta, lumina se revărsă în ea, de parcă trupul ei ar fi fost conductorul perfect. Uniunea acesteia cu ea o umplu pe Cotten de linişte şi căldură. Şi-o imagină începând să se răsucească, o influenţă chiar să se răsucească, închipuindu-şi vârtejul, la

început în cercuri mici, pentru ca apoi să crească în panglici de puritate tot mai largi, şi mai largi, din vârful capului până în cavitatea buricului ei. Totodată, se simţi stăpânită de un calm ce suia lent în ea – mai puţină teamă, mai multă căldură.

Ascultă cu atenţie zgomotele din jurul ei, întocmai cum o învăţase Yachaq.

Sunete, care iniţial se pierdeau în forfotul pădurii, deveniră mai acute. Percepu respiraţia unui animal — adâncă şi obsedantă. Crănţănitul delicat al unor insecte ce se hrăneau. Şi, parcă, un târâş scurt. Până şi sunetul descompunerii.

Apoi ceva aparte.

bătaie de inimă. Un căscat leneş. Aciditatea transpiraţiei umane.

Cineva se apropia cu paşi fermi.

Frica explodă în ea, evaporând lumina lichidă. Urechile lui Cotten nu mai auzeau decât zvâcnetul sângelui propriu.

Bandiţii erau aproape. Treji, ca şi ea. Aşteptând lumina zilei.

*
* *

I se păru o veşnicie până ce surprinse cu privirea prima licărire de lumină cenuşie pe cer, deasupra păturii de verdeaţă. Răsăritul venea încet, acoperit de nori.

Cotten se uită în jurul ei, rotindu-şi doar ochii. Nu îndrăznea să-şi mişte trupul, chiar dacă muşchii ei o implorau să-i destindă. Ceafa îi era înţepenită, iar umărul pe care se sprijinea o durea din pricina greutăţii apăsătoare şi se voia eliberat. Vezica îi era atât de plină acum, încât o chinuia sfâşietor. Dar nu cuteza să se ridice. Ceea ce urma să facă întipări pe faţa ei o grimasă comică: Cotten simţi

dogoarea urinei scurgându-i-se pe interiorul coapsei şi infiltrându-se în pământul de dedesubt.

Deodată, auzi un sunet – ceva, cineva alunecând încet şi cu grijă prin pădurea din imediata apropiere. Cu un zgomot cât se poate de sfios, frunzele şi pământul muiat plescăiau, iar verdeaţa foşnea şi trosnea în răstimpuri.

Şi, la fel de brusc, veni ploaia, căzând în torente, ca şi în ziua precedentă. Se încordă să decanteze sunetele, dar zgomotul aversei ce izbea frunzele şi pământul era prea puternic.

Un ghiont surprinzător, de la ceva rece şi tare, încercă tufişul şi se propti, înţepând-o, în umărul ei. Fără a ridica privirea, ştiu: era ţeava unei puşti.

SCHIMBUL

— *Está aqui*!strigă rebelul*. La encontre*!

Cotten nu avu nevoie de traducere – acesta îi anunţa că o găsise. Încercă să se ridice pe brânci în picioare, dar o lovitură venită lateral, cu vârful ascuţit al unei cizme, o lungi la pământ, în agonie. Apoi rebelul trase în aer un foc de armă.

— *Puta!* Urlă el, smulgând-o pe Cotten şi ridicând-o în picioare. Trase un al doilea foc, iar în decurs de câteva minute, ceilalţi doi bărbaţi care o răpiseră se iviră din adâncul junglei.

O legară la ochi şi îi securizară încheieturile încă o dată, înainte de a o fi scos din desişul gros, îndreptând-o spre potecă. Curând, aveau să-şi continue marşul lor, întârziat, prin munţi.

Spre amiază, cărarea deveni mai puţin accidentată, pentru ca, într-un târziu, să se niveleze. La un moment dat, auzi cârâitul şi sâsâitul aparatului de emisie-recepţie, precum şi crâmpeie de conversaţie: răpitorii ei comunicau cu cineva.

Când soarele se apropia de chindie, mersul deveni mai lesnicios. Picioarele lui Cotten pleoscăiau prin bălţi, de-a lungul unui drum noroios de munte – după intuiţia ei. Îşi înclină capul la auzul unui vehicul ce venea spre ei. Rebelul care o ţinuse strâns de braţ o bruscă – să stea pe loc. Putu desluşi că vehiculul se oprise, dar motorul mergea în continuare. Urmă un scurt schimb de cuvinte între răpitorii ei şi noii veniţi. Unul dintre rebeli îi smulse legătura de la ochi.

Cotten îşi aţinti privirea pe un camion tip Jeep ce staţiona în drum, în faţa ei. Doi bărbaţi în uniforme verzi, de armată, săriră din vehicul şi traseră de pe bancheta din spate un om uscăţiv, cu o barbă netunsă de câteva săptămâni. Încheieturile lui erau legate ca şi ale ei. Bărbatul tresări la împunsătura ţevii de puşcă proptită în spatele lui.

Unul dintre indivizi se apropie, cu o hârtie în mână. Stând în faţa lui Cotten, se uită cu atenţie la ceea ce ţinea între degete, înainte de a o examina în amănunt. Borul chipiului său era dichisit cu un şnur aurit, iar o insignă lată de metal îi lucea pe piept. *Politia National* — Cotten Stone? Îndrugă el, cu un accent necioplit.

— Da, răspunse ea, cu un glas ce încerca să pară neintimidat.

Bărbatul în uniformă înălţă o sprânceană brună, dând din cap afirmativ către rebeli.

Urmă un acces conversaţional rapid, apoi unul dintre ofiţeri puse un plic în mâna prizonierului său, împingându-l spre rebeli şi spre Cotten.

În acelaşi moment, simţi o mână înghiontind-o de la spate.

— *Vaya,* spuse rebelul, îmbrâncind-o în faţă şi înclinând capul în direcţia vehiculului.

Nu era vorba, aşadar, doar de revendicarea recompensei, pricepu ea, ci arăta ca un fel de schimb — prizonierul uscăţiv şi bărbos contra ei.

Continuă să păşească spre camion, conştientă că, aşa cum bărbaţii în uniformă îşi ţineau cătările armelor îndreptate spre contrapartida ei, tot aşa şi rebelii trebuiau să ţintească spre ea.

Cotten trecu pe lângă prizonier, aruncându-i o privire cu colţul ochiului. Autorităţile nu doar plătiseră pentru ea, dar rebelii negociaseră şi un schimb – asta era.

La câţiva paşi de vehicul, Cotten se uită înapoi. După o rundă de strângeri de mâini, palme pe spate şi râsete, rebelii plecară.

Unul dintre ofiţeri o ajută să urce în coada camionului, înainte de a lua loc lângă ea. Celălalt, tipul care o comparase – presupunea ea – cu mutra de pe afişul cu cei urmăriţi, luă poziţia şoferului. Cercetă încă o dată hârtia, înainte de a întoarce către ea o privire lungă.

Aşezându-se cât mai comod pe locul ei, Cotten reuşi să se răsucească, spre a se uita, pentru ultima oară, la bărbaţii care o capturaseră, dar aceştia se făcuseră nevăzuţi în junglă. Odată cu ei, îi pieri şi gândul de a rămâne pe veci ascunsă în negura munţilor incaşi.

*

* *

— Sunt inspectorul şef Merida. Bărbatul vorbea într-o engleză rigidă, dar clară. Şedea vizavi de Cotten, într-o încăpere de interogatoriu cu pereţii din blocuri de beton, undeva în interiorul cartierului general al Policiei National, în centrul oraşului Cusco. Era un tip suplu, avea părul negru gelat şi pieptănat drept, spre spate, şi o barbă parţială. Purta uniforma verde, dar cu epoleţi şi trese galbene peste buzunarele de la cămaşă. Chipiul său îi reamintea lui Cotten de cele purtate de ofiţerii nazişti.

Scutură uşor ţigareta într-o scrumieră.

— Aşadar, tu eşti Cotten Stone?

— Da, zise ea. Sper că îmi veţi explica de ce am îndurat atâtea în ultimele zile.

Cotten era irascibilă şi stingherită. Îşi dădu seama că trebuia să-şi controleze reacţiile. I se oferise prilejul să-şi spele faţa şi mâinile înainte de a fi adusă în mica încăpere, pentru interogatoriu, dar se mai simţea încă murdară şi ştia prea bine că duhnea a urină stătută.

— Ce cauţi în Peru? Întrebă Merida.

— Sunt reporter independent, angajată de TNP din Lima. Am venit aici ca să filmez imagini pentru un documentar despre descoperirea unui nou şantier arheologic din apropiere de Machu Picchu.

— Corect, zise Merida.

„Omul acesta chiar mă scoate din sărite”, decise Cotten.

— E un test? Dacă ştiţi deja, de ce mă mai întrebaţi?

Merida se lăsă înapoi pe speteaza scaunului, bătând în masă cu încheieturile degetelor. Ţigareta îi atârna în colţul gurii, fumul plutea în sus, făcându-l să clipească des.

— Cu mai mult de o săptămână în urmă, trupurile a doisprezece oameni au fost descoperite pe şantierul arheologic la care vă referiţi. Se includ aici şi cele ale cameramanului şi sunetistului dumneavoastră, americani, şi al dr. Cari Edelman, cetăţean britanic, precum şi alte nouă. Toţi – morţi. Şi într-o manieră îngrozitoare, mă deranjează s-o descriu. Ucişi. Arşi. Împuşcaţi. Singura care a scăpat sunteţi dumneavoastră. Trase un fum lung din ţigaretă. Şi poftim, vă aflaţi aici, bine mersi. Nu găsiţi că e curios? Domnişoară Stone, de ce sunteţi aici, bine-sănătoasă?

Cotten vru să-i explice că totul era cauzat de faptul că, în timp ce licuricii le evitau tăbliţa de cristal, veche de cinci mii de ani, aceştia nu se sinchisiseră să-i inducă şi ei starea de nebunie, pentru a se sinucide ca toţi ceilalţi. Dar se răzgândi şi zise doar atât:

— Nu ştiu.

— De ce nu vreţi să-mi spuneţi tot ce ştiţi? Strivi ţigareta, fumată doar pe jumătate.

Cotten îşi potrivi firele de păr pe după urechi.

— Cinasem în noaptea aceea şi băusem ceva din abureala locală, distilată de băştinaşii din echipa noastră de excavare.

— Abureală, ziceţi?

— Alcool, alcool de casă.

— Aha, guafarina, articulă Merida, înainte de a trece câteva notiţe pe blocul de hârtie din faţa lui. Şi apoi?

— Era un amestec tare, pur şi simplu m-a îmbolnăvit, aşa încât i-am părăsit pe ceilalţi şi m-am retras în cortul meu. Am încercat să dorm, dar n-am reuşit imediat.

Merida deschise o pungă de hârtie ce se afla pe masă, lângă blocul pentru notiţe.

Cotten se opri din naraţiune, văzându-l că scoate o sticlă de plastic maro, cu pilule. O răsuci în mână, citind eticheta.

— Ativan. Farmacia CVS, Fort Lauderdale. Prescris pentru Cotten Stone.

— Da, sunt ale mele, zise Cotten. Şi?

— Suferiţi de anxietate? Simţiţi o presiune atât de mare? Scutură doza. Sunetul sec al pilulelor ce zornăiau în atingere cu plasticul, producând un ecou întors de pereţii goi ai încăperii, semăna cu cel scos de şarpele cu clopoţei. Trebuie că e tare greu să urci atât de sus, pe culmile gloriei, aşa cum aţi făcut dumneavoastră, doar pentru a cădea taman de acolo. Acesta să fie motivul pentru care suferiţi de anxietate? Merida făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi cântărit următoarea întrebare. Ce aţi fi dispusă să faceţi pentru a vă recăpăta statutul de celebritate?

— Viaţa mea este foarte complicată, momentan. Dar asta nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în munţi. Da, Ativan este, într-adevăr, pentru anxietate, dar nu pentru tratarea pacienţilor cu manifestări psihotice. Nu urmez niciun tratament pentru comportament violent, dacă la asta faceţi aluzie. N-am avut nimic de-a face cu moartea lui Edelman sau a altcuiva. S-a întâmplat ceva în noaptea aceea. Ceva ce i-a îndemnat la ucidere şi sinucidere.

— Ei bine, dumneavoastră puteţi declara că n-aveţi tendinţe spre violenţă, dar nu cred că s-au făcut teste clinice asupra medicaţiei dumneavoastră în combinaţie cu *guafarina.* Poate că cele două, administrate împreună, vă pot modifica personalitatea în întregime.

Merida se opri brusc din vorbit. Pe chip îi era întipărită o expresie stranie, ca şi când tocmai avusese o epifanie. Se aplecă în faţă.

— Sau să presupunem că o doză mare din medicamentul dumneavoastră a ajuns să fie dizolvată în băutură, *din greşeală.* Nu ştim ce soi de efect ar fi putut avea asupra celor care au băut din ea. Putem presupune, nu-i aşa, că o astfel de mixtură induce halucinaţii, gânduri ucigaşe şi sinucigaşe? Asemenea efecte secundare nu sunt nemaiauzite. Dar dumneavoastră aţi hotărât să nu vă serviţi din băutura indigenă. Ce noroc pe capul dumneavoastră! Singura din întreaga tabără care n-a acceptat să bea din nenorocitul preparat. Asta explică de ce sunteţi în viaţă, nevătămată. Hmm, oare cum o fi plonjat medicamentul dumneavoastră direct în băutură?

Tonul lui arogant şi condescendent o sâcâia.

— Nu-mi place defel ce insinuaţi. Uitaţi, domnule inspector şef Merida, că eu nu am nimic de-a face cu ceea ce li s-a întâmplat prietenilor mei şi domnului dr. Edelman. Sunt şi eu la fel de devastată, ca oricine altcineva, din cauza morţii lor. În noaptea aceea nu m-am simţit bine, astfel încât m-am întors în cortul meu şi am adormit. Următorul lucru pe care l-am perceput a fost haosul din tabără.

Nu pomeni nimic despre faptul că fusese foarte speriată de interpretarea lui Edelman legată de inscripţiile de pe tăbliţă, care se refereau la fiica unui înger. Merida nu menţionase tăbliţa de cristal. Licuricii o luaseră, oare, cu-adevărat? Dar nu rămăsese nimeni viu, care să aibă cunoştinţă despre tăbliţă. Notiţele lui Edelman fuseseră incinerate, deci nu exista nicăieri vreo documentaţie despre acea descoperire. Doar conversaţia pe care Edelman o avusese cu Richard şi Mariah. Care era numele lor de familie?

— Domnişoară Stone?

— Scuze. Încercam să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Poate că... Un ceas mai târziu, când încă mă chinuiam să adorm, l-am auzit pe dr. Edelman zbierând – urlând, de fapt. Am ieşit în fugă din cortul meu şi l-am strigat. Am auzit şi alte zbierăte. Apoi José... l-am văzut pe José...

Imaginea se derulă cu repeziciune înapoi, revenind clară şi înfricoşătoare. În glasul ei, creştea treptat un fel de tremur.

— Alerga prin tabără, trecând pe lângă mine, luase foc, era învăluit în flăcări. Exact în clipa aceea, m-am împiedicat de cadavrul lui Paul Davis. Fusese înjunghiat... avea gâtul tăiat. Ţinea în mână un cuţit. L-am găsit pe Edelman, în cortul său, împuşcat în cap, pistolul zăcea chiar lângă el. Am avut impresia că aud strigătul lui Nick Michaels, dar pe el nu l-am văzut.

se făcu rău, imaginile o năpădeau, venind spre ea atât de repede, atât de vivace. Simţea mirosul cărnii arzânde a lui José şi îi stăruia în auz pleoscăitul materiei cenuşii a lui Edelman, prelingându-se pe peretele de pânză al cortului şi picând pe podea.

— Eram pur şi simplu îngrozită, nu ştiam ce să fac. Am fugit, am fugit, am părăsit şantierul şi...

Uşa camerei de interogare se deschise, şi un bărbat în costum bleumarin, de om de afaceri, se opri în prag.

— Am aici un raport, domnule inspector şef Merida, pe care trebuie să-l vedeţi, rosti acesta în engleză.

Merida îşi împinse brusc scaunul în spate şi se ridică, înroşindu-se la faţă ca un clapon.

— Nu intră nimeni neanunţat, ne-am înţeles? Orice-ar fi, poate să aştepte.

— Nu, domnule, se răsti bărbatul, azvârlind dosarul pe masă. Nu poate.

FORT LAUDERDALE

„Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Ambasada Americană”, gândi Cotten, târându-şi picioarele în sus, pe şirul de trepte ce ducea spre locuinţa ei, de la etajul doi din Fort Lauderdale. Dacă aceştia n-ar fi intervenit, ar fi zăcut şi acum într-o celulă a închisorii lui Merida ori, poate, mai rău.

Noaptea era răcoroasă. Se simţea, înviorătoare, briza oceanului, în pofida faptului că plaja era la trei cvartale depărtare. O şuviţă din părul ei de culoarea nucului se desprinse; o fixă cu agrafa, în spatele urechii. În lumina rozie a felinarelor cu vapori de mercur, cocotierii de pe stradă se unduiau şi foşneau, aruncând umbre fantomatice pe pereţii goi, tencuiţi cu un soi de striaţii.

Clădirea, construită în anul 1950, fusese iniţial o unitate de aprovizionare pentru turiştii de sezon, cărora li se spunea „păsările zăpezii”. La începutul anilor optzeci, i se schimbase destinaţia – în apartamente de închiriat. Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, se prezenta într-o stare jalnică, „expirată”

— Aşa cum îi plăcea lui Cotten s-o boteze. Ieftină în extrasezon – exact după bugetul ei. Clădirea menţinuse recepţia la intrare, atâta vreme cât apartamentele puteau fi închiriate cu ziua, cu săptămâna sau cu luna, chiar şi la sfârşit de săptămână.

Vecinii ei locuiau singuri, majoritatea fiind muncitori necalificaţi sau aflaţi în tranzit. Chiria primei luni şi a ultimei se plătea în avans, fără concesionări. Locul era la o distanţă bună de fostul ei apartamentul, din centrul New York-ului. Fosila Creaţiei schimbase brusc aceste lucruri. Îi venea greu să se plângă de colocatarii din clădire – deh, râde ciob de oală spartă.

Cotten se oprise la recepţie pentru a lua un duplicat al cheii, căci cheia ei era undeva, în Anzi. Singurul lucru

personal pe care poliţia peruană binevoise să i-l returneze era portofelul. Fără banii peşin, fireşte, dar cel puţin mai găsi înăuntru cărţile de credit şi permisul de conducere. Restul, adică tot ce colectaseră din şantier, avea să rămână în custodia lor până la finalizarea investigaţiilor.

Sună din clopoţelul de pe tejghea, de o jumătate de duzină de ori, până când recepţionera, care lucrase de noapte, se sinchisi să se ridice de pe canapeaua din spatele oficiului. Cotten achită taxa de cinci dolari — pentru chei pierdute – recepţionerei, care căsca de zor şi nici măcar nu catadicsise s-o salute.

„Bun venit acasă”, zise Cotten, descuind uşa şi dându-i un brânci, ca să se deschidă. Apartamentul o întâmpină cu un iz acru, de mucegai. Mucegaiul era un produs specific al spaţiilor de lângă ocean, aerul fiind în permanenţă umed. Circula o zicală despre sudul Floridei, des întâlnită în special în sezonul uraganelor: „Lucrul bun e că locuim la tropice. Lucrul rău e că locuim la tropice”.

Înainte de a pleca în Peru, Cotten fixase termostatul la optzeci şi cinci de grade. „O greşeală”, constată ea, strănutând de la putoarea persistentă a mucegaiului. Dar, fireşte, nu anticipase şederea prelungită.

Cotten apăsă pe întrerupătorul de lumină. Noroc că plătea mereu chiria pe trei luni înainte, ceea ce o ferea de cheltuieli inutile – bani azvârliţi. Neştiind când şi de unde cir fi venit următoarea remuneraţie, îşi asigura în felul acesta un loc unde să trăiască. Considera că proceda practic şi disciplinat. Şi deşi era sigură că întârziase cu plata electricităţii, nu o deconectaseră. Încă.

Îşi lăsă geanta mică, dăruită de soţia consulului american în Peru, să cadă pe pardoseala de mozaic, apoi se cocoţă pe canapea. Întinse mâna printre jaluzelele veneţiene şi deschise ferestrele culisante. Aerul dulce al oceanului pătrunse în încăpere.

Cotten îi promisese lui Ted Casselman că îl va suna de îndată ce va reveni acasă, dar era ora 2:15 dimineaţa.

Se uită la ceas – 8:15 dimineaţa, la Roma.

Cotten luă telefonul iară fir şi formă numărul. Nu trebui să-l caute, pentru că îi era bine întipărit în memorie – numărul privat, din oraşul Vatican, al celei mai importante persoane din viaţa ei, John Tyler.

Arhiepiscopul John Tyler.

— John, începu ea, imaginându-şi zâmbetul său, ochii – cei mai albaştri pe care-i văzuse vreodată.

— Cotten! Eşti acasă?

— Da, răspunse ea. Voiam doar să-ţi aud glasul. Cotten simţi că o podidesc lacrimile, dar se abţinu. Eşti singurul care mă cunoaşte. Cu bune şi cu rele.

— Am citit despre cumplita tragedie din America de Sud. M-am rugat pentru tine în fiecare zi.

— Am nevoie de toate rugăciunile de care dispui. Cotton respiră anevoie.

— În Peru.... începu ea, dar se sufocă.

— Nu te grăbi.... spuse John.

Cotten reîncepu.

— Pe şantierul din Peru, s-a găsit un artefact – o tăbliţă de cristal. Era acoperită cu inscripţii ce preziceau Marele Potop. Cotten dădu din cap, ca şi cum John ar fi putut s-o vadă.

— Marele Potop? Adică, aşa, ca la Noe?

— Da, dar acela a fost doar începutul. Ezită din nou, din cauza usturimii din gât.

— Eşti bine?

— Exista ceva în inscripţie, ceva ce vorbea despre a doua curăţire. John, cică va veni o a doua curăţire, şi va fi condusă de fiica unui înger. Lui Cotten îi scăpă un suspin, nefiind în stare să-l mai stăvilească. Iar acum, toţi cei care au fost acolo, de faţă, sunt morţi. Toţi, cu excepţia mea. Şi, Iisuse, zburau acolo nişte insecte – licurici, milioane de

licurici! Îţi poţi imagina, John, roiau în jurul artefactului, iar, la sfârşit, l-au luat cu ei. Cuvintele îi scăpau din gură sporadic şi fragmentat, vorbea mai repede decât reuşea să-şi adune gândurile. John, eu ştiu cine anume sunt aceştia... Şi tu ştii... Dar cum aş putea explica vreodată ce s-a petrecut în realitate? Nimeni nu mă va crede. Doar tu...

— Cotten, zise John, lasă asta. Adevărul este că tu ştii ce s-a întâmplat şi pricepi cu ce te confrunţi. Trebuie să te întreb ceva important: a existat şi o a doua parte a inscripţiei?

— De unde ştii?

— Eşti în stare s-o descrii ori s-o desenezi?

— Nu, Edelman n-a putut s-o descifreze, dar zicea că arată ca un quipus. Doar linii şi puncte. John, de unde ştii despre a doua secţiune?

— Nu-ţi pot explica acum. Încearcă să te odihneşti.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce aş putea face în continuare. Eu...

— Urmează-ţi instinctul. S-a dovedit valid ultima dată, când ai fost testată. Înţelegi ce spun, nu-i aşa?

— Dar atunci ai fost lângă mine, cu mine. Acum sunt singură.

— Nu eşti niciodată singură.

Cotten îşi şterse lacrimile.

— Promiţi?

— Da, zise el.

Cotten apăsă pe butonul ce întrerupea convorbirea. John Tyler fusese, se pare, singurul bărbat pe care îl iubise cu-adevărat. Dar era preot. După cum se rostogoliseră multe altele din viaţa ei, părea că veşnic îşi dorea ceva ce nu putea obţine.

Cotten privi spre patul de o singură persoană, situat în partea cealaltă a camerei. Cearşafurile şi pernele miroseau, pesemne, la fel de neplăcut, a umezeală şi a aer stătut.

Chiar mâine va spăla aşternuturile, oferind pernelor o zdravănă porţie de soare.

Trase de lanţul ventilatorului fixat în tavan, înainte de a se întinde pe canapea. Apoi, într-o clipă, adormi buştean.

*
* *

Răsăritul auriu pătrundea feliat printre fantele jaluzelelor, proiectând bare de lumină pe peretele opus. Cotten, ţinând ochii pe jumătate închişi, aruncă o privire peste încăpere şi citi cifrele de pe ecranul ceasului electronic, aşezat pe noptiera de lângă pat: 8.30. Înţepenită după noaptea petrecută pe canapea, se ridică lent. Apoi se întoarse, deschise jaluzelele, depărtând două stinghii, ca să se poată uita afară.

Cerul era albastru, scrobit. De la fereastra ei, la etajul doi, printre două clădiri înalte, ce făceau parte din nesfârşitul şir de blocuri de pe plajă, Cotten putea surprinde sclipitul oceanului – apa albăstruie, cu razele de soare scânteind pe suprafaţa ei. Nu era ceea ce s-ar fi putut numi – simplu – o privelişte. Atlanticul era micul ei secret din peisajul ce i se deschidea în faţa ochilor în fiecare dimineaţă.

Ochii ei hoinăriră peste clădirile mici, roz, albe şi albastre, de pe strada ei, şi peste marchizele acestora, stând ca nişte santinele, supravieţuitori ai unei ere apuse, ce odihnea în umbrele noilor hoteluri şi blocuri de locuinţe tip zgârie-nori, pe AIA. Privirea i se opri asupra unui bărbat care citea ziarul, proptit de ghiveciul cimentat pentru flori din faţa motelului de vizavi. Părea a nu fi din partea locului: prea tânăr pentru un pensionar şi prea ferchezuit pentru un chiriaş cu luna. Purta un tricou de golf, verde deschis, bine vârât în jeanşii strânşi cu o curea, contrastând cu crotonii aurii şi de culoarea granatei ce se iţeau din ghiveciul de

flori. Bărbatul împături ziarul şi se uită în sus. Cotten lăsă jaluzelele să revină la poziţia normală, iniţială. Se simţi ca un spion.

*
* *

După un duş fierbinte şi o ceaşcă de cafea instant, Cotten se îndreptă spre telefonul de lângă pat. Conversaţia ei cu Ted Casselman urma să fie radical diferită de cea pe care o purtase cu John Tyler.

— M-am întors, zise ea, când Ted răspunse. Aş fi sunat astă noapte, dar era prea târziu.

— Zborul a fost în regulă? Vreo problemă?

— Nu, a fost bine. Doamne, sunt atât de îndatorată Ambasadei Americii de acolo. Trebuie să-ţi mărturisesc, americanii se îngrijesc de ai lor. De îndată ce a venit raportul toxicologic, i l-au azvârlit direct în faţă inspectorului Merida.

— Începuseşi să-mi povesteşti despre ceva anume, când m-ai sunat de la aeroport. Ce scria în raport?

— Tot ce distilase echipa de săpători, în noaptea aceea, era încărcat cu halucinogene şi alte droguri – toate derivate din plante locale. Nu cunosc detalii, dar în esenţă mi-au adus la cunoştinţă că efectele secundare sunt similare cu cele ale Prozac-ului şi ale altor antidepresive. Cel puţin, aşa mi-au explicat. Îţi aduci aminte de Andrea Yates?

— Mama care şi-a ucis toţi copiii?

— Exact. Există speculaţii că a făcut-o din cauza antidepresivelor pe care le lua. Sunt o mulţime de alte cazuri în care pacienţii au ucis ori s-au sinucis în timp ce luau medicamente de genul ăsta. Băutura indigenă seamănă cu astea, doar că are şi un adaos de halucinogene puternice. Nimeni din tabăra lui Edelman n-a fost ucis. Au

fost victimele unei poţiuni rele, făcute în casă, îndemnându-i la sinucidere.

Tăcere.

— Ted?

— Dumnezeule, ce norocoasă eşti! La fel de bine puteai să fii şi tu victimă.

— Cred că eu n-am băut destul. M-am simţit rău în scurt timp. Ceilalţi trebuie că se obişnuiseră cu poşirca aia, până... Simţi cum i se întoarce stomacul. Nu voiau, sărmanii, decât să petreacă, sărbătorind descoperirea artefactului. N-ar fi trebuit să moară din cauza asta. Ted, a fost îngrozitor... Simţi o gheară puternică în gât.

— Ştiu, puştoaico. Dar acum eşti acasă, totul s-a încheiat. Scoate-ţi-o din minte, ne-am înţeles?

Cotten se plimba prin cameră ţinând în mână telefonul fără fir. Nu voia să se mai gândească la asta.

— Ambasada s-a ocupat de toate problemele care se iviseră. Au fost nemaipomeniţi, au aranjat emiterea unui paşaport de înlocuire şi mi-au transferat bani din cont. Mi-au luat biletul de avion şi, pe deasupra, m-au condus şi la aeroport. Cotten se uită prin jaluzele. Bărbatul de vizavi plecase.

— Eşti bine? Întrebă Ted.

— Voi fi. Trebuie doar să mai găsesc nişte răspunsuri...

— Ca de exemplu?

— Ca, de exemplu, traducerea completă a tăbliţei de cristal. Edelman reuşise s-o ducă aproape de capăt, dar mai rămăsese o parte. Trebuie neapărat să descopăr ce anume zicea...

— Despre ce vorbeşti?

— Tăbliţa, descoperirea făcută în şantier de Edelman. Eram sigură că ţi-am zis.

— Iartă-mă, Cotten, aici s-a întrerupt convorbirea. Nu există niciun raport despre vreo tăbliţă de cristal.

TABLOID

„Nicio menţiune despre tăbliţa de cristal? Cum se poate una asta?”, gândi Cotten, după ce închise telefonul, în urma conversaţiei cu Ted Casselman.

Îşi aminti că tot ce se petrecuse la Poliţia din Peru fusese hazardat. Abia apoi realiză că, în timpul interogatoriului, nu se făcuse nicio menţiune despre tăbliţă. De asemenea, îşi aduse aminte tot ce îi relatase inspectorului Merida, felul în care celebraseră descoperirea lui Edelman, dar acesta nu-i pusese nici măcar o singură întrebare legată de acea descoperire. Da, era sigură că tăbliţa de cristal nu era o simplă halucinaţie. Toată lumea din şantier o văzuse. Ea şi prietenii ei îl auziseră pe Edelman cum încerca s-o interpreteze. Şi îl auzise, la fel de limpede, pe arheolog spunând...

Cotten se opri, făcând un efort să nu-şi fixeze pe meninge vocea lui Edelman.

Condusă de Jiica unui înger – *rememoră ea.*

„Prea bine atunci”, îşi zise cu glas tare. Dac-ar fi fost să pornească în căutarea unor răspunsuri, ar fi avut, desigur, nevoie de bani. Asta însemna să vândă un reportaj.

*
* *

Părăsind magazinul Sprint, după ce îşi cumpărase un nou telefon mobil – gest care o trimise îndărăt cu mai mult decât ar fi vrut să cheltuie ori şi-ar fi putut permite –, Cotten îşi strecură micul aparat în geantă.

Cel puţin, reuşise să-şi păstreze vechiul număr de telefon, dar, din nefericire, pierduse lista cu toate numerele de contact.

Următoarea oprire fu la magazinul alimentar. Făcuse curat în frigider în dimineaţa aceea: un castravete stricat îi explodase în mână, în timpul acţiunii. Ar fi refăcut stocul, şi-ar fi pregătit un sandvici, iar apoi ar fi început să dea telefoane, căutând de lucru. Exista un articol pe care îl concepuse înainte de a pleca în America de Sud, despre care credea că avea ceva potenţial.

Cotten cutreieră cu elan coridoarele magazinului alimentar, umplându-şi coşul cu tot ce avea nevoie. Aşteptând la coada de la ieşire, ochii îi căzură pe titlul de pe prima pagină a unui tabloid.

Sinucidere în masă sau crimă, pe un misterios şantier arheologic din Peru?

Şantier misterios? Peru? Crimă? Despre ce naiba vorbeau ăştia? Tabăra lui Edelman?

Smulse din raft un exemplar al *National Courier*-ului şi scană articolul. La paragraful al doilea, găsi numele ei. Răsfoind paginile articolului, dădu peste fotografia ei, cu echipa NBC, iar dedesubt: „Cotten Stone, mult încercata reporteriţă, aici, într-o imagine din timpuri mai bune". Avea senzaţia că acele cuvinte îi săreau direct în faţă, din cuprinsul paginii: „investigaţie", „crimă", „suspiciune", „dezonorat", „sinucidere în masă"... Cotten simţi cum panica îşi croia drum înăuntrul ei, începând cu mâncărimea din palme şi continuând cu tremurul mâinilor, cu gura uscată şi un nod în gât. Recunoscu debutul unui atac de panică şi se grăbi să părăsească magazinul.

Aer. Avea nevoie de aer. Nu putea inspira destul aer. Cu capul golit de gânduri şi leoarcă de asudată, Cotten plăti cu cartea de credit şi năvăli afară, în parcare. Înfundă pungile de plastic cu alimente în portbagajul Tercel-ului ei, înainte de a se aşeza pe scaunul şoferului.

Cotten împinse înapoi scaunul şi-şi rezemă capul de tetieră. Cu ochii închişi, se concentră asupra tehnicilor de respiraţie şi relaxare pe care psihologul ei i le

recomandase. Dar inima continua să-i bată zgomotos şi alert, iar ea era incapabilă să stăvilească anxietatea ce gonea bezmetică prin trupul ei. Brusc, o voce din cap îl şopti, şi în clipa aceea ea şi-l închipui pe Yachaq:

„Alungă toate gândurile care îţi împiedică vederea. Pluteşti într-un lac de lumină pură. Lumină lichidă... o lumină atât de strălucitoare, încât stăvileşte pătrunderea oricărui alt lucru”...

Încet, în timp ce continua cu viziunea luminii ce o încălzea pornind dinspre inimă, panica îi trecu, iar Cotten deschise ochii. De câtva timp, nu mai avusese crize, se simţea bine. Dar, cel puţin, depăşise acest atac fără a apela la medicamente. Asta, da, era o veste bună.

Cotten se uită la tabloidul de pe scaun, ştiind că trebuia să-l citească. Fără a se grăbi, deschise *National Courier*-ul, sprijinindu-l de volan.

Pe măsură ce citea, i se accentua enervarea, dar nu şi starea de panică. Pur şi simplu, o enerva. După ce termină de citit articolul, Cotten dădu pagina înapoi, la numele autorului: *Tempest Star*[2], redactor principal.

„Om de nimic”, zise ea. „Cine poartă un asemenea nume? Poate doar vreo stripteuză ori vreo prostituată? Pesemne că e o amărâtă de linguşitoare, care n-a fost în stare să obţină un loc de muncă decent şi a trebuit să se hotărască asupra unui tabloid împuţit. Niciun dram de etică. O biată vânătoare de titluri! Si ce mai nume, pentru Dumnezeu!”

Articolul lui Tempest Star raporta despre anunţul oficial emis de poliţia peruană, precum că echipa de la şantierul arheologic ingerase un amestec făcut în casă, în combinaţie cu halucinogene, care puteau constitui cauza tendinţei sinucigaşe. *Slut Star*[3] continua cu emfazele proprii, nefăcând niciun fel de declaraţii acuzatoare directe, care s-

---

2 *Tempest Star*- Steaua Uraganelor, lb. engleză (n. tr.).

3 *Slut Star*- Steaua Târfelor, lb. engleză (n. tr.).

ar fi întors asupra ei ori asupra ziarului mizerabil. Dar într-un mod mârşav, aproape inconştient, sugera despre Cotten Stone, odinioară o jurnalistă dinamică şi renumită, că era posibil să fi cochetat cu ideea de a construi o catastrofă care să producă titluri de prima pagină, doar pentru a se plasa în centrul atenţiei:

„Este, oare, posibil ca fosta jurnalistă de clasă mondială să fi conceput şi să fi dus la bun sfârşit un plan diabolic doar pentru a-şi recăpăta statutul anterior? Avariile psihologice ale unei căderi devastatoare din graţiile scenei jurnalistice a mapamondului ar putea avea ca rezultat ceva atât de indescriptibil? Minţi iscoditoare doresc să afle adevărul”.

Cotten izbi cu palmele în volanul maşinii. „Ce se întâmplă cu oamenii?”, gândi ea. „Oare există cineva care să creadă toate bazaconiile, tot rahatul ăsta”?

Cotten bătea darabana în volan, într-un ritm sacadat, clătinând din cap înainte de a apuca tabloidul, a-l face cocoloş, şi a-l arunca pe scaunul pasagerului din dreapta. „Minţile iscoditoare pot să mă pupe în fund”.

Se întoarse în apartamentul ei, aranjă alimentele la locul lor şi apoi se aruncă pe pat. Poate că ar trebui să-i intenteze proces. Cineva trebuia să dea socoteală pentru asta. Slut Star era total iresponsabilă. Nu scrisese un reportaj sau o ştire, ci dăduse drumul la o calomnie, o ticăloşie, o jignire fără margini. Era, pur şi simplu, un gunoi, o femeie fără minte.

Şi când te gândeşti că milioane de oameni din toată ţara aveau să-l citească!

*

* *

Un ceas mai târziu, după ce înghiţi un sandvici cu curcan şi o Cola dietetică, Cotten se aşează lângă laptop. Mai întâi îşi verifică extrasul de cont pe Internet. Acesta confirma ceea ce ştia deja – avea nevoie de bani, iar singura cale de a-i obţine rapid era să vândă reportajul la care lucra de câteva luni, mai înainte de a pleca în Peru. „Ah, dac-aş putea să intru în legătură cu una dintre televiziuni!”. Asta ar fi putut s-o reaşeze pe şine. Deschise fişierul „Deşeuri toxice” de pe ecran şi-şi trecu în revistă notiţele.

Câteva minute mai târziu, Cotten ridică telefonul fără fir şi formă numărul ei de contact de la NBC.

— Fran, aici Cotten, începu ea, la auzul vocii familiare. Scuze că n-am mai dat niciun semn de viaţă în ultimul timp. Am avut o mică întârziere la ultima misiune, dar m-am întors. În lipsa răspunsului, adăugă: Ascultă, am compus acest reportaj incredibil, care, în mod sigur, îţi va trezi interesul. Fără a face vreo pauză, se lansă: Există aici o comunitate, în jurul unui teren de golf, cu circuit închis şi cu o poziţie socială înaltă. Un cartier foarte bogat. Cu câteva luni în urmă, m-a sunat un designer de exterior. Nu voi intra în detalii, dar când a fost construit locul, toată verdeaţa a murit – şi asta, de două ori. Designerul s-a retras din afacere în momentul acela – deja pierduse o grămadă de bani. Nu mai văzuse niciodată *pogoane* întregi de pământ eşuând în felul acesta, astfel încât s-a apucat să „sape”, iartă-mi calamburul, şi a descoperit că locul cu pricina părea să fi fost, la un moment dat, o groapă de gunoi ilegală, probabil pentru materiale toxice – vopsele, solvenţi şi alte asemenea –, se prevăzuse să fie înlocuit cu gunoi special, dar asta nu s-a întâmplat. Întregul cartier este aşezat pe deşeuri toxice. Cotten făcu o pauză. Ei, ce crezi?

Umerii lui Cotten căzură brusc la răspunsul lui Fran.

— Nu pricep, zise Cotten.

— Vrei să spui că nu e pentru tine? Dar e un material grozav. Cinstit, Fran, putem lăsa asta să explodeze pe o arie mare...

Ascultă încă un moment.

— O.K. Şi ţie.

„De necrezut”, gândi ea. Ăsta era un reportaj A-l. Scandal, posibile probleme de sănătate, muşamalizări. Avea toate elementele unui amplificator de rating. De ce l-o fi refuzat Fran?

O.K. Nicio problemă. Va încerca la celelalte televiziuni. Are balta peşte. Dar Fran era contactul ei cel mai solid. Ceva, totuşi, nu era în regulă. Fran apreciase până atunci, fără excepţie, lucrările lui Cotten. De ce o trata, acum, cu răceală?

Ar putea să-l implore pe Ted Casselman, prietenul ei dintotdeauna, mentor şi înger păzitor, la SNN, dar, cu petele din dosarul ei, n-ar fi vrut să i-l discrediteze pe al lui. I-ar fi trimis de lucru dacă l-ar fi rugat, însă nu cuteza să-l deranjeze. Nu era corect. Făcuse destul pentru ea. Chiar prea mult.

Următoarele convorbiri telefonice avură acelaşi rezultat ca şi prima, până ce Cotten dădu peste o amică de demult, cu o televiziune afiliată în Tennessee.

— Cotten? Vocea tipei trăda o sinceră bucurie de a o fi auzit.

— Da, Billie, eu sunt. Ce mai faci?

Billie era, de fapt, Billie May, pronunţat ca un cuvânt întreg, tipic sudist, dar, fiind vorba de o femeie care se lua la trântă cu masculii, prefera solitarul Billie.

— Fac foarte bine, domnişoară Vedetă, i-o întoarse Billie. Fan-tas-tic, ca să fiu cinstită. Lui Hubby şi copiilor le merge straşnic. Dar tu ce naiba mai faci?

— Am trăit o viaţă ca în „Margaritaville”, aici, în paradis. Dar m-am hotărât să ies din bârlog şi să mă întorc la

muncă. Cotten simulă în receptor un râs, aruncând o privire spre Atlantic, printre jaluzele.

Bărbatul ce nu părea să închirieze cu luna revenise. Şedea pe banca din staţia de autobuz, din colţ. De astă dată, n-avea în mână niciun ziar.

Billie spuse:

— Iubita mea, dacă îţi închipui că mai există cineva care crede că ai stat ascunsă pe tărâmul lui Jimmy Buffet, atunci trăieşti într-o lume a viselor. Ascultă, păpuşico, toată lumea ştie unde ai fost, şi n-a rămas nici măcar un singur suflet în industria asta care să-ţi răspundă favorabil, din cauza întâmplării mizerabile din Peru. Îţi spun asta doar fiindcă eşti prietena mea. N-aş vrea să baţi pe la porţi închise, făcându-te de ruşine.

Cotten se clătină, dar apoi îngheţă în poziţia iniţială.

— Recunoaşte, păpuşico, s-a votat împotriva ta, adăugă înţepat Billie. E o situaţie nenorocită, clar, dar asta-i realitatea. Nimeni nu mai vrea să aibă de-a face cu tine. Postul meu TV m-ar strivi cu degetul mare dacă te-aş angaja. Ştiu că zvonurile nu sunt adevărate. La naiba, toată lumea din breaslă ştie că nu sunt adevărate, dar paguba adusă de bârfe nu poate fi ignorată. Nu prea contează ce crede nobilimea din jurul tău. Este în întregime vorba de imagine.

Cotten trase în sus jaluzelele, având nevoie disperată ca arşiţa albă a soarelui Floridei să spargă geamul în cioburi ascuţite şi să reteze ceea ce tocmai i se oferea auzului.

— Vrei să spui că e altceva decât un gunoi de tabloid? Zvonul circulă, iar oamenii chiar cred că eu aş fi creierul acestei istorii plăsmuite, doar pentru a-mi acorda din nou o şansă la titlurile de pe primele pagini?

— Da, asta-i, păpuşico. Exact asta zbârnâie pe toate drumurile. Acum, ai pe tavă un munte de zvonuri de controlat şi multă imagine de reparat. Eu n-am făcut altceva decât să-ţi retransmit totul aşa cum am auzit.

Cotten rămase fără glas.

— Fii tare, scumpo, o consolă Billie. O să treacă. Totul trece.

Cotten simţi că stomacul i se întoarce pe dos de greaţă.

— Apreciez onestitatea ta, Billie. Eşti o bună prietenă.

— Trebuie să închid, păpuşico.

Cotten se uită din nou pe fereastră. Banca din staţia de autobuz era goală.

— Bine, zise Cotten. Şi eu.

CUTREMUR

O lună rumenă se înălţa peste deşertul New Mexico, în timp ce studentul în anul al treilea, de la astronomie, se aşezase pe un bolovan, dându-şi jos de pe umeri rucsacul încărcat. O arie netedă, de-a lungul aluviunii nisipoase, ar fi un bun loc de campare.

Dogoarea zilei dispăruse, iar răcoarea serii se furişa în peisaj; o briză molcomă şoptea prin salvii şi prin tufişurile de Ericameria. Scurgerile unei ploi puternice de vară, ce căzuse cu două zile în urmă, umpleau depresiunea stâncoasă din imediata apropiere.

Oboseala i se strecurase până în măduva oaselor, căci mersese pe jos cale de şapte mile, pe una din foarte vechile şosele ce radiau din Chaco Canyon. Rătăcise drumul alte cinci mile, oprindu-se, într-un târziu, pe culmea unui deal, pentru a studia decorul. Nu rămăsese nimic, aici, în afară de moloz. Spre deosebire de celelalte resturi de sariaj, comunităţile construiseră în apropiere de partea centrală a lui Chaco Canyon. Locul acesta era distrus. Studentul bău apă din bidonul său şi se decise asupra direcţiei în care s-o pornească. De la distanţă, auzi un sunet ciudat, ca de unghie ce trecea zgâriind peste coama unui pieptene – era strigătul unui broscoi săpător.

Libertate – asta simţea, libertate totală. În liniştea din apropierea deşertului şi la umbra marilor ruine ale indienilor Anasazi, avea tihnă. Această excursie era dedicată indienilor Anasazi, a căror cultură misterioasă dispăruse – se pare – peste noapte, după ce populaseră zona timp de mii de ani. Simţea o puternică înrudire spirituală cu indienii din sud-vest, în special cu cei care construiseră clădiri atât de magnifice.

De asemenea, împărtăşea dragostea şi ştiinţa indienilor Anasazi pentru astronomie; ei fuseseră riguroşi observatori

ai cerului, dezlegând nenumărate taine ale bolţii cereşti. Drumeţia sa până în vârful canionului îndepărtat avea o singură ţintă: să cerceteze ceva ce nu văzuse decât în poze. La ruinele Peñasco Blanco, ce dominau aluviunile Chaco şi Escavada, pe o stâncă ieşită în afară, de-a lungul pereţilor întunecaţi ai canionului, se afla o pictură indiană. Descoperită la începutul anului 1970, de câţiva arheologi ai Universităţii din New México, zugrăvea imaginile unei semiluni, a unui disc vărgat şi a unei mâini. După ani întregi de studiu, de recreare a cerului înnoptat din care se inspirase pictura, se emisese teoria potrivit căreia indienii Anasazi văzuseră şi consemnaseră un eveniment celest spectaculos: o stea explodând.

În intervalul de timp când fuseseră pictate acele imagini, în partea cealaltă a lumii, astronomii chinezi comentau documentat apariţia unei „stele vizitatoare”, probabil explozia strălucitoare a unei supernova, marcând moartea unei stele imense. Conform înregistrărilor lor, steaua vizitatoare apăruse în 5 iulie 1054. În ziua aceea, cerul ce se pregătea de răsărit izbucnise în vâlvătaia celei mai strălucitoare stele văzute vreodată de muritori. Din rămăşiţele ei se formase apoi Crab Nébula.

Tânărul student spera să găsească o altă pictură, încă nedescoperită, a supernovei în explozie. Era ostenit, dar entuziasmul îl înflăcără într-atât, încât vru să înceapă de îndată căutarea picturii. Era dornic să păşească pe urmele artistului original şi să privească spre orizont. Electrizat de gând, decise să înceapă neîntârziat cercetările.

Tânărul îşi puse pe cap casca prevăzută cu lanternă, o aprinse şi îi ajustă rama, pentru a direcţiona lumina. Începu mersul târâş, în susul aluviunii. Temperatura scăzu rapid, pe măsură ce pereţii neguroşi ai canionului se înălţau ca nişte străjeri tăcuţi, de o parte şi de cealaltă a drumului. Se opri, pentru o clipă, şi privi spre cer, în timp ce-şi încheia

partea din faţă a jachetei. Stelele erau risipite puzderie pe bolta cerului, ca nişte stropi de argint.

În sfârşit, găsi un strat mai jos de rocă şi-şi începu urcuşul, alunecând pe pietriş. Recăpătându-şi echilibrul, se mişcă mult mai precaut. Înclinaţia era graduală, dar putu să vadă, în lumina delicată a lunii, că aluviunea cădea mai departe, tot mai departe, dedesubt.

După zece minute de progres susţinut, dădu deodată peste rămăşiţele unei peşteri pueblo afundate într-o nişă îngustă. Apoi, în spatele ei, i se înfăţişară privirilor ruinele unei *kiva* supraetajate, care, estima el, ar fi putut avea o înălţime de peste treizeci de picioare. Se putea ajunge la ea doar folosind un set de suporturi precare pentru mâini şi picioare, dacă ar fi fost să continue în aceeaşi direcţie. În schimb, se agăţă imediat de o muchie ce se apropia în timp ce înconjura o curbură din peretele canionului. Ajunse pe un terasament plan, de piatră, ce ieşea uşor în afară, cam la o sută de picioare deasupra scobiturii canionului, terminându-se abrupt.

„Pesemne că am ales ruta greşită”, gândi el. Tocmai când se întoarse pentru a-şi regăsi urma, lampa din cască ilumină peretele din faţă, surprinzând în raza sa ceva care îl făcu să rămână pironit locului. Acolo, chiar sub consola unei stânci, se afla obiectul căutărilor sale. Se holbă la culorile vii ale picturii, ce se reflectau în lumină. Indianul care pictase asta fusese atât de mişcat de ceea ce văzuse pe cerul nopţii, încât se simţise obligat să prezerve momentul pentru veşnicie.

Cu vârfurile degetelor, studentul urmărea imaginile semilunii, ale stelei cu multiple colţuri, ale unui semn solar şi ale amprentei unei mâini.

Privi înapoi, în direcţia orizontului, spre locul unde se petrecuse magnificul eveniment. Luna era sus, pe cer, îmbăind deşertul într-un albastru vag pastelat.

În timp ce savura priveliştea, auzi un zgomot ciudat. La început, era slab, semănând cu foşnetul vântului din deşert ce bătea sus, pe marginea canionului.

Brusc, tânărul îşi pierdu echilibrul, clătinându-se către perete. Apoi veni bubuitul – înfundat, dar auzindu-se tot mai tare, în timp ce pământul părea că geme. Peretele canionului se înclină ca şi cum şi-ar fi tras răsuflarea, iar solul pulsă, formând unde ce treceau ca nişte umflături mari peste faţa oceanului.

Bubuitul crescu şi deveni un adevărat răget, ţâşnind din crăpături şi rupturi – bucăţi uriaşe din perete se prăvăliră. Tânărul se întoarse şi o luă la fugă în jos, pe potecă. Din loc în loc, pământul se surpa sub el, făcându-l să cadă. Dar aproape imediat se umfla la loc, aruncându-l înainte. Luptând împotriva mişcării lichide a pământului, îşi croi anevoie drum de-a lungul potecii, până ce ajunse jos, şi o luă la goană de-a lungul aluviunii. Când, în sfârşit, scăpă de rămăşiţele căzătoare, se lăsă în genunchi, abia trăgându-şi respiraţia. Privi cum solul se mişca înainte şi înapoi, clătinându-se şi tremurând din toate încheieturile.

Apoi, de-a lungul feţei stâncoase ce se prăbuşea, auzi huruitul unor tone de pământ ce veneau rostogolindu-se cu vuiet. Spre uimirea sa, pe măsură ce suprafaţa aluneca, lăsa la vedere o cavitate întunecată, în expansiune. Ca şi cortina ce se deschide la începutul unei piese pe Broadway, lumina palidă a lunii dezveli un montaj asemănător unui amfiteatru cu pereţi masivi, din piatră, cu intrări înguste, şiruri de trepte abrupte şi duzini de ferestre încastrate în zidăria stâncoasă. Tot ce lipsea erau actorii-fantomă, mişcându-se pe scena din deşert.

Stând singur sub dâra argintie, parcă pictată cu pensula, a bolţii cereşti, studentul privea cu ochii căscaţi de uimire, respirând aerul vechimii ce sufla dinspre ruine. Ştia că spiritul marilor Anasazi făcea acum parte din el, pentru totdeauna.

*
* *

Eli Luddington urmărea cu interes ştirile serii. Primise un telefon în noaptea precedentă, informându-l despre cutremur, înainte ca rapoartele să străbată eterul. Echipe de cameramani, reporteri şi oameni de ştiinţă aşteptaseră ivirea zorilor pentru a se întruni la locaţie, ca să verifice pagubele. Cutremurul provocase o majoră alunecare de teren, al cărei rezultat îi luase pe toţi prin surprindere. Eli asculta atent recapitularea reporterului TV, inundat de bucurie.

„Un cutremur cu magnitudinea de 5,5 a zdruncinat solul deşertului noaptea trecută, pe o arie îndepărtată din New Mexico”, zise crainicul. „Seismologii au raportat că epicentrul a fost localizat la aproximativ treizeci şi trei de mile la sud de Farmington. Deşi nu e considerat un cutremur major, a cauzat, totuşi, o alunecare de teren într-un perete al canionului, scoţând la iveală o descoperire fenomenală. Autorităţile care au ajuns primele la locul întâmplării şi care au luat sub observaţie şi inspecţie perimetrul respectiv, au fost copleşite de veneraţie. Ceea ce au găsit sunt ruine, proaspăt descoperite, ale unei civilizaţii indiene antice. Rapoarte iniţiale arată că arheologii şi antropologii sunt complet debusolaţi. Un tânăr student la astronomie, care hoinărea prin preajmă, a fost unicul martor la eveniment, fără să fi suferit vreo vătămare. Nu s-au înregistrat victime”.

— În sfârşit, şopti Eli, v-am dibuit ascunzătoarea secretă. Se îndreptă cu paşi mari spre barul său privat şi-şi prepară un Tanqueray tonic tare – patru degete gin, două degete tonic, la naiba cu gheaţa. Mama Natură ne serveşte permanent, zise el. Eli ridică paharul şi privirea, ca şi cum ar fi putut să străpungă tavanul cu ochii. Nu iertă băutura, o

dădu pe gât din trei înghiţituri, ştergându-şi zâmbetul de pe faţă doar atâta timp cât îngurgită alcoolul. Acestea erau nişte noutăţi extraordinare.

Îşi mixă imediat încă un Tanqueray tonic, dar pe acesta îl savură în timp ce continua să se uite la ştirile despre cutremur. Când tocmai se încheia calupul, se auzi sunând clopotul de la intrare.

Eli îşi trimisese acasă ceva mai devreme angajaţii, în seara aceasta, astfel încât răspunse el însuşi la uşă, ţinând băutura în mână. Ştia cine anume îl aştepta – el îi convocase.

Mariah şi Richard Hapsburg stăteau pe porticul extins de marmură ce se întindea în faţa intrării reşedinţei Luddington.

— Eli, veşti minunate, zise Mariah, apoi îl sărută pe obraz.

Eli pofti cuplul să intre în încăpere.

— Trebuie să sărbătorim, spuse ea.

— Bună seara, zise Richard, trecând pragul uşii, pe lângă Eli.

— Ar trebui să fii mai voios, Richard, comentă Eli, închizând uşa grea de stejar. E o zi măreaţă. Trecând pe lângă ei, zise: Permiteţi-mi să vă aduc amândurora câte o băutură.

Preparându-şi cocktailul pe bar, studie etichetele mai multor sticle de şampanie. În final, alese un Salon Le Mesnil din 1983, îi pocni dopul şi prinse surplusul într-un şervet alb scrobit, pe care îl ţinu la gâtul sticlei.

— Mariah, i se adresă Eli, turnând şampanie într-un pahar Waterford, înalt şi îngust, şi întinzându-i-l. Richard? Întrebă el, ridicând sticla şi sprâncenele.

— Sigur, spuse Richard, de ce nu?

— Aşa te vreau. Eli umplu un pahar asemănător cu şampanie pentru Richard şi-şi recuperă, la rândul său, ginul tonic. Aşadar, am ajuns, în sfârşit, şi la momentul acesta. Ştiam că au mai rămas trei tăbliţe din cele douăsprezece

originale. După ce s-a găsit una în Peru, mai urmează doar două. Din nou, permiteţi-mi să vă laud pentru munca depusă acolo.

Eli aşeză sticla într-o frapieră de şampanie argintată.

— Dragii mei prieteni, una dintre cele două tăbliţe, încă rătăcite, trebuie să fie, cu certitudine, în această nouă locaţie ce ne-a fost livrată, într-un mod atât de convenabil, de către cutremur. Am întreprins cercetări extinse ale ruinelor regiunii celor *Patru Colţuri*[4], timp de câţiva ani, fără succes, neştiind nimic despre acest loc tăinuit. Trebuie să găsim tăbliţa până ce nu se va grăbi altcineva să fructifice şansa. Am aranjat cu statul New Mexico şi cu autorităţile locale ca tu, Richard, să fii şeful şantierului arheologic de acolo.

Mariah îi zâmbi cu căldură lui Eli, iar Eli îi răspunse la fel.

— Mariah, tu vei asista, zise Eli. Când găsiţi artefactul, înştiinţaţi-mă, şi voi avea grijă să fie distrus fără preget. Ca de fiecare dată, nu vom da nimănui ocazia să vadă şi să descifreze mesajul.

Mariah îşi termină şampania şi întinse paharul.

— Dar cum rămâne cu ceea ce s-a întâmplat cu ultima tăbliţă? Interveni Richard.

Eli înţelese plăcerea trivială a lui Richard, furnizată de insistenţa cu care acesta îi amintea mereu de singura tăbliţă ce se afla în posesia inamicului. Ego-ul lui Eli percepu observaţia ca pe o hârtie de şlefuit. Astfel că îl ignoră momentan pe Richard, lovind-o uşor peste obraz pe Mariah, cu vârful degetelor. Îi cuprinse capul în mână şi i-l întoarse, periindu-i pleoapele cu degetul mare, pentru ca apoi să-i ia în palmă celălalt obraz.

— Splendid, spuse el.

Mariah îl reţinu mâna pe obrazul ei, apoi îşi presă buzele pe dosul acesteia şi o sărută.

— Mulţumesc, Eli, nu voi uita niciodată.

---

4 *Four Corners* - Patru Colţuri, regiune în S.U.A, lb. engleză (n. tr.).

Eli se întoarse, în sfârşit, spre Richard.

— Atenţie la Cotten Stone, îi spuse răspicat, referindu-se la nedumerirea lui Richard legată de ultima tăbliţă. În curând, va primi cheia.

*
* *

În Escalade, pe drumul de întoarcere către casa lor din oraş, Mariah îi mângâie uşor coapsa lui Richard.

— De ce eşti aşa de morocănos?

— Ştii de ce, îi răspunse, conducând SUV-ul pe şoseaua străjuită de copaci. Omul ăsta mă irită până la exasperare. Tot timpul te atinge..., iar tu..., când face asta, te transformi într-o persoană pe care n-o cunosc. Îi răspunzi de parcă ţi-ar plăcea. Îl încurajezi. Făcu o pauză şi se uită la ea. Nu, lasă-mă să reformulez. Îl tachinezi pe Eli, îl faci să creadă că, dacă n-aş fi în preajmă, i-ai trage-o până i-ar ceda inima. Şi, ca să-ţi spun cinstit, uneori îmi doresc să-i cedeze.

Mariah zise:

— Uită-te la mine.

Richard clătină din cap.

— Richard, uită-te la mine! Priveşte-mă în faţă!

Într-un târziu, îşi mută, pentru o clipă, privirea de pe şosea şi se uită la ea.

— Întotdeauna îi voi fi recunoscătoare lui Eli. Îi datorez totul. Poate că nu vei înţelege niciodată, căci tu nu m-ai văzut după accident...

— N-ar fi contat pentru mine, Mariah. Ştii doar...

Îi reteză scurt vorba.

— Nu vei putea niciodată să-mi pretinzi să-i refuz ceva lui Eli. Vocea ei era apăsată, în ton cu cuvintele, îl iubesc, dar nu aşa cum te iubesc pe tine. Tu eşti soţul meu. Iar tu îl slujeşti pentru că asta ţi-e moştenirea, legătura ta

genealogică. N-ai de ales în privinţa asta. Eu am făcut o alegere foarte conştientă de a-l sluji. Nu uita niciodată, Eli m-a readus din moarte, printre cei vii.

*
* *

„Care naiba sunt numele lor?”, se gândi Cotten, încercând să-şi amintească partea americană a echipei lui Edelman. Edelman zisese că îi sunase pe telefonul prin satelit, să le spună despre tăbliţă. Ei ar ii în măsură să garanteze pentru existenţa artefactului, iar acesta putea fi răspunsul la ceea ce se întâmplase în Peru. Toţi care o văzuseră erau morţi. Întocmai ca pilotul acelui zbor Virgin Atlantic, o luaseră razna şi se sinuciseseră.

Poate că acei cum s-or numi ar putea confirma existenţa tăbliţei. Şi poate că Edelman a descris destul de bine cea de-a doua parte a mesajului, pentru ca ei să-şi fi făcut notiţe sau schiţe în urma descrierii.

Care era numele lor? „M”, zise Cotten cu voce tare. Numele femeii începea cu M. Trecu verbal printr-un şir de nume: Mary, Maureen, Marilyn, Margaret. M, M, M. Maria. Deodată, îi veni în minte: Mariah. Mariah şi Richard Hapsburg. Dar nu-şi putu aduce aminte dacă erau asociaţi cu Zale sau Harvard. Era acelaşi loc unde se păstrau înregistrările marelui explorator Hiram Bingham.

Cotten deschise pagina de Internet a computerului la Google şi căută Hiram Bingham. Vechile dosare ale lui Bingham fuseseră cele care îi indicaseră lui Richard locul, pe care îl investigase apoi împreună cu Edelman.

— Bingo, spuse Cotten, găsind biografia lui Bingham pe pagina web a Universităţii Yale.

După ce combină căutarea de pe Internet cu informaţiile de la 411, îl localiză pe Richard Hapsburg în Woodbridge, o suburbie în apropiere de New Haven.

Cotten îşi înghesui în poală perna ornamentală, aşeză telefonul pe ea şi formă numărul.

Vocea care răspunse o surprinse pe Cotten. Era aprigă şi tânără, fără legătură cu persoana de extracţie mai joasă pe care şi-o imaginase.

— Bună ziua, reacţionă prompt Cotten, numele meu este Cotten Stone şi încerc să dau de dr. Richard Hapsburg sau de Mariah Hapsburg.

Ezită, sperând că femeia de la capătul celălalt se va identifica drept Mariah Hapsburg. Dar pe linie era linişte, astfel încât Cotten continuă.

— Am fost pe un şantier arheologic în Peru, împreună cu dr. Cari Edelman. Am fost acolo pentru a face un reportaj, dar Hapsburgii tocmai plecaseră şi n-am avut şansa să-i întâlnesc.

Cotten făcu din nou o pauză.

Nimic.

— Aţi putea să mă ajutaţi? Ştiţi cum pot lua legătura cu ei?

— Eu sunt Mariah Hapsburg, zise femeia.

— Ah, mulţumesc cerului! Spuse Cotten. Sunt atât de bucuroasă că pot să vă vorbesc.

Cotten povesti cum ea simţea că întregul masacru al sinuciderilor ar putea fi strâns legat de un artefact găsit de Edelman – o tăbliţă de cristal. Voia să ştie dacă Edelman i-l descrisese în detaliu – ei sau soţului ei.

— Edelman a descifrat o porţiune a mesajului de pe tăbliţă. Dar era de părere că partea a doua conţinea o imagine zugrăvită în quipus. Dorea ca experţi ca dumneavoastră să...

— N-am idee despre ce vorbiţi, i-o trânti femeia înainte de a închide telefonul.

GRĂDINILE

— Agent Wyatt? Întrebă tânărul seminarist purtând o sutană neagră.

— Da, răspunse Wyatt. Şedea pe un scaun tapiţat, cu spătar înalt, în sala de aşteptare de la etajul cinci al Palatului Guvernamental al Statului Vatican.

Seminaristul îi înmânã un dosar roşu.

— Vă rog, uitaţi-vă peste asta. Cineva vă va prelua imediat, spuse el.

Wyatt privi coperta dosarului. Cu litere îngroşate, mari şi albe, era scris cuvântul LUNI, urmat de: ÎN ATENŢIA LUI THOMAS WYATT. Realiză cât de obosit era, fiindcă zburase toată noaptea venind din Washington şi aţipise doar pentru scurt timp. Oricare ar fi fost motivul pentru care fusese chemat la Roma, trebuia să fie important.

În timp ce aştepta, Wyatt desfăcu cele trei cleme de metal ale dosarului roşu şi îl deschise. De-a lungul părţii superioare a primei pagini, erau sigla şi antetul Central Intelligence Agency. Urmate de sumarul subiectelor:

Bombardamente sinucigaşe şi atacuri in Israel.

Bombă explodează într-o maşină în Spania, în urma ameninţărilor organizaţiei ETA.

Comandant taliban încercuit şi ucis.

Pretins abuz al armatei într-o închisoare din Irak.

Reprezentant nuclear al SUA părăseşte frustrat Coreea de Nord.

Atac cu rachetă ucide lider Hamos.

Lider Somalí al-Qaeda condamnat.

Rata sinuciderilor în creştere.

Wyatt citi imediat raportul despre rata sinuciderilor.

Rata totală a sinuciderilor în rândul tinerilor a crescut cu 248%, la nivel global, în ultimele 12 luni. Sinuciderea constituie cauza principală a morţii bărbaţilor în SUA, începând tot cu al optulea – acum 12 luni. În 2004, peste 30.500 de cazuri de deces au fost atribuite sinuciderii. Rata globală este într-o creştere accelerată. Conform ultimelor cifre oficiale eliberate presei de către OMS şi de către birourile naţionale individuale de statistică, ratele sinuciderilor — în ţările care le raportează – urcă în trepte alarmante. De la începutul înregistrării oficiale. Ungaria a fost ţara cu cea mai înaltă rată a sinuciderilor din Europa (dacă nu din lume). Totuşi, Ungaria este, acum, depăşită de unele state ale Rusiei şi Balticii. Cele mai înalte rate, la bărbaţi, se găsesc în Lituania, Federaţia Rusă, Letonia, Estonia, Belarus şi Ungaria, toate prezentând o creştere de peste 500% în doar 12 luni.

Wyatt ridică privirea la auzul paşilor ce se apropiau pe pardoseala de marmură.

Arhiepiscopul John Tyler, prelatul Comisiei Pontife pentru Arheologie Sacră, se prezentă şi-şi ceru scuze pentru întârziere.

— Sper că ai avut răgaz să te uiţi peste documente, Thomas, zise el, făcând un semn cu capul spre dosarul din mâinile lui Wyatt.

— Pe scurt.

— Ei bine, avem o problemă urgentă, care necesită atenţia ta.

Wyatt răspunse:

— Cum aş putea să vă fiu de folos?

— Să facem câţiva paşi, zise Tyler, arătând spre ieşire.

Cei doi bărbaţi plecară, îndreptându-se spre ascensorul din apropierea centrului clădirii. La parter, Tyler îl conduse pe la intrarea din spate, ce dădea în vechile grădini ale Vaticanului.

— În timpuri medievale, grădinile acestea au fost vii şi livezi ce se întindeau până la nord de Palatul Apostolic, zise John. În 1279, Papa Nicolae al II-lea a îngrădit aria cu ziduri mari de piatră.

— Minunat, spuse Wyatt.

Curând, cei doi bărbaţi se apropiară de copia peşterii din Lourdes. Pe drum, trecură pe lângă duzini de bărbaţi în costume negre, care se mişcau printre gardurile vii şi fântâni. Wyatt presupuse că erau oameni de pază – dar pentru cine?

O sută de iarzi mai încolo, pe cărare, Wyatt văzu un om şezând singur pe o bancă, ţinând în poală un dosar gros şi roşu. Când ei se apropiară, acesta părea că citeşte intens, ca şi cum ar fi fost un director de corporaţie într-o pauză a unei conferinţe de afaceri. Avea părul alb, ca şi puloverul Polo pe care îl purta băgat în pantalonii de culoare închisă. Când Tyler şi Wyatt ajunseră chiar lângă el, omul îşi înălţă privirea.

— John, bună dimineaţa. Nu suntem, oare, binecuvântaţi de această zi splendidă?

— Sanctitatea Voastră, spuse John Ţyler, căzând într-un genunchi şi ducând la buze mâna întinsă a Papei cu inelul papal. Apoi Ţyler se ridică şi păşi deoparte.

— Sunt încântat să vi-l prezint pe Thomas Wyatt, un analist de marcă al spionajului şi cel mai nou membru Venatori.

Thomas Wyatt încercă să-şi mascheze uimirea şi teama. Era total nepregătit pentru asta. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era să-l întâlnească pe liderul spiritual al unui miliard de romano-catolici, şeful politic al statului Vatican – mai cu seamă, într-o ţinută atât de lejeră.

— Thomas, îţi mulţumesc că ai venit, spuse Papa, închizând dosarul. Ca şi cel pe care îl primise mai devreme, şi acesta era etichetat LUNI, dar cu menţiunea: ÎN ATENŢIA PONTIFULUI.

— Sanctitatea Voastră, i se adresă solemn Wyatt.

Papa se ridică şi, cu dosarul sub braţ, îi conduse pe cei doi bărbaţi pe cărare, pe lângă cea mai mare dintre cele nouăzeci de fântâni din cuprinsul Grădinilor Vaticanului, oprindu-se, în final, la umbra unui palmier impunător. Acolo, se întoarse către ei.

— Thomas, avem o problemă.

UMBRE DE FANTOME

Papa făcu semn spre două bănci de piatră, aşezate la umbră, la câţiva paşi de cărarea grădinii. După ce toţi trei se aşezară, zise:

— Thomas, ştiu că ai văzut deja o copie a acestuia. Ţinu ridicat dosarul roşu. Aşează pe bancă dosarul cu rapoarte. Precum ştii, suntem confruntaţi cu o creştere rapidă a sinuciderilor în întreaga lume, de ceva timp încoace. Dar acest salt al cifrelor este fără precedent.

Privi spre arhiepiscopul Ţyler.

— Credem că totul are o legătură cu ceva la care lucrează John, ceva cam ieşit din comun.

Uitându-se la Wyatt, pontiful adăugă:

— Mai întâi, relatează-mi despre situaţia actuală a lui Eli Luddington şi a asociaţilor săi, Richard şi Mariah Hapsburg.

— Pe parcursul ultimelor zile, spuse Wyatt, s-au înregistrat activităţi în rafală. Contactele mele de la FBI au raportat că, imediat după ştirea despre cutremurul din New Mexico, Luddington se chinuia deja să aranjeze ca Richard Hapsburg să ajungă acolo şi să înceapă excavările. Se bucură de o influenţă foarte mare şi, într-un fel, a reuşit să îndepărteze toate universităţile şi organizaţiile arheologice de stat. Hapsburgii şi echipa lor sunt, în acest moment, pe drum, spre locul cu pricina. Nu cred că au avut răgaz nici măcar să împacheteze, atât de repede au plecat.

Se uită fix la Ţyler.

— De ce este atât de important acest loc? Fu curios să afle Wyatt.

— Îţi aminteşti de reporterul TV Cotten Stone? Îi zise Ţyler.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Ea, însoţită de dumneavoastră, a adus Sfântul Graal la Vatican, în urmă cu trei ani. A continuat să-şi menţină o cotă destul de înaltă în

domeniul reportajelor de senzaţie şi al celor bazate pe religie. Personal, am fost impresionat de descoperirea, făcută în Ţara Sfântă, a celor treizeci de arginţi pe care Iuda i-a primit pentru a-L vinde pe Hristos. Totuşi, a avut un mare ghinion, care a costat-o scump. Înţeleg că, în final, aşa-zisa fosilă a Creaţiei a ruinat-o.

— A fost o înscenare, spuse Ţyler, menită să-i distrugă credibilitatea.

— Înscenare? Venită din partea cui? Întrebă Wyatt.

— Aceeaşi organizaţie care a încercat donarea lui Hristos folosind ADN-ul Acestuia, prezervat în Cupa lui Hristos, zise Papa.

— Şi ce are de-a face asta cu explozia cifrelor la rata sinuciderilor? Întrebă Wyatt.

— Vom ajunge îndată şi acolo, Thomas, răspunse pontiful. Ai urmărit incidentul recent din Peru, care a implicat-o pe domnişoara Stone?

— Da, spuse Wyatt. A fost vorba de un număr de oameni, despre care se crede că s-au... Se uită în sus, către turnul medieval al Sf. Ioan, care se zărea în depărtare, în timp ce gândurile i se legau. Toate acestea sunt conectate împreună, nu-i aşa?

Papa dădu din cap afirmativ.

— Cotten Stone este singura supravieţuitoare a incidentului, zise Ţyler. Toţi au fost ucişi de propriile lor mâini.

— E straniu, nu-i aşa, că a supravieţuit doar ea? Socoti Wyatt.

— O să înţelegi într-o clipă, zise pontiful. Ceea ce îţi voi spune nu are temei în ştiinţă sau în fapte, ci doar în mit şi credinţă. Totuşi, în stadiul la care ne aflăm, va trebui să ai încredere în mine. Poţi face asta? I se adresă lui Thomas Wyatt, cu o privire înţelegătoare.

— Desigur, Sanctitatea-Voastră.

Wyatt simţi ceva incert plimbându-i-se prin stomac. Din clipa în care acceptase să lucreze în serviciul Venatori, avusese sentimentul că ziua aceasta va să vină – o zi în care îndatoririle sale îl vor duce spre un loc unde nu mal fusese niciodată, într-o lume pe care puţini o cunoşteau ori avuseseră curajul s-o cunoască. Era pe punctul de a păşi peste acest prag.

— Cotten Stone nu este ca noi, ca toţi ceilalţi..., zise Tyler. Ea este...

— Este fiica unui înger, preciză pontiful.

— Ce anume? Zise Wyatt, exhalând.

Papa ridică mâna.

— Răbdare, Thomas.

Ţyler îi explică:

— Tatăl lui Cotten Stone a fost Furmiel, îngerul Orei Unsprezece. Furmiel a decis să se alăture îngerilor rebeli, conduşi de Lucifer în marea Bătălie pentru Ceruri. În final, au fost înfrânţi şi izgoniţi. În Biblie, sunt numiţi Cei Căzuţi – Nephilimii. Timp de veacuri, Furmiel s-a căit şi a cerut iertarea lui Dumnezeu. Cel-de-Sus i-a acceptat căinţa, dar nu l-a primit înapoi în Paradis. În schimb, l-a făcut muritor pe Furmiel şi i-a dăruit două fiice gemene – una dintre ele, la naştere, a luat locul tatălui ei în Ceruri, iar cealaltă a rămas pe Pământ, pentru a înfăptui voinţa lui Dumnezeu. Fiica lui Furmiel este Cotten Stone.

Wyatt se holbă la arhiepiscopul Tyler înainte de a-şi muta privirea către Papă.

— Presupun că nu mi-ar face niciun bine să estimez că asta a fost o glumă sau un fel de test?

Fiindcă niciunul dintre cei doi nu răspunse, Wyatt adăugă:

— În regulă. Să zicem că dau crezare la tot ceea ce îmi spuneţi. Încotro se îndreaptă toate astea?

Papa răspunse:

— Ţi-am spus deja că are de-a face cu ceva la care lucrează John. Implică un artefact, care – credem noi – poate fi găsit în locul descoperit recent în New Mexico. Acest artefact va dezvălui un secret ce ne va aduce tuturor speranţa în câştigarea acestui război.

— Un artefact? Întrebă Wyatt.

— O tăbliţă de cristal, spuse Ţyler. Pe ea este inscripţionat un mesaj scris de mâna lui Dumnezeu. Dacă noi vom fi primii care găsim artefactul, vom putea folosi cuvintele lui Dumnezeu ca să oprim Apocalipsa.

— Primii? Spuse Wyatt, clătinând confuz din cap.

— Rezultatul războiului va fi decis de posesorul tăbliţei. Dacă duşmanii noştri vor pune primii mâna pe ea, o vor distruge, îngropând astfel pentru totdeauna secretul.

— Aşadar, este vorba doar de această singură tăbliţă pe care trebuie s-o găsim? Îl întrebă Wyatt pe John.

— Miturile şi legendele, chiar şi unul dintre pergamentele găsite la Marea Moartă spun că erau douăsprezece. Una i-a fost dăruită lui Noe. Celelalte au fost încredinţate liderilor spirituali ai diferitelor civilizaţii de pe întreg cuprinsul globului, înainte de Marele Potop. Tăbliţa descoperită recent a fost găsită în Peru.

— În locul unde se afla Cotten Stone? Întrebă Wyatt.

— Exact, răspunse papa.

Ţyler continuă.

— Fiecare tăbliţă are două părţi. Prima arată cum trebuie făcute pregătirile pentru Marele Potop, iar a doua păstrează secretul câştigării ultimei bătălii. Nu ştim exact în ce constă cea de-a doua parte a mesajului, dar presupunem că ne vorbeşte despre felul cum trebuie să oprim Sfârşitul Zilelor.

— Dar dacă Stone a fost acolo, în mod sigur a văzut tăbliţa, zise Wyatt.

John Ţyler dădu din cap, în semn că aproba.

— Da, dar nu e în stare s-o descrie cu suficientă claritate. Tot ce ne-a putut relata limpede a fost că tăbliţa semăna cu

quipusul – un desen format din nişte noduri, înşirate pe o sfoară.

— Dar pe timpul lui Noe nu existau quipus..., zise Wyatt.

Papa zâmbi.

— Într-adevăr, nu existau. Asta înseamnă că Dumnezeu nu a dorit ca generaţia lui Noe să poată descifra cea de-a doua parte a mesajului. A scris-o pentru o generaţie viitoare.

— Credem că au mai rămas doar două tăbliţe, continuă John. Una, socotim noi, se află în ruinele antice scoase la iveală de cutremur. Înregistrarea ultimelor activităţi ale lui Eli Luddington, făcută de tine, confirmă ipoteza noastră. Celelalte tăbliţe au fost, în chip metodic, găsite şi distruse de duşmanii noştri eterni.

— Dar parcă spuneaţi că sunt două?

— Da, confirmă John, privind mai întâi spre Papă, apoi spre Wyatt. Făcu o pauză înainte de a continua. Mai există încă una.

— Unde? Întrebă Wyatt.

— Nu ştim, spuse pontiful...

Din nou, Wyatt clătină din cap.

— Permite-mi să-ţi servesc puţină istorie, spuse John.

— După cucerirea Ierusalimului de către Titus, în anul 70 d.Hr., un grup de oameni oneşti au alcătuit o organizaţie. Misiunea lor era să recupereze şi să protejeze documentele religioase, relicvele, comorile şi secretele ce fuseseră prăduite din marele oraş. Înscrisuri care să ateste numele acestei organizaţii se găsesc abia în perioada anterioară primei Cruciade. Grupul acţiona clandestin, îşi spuneau simplu: *Ombres des Fantômes* – adică, Umbre de Fantome.

— *Ombres des Fantômes?* Zise Wyatt. Sigiliul Venatori nu e, oare, inscripţionat cu aceeaşi formulă, doar că în latină – *Umbrae Manium?*

— Întocmai, recunoscu Papa. Eşti membru al unei organizaţii care îşi are rădăcinile, destul de îndepărtate, în

Umbre. Documentaţia referitoare la ei este săracă, iar ceea ce există a fost ferecat în arhivele Vaticanului.

— Ştim că una dintre tăbliţele de cristal a fost în posesia Umbrelor, în timpul primei Cruciade, în jurul anului 1095. De-a lungul generaţiilor, organizaţia şi-a continuat sarcina de a apăra comoara şi tăbliţa. În secolul al paisprezecelea, când Filip cel Frumos al Franţei a venit la putere, ferocitatea cruciadelor atinsese apogeul, iar Umbrele şi-au dat seama că obiectele pe care le păzeau cu preţul vieţii se aflau în pericol. Nu doar armata Celor Căzuţi – Nephilimii – încerca să pună mâna pe tăbliţă, acum apăruse şi armata oamenilor lui Filip cel Frumos. Înţelegând gravitatea ameninţării ce le bătea la uşă, Umbrele au ticluit un plan: liderul lor urma să ia comoara regăsită şi s-o ascundă. Numai el avea să ştie unde. Astfel, niciunul dintre membri n-ar fi putut dezvălui locaţia, în cazul în care s-ar fi aflat sub tortură. Liderul a depus un jurământ sacru: să nu divulge cu niciun preţ locul unde stau ascunse comorile. Zăcând pe patul de moarte din Languedoc, în Franţa, mulţi ani mai târziu, l-a cuprins teama că totul ar fi fost pierdut pe veci după moartea sa. Aşa încât a încredinţat taina comorii succesorului său de încredere, care, la rândul lui, a jurat să păstreze secretul. Fiecare lider succesiv al Umbrelor a purtat povara tainiţei comorii şi a jurământului. Totul a continuat până în 1398, când un lider al Umbrelor, pe numele său Sir James Gunn, a recuperat comoara şi a luat-o cu el într-un voiaj în Noua Scoţie, însoţit de faimosul aristocrat scoţian Henry Sinclair.

— Aceşti Sinclair n-au fost, oare, în strânsă legătură cu Cavalerii Templieri? Întrebă Wyatt.

— Într-adevăr, zise John.

Papa spuse:

— A fost ţinut secret până când un mănunchi de trei documente a fost dezgropat, în 1722 – zăcea sub o bisericuţă în Orkney, Scoţia. Două dintre documente erau

cifrate, iar Papa Inocenţiu a adus experţi ca să-l decodeze. Unul vorbea despre tainiţa comorii şi celălalt dădea explicaţii exacte cum să se ajungă la ea. Al treilea document era o hartă, executată de celebrul cartograf, Templier şi el, Nicolas Zeno, alt tovarăş de călătorie care navigase cu Sinclair şi Gunn. Papa Inocenţiu a trimis imediat corăbii spre un anumit loc – Oak Island, Noua Scoţie.

— Faimoasa Groapă cu Bani din Oak Island? Spuse Wyatt. Ştiam că fusese săpată de piraţi ca să-şi ascundă comoara. Din câte am auzit, locul este împânzit de capcane. De fiecare dată când cineva încearcă să sape, tunelul e inundat.

— E o poveste menită a distrage atenţia, zise John. Gunn şi oamenii săi au săpat groapa pentru cazul în care cineva cir fi prins de veste despre ce anume voiau să facă. Au pus tot felul de bariere şi obstacole înăuntrul tunelului, pentru a păstra viu interesul oricui ar fi investigat groapa. Tăbliţa a fost ascunsă altundeva, pe insulă.

— Presupun că tăbliţa a fost recuperată, spuse Wyatt.

— Da, răspunse papa. A fost adusă la Vatican. Ni s-a spus că inscripţia de pe tăbliţă este într-o limbă antică, numită Enochian – unii consideră că ar fi limba îngerilor, limba în care vorbea toată lumea înainte de Babei – şi, graţie moştenirii ei, o limbă pe care Cotten Stone o cunoaşte. Ca şi restul tăbliţelor, oferea instrucţiuni de pregătire pentru Marele Potop. Dar exista şi o a doua porţiune. Lingviştii de la Vatican izbutiseră s-o traducă, dar ceea ce transmitea era lipsit de sens – considerau ei. Cel mult, au putut intui că ar fi fost vorba de o formulă ştiinţifică. Dar ce zicea cu adevărat – rămâne un mister. Asta pentru că, în 1878, tăbliţa şi toate înregistrările, schiţele, documentele şi traducerile ce relatau despre ea au fost furate.

Papa deschise dosarul roşu şi extrase o singură foaie de hârtie, îngălbenită şi fragilă.

— Thomas, ca şi Cotten Stone, voi doi purtaţi o moştenire specială. Asta e cheia problemei. Iată de ce te-am ales să devii membru Venatori.

— Moştenire, ziceţi? Ei bine, vă asigur că tatăl *meu* n-a fost un înger.

— Nu, nu a fost, întări Papa, la fel ca şi stră-străbunicul tatălui tău. Dar a fost un tâlhar. Papa desfăşură hârtia pentru ca Wyatt să poată citi. Este tot ce a lăsat în urmă, după ce a furat tăbliţa de cristal.

SFÂRÂITURA

Cotten nu-şi putea crede urechilor, nu reuşea să priceapă nimic. Gândurile i se făcură ţăndări – un milion de cioburi ricoşând în ţeasta ei. Mariah Hapsburg a spus – clar – că nu auzise niciodată de tăbliţa de cristal.

„Ce tăbliţă? Nenorocita tăbliţă de cristal, aia era *ce tăbliţă?”,* gândi Cotten. Ce se întâmpla, oare? Edelman spusese că i-a sunat pe Hapsburgi pe telefonul de satelit. Fusese destul de exact în solicitarea unor experţi, ca să studieze noul domeniu ştiinţific al quipus-ului ca limbă, nu doar pentru înregistrări de rutină, respectiv să vadă tăbliţa. Vorbise cu Richard despre imposibilitatea tehnologică de executare a inscripţiei.

Cotten şedea ca o stană de piatră, fără să mişte ori să clipească. Scotocea prin minte, pentru a regăsi amintirile din Peru, conversaţiile cu Edelman şi propriile gânduri.

Câteva minute mai târziu, cu toate că se lupta să alunge bănuiala, îşi zise: „Asta e opera *lor”.* A lor trebuia să fie. Doar nu era nebună. Fosila Creaţiei, totul, totul, începând din acel moment, fusese meşterit de Cei Căzuţi – Nephilimii. John confirmase această concluzie. Îi capitalizaseră ego-ul cu fosila Creaţiei, înscenând totul pentru a o umili şi a o discredita. Continuaseră, firește, în munţii din Peru. Nu reuşiseră să obţină condamnarea ei pentru crimă, dar sădiseră în mintea semenilor ei îndoiala – destul ca nicio organizaţie respectabilă din media să n-o mai angajeze vreodată sau să nu mal dea crezare spuselor ei – şi făcuseră asta cu un scop anume. Din această poziţie neajutorată – era limpede – nu-i putea combate.

Cine ar mai fi dat doi bani pe vorbele lui Cotten? Cât despre tăbliţă, îi distruseseră pe toţi cei care ar fi putut proba existenţa acesteia. O bună dovadă era reportajul

despre gunoiul toxic. Acesta s-ar cuveni să fie pe prima pagină, dar a fost refuzat. De ce? Pentru că îl aparţinea ei.

— Ah, Doamne, şopti, lăsându-se pe spate pe canapea.

În adâncul ei, Cotten ghici de ce se întâmplau toate acestea. *Condusă de fiica unui înger.* Ceva, în tăbliţa aceea, vorbea despre ea, fiica lui Furmiel, *cea unică.* Iar ei ţineau morţiş ca ea sau oricine altcineva să nu afle vreodată ce era scris acolo.

Trebuia să-i confrunte pe Hapsburgi. Faţă în faţă.

Cotten îşi adună părul la spate, strângându-l la ceafă cu un şnur gros. Îi va întreba despre tăbliţă şi despre mesajul acesteia. Îi va privi ţintă în ochi. Oare cum e să te uiţi prin ferestrele Iadului?

*
* *

În ziua următoare, Cotten încercă din nou să ia legătura cu Hapsburgii, pentru a stabili ziua şi ora întâlnirii, dar fără niciun rezultat. Îi ignorau apelurile, identificând numărul de la care suna – presupuse ea. Azvârli perna ornamentală peste masa de cafea, direct pe podea. „Dar mai lăsaţi-mă în pace”, decise într-un târziu.

Îşi sprijini bărbia de spătarul canapelei şi privi afară pe geam, prin fanta îngustă dintre şipcile jaluzelei. Cartierul pulsa de trafic şi pietoni în costume de baie. Oare unde era tipul anonim, care nu părea să închirieze cu luna? „Trebuie că şi-o fi găsit vreo slujbă într-un cartier mai bun”, gândi ea. Bravo lui.

Dacă Hapsburgii nu doreau să-i răspundă la telefon, ei bine, atunci va plonja direct pe pragul uşii lor. S-ar putea îmbarca pe unul din zborurile acelea fără ifose spre New York şi apoi să ia trenul către Connecticut. Dar asta ar lăsa urme adânci pe cartea ei de credit, şi aşa supra-extinsă... Fie, trebuia să-i confrunte.

„Cei de la Yale ştiu, desigur, cum pot fi contactaţi cei doi”, decise ea.

Se dovedi a nu fi atât de simplu cum îşi imaginase iniţial. Fu nevoită să dea câteva telefoane pentru a găsi, la Universitate, pe cineva binevoitor, dispus s-o ajute, astfel încât căzu într-un soi de depresie.

— Dr. Hapsburg este pe teren, zise femeia.

— El şi soţia lui vor fi încântaţi să afle că am vorbit cu dumneavoastră, i se adresă mieros Cotten. Am încercat să dau de ei în legătură cu noi informaţii referitoare la subvenţia pentru care au depus solicitare. Veştile sunt minunate. Aveţi datele lor de contact?

La auzul noutăţii despre acceptarea subvenţiei, femeia se arătă mai mult decât bucuroasă s-o informeze că Hapsburgii sunt în New Mexico, la un şantier arheologic nou descoperit.

„Fir-ar să fie!” zise Cotten, după ce închise telefonul. „O rezervare pentru un zbor ieftin spre New York – e una, dar New Mexico – asta-i cu totul altă poveste”. Nici nu merita să se intereseze de costuri; ştia că nu şi-ar fi putut permite.

Deci, iat-o revenind la vechea idee de a vinde, mai întâi, un reportaj. Cotten nu putea scoate nasul cu materialul despre deşeurile toxice, iar Tempest Star sărea direct pe prima pagină!

Brusc, îi veni o idee. Cotten îşi aminti de celălalt tabloid, care se găsea întotdeauna chiar lângă *National Curier* al lui Tempest Star: *Galaxy Gazette.* „Dacă n-o poţi bate, zise ea, o vei înfrunta direct pe duduia Tempy”!

*
* *

Cotten îşi trăgea bagajul pe roţi, traversând aeroportul regional din Four Comers. Laptopul şi poşeta îi atârnau fiecare pe câte un umăr.

Tempest Star şi *National Courier* nu ştiau ce-i aşteaptă. Cu numele lui Cotten şi ideea de reportaj, nu fusese nevoie de nici măcar o clipă pentru ca *Galaxy Gazette,* concurenta principală a lui *National Courier,* să muşte. În lumea tabloizilor, *Galaxy Gazette* era precum *Avis* în afacerea cu maşini de închiriat: nu erau numărul unu, dar se *străduiau mai mult*[5].

Cotten Stone era un nume cam casnic – bun sau rău, n-avea importanţă, putea să atragă o audienţă uriaşă. Iar redactorul şef de la *Galaxy Gazette* abia aştepta s-o înscrie. Îi mărturisi că ar aduce, pentru *Gazette,* un spor de clasă şi rafinament, pe care niciodată până acum nu fusese în stare să-l obţină cu actualul său personal, compus din nume fără rezonanţă. Construind pe marginea reputaţiei sale pe teme religioase şi spirituale, el dorea ca ea să se concentreze asupra articolelor ce îl purtau pe cititor pe aripile misterelor vieţii – mituri, legende şi dispariţii neelucidate.

Cotten ştia exact ce să propună. De când se întorsese din Peru, petrecuse mult timp reflectând asupra a tot ceea ce spusese dr. Edelman despre culturile – multe dinte acestea dispărute fără urmă. Cotten sugeră că deplasarea ei în New Mexico ar fi prima dintr-o serie care tratează aşa-zisele dispariţii peste noapte ale civilizaţiilor antice. Editorul era încântat. La sfârşitul conversaţiei, Cotten avea în buzunar biletul spre New Mexico şi un mic, dar binevenit avans.

Pe lângă costul biletului de avion, avea plătite motelul şi închirierea maşinii. Urmau să vândă nu doar titlurile de pe prima pagină. Editorul ştia asta, şi la fel de bine ştia şi ea. Vindeau sfârâitura, *dar şi* friptura.

Cotten se opri la biroul pentru închirieri de maşini şi completă formularele. Lucrătorul îi înmână chei pentru un Dodge Neon. Gazeta se avântase la ceva mai degrabă

5Sloganul de marketing al firmei Avis: „Noi ne străduim mai mult” (n. tr.).

sofisticat decât economic. „Fii recunoscătoare pentru mici beneficii”, gândi ea.

Cotten luă cheile şi-şi ridică bagajul. În timp ce-şi sălta pe umăr cureaua laptopului, surprinse cu privirea, în dreapta ei, un bărbat stând chiar în spatele uşilor de ieşire ale aeroportului. Acesta se întoarse încet şi plecă.

Îngheţă, iar cureaua îi alunecă pe braţ.

Lucrătorul o privi atent.

— Vă simţiţi bine, doamnă?

Cotten alergă spre uşă.

— Hei, opreşte-te! Strigă ea. Stai!

Bărbatul se opri şi se întoarse spre ea.

Stând doar la câţiva inci distanţă de tipul anonim, care nu părea să închirieze cu luna, zise:

— Cine naiba eşti şi de ce mă urmăreşti?

O voce în spatele ei întrebă:

— Cotten Stone?

Se învârti de jur împrejur şi văzu, la câţiva paşi de ea, un bărbat înalt, în jeanşi decoloraţi şi cu un tricou cu mâneci lungi, marinăresc, Nautica. Avea părul închis la culoare, cu mici spoieli argintii la tâmple. În mână ţinea un telefon mobil, care zbârnâia. Întinzându-l spre ea, zise:

— Este pentru dumneavoastră.

DEMONI

Cotten ezită până să ia telefonul. Îşi luă privirea de la străinul acela doar atât cât să apese pe butonul pentru convorbire, înainte de a duce telefonul la ureche.

— Alo, spuse ea.

— Cotten.

Chiar prin paraziţii digitali, de lungă distanţă, vocea aceasta avea un efect calmant asupra ei.

— Ce se petrece, John? Întrebă ea. Cine sunt oamenii ăştia?

— Prieteni, Cotten, zise Tyler. Prieteni speciali, care se află acolo la cererea mea. Cel care ţi-a dat telefonul este membru al securităţii Vaticanului. Celălalt este ataşat al corpului nostru diplomatic. A primit o misiune specială – să aibă grijă de tine. Nu vreau să dau explicaţii pe o linie telefonică liberă, dar, crede-mă, poţi să te bizui pe ei la fel cum te bizui pe mine. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Cotten simţi că pe chipul ei înflorea un zâmbet.

— Pe viaţa şi sufletul meu, da. Doar ştii asta...

— Bine, zise John, făcând o pauză, ca şi cum ar fi vrut să adauge altceva.

Cotten dorea şi ea, la rândul ei, să spună mai multe: că nimeni n-o cunoştea mai bine decât el şi că îi era tare dor de el.

În sfârşit, John vorbi din nou.

— Îţi vor explica totul. Dacă ai nevoie de mine, voi fi aici.

Avea neapărată nevoie de el, acum şi acolo, realiză ea, apăsând butonul de întrerupere a apelului şi predând telefonul străinului.

Acesta îl vâri în buzunar, apoi întinse mâna.

— Cotten, eu sunt Thomas Wyatt. Dumnealui este monseniorul Philip Duchamp, asistentul arhiepiscopului

Felipe Montiagro, nunţiul apostolic al Vaticanului. Vrei ajutor pentru bagaje?

*
* *

Mariah Hapsburg stătea la poalele stâncii, privind în sus, către ruinele indiene. Apusul soarelui îmbăia pereţii falnici de piatră, platourile şi terasele de rocă într-o ciudată, dar frumoasă lumină purpuriu-aurie. Un vânt biciui canionul, azvârlindu-i şuviţele de păr în faţă – simţi în nări aerul tăios, arid al deşertului. Pulsul i se ridică brusc când înţelese că era prima persoană care păşea printre clădirile antice, în decursul a mii de ani, poate. Se întreba uimită cum arăta, oare, totul în vremurile în care locuitorii acestui loc îndepărtat urmau instrucţiunile de pe tăbliţa lor de cristal?

— La ce te gândeşti, iubirea mea? Îi zise Richard Hapsburg, venind din spate şi alăturându-i-se.

Realitatea situaţiei şi motivul pentru care se aflau acolo o treziră pe Mariah din visare. De asemenea, îi reaminteau care era ţelul lor suprem: de a preîntâmpina ca nimeni să nu poată desluşi niciodată taina tăbliţei.

— Încercam doar să-mi imaginez cum va fi arătat viaţa locuitorilor de aici, cu atâta amar de vreme în urmă. Atinse uşor braţul lui Richard. Hai să mergem, zise ea, luând-o pieptiş în sus, prin grohotişul ce brăzda solul, spre intrarea ruinelor.

Ea şi cu Richard păreau singurele fiinţe ce sălăşluiau în acest loc părăsit, când apusul făcu loc întunericului. În timpul nesfârşitei lor călătorii cu Land Rover-ul, prin canioane şi aluviuni, către străvechea aşezare, nu întâlniseră pe nimeni – altă dovadă a puterii lui Eli Luddington. Avea capacitatea de a ţine la distanţă presa, academicienii şi pe căutătorii de curiozităţi. Puterea o excita pe Mariah

— Atât mental, cât şi fizic. Şi era, cu-adevărat, înconjurată de putere. Se considera cea mai norocoasă femeie de pe pământ. Din multe pricini.

Trecuseră de prima dintre structurile despre care Richard fabula că au fost construite de Chacoani sau de descendenţii uneia din celelalte culturi Pueblo, precum Mogollonii sau Hohokamii. Perimetrul fusese locuit – neîntrerupt – mii de ani, până când, într-o noapte, pur şi simplu au dispărut de pe faţa pământului. Rămăsese un mister nedezlegat pentru arheologii şi antropologii care cercetaseră aria Four Corners. Un mister – pentru cei mai mulţi. Dar nu şi pentru Richard. Nu şi pentru Eli. Nu şi pentru Mariah, fireşte.

Pereţii, intrările şi ferestrele erau bine conservate, ferite de intemperiile secolelor. Într-o scobitură în stâncă, aproape de temelie, Mariah observă o formă tubulară ciudată, colorată ruginiu, cam de grosimea degetului mare de la mână. Părea încrustată în piatra de nisip.

— Ce-i aia?

— Carcasă de crevete fosilizată, răspunse Richard.

— Crevete, în New Mexico?

— A făcut parte, odinioară, din ţărmul unei mări continentale de mică adâncime. Nu e deloc neobişnuit să găseşti şi dinţi de rechin ori cochilii de scoici, în pietrele de nisip din împrejurimi.

Mariah clătină din cap cu uimire, încercă să-şi imagineze oceanul acoperind acest ţinut sterp şi uscat.

Ceea ce părea a fi rămăşiţa unei şosele înguste trecea pe lângă mici lăcaşe – pereţii groşi, de zidărie, erau construiţi foarte precis. „Tot ce lipseşte”, gândi Mariah, luminând cu lanterna peste flecare intrare, „ e mobilierul”. I se păru că aude târşâitul tălpilor, vârâte în sandale, de-a lungul cărărilor prăfuite.

— Pesemne că aici locuia elita, zise Richard, îndreptând lumina lanternei către un habitat larg. Unele încăperi erau

pentru locuit, iar altele – pentru lucru. Oamenii aceştia erau foarte sofisticaţi şi foarte bine organizaţi.

— Aşadar, ce căutăm? Întrebă Mariah.

— Un loc aparte, spuse Richard. Ceea ce considerau ei a fi un loc sfânt.

— Şi cum îl vei recunoaşte?

— Îl voi recunoaşte.

*
* *

Cotten Stone şedea în faţa lui Thomas Wyatt şi a monseniorului Duchamp, într-un separeu, în partea din spate a restaurantului Casa Internaţională a Clătitelor (IHOP) din Farmington, pe şoseaua principală de est. Sorbea dintr-un ceai verde, fierbinte şi arunca, din când în când, o privire afară, pe fereastră. În lumina crepusculară, se zărea tronând maşina ei Dodge Neon, parcată lângă SUV-ul lui Wyatt, un Chevy Tahoe.

— Venatori? Zise ea, întorcându-şi privirea spre Wyatt. Un nume interesant. Ce înseamnă?

— Vânător, spuse el.

— Când eram la SNN, am auzit rostindu-se numele acesta. Era o poveste despre un membru al Gardei Elveţiene care a ucis un agent Venatori la Vatican, pentru ca apoi să-şi ia viaţa. Foarte puţine informaţii au fost făcute publice. Vouă, băieţi, vă place să lucraţi în secret, nu-i aşa?

— E natura ocupaţiei lor, preciză Duchamp.

— Despre ce ocupaţie e vorba? Întrebă Cotten.

— Analiza informaţiilor, spuse Wyatt.

— Un fel de sacra CIA? Zise ea.

Wyatt zâmbi.

— Un fel.

— Tot nu văd de ce aş avea nevoie de ajutorul vostru. Mă aflu aici ca să scriu un articol pentru *Galaxy Gazette.*

— Şi mai zici că vrei să ştii totul despre tăbliţa de cristal, spuse Wyatt.

Cotten aşează ceaşca pe masă.

— John v-a spus?

— A zis că ai văzut-o pe cea găsită în Peru, sublinie Wyatt.

Îndreptându-şi spatele, zise:

— Din ceea ce relatezi, reiese că ar mai fi şi altele.

— În total, noi credem că au fost douăsprezece, preciză Wyatt.

Poate că aceşti doi bărbaţi îi puteau fi, totuşi, de ajutor, gândi ea. Dacă au asistat, într-adevăr, la probarea existenţei tăbliţei peruane, ea ar putea fi la un pas de a-şi recăpăta credibilitatea şi de a-şi reface viaţa. Şi, lucrul cel mai important, ei ar putea s-o ajute să afle mai multe despre ceea ce reprezentau pentru ea acele inscripţii.

— De ce tocmai douăsprezece? Întrebă ea.

— Nu suntem siguri, spuse Duchamp. Cifra doisprezece joacă un rol important în istorie: douăsprezece luni ale anului, douăsprezece triburi ale lui Israel, doisprezece apostoli, douăsprezece semne ale zodiacului. Iar în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, capitolul doisprezece, versetul întâi, vorbeşte despre o femeie care apare în timpul Sfârşitului Zilelor, *înveşmântată cu soarele, şi luna era sub picioarele ei, şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele.*

— Plus cele douăsprezece zile ale Crăciunului, adăugă Cotten, râzând nervos.

Duchamp îşi şterse uşor palma de piept.

— Şi, în aceeaşi ordine de idei, sunt douăsprezece perechi de coaste, douăsprezece articulaţii majore ale corpului.

— Şi douăsprezece ordine ale îngerilor, zise Wyatt.

Cotten simţi cum un val de anxietate se sparse înlăuntrul ei.

— Am găsit referiri la cele douăsprezece tăbliţe într-o serie de documente datând din antichitate, spuse Duchamp. Chestiunea este următoarea: noi suntem de părere că Dumnezeu i-a dat o tăbliţă lui Noe, iar pe celelalte unsprezece – altor lideri spirituali ai diferitelor civilizaţii de pe întreg cuprinsul globului, pentru a-i ajuta să-şi salveze credincioşii de la prima curăţire – Marele Potop. De asemenea, credem că există referiri, pe fiecare dintre tăbliţe, ce prezic o viitoare curăţire şi ne arată cum anume să ne pregătim. Intuim că una dintre acele tăbliţe se află pe noul şantier arheologic.

— Dar dacă prezicerea unei viitoare curăţiri exista pe tăbliţa dăruită lui Noe cu foarte mult timp în urmă, zise Cotten, care-i graba? De unde ştiţi că nu se referă la ceva ce se va petrece peste o sută sau o mie de ani de-acum încolo?

— Din pricina ta, Cotten, spuse Wyatt.

Duchamp dădu afirmativ din cap.

— Da, din pricina ta.

*
* *

Richard Hapsburg se opri şi inundă drumeagul strâmt din faţa lui cu lumina lanternei. La câţiva iarzi înainte, era o structură ce se deosebea de restul. Aceasta era circulară – o *kiva*[6].

— Asta este? Întrebă Mariah. Îşi postă lanterna pe pământ şi scoase reflectorul din rucsac. Rotindu-şi conul de lumină peste suprafaţa peretelui mare, de cărămidă, auzi răspunsul lui Richard.

— Da, spuse el.

Richard indică drumul ce trecea printr-o intrare înaltă, spre o încăpere cu un diametru de aproximativ

6 Încăpere tip „pueblo”, pentru ritualuri religioase (n. tr.).

cincisprezece picioare. O groapă pentru foc, făcută din pietre lustruite, forma un cerc în mijlocul pardoselii. O pată mare şi neagră încă mai marca locul unde o mie de focuri arseseră, cândva, cu vâlvătaie. De-a lungul peretelui opus intrării, exista un cufăr rectangular din piatră, ce părea să aibă cam trei picioare înălţime şi patru picioare lăţime, deschis în partea superioară. Era durat din cărămizi asemeni celor din zidurile clădirii. Mariah şi Richard aruncară o privire în interiorul cufărului.

— Aici nu e nimic, spuse Mariah. Doar ţărână.

Richard îi înmână lanterna lui şi scoase din rucsac o mistrie mică, triunghiulară. Se aplecă peste marginea cufărului şi răzui un strat subţire de pământ de la bază. Răsucind şi înfigând vârful mistriei, Richard reuşi să penetreze fundul cufărului cu încă vreo câţiva inci.

— Nu e nimic aici, zise el.

— Richard, de unde ştim că locul ăsta nu a fost jefuit în urmă cu mii de ani? Şi dacă nu, oare n-ar fi ascuns ei ceva atât de valoros, ca tăbliţa, într-un loc mai ferit decât acest cufăr? Mi se pare prea la vedere acest loc. N-ar fi ales, oare, un cotlon unde nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute? Poate că nu în clădirea asta...

— Eu cred că tocmai aici ar fi păstrat-o. Aceasta era, pentru ei, sfânta sfintelor. Şamanul venea aici să se roage, să aducă jertfe Dumnezeului lor. Pământ sacru, pe care doar lui îi era îngăduit să păşească. Sunt convins că groapa pentru foc ardea în permanenţă, pentru a arăta că spiritul poporului...

Richard se îndreptă de mijloc şi luă lanterna din mâna Mariahei. Ţinu lumina focalizată peste cercul carbonizat de pietre din mijlocul pardoselii.

— Un loc unde nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute...

*

* *

Călătoria făcea ca oasele să vibreze, pe măsură ce Chevy Tahoe, cu tracţiune 4x4, clănţănea încet de-a lungul şoselei, care semăna perfect cu o scândură de spălat rufe. De la distanţă, Cotten urmărea luminile farurilor săltând prin peisajul părăsit. Razele de mare intensitate atrăgeau insecte zburătoare, ce păreau a avea chef să-şi sacrifice viaţa, ciocnindu-se de frontul vehiculului.

Cotten şedea pe scaunul din dreapta, cel al pasagerului, în timp ce Thomas Wyatt conducea. Duchamp rămăsese în urmă, la motelul unde erau cazaţi. Acum, că Wyatt era aici, monseniorul ar fi zburat mâine înapoi, la Washington.

— De unde ştii exact locul de destinaţie? Întrebă Cotten, ţinându-se de mânerul de deasupra portierei.

— Cutremurul şi alunecarea de teren au fost obiectul ştirilor naţionale. Au transmis coordonate precise. Le-am introdus în GPS-ul meu. Ciocăni uşor bordul maşinii, unde se odihnea un Magellan portabil. Vom avea nevoie de el când vom părăsi şoseaua.

— Şi cum putem şti cu certitudine că Hapsburgii or să fie acolo la ora asta?

— Crede-mă, Cotten. Or să fie acolo.

Aruncă o privire peste imensitatea deşertului, peste terasele stâncoase, argintate de lumina lunii. Gândindu-se la Yachaq, se întreba dacă, în acest punct îndepărtat, exista un loc sacru, asemănător cu cel din munţii peruani.

— Ce ţi-a spus John despre mine? Zise ea.

— Că eşti specială.

— Am trecut, împreună, prin multe...

— Am auzit. Thomas Wyatt stinse farurile de la Tahoe. Va trebui să ne bizuim pe luna plină, spuse el abătându-se de la şoseaua de pământ şi apropiindu-se de o largă aluviune. Călătoria va deveni îndată mult mai neconfortabilă.

— Care-i clenciul? De ce nu putem merge direct la şantier?

— L-au izolat. Nu lasă pe nimeni să intre, cu excepţia oamenilor lor.

— Cine sunt aceştia? Întrebă Cotten.

— Eli Luddington şi legiunea sa.

— Luddington?

— Unul dintre cei ce aparţin grupului cu care te-ai confruntat în cazul conspiraţiei Graal-ului. Hapsburgii sunt doi dintre acoliţii lui Luddington. I-a trimis pe Hapsburgi aici ca să recupereze tăbliţa.

Abia cum lucrurile începură că capete sens pentru ea. Hapsburgii fuseseră în Peru, iar când tăbliţa fusese descoperită, Edelman îi sunase. Ei aveau, desigur, legătură cu ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Când vestea descoperirii tăbliţei s-a împrăştiat, licurici – sau ce-or fi fost – au fost trimişi de îndată s-o distrugă. Nimeni din cei care văzuseră tăbliţe n-a fost lăsat în viaţă. Nimeni, în afară de ea... fiindcă era... cine era.

Fiica lui Furmiel.

Fiica unui înger Căzut.

Jumătate Nephilim.

— Cotten, mi s-au povestit lucruri pe care nu le pricep – probabil nu le voi pricepe niciodată. Dar sarcina mea este să te ajut să nu-ţi pierzi atenţia. Ştiu foarte multe despre comportamentul uman. John m-a ales pentru că are încredere în mine. Ştie că treci printr-o perioadă dificilă, şi poate că eu voi fi de folos în a netezi puţin părţile rugoase.

— Deci eşti psiholog?

— Mal mult înger păzitor.

*

* *

Stând în genunchi, Richard Hapsburg săpa cu vârful mistriei în murdăria neagră din centrul gropii pentru foc. Mariah îl urmărea peste umăr, în timp ce straturi de

funingine şi cărbune erau răzuite şi date la o parte. La câţiva inci dedesubt, Richard lovi un obiect tare. Cu o pensulă de patru inci, din rucsacul său, curăţă suprafaţa lespezii de piatră. Era mare de aproximativ un metru pătrat, iar pe ea erau pictate o serie de semne.

— Ce reprezintă? Întrebă Mariah.

— Acesta este simbolul soarelui, acesta e pentru pământ, acesta e pentru apă, iar acesta e pentru foc — elementele vieţii. Cred că sunt din perioada dinainte de Chaco.

— Parc-am fi dat peste altă fundătură... E doar o piatră, cu petroglife obişnuite.

Richard se uită peste umăr la soţia lui.

— Pur şi simplu, n-ai răbdare, nu-i aşa?

Mariah ridică din umeri, privind nepăsătoare cum el îndepărta mizeria dimprejurul marginilor lespezii. Reuşind să-şi vâre degetele sub piatră, o trase în sus. Cu un mormăit, o ridică şi o dădu deoparte din drum.

— Iarăşi ţărână, zise ea, văzând ce se afla dedesubt.

Din nou, Richard îi aruncă o privire piezişă, înainte de a răzui blând pământul cu mistria. Peste o clipă, descoperi un alt obiect. Cu grijă, îndepărtă cu pensula ultimul strat de cenuşă şi cărbune.

— Mai multă lumină! Îi ceru, cu glas poruncitor.

Mariah înălţă lanterna şi rămase cu gura căscată.

Acolo, ascunsă sub lespede, sub nisipul ars şi negru al deşertului, de mii de ani, suprafaţa tăbliţei de cristal reflecta lumina ca un giuvaer strălucitor.

La fel de grijuliu, Richard suflă deoparte pământul rămas şi extrase de acolo, cu precauţie, cu vârfurile degetelor, tăbliţa. Apucând-o ferm, stătu şi se uită lung la creaţia mâinilor lui Dumnezeu.

Mariah îşi duse palma la gură, de mirare.

Lumina lanternei desena un curcubeu fluorescent, cu sclipiri ca de flacără, la suprafaţa tăbliţei.

Fermecată de toată această splendoare, Mariah zise:

— Ce păcat! Ceva atât de frumos va fi distrus în curând...

Scană bizarele inscripţii ciudate de pe suprafaţa tăbliţei, ştiind că, dacă le-ar putea descifra, acestea ar dezvălui cel mai mare secret pe care omenirea l-ar fi aflat vreodată.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Richard spuse:

— Nu te preocupa prea mult de ceea ce ar putea să spună. Nu e pentru niciunul dintre noi. Misiunea noastră este s-o distrugem, până nu apucă cineva să-i descifreze mesajul.

Ocrotind cu un braţ tăbliţa, scoase un telefon de satelit din jachetă şi apăsă tasta de formare a numărului din memorie. Un moment mai târziu, când Eli Luddington îi răspunse, Richard zise scurt:

— E gata.

*
* *

— Cam neobişnuit..., zise Wyatt.

Cotten era pierdută în gânduri, când privi atent prin parbrizul de la Tahoe. Fuioare gingaşe de nori treceau prin faţa lunii pline, rotundă ca o roată. Se întoarse către Wyatt.

— Ce?

— Ceaţă, spuse el. Nefiresc pentru o zonă aridă ca asta – să întâlneşti ceaţă la sol...

În lumina lunii, văzu pâcla îndreptându-se în josul aluviunii, în direcţia lor. Părea că se unduieşte în valuri, transformându-se cu fiece clipă, dintr-un văl aproape transparent – într-o cortină impenetrabilă.

O spaimă rece puse stăpânire pe ea, accelerându-i respiraţia.

— Opreşte!

Wyatt bruscă frânele, trimiţând în toate direcţiile un nor de praf şi tină. Într-o clipită, negura învălui maşina, alcătuind un fel de pătură, ce părea la fel de solidă ca şi

stâncile din jurul lor. Singura lumină era aceea, estompată, a ledurilor din bordul maşinii. Dinafară, un zid cenuşiu forţa geamurile.

— Oh, Dumnezeule! Spuse Cotten, apăsându-se în spate pe scaun. Nu pot să cred că ni se întâmplă asta!

— Ce anume? Zise Wyatt.

— Dispari! Urlă Cotten, încleştând pumnii, închizând ochii pe jumătate şi respirând cu repeziciune.

Ceaţa! O găsise!

Apoi dispăruse, la fel de inopinat cum îşi făcuse apariţia.

*

* *

Mariah şi Richard Hapsburg stăteau la intrarea spre ruine, sub cerul deşertului. Mariah urmărea pâcla, ce părea a fi ceaţă la sol, formându-se ca un vârtej în jurul picioarelor lor. Curând, se îngroşă, până ce pământul le pieri din priviri. Apoi îi zări: puncte minuscule luminiscente, mişcându-se, acoperind aluviunea, alunecând pe lângă canion şi stânci. Numărul lor crescu, de la un roi minuscul – la sute, apoi mii. Se roteau, licăreau, mişcându-se în formaţii sprintene, spre Mariah şi soţul ei.

— Richard, ce se petrece? Ţipă ea. Ce sunt astea?

— Nu te mişca, spuse el. Nu-ţi fie frică.

Îl urmări pe soţul ei, văzându-l cum întinde mâinile ce ţineau tăbliţa de cristal. Masa de licurici se înfăşură în jurul mâinilor lui, formând o sferă incandescentă ce înghiţi tăbliţa. Vâlvătaia deveni atât de strălucitoare, încât o orbi pe Mariah. Simţi dogoarea emanată de licurici arzându-i faţa. Auzi volbura masei ce fremăta preschimbându-se într-un urlet.

Deodată, ştiu că se afla în mijlocul unor demoni.

*

* *

La un sfert de milă depărtare, în vârf de creastă, Tempest Star stătea lungită pe burtă, uitându-se printr-un binoclu profesional.

— Ce porcărie! Şopti ea. Întorcându-se spre fotograf, care stătea şi el lungit lângă ea, zise: Ai prins totul?

— Poţi fi sigură, spuse el, privind prin lentila de 500 de milimetri a aparatului foto special pentru nocturnă.

HUACA DEŞERTULUI

— Ai vrea să-mi explici ce s-a întâmplat acolo? Întrebă Thomas Wyatt, în timp ce conducea precaut maşina sa Chevy Tahoe, de-a lungul suprafeţei accidentate a aluviunii. Era abia trecut de miezul nopţii, iar luna plină îi îngăduia să facă manevre fără a folosi farurile.

Cotten oftă adânc, privind la muchiile zimţate ale stâncilor ce se perindau prin faţa ochilor ei.

— În noaptea aceea, în Anzi, înainte ca toată lumea să moară, şantierul a fost învăluit, mai întâi, de o ceaţă deasă. Acolo tot timpul era ceaţă – lucru firesc, la altitudinea aia –, dar în seara aceea era anormal de groasă – exact aşa cum s-a întâmplat mai înainte.

— Dar nu s-a întâmplat nimic mai înainte, Cotten. A fost doar ceaţă – un fenomen natural.

— În deşert? Până şi tu spuneai că e straniu...

— Probabil că e mai multă umiditate, în seara asta, decât în mod obişnuit. Dar ceaţa la sol, chiar şi rar întâlnită, nu înseamnă ceva supranatural.

Cotten îşi întoarse privirea.

— Domnule Wyatt...

— Thomas.

— Prea bine, Thomas. Înţeleg că îţi faci meseria, încercând să determini o persoană nebună ca mine să vadă lucrurile raţional. Dacă acel episod, a cărui martoră am fost în noaptea aceea, în Peru, mă califică drept nebună, atunci chiar sunt. Şi nu trebuie să-mi explici tocmai mie ce înseamnă „supranatural”. Dacă există cineva care ştie ce înseamnă asta, atunci eu sunt aceea. Totuşi, ai face bine să recunoşti, cel puţin, că am dreptul de a tresări la lucruri care îmi amintesc de noaptea de groază din Peru. Iar tu, în schimb, ce faci? Încerci să mă faci să mă simt ridicolă. Nu-mi place deloc chestia asta...

— Cotten, zise Wyatt, exagerezi. N-am spus niciodată că ai fi nebună, şi nu încerc defel să te fac să te simţi ridicolă. Am vrut doar să limpezesc lucrurile după momentul tensionat de mai înainte. Dacă am lăsat altă impresie, îmi cer iertare. John Tyler m-a asigurat că...

Deodată, Cotten se aplecă în faţă.

— Ce-i acolo, în faţă? O lumină? Parc-ar fi cineva cu o lanternă...

O sută de iarzi în susul aluviunii, o lumină vagă apăru pentru o clipă, apoi dispăru.

Wyatt trase frâna de mână, pentru a opri SUV-ul fără să aprindă stopurile. Apoi dezactivă contactul maşinii.

— Până aici. Nu mai putem înainta. Chiar şi cu mersul nostru de melc, cineva ar putea auzi motorul de la o milă distanţă. Luă două lanterne din torpedo şi coborî GPS-ul de pe bord. Restul drumului îl parcurgem ca iapa lui Shank.

— Cum, adică? Întrebă Cotten.

— Pe jos. E o expresie mai veche. Îi dădu una din lanterne.

Wyatt întinse mâna în sus şi stinse luminile de interior, astfel ca maşina să nu fie iluminată atunci când deschideau uşile. Apoi părăsi încet locul şoferului.

— Păstrează liniştea, îi şopti lui Cotten. Şi nu porni lanterna decât dacă eşti absolut sigură că e necesar.

Cotten simţi că tremură carnea pe ea, când îşi aţinti privirea în noapte. Oricât de mult voia să le dea de urmă Hapsburgilor şi să găsească dovezi certe despre existenţa unuia sau a mai multor cristale, acum nu simţea decât teamă. Cotropitoare. Iar cel mai neliniştitor lucru era următorul: oare ce avea să spună tăbliţa despre fiica unui înger Căzut? Ce anume o făcuse să creadă că bătălia se terminase cu trei ani în urmă, atunci când se confruntase cu ceva malefic, indescriptibil? Cum putuse să creadă că Cei Căzuţi au renunţat şi că, pur şi simplu, s-au stins? Ei nu vor putea uita niciodată că ea le zădărnicise planul de a

folosi particulele ADN din *Graal*[7], pentru a-L clona pe Hristos. Le distrusese jocul, stânjenindu-i să organizeze a Doua Venire, în chip nelegiuit. N-o vor ierta niciodată pentru asta. Ar fi trebuit să ştie, atunci când Yachaq i se adresase cu „cea unică”, Mayta, că povestea asta va continua la nesfârşit. Ea *era* cea unică. Contractul pe care tatăl ei îl încheiase cu Dumnezeu nu putea fi desfăcut. Da, ea trebuia să accepte situaţia. Însă răcoarea nopţii din canion i se strecura în oase, îngheţându-i curajul şi umplând-o de spaimă.

— Te simţi bine? O întrebă Wyatt.

— Nu tocmai, răspunse ea în şoaptă.

Wyatt ocoli maşina, spre locul pasagerului din dreapta, şi deschise portiera.

— Cotten, eu ţi-aş spune să stai aici până ce terminăm misiunea, dar John mi-a zis că răspunsurile pe care le căutăm îţi vor fi date doar ţie, mie – nu.

Îi aruncă lui Wyatt o privire stinsă, apoi clipi, până să coboare din maşină. Avea dreptate. N-avea de ales.

— Vom trece prin asta împreună, spuse el.

Încet, cu atenţie, Wyatt o porni înainte, pe aluviunea uscată. Suprafaţa era acoperită cu pietriş afânat şi roci cu muchii ascuţite.

— Ai grijă. O cădere prin locurile astea n-ar fi o idee prea bună, zise el. După câteva sute de iarzi, îşi controlă din nou GPS-ul, cum făcuse deja de mai multe ori de când părăsiseră SUV-ul. Suntem pe-aproape.

În sfârşit, ajunseră la poalele întinse ale rămăşiţelor alunecării de teren. În lumina clară a lunii pline, Cotten văzu contururile zidirilor antice, descoperite de cutremur. Stătea alături de Wyatt, fără a scoate un sunet, ascultând şi urmărind totul cu atenţie. Nu se auzea decât vântul molatic al deşertului, şerpuind la temelia stâncilor.

Wyatt scoase de sub jachetă un pistol mic, automat.

7Graal - potir (n. tr.).

— Ceva nu e în regulă.

— Ce?

— E prea multă liniște. Nu e nimeni.

— Şi nu-i bine? Întrebă Cotten.

— Ar fi trebuit de-acum să întâmpinăm rezistenţă. Luddington ar fi trebuit să fie aici, în acest loc izolat. Dar, vezi şi tu, am ajuns sus fără niciun fel de opreliști. Doar dacă...

— Doar dacă n-au luat deja obiectul pentru care veniseră..., zise Cotten.

— Exact. Suntem pe cale să bâjbâim printre ruine fără ca nimeni să ne împiedice. Luddington şi-a chemat în mod evident gărzile înapoi, căci nu mai e nevoie de prezenţa lor. Şi mâine, ai să vezi, va face un mare anunţ filantropic, precum că este gata să sprijine finanţarea unei universităţi sau vreunei echipe a statului, în vederea excavării şantierului. Brusc, va deveni un erou.

— Aşadar, eşti de părere că, dacă aici se afla într-adevăr o tăbliţă, au recuperat-o deja?

— *Dacă* a fost vreuna, în primul rând. Nu ştim cu certitudine, zise Wyatt.

— Dar reversul nu e, oare, la fel de adevărat? Dacă n-ar fi găsit-o, atunci ar mai fi încă aici. Ar lua săptămâni să exploreze tot şantierul, nu-i aşa? Crede-mă, îi cunosc pe tipii ăştia, nu sunt genul care renunţă aşa uşor.

— Cred că ai dreptate, spuse Wyatt.

Cotten se sprijini de un bloc mare de stâncă.

— Şi acum, ce facem? Trebuie să vorbesc cu Hapsburgii. Pe orice cale, va trebui să aflu ce spune tableta.

— Îţi aminteşti cum arătau semnele de pe cea din Peru?

Cotten se uită la el. Lumina lunii desena umbre sub falca lui pătrată.

— Puncte şi linii. Multe, multe puncte şi linii. Ca la un quipus. E tot ce pot să-mi amintesc.

— Sunt şanse ca o tăbliţă găsită aici să nu aibă semne ca la quipus. Aş opta, mai degrabă, pentru varianta petroglifelor. Pe astea le-ar fi înţeles uşor anticii care au locuit în această regiune. Dar n-o să aflăm niciodată dacă stăm cu mâinile în sân. Eşti gata să aruncăm o privire înăuntru?

— De ce? Amândoi ştim prea bine că au găsit deja tăbliţa.

— Am ajuns până aici, şi se pare că suntem cu desăvârşire singuri în tot perimetrul. Pentru moment. Odată ce echipa de excavare va pătrunde aici, nu vom mai avea o a doua ocazie.

Fără prea multă tragere de inimă, Cotten dădu afirmativ din cap şi îi făcu semn s-o ia înainte.

După ce trecură cu mare atenţie peste câmpul de grohotiş, se apropiară de prima dintre clădirile antice.

— Incredibil, spuse Cotten, privind mirată la structurile de piatră ce se conturau, din întuneric, în lumina palidă.

— Ce sinistru... Locul ăsta îmi dă fiori.

Merseră pe o cărare ce trecea pe lângă ziduri solide şi încăperi pustii.

— Priveşte, zise ea, luminând unul din pereţi. Trebuie să albă trei picioare grosime. Îşi îndreptă lanterna spre îmbinarea dintre rosturi. Nici urmă de mortar. Cotten se uită la Wyatt. Cărămizile sunt potrivite laolaltă cu multă precizie. Tehnologia şi măiestria lor sunt uluitoare.

— Noi suntem o civilizaţie destul de înfumurată, spuse Wyatt, ne socotim foarte avansaţi. O singură privire atentă îndreptată asupra locului ăstuia te obligă să le arăţi o mare consideraţie acestor oameni.

— Timpul pe care l-am petrecut în Peru m-a convins de acest lucru. Lumea noastră e un biet grăunte, pierdut în univers... doar că suntem, într-un fel, interconectaţi. Încă.

— E umilitor, nu-i aşa?

— Desigur, confirmă ea.

Continuând drumul, se abătură de la ceea ce Cotten crezu că era cărarea principală şi explorară, încăpere după încăpere, numeroasele structuri.

— Totul arată ca şi cum cei care au locuit aici s-au ridicat, într-o bună zi, în picioare şi au plecat, s-au mutat, comentă Wyatt.

Cotten se înfioră, amintindu-şi comentariile lui Edelman pe aceeaşi temă.

— Exact, spuse ea. Ca şi oamenii care populau ruinele din Peru. Brusc, peste noapte, au dispărut fără urmă.

Câţiva paşi mai târziu, se opriră să cerceteze un spaţiu despre care Cotten bănuia că ar putea fi domiciliul cuiva. Când pătrunseră în încăpere, prin intrarea în formă de „T”, ea observă nişte oale sparte ce zăceau într-un colţ. Deodată, simţi că ameţeşte, că îşi pierde echilibrul.

— Aşteaptă, spuse ea, cu vocea slăbită. Cred că suntem la o altitudine mai mare decât m-am aşteptat. Mă simt lipsită de puteri.

Wyatt îşi dădu jos rucsacul şi scoase repede o sticlă cu apă.

— Nu cred că înălţimea îţi dă starea asta. Cel puţin, nu răul de altitudine. Suntem abia la aproximativ şase mii de picioare. Îi puse sticla în mână. Bea.

Cotten se sprijini de zidul de piatră.

— Mulţumesc, zise ea. Avea dreptate. Poate că nu era răul de înălţime. Dar ceva o făcuse să-şi piardă echilibrul.

Wyatt continua să lumineze împrejur cu lanterna.

— De ce nu mergi singur mai departe, ca eu să mă pot aşeza aici, să mă odihnesc o clipă? Îl rugă ea. Dar nu întârzia mult prea mult.

Wyatt râse.

— Nicio problemă. Fă o pauză, iar eu o să-mi vâr nasul pe-aici.

Cotten se lăsă pe podeaua de pământ, îşi îndoi genunchii şi-şi rezemă capul pe ei. Încet, ameţeala se potoli. Luă încă

o înghiţitură de apă, înainte de a aprinde lanterna şi de a o roti panoramic împrejurul ei. Privirea îi alunecă din întâmplare asupra unei construcţii circulare, la o distanţă de câţiva iarzi. Se uită la ea preţ de o clipă, până ce curiozitatea puse stăpânire pe ea. Alcătuirea asta avea ceva aparte.

— Thomas! Strigă ea deodată, cu glas scăzut. Se temea să nu fie auzită, în caz că oamenii lui Luddington mai erau prin preajmă. Fiindcă Thomas nu-i răspunse, se decise ca, până la reîntoarcerea acestuia, să verifice singură construcţia circulară.

Cotten îşi croi drum printre bucăţi de anrocament, către intrarea înaltă, folosind raza lanternei pentru a cerceta cărarea în faţă.

Înăuntru, văzu un cerc din pietre, ce înconjura o groapă pentru foc. Părea că cineva săpase recent în spaţiul negricios din interior. O piatră plată, cu însemne pictate pe suprafaţa ei, era aşezată lângă gaură. Un mulaj lăsat pe fundul găurii o făcu să amuţească. Era de aceeaşi dimensiune şi formă ca şi tăbliţa de cristal peruană. Aşadar, tăbliţa fusese aici.

Deodată, Cotten simţi un val de căldură, identic cu răsăritul de soare din Peru. Apoi trupul păru că îi vibrează. Ştiu de îndată că aceasta era o *huaca* – un loc sfânt. Cotten păşi în interiorul inelului de foc şi imediat simţi cum întreaga încordare i se scurge din creştetul capului, afară, prin tălpile picioarelor. Se vizualiză plutind într-o mare de lumină. Lumină clară, perfectă, sclipitoare, lichidă. Se furişă înlăuntrul ei, prin fiecare por şi celulă, până când o umplu şi începu să se rotească în ea.

Focaliza. Concentrare puternică. Lumina trecu prin centrul ei, crescând şi călătorind prin fiecare fibră nervoasă, prin fiecare vas de sânge, punând stăpânire pe cele mai mici particule ale fiinţei ei.

Era în imersie.

Una cu lumina.
Una cu universul.
Voci venind din vechime şopteau rugăciuni.
Paşi moi răsunau în jurul ei.
Cântări îndepărtate.
Apoi simţi o fierbinţeală intensă pe obrajii ei.

VOCI

Mariah Hapsburg stătea sub apa aburindă, ce pulsa, şi savura felul în care duşul cu masaj îi furnica pielea – sau încă mai experimenta febra extraordinarului eveniment din seara aceea, în apropiere de Chaco Canyon? Orice-ar fi fost, n-avea prea mare importanţă. Se simţea atât de plină de viaţă! Atât de entuziasmată! Atât de stârnită! Închise ochii şi lăsă apa să-i lovească scalpul, să-i curgă pe faţă şi să cadă în cascadă pe trupul ei, în pânze fierbinţi.

Richard nu arătase nicicând atât de puternic ca în clipa când, la intrarea spre ruine, noaptea, ţinuse în mâinile sale întinse tăbliţa, ca pe o ofrandă. Era ca şi cum ar fi îmblânzit bestia. Înalt şi pleşuv, încrezător în sine, avea carismă. Era clar că fusese născut pentru asta, că moştenirea sa era veche, de generaţii întregi. Poate că ritualul din noaptea asta fusese unul pe care îl repetase de mai multe ori. Richard părea acasă – simţindu-se chiar confortabil — în zumzetul, şi bâzâitul, şi răgetul, şi vârtejul fremătând al creaturilor cu înfăţişare de insecte. Nu dăduse vreun semn de laşitate, ba chiar dimpotrivă, prezenţa mistică a licuricilor parcă îi sporea fermitatea. Strălucirea lor îi iluminase fiinţa şi, pentru prima oară după mulţi ani, ea văzu deplina frumuseţe a chipului său. Faţa lui aprinsă şi licuricii, atât de cumpliţi şi plini de vrajă, treziră în ea cea mai aleasă dorinţă, dedicată soţul ei.

Îşi atinse faţa, amintindu-şi de rănile ce o desfiguraseră, până când salvatorul ei, Eli, aranjase să-i fie remodelată. Cicatricile dispăruseră, dar faţa şi trupul aveau să îmbătrânească, totuşi. Richard nu va cunoaşte însă niciodată bătrâneţea. Cât mai era, oare, până când el n-o s-o mai dorească?

— Richard, şopti ea, lăsând numele lui să-i înfierbânte respiraţia. O aştepta pe patul mare al camerei de motel; îi

despărţea doar uşa de la bale. Gânduri legate de el n-o trezeau din somn, de obicei, într-o asemenea manieră, dar în noaptea asta, în mijlocul înfricoşătoarei levitaţii, urmate de distrugerea tăbliţei, Richard îl apăruse altfel. Dogoarea desăvârşită ce iradia dinspre licurici îl provocase un şuvoi plăcut, ce i se prelingea pe întreg trupul. Vestigiile acelei senzaţii erau încă prezente, chiar şi acum.

Şopti numele de înger Căzut al soţului ei, Rumjal, înclinând capul pe spate şi dându-şi părul cu şampon. Râuri de spumă îi alunecau pe umeri şi pe piept. Le ştergea uşor cu palmele, atingându-şi uşor ceafa şi sânii. În noaptea asta, va fi altfel. Nu-l va îndemna pe Richard să facă dragoste, nici nu va găsi vreun motiv pentru a grăbi actul. În noaptea asta, voia ca el s-o posede. Iar ea se va dezlănţui, cuprinsă de arşiţa extazului.

*
* *

Fierbinţeala de pe faţa lui Cotten crescu în intensitate până în clipa când recunoscu ceea ce tocmai experimenta. Licuricii fuseseră acolo. Îi simţea — le simţea căldura puternică, diabolică, mistuitoare. Era prezent chiar şi mirosul vag, penetrant de sulf. Conştientizând asta, faţa ei se răcori în final. Dar gura i se uscase ca argila, iar inima pur şi simplu îi lovea sternul. Ştia că răul ultim, absolut, bântuise în acest loc.

Pentru un moment, Cotten simţi că gândurile îi zboară aiurea, şi se pregătea să se ridice, părăsind adâncurile luminii lichide. Se luptă pentru a-şi redobândi concentrarea. Dar lumina care o împlinea se rotea într-un vârtej ameţitor, iar ea pierdu perfecţiunea clipei.

„Concentrează-te”, gândi ea. „Concentrează-te asupra luminii”.

Observă că strângea din ochi, iar pumnii îi erau încleştaţi. „Relaxează-te”, îşi spuse, încercând să alunge sâcâitoarele fâşii de gânduri, încordarea. „Se scurge, se scurge... Las-o să se piardă în linişte, în afară, prin vârfurile degetelor şi tălpile picioarelor. Chingi tăcute ale încordării – disipându-se. Gânduri — risipindu-se”...

În sfârşit, depăşi acel stadiu alterat al minţii, izbutind să se umple, încă o dată, de lumină.

Un miros – nu, un parfum – îi pătrunse nările. Plăcut şi exotic. Un parfum de femeie? Atât de rafinat era simţul ei olfactiv, încât reuşi să separe mireasma în componente – iasomie, lăcrămioară, trandafir, lemn de santal şi altele, pe care nu le putu identifica.

Apoi percepu ecoul îndepărtat al unei conversaţii, ce părea a răsuna dinspre vechile ruine. Se concentră, ascultând, selectând acordul fin al sunetelor. Un glas de bărbat şi un glas de femeie. Fraze şi cuvinte incoerente. O conversaţie ce avusese loc în interiorul acestor ziduri, dar nu erau vocile anticilor, aşa cum le percepuse prima oară când se avântase în călătoria prin lumina lichidă. Acestea erau recente. Proaspete.

„Nu e nimic aici. Doar ţărână” – vocea femeii.

„... Sfânta Sfintelor” – bărbatul.

„E gata”.

Pe măsură ce vocile se pierdeau, Cotten simţi izul cărbunelui şi al solului de curând scurmat. Un miros greu, de mosc stăruia în aerul răcoros al serii. Da, acesta era locul. Hapsburgii fuseseră aici. Găsiseră tăbliţa îngropată în gaura pentru foc, iar demonii o distruseseră.

Brusc, o lumină puternică îi izbi faţa. Cotten încercă să-şi apere ochii cu mâna.

— Thomas? Şopti ea.

— Măi să fie! Era un glas de femeie. Ia te uită pe cine avem aici! Pe nimeni alta decât faima mapamondului – Cotten Stone!

IMAGINI DIGITALE

Reflectorul unui aparat de fotografiat îi luă vederea lui Cotten. Se clătină o clipă, nesigură pe echilibrul ei.

— Cine-i acolo? Întrebă ea.

— Unul din *cei mai mari* admiratori ai tăi, răspunse femeia, cu un soi de sarcasm în glas.

O nouă străfulgerare a reflectorului aparatului foto, şi Cotten putu distinge cel puţin încă două persoane în afară de ea, în sacrul loc antic. Reuşi să ridice lanterna şi s-o îndrepte spre intruşi, în timp ce-şi ţinea cealaltă palmă streaşină la ochi.

— V-am întrebat cine sunteţi. Şi ce vreţi?

— Poate că ar trebui să-i cerem un autograf, adăugă ironic o voce masculină.

— Nu cred că valorează prea mult de când cu excursia ei în Peru, zise femeia.

— Nu mişcaţi! Vocea lui Thomas Wyatt bubui prin pereţi. Cocoşul pistolului său automat sună tăios şi ascuţit în încăperea zidită din piatră.

— Aşezaţi încet aparatul pe pământ, împreună cu lanternele! Apoi puneţi mâinile la ceafă, amândoi! Cotten nu-l putea vedea, dar ştia că glasul lui venea din direcţia intrării.

Cotten ţinti conul de lumină al lanternei spre faţa femeii. Era înaltă, aproape şase picioare, blondă şi bine făcută, durdulie, cam ca Marilyn Monroe. Cotten o situă, ca vârstă, puţin peste patruzeci de ani. Lângă ea, stătea un bărbat mai tânăr, în jur de douăzeci şi cinci de ani, sau mai puţin, cu părul lung prins la spate, în coadă, purtând ochelari cu ramă subţire. Avea ceea ce se numea o barbă neîngrijită cam de o săptămână.

— Vi s-a cerut să vă identificaţi, spuse Wyatt, stând ascuns în bezna încăperii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, relaxaţi-vă! Spuse femeia. Nu e nimeni în pericol, aici. Îşi ridică mâinile într-un gest de capitulare. Sunt Tempest Star, de la *National Courier,* iar el e Bennie, fotograful meu. Suntem aici ca să adunăm material pentru articolul despre cutremur şi despre ruinele indiene. Calmaţi-vă, ce naiba!

— La ora unu dimineaţa? Zise Cotten. Nu putea să creadă că Tempest Star, femeia care o făcuse cu ou şi cu oţet, pe coperta tabloidului naţional, stătea chiar în faţa ei. Ah, ce chef ar avea s-o pălmuiască!

— N-am putut cu niciun chip, toată ziua, să ne apropiem de locul ăsta. Se pare că nici voi, după cum se vede. Căutam un element de senzaţie...

— Da, şi iată, l-am găsit, spuse Bennie, relaxându-şi, la rândul lui, braţele.

— Consideri că fotografia mea reprezintă un element de senzaţie? Întrebă Cotten.

— Nu, spuse Bennie. Fotografia e un fel de bonus. Însă ceea ce am văzut în noaptea asta...

— Ţine-ţi gura! Spuse Star. Şi poţi să-mi iei lumina aia de pe faţă? Se răsti la Cotten.

Cotten lăsă jos lanterna.

— Ce-aţi văzut în noaptea asta?

Fotograful îi aruncă lui Star o privire plouată.

— Serios, n-am văzut nimic. Doar o grămadă de roci şi moloz. Se opri să-şi ridice aparatul. Ah, da, era să uit: şi un instantaneu nemaipomenit al domnişoarei Cotten Stone, scurmând cu piciorul într-o străveche groapă indiană. Aşadar, Stone, adăugă Star, recuperându-şi lanterna, ce faci *tu* aici, în miez de noapte? Încerci să fabrici altă poveste mincinoasă, pentru a-ţi salva cariera?

Cotten rămase cu gura căscată.

— Cel puţin, eu am o carieră de salvat. „Carieră” este un cuvânt de prea bună calitate ca să rimeze cu genul tău de activitate.

Wyatt intră în conul de lumină al lanternelor. Se îndreptă către aparatul digital.

— Ia să aruncăm o privire.

— E proprietate privată, zise Star, păşind scorţos în faţă.

Wyatt ţinti spre ea automatul.

— Hei, hei! Să nu ne încurcăm în detalii tehnice. Sunt sigur că nu vrei să-ţi mai spun o dată.

— Încă nu mi-e clar ce hram porţi, i-o întoarse Star lui Wyatt, dar ştiu deja că eşti un mare ticălos.

— Ia-i aparatul, Cotten, spuse Wyatt.

Cotten îl smulse din mâinile lui Bennie şi se retrase lângă Wyatt. Studie, pentru o clipă, panoul de control, înainte de a face să lumineze ecranul LCD de pe spate. În timp ce Wyatt o supraveghea, apăsă pe săgeata de lângă ecran ce pornea derularea înapoi şi trecu în revistă imaginile verzui, nocturne.

Prima era cea mai recentă fotografie pe care o făcuseră – cea cu Cotten ferindu-şi ochii. În poză, arăta surprinsă şi înspăimântată. Continuând în ordine inversă, următoarea o înfăţişa stând cu ochii închişi, în cercul pentru foc. Apoi imaginile se schimbară: întâi – cea a unui bărbat şi a unei femei mergând cu spatele spre aparat, părăsind ruinele prin aluviunea secată. Următoarea îi arăta poziţionaţi în vârful câmpului de moloz, în apropierea intrării la ruine. În următoarea, apărea o imensă sferă luminoasă, de culoare galben amestecat cu alb. Cotten abia îi putu distinge pe bărbatul şi femeia care stăteau lângă sferă. Bărbatul părea că ţinea mâna întinsă, înăuntrul masei incandescente. Apoi venea o imagine cu bărbatul ţinând braţele întinse. Modalitatea de fotografiere în nocturnă era destul de fidelă: arăta că purta un obiect ce părea a fi tăbliţa de cristal. Femeia avea privirea pironită spre picioare, care îi erau împresurate de un roi de minuscule puncte luminoase. Ultima fotografie îi developa pe cei doi pornind spre ruine, din coama câmpului de moloz.

— Nu-i aşa că e cea mai ciudată chestie pe care ai văzut-o vreodată? Zise Bennie.

— Vrei să taci din gură?! Se răţoi Star.

— Poate că ar trebui să păstrăm aparatul, i se adresă Cotten lui Wyatt.

— În urma denunţului meu, or să vă aresteze atât de repede, încât cred că o să-ţi doreşti să te afli din nou la sediul poliţiei din Cusco, zise Star. Îi zâmbi cu înţeles lui Cotten.

Cotten se uită întrebător spre Wyatt, iar acesta făcu un semn din cap către cei doi.

— Fă ce spune, Cotten, zise Wyatt. N-ai nevoie acum de mai multă publicitate negativă. N-ar fi prea bine să fii arestată în timpul primei sarcini a *Gazette?*

— *Gazette*? Sări Star. Lucrezi pentru *Galaxy Gazette*? Întrebă ea, izbucnind în râs. Am auzit că e o zdreanţă, o gazetă de mâna a doua.

— Ce se-ntâmplă cu aparatul? Spuse Bennie.

Cotten i-l înmână. Apoi îi spuse lui Wyatt:

— Nu-i nimic important aici. Hai să mergem!

— Bună idee, iubito, zise Star. Aici, marea ştire e că domnişoara Cotten Stone s-a aflat în prima şi ultima misiune a revistei *Gazette* – ambele, în aceeaşi noapte. Şi a plecat cu mâinile goale. Râse din nou. Sper că îţi sunt pe plac fotografiile pe care ţi le-am făcut. Vor apărea pe coperta *National Courier*-ului, în ediţia următoare.

— Să mergem, îi zise Cotten lui Wyatt şi ieşi din *kiva.*

Auzeau încă hohotele de râs ale lui Star, în timp ce-şi croiau drum înapoi, pe cărările şerpuite, către intrarea la ruine. Când Cotten şi Wyatt ajunseră la câmpul de moloz, îndreptându-se spre Tahoe, de-a lungul aluviunii uscate, ea îi spuse:

— Ai văzut imaginile alea?

— Da, însă nu ştiu, n-am nicio idee ce anume reprezentau...

Cotten se opri şi se uită lung la Wyatt.

— Nici Tempest Star nu ştie. Îşi îndreptă privirea în urmă, spre ruine. Dac-ar şti, nu s-ar mai putea opri din vomitat...

ÎNCĂRCARE

Tempest Star stătea întinsă sub cearşafuri, goală, în camera ei din hotelul Farmington Best Western pe Scott Avenue. Emoţia celor petrecute mai devreme, la ruine, îi tulbura somnul. Lângă ea, Bennie sforăia încet. „Doamne, ce meseriaş e!...”, gândi ea, uitându-se la el. Despre apetitul sexual şi vigoarea bărbaţilor tineri, timpul nu ajunge pentru a detalia. Dar în noaptea asta, chiar şi după ce consumaseră actul sexual, iar el se întorsese cu spatele, ca să doarmă. Star încă nu se putea linişti.

O rodea ceva, ceva ce părea lipsit de sens. Ceea ce văzuse în noaptea asta era dincolo de orice închipuire, depăşea orice eveniment, oricât de spectaculos, la care ea fusese martoră sau pe care îl fabricase vreodată – dacă tot veni vorba despre asta. Orice om normal, care ar fi asistat la ceea ce se întâmplase la ruinele proaspăt descoperite, ar fi rămas fără grai, şocat, uluit. Totuşi, Cotten Stone nu avusese nicio reacţie în timpul vizionării fotografiilor, la aparatul lui Bennie. „Indiferenţa lui Stone nu miroase-a bine!”, îşi zise Tempest. Calmul aparent, lipsa de alarmare o trădau. Fără îndoială, Cotten Stone ascundea ceva. Stone înţelesese, desigur, ce anume se petrecea în fotografii, dar lăsase intenţionat impresia de răceală, pentru ca apoi să se retragă în linişte.

Tempest îl recunoscu pe bărbatul din imagini. Era cercetător ştiinţific la Universitatea Yale: Richard Hapsburg. Îl văzuse într-un interviu, după incidentul din Peru, când comentase pierderea partenerului său, dr. Edelman. Femeia trebuie că era soţia lui, Mariah. Erau împreună, iar iniţiativele ei pentru strângere de fonduri din New England guvernau paginile destinate evenimentelor sociale. Mariah Hapsburg era maşina de bani peşin a soţului ei şi a proiectelor sale arheologice extrem de cuprinzătoare.

Apoi era binefăcătorul lor, Eli Luddington, care apărea tot timpul, la ştiri, alături de ei. Ce figură interesantă! Dacă tot vorbim despre tras sfori şi ticluit aranjamente... Trecea drept unul dintre cei mai puternici comercianţi de artă şi antichităţi – era în stare să ducă la îndeplinire o comandă pentru o galerie regală sau o colecţie prezidenţială înainte ca majoritatea muritorilor să-şi fi terminat micul dejun.

Iar la urmă – tipul care o însoţea pe Stone. Bărbatul cel misterios. Arătos, după cum putu deduce Tempest. I-ar fi plăcut să-l încerce, chiar dacă nu făcea parte din categoria ei preferată de vârstă.

„Nimic nu se brodeşte”, gândi Tempest. Care să fie legătura dintre această bizară înşiruire de caractere şi spectacolul magic de lumină, de acolo, din deşert: sfere de foc, valuri imense de insecte, ceaţă? Şi ceaţa aceea! De unde naiba venise? Ceaţă deasă – în deşert, pentru numele lui Dumnezeu! Urma, desigur, să ţeasă o întreagă poveste fantastică, pe marginea fotografiilor brute, pentru articolul ei din următoarea ediţie a *National Courier*-ului. De obicei, lucrurile se petreceau invers. De astă dată, întâmplarea reală o avea mai întâi în fotografii. Abia aştepta să i le arate editorului ei. În mod normal, departamentul artistic ar fi trebuit să prelucreze materialul ei în Photoshop, pentru a-i susţine povestirea. Acum trebuia doar să construiască o piesă scrisă, şarjată, care să rimeze cu fotografiile. S-ar putea publica pe coperta întâi a următoarei ediţii, şi...

Deodată, Tempest auzi un clinchet uşor la uşă, ca şi cum cineva încerca s-o deschidă. Se ridică în întunericul de pâslă al camerei, iar cearşaful îi căzu, dezgolindu-i sânii. Umbre ce se mişcau prin fanta de lumină de sub uşă dovedeau că, pe partea cealaltă, se petrecea ceva. „Probabil, vreun beţiv, care încearcă să intre în altă cameră”, gândi ea. „îşi va da imediat seama că a greşit”.

La un moment dat, umbra se opri. Sunete metalice estompate veneau din direcţia uşii. Cineva forţa, oare, încuietoarea?

Tempest auzi cum broasca cedase, cu un clic sonor, iar uşa se deschise. În cameră se revărsă o lumină strălucitoare, apoi siluetele a doi bărbaţi se grăbiră spre ea.

Lumina puternică o orbi.

Înainte ca Tempest să poată zbiera, o mână vânjoasă îi astupă gura.

— Ce n..., bolborosi Bennie şi încercă să se ridice. Un genunchi o apăsă pe piept şi gâfâi după aer.

Tempest se holba la faţa, acoperită cu o mască de schi, a atacatorului ei, mai înainte ca lumina albă s-o oblige să închidă ochii. Vârful unui cuţit îi atinse pielea sensibilă de sub bărbie.

— Strigă, şi-ţi iau gâtul! Zise bărbatul. Nu mai înainte însă de a-i tăia iubăreţului scula dintre picioare! O împinse în jos, pe pat, o încălecă şi mută lumina – de pe ochii ei, pe sâni.

O mână înmănuşată o mângâie uşor, dar Tempest mormăi a protest.

— Dacă scoţi un sunet, vei sfârşi cu pieptul găurit. N-o să urli, nu-i aşa? Întrebă el, înfigând vârful cuţitului în pielea ei.

Tempest clătină din cap, în semn că nu. „Sfinte Sisoe, o să mă violeze şi o să mă taie în bucăţi”! Sub nicio formă, n-avea să se predea fără împotrivire. O să-l surprindă într-un moment de slăbiciune, o să-l lovească zdravăn cu genunchiul şi o să-i înfigă în ochi unghiile ei lungi, de acrii. Dacă tot avea să moară, măcar să-l facă să-şi fi dorit să atace pe altcineva.

— Unde e aparatul foto? Întrebă bărbatul, înlesnind presiunea cuţitului.

Tempest înghiţi, dar pe gât, în jos, îi aluneca doar aer. Gura îi era uscată ca deşertul. Respiraţia îi răbufni într-un

oftat de relaxare. Idioţii! Nu veniseră s-o violeze. Voiau blestematul de aparat foto.

— Răspunde la întrebare! Îi porunci al doilea bărbat.

— În geanta de lângă masa de scris, răspunse Tempest.

— Vezi că n-a fost greu? O descălecă şi se îndreptă către masă.

Trăgând de dedesubt o geantă mare, neagră, special pentru aparate foto, îi deschise fermoarul din partea superioară şi scoase camera digitală dinăuntru. Un moment mai târziu, aprinse LCD-ul de pe spate şi se uită la imagini.

— Am găsit, îi zise complicelui.

— Ce facem cu laptopul? Zise al doilea bărbat, schiţând o mişcare înspre computerul de pe masă. Ar fi putut transfera pozele.

— Ia-l, zise el, înainte de a închide ecranul camerei şi a-i scoate cartela de memorie. Apoi o azvârli pe duşumea şi se întoarse către Tempest. Dacă îndrăzneşti să ciripeşti ceva despre povestea asta în ziarul tău, ne întoarcem să terminăm mica noastră petrecere cu... împunsături norocoase!

Apoi, în câteva clipe, ambii se evaporară pe uşă.

Tempest şi Bennie stăteau întinşi în întuneric, respirând greu.

— Nenorociţii! Izbucni ea. Îşi atinse gâtul în locul acolo unde fusese vârful cuţitului. Fir-ar să fie! Spuse Tempest, întinzându-se să aprindă veioza de lângă pat. Buricele degetelor îi erau alunecoase, de un roşu lucios.

Bennie se uită la ea.

— Ah, Iisuse, Tempest, te-a tăiat! Se ridică şi se repezi spre partea ei de pat. Lasă-mă să văd, zise el, ştergându-i cu cearşaful sângele de pe ceafă.

— Cred că nu-i nimic grav, spuse ea. Trebuie că e doar o crestătură...

Bennie se uită neîncrezător la rană.

— Hai s-o spălăm! Se întoarse bâjbâind în partea cealaltă a patului şi-şi recuperă ochelarii de pe noptieră. Crezi că Stone şi *Gazette* au ceva de-a face cu asta? Întrebă el, conducând-o pe Tempest la baie.

— Nu cred că ar apela la astfel de gesturi extreme doar pentru a pune mâna pe fotografii. Atac, intrare prin efracţie. Nu merită să zaci atâta timp în puşcărie. Aprinse lumina şi-şi examină atent gâtul în oglindă.

Bennie udă un prosop şi îi curăţă, grijuliu, sângele.

— Dar există, în mod evident, cineva care le doreşte cu ardoare, spuse Tempest, tresărind când săpunul folosit de Bennie îi atinse rana.

Îi clăti gâtul şi îl uscă apoi cu prosopul.

— Nu cred că e nevoie de copci, constată el.

Îl plesni uşor peste fesele rotunde şi goale.

— Mulţumesc, iubitule. Tempest se înfăşură într-un prosop, înainte de a păşi din nou prin cameră. Se asigură că uşa era încuiată şi puse lanţul de protecţie. Ar fi trebuit să fac asta în primul rând, zise ea.

— N-am semnat pentru rahaturi din astea atunci când m-am angajat, spuse Bennie stând lângă pat şi netezind cearşafurile. Oare ar fi bine să chemăm poliţia?

— Nu fi bleg! Ştii ce ar însemna asta? Suntem în mijlocul unui eveniment de anvergură. E material de copertă. Privi lung spre geanta aparatului. Problema e că ne-au dat lovitura luând cârdul de memorie *şi* lap topul.

— Nu neapărat, spuse Bennle.

Tempest rămase nemişcată în faţa lui.

— Înseamnă că...?

Bennie îi zâmbi şi trase prosopul de pe ea.

— Înseamnă că, în timp ce tu făceai duş, ceva mai devreme, m-am conectat la serverul de producţie al ziarului nostru şi am încărcat imaginile.

Îl privi ţintă pe tânăr, şi un zâmbet seducător puse stăpânire pe chipul ei. Tempest îl mângâie pe piept şi-şi

continuă drumul cu degetele pe abdomen în jos, îngenunchind între picioarele lui.

— Atunci meriţi o recompensă mare.

BILETUL LUI CHAUNCEY

Cotten se descălţă, azvârlind pantofii într-un colţ, apoi se aşează pe marginea patului de motel, în timp ce Wyatt stătea comod pe scaunul din partea opusă. Lângă el, pe o măsuţă, se aflau o frapieră cu două pahare de plastic şi două băuturi în doză de metal. Se oprise la maşina de gheaţă şi la automatul de băuturi, înainte de a bate la uşa lui Cotten. O urmări cum îşi răsuci părul de culoarea ceaiului, strângându-l într-un elastic, şi cum îl prinse apoi în creştet, cu o agrafă. „într-o oarecare măsură, îmi aminteşte de Leah”, îşi zise el. Cotten era minionă ca Leah şi, chiar în momentele când încerca să fie puternică şi stăpână pe sine, inocenţa ei se trăda uşor.

Leah...

Gândul la logodnica lui îi smulse un oftat prelung. După toată chimioterapia şi suferinţa ce o însoţise, cancerul ganglionar biruise în cele din urmă. Se întreba dacă va fi vreodată în stare să dea uitării nenorocirea şi durerea, deopotrivă.

— La ce cugeţi atât de profund? Întrebă Cotten.

Wyatt clipi.

— Îmi aminteşti de cineva cunoscut.

— Da? O splendoare, o frumuseţe, sper.

— Cinstit vorbind, da.

Cotten trase pătura de la picioarele patului şi-şi înveli umerii.

— Cum se face că deşertul e atât de dogoritor în timpul zilei şi atât de rece după ce apune soarele?

Cunosc explicaţia ştiinţifică, dar, cu toate astea, parcă e ca un afront adus logicii mele.

Wyatt turnă gheaţă cu linguriţa într-unul dintre pahare şi deschise o Cola dietetică.

— Un ceai fierbinte sau o tărie ar fi cele mai nimerite acum, decise Cotten.

— Mai bine de atât nu se poate, zise el, turnând băutura în pahar. Îl întinse spre ea. Chiar şi mâinile ei îi aminteau de Leah. Mici, cu degete lungi şi subţiri, minus inelul de logodnă.

— Mulţumesc, zise el. Dar dacă tot sunt pe cale să beau ceva rece, atunci mi-aş fi dorit să am ceva aditiv. Mie îmi place votca Stoli. Otrava ta care e? Întrebă el.

— Votca Absolut.

— Şi eu, care te etichetasem ca fiind tipul de femeie care bea vin rosé...

Cotten izbucni în râs.

— Nu eşti primul care mă citeşte greşit.

Wyatt îşi turnă Red Bull într-un pahar şi sorbi.

— Eu beau orice în afară de gin, spuse el.

— Ai exagerat cândva, iar acum trăieşti cu regrete?

— De fapt, nu m-am atins niciodată de el.

— Şi-atunci, de unde aversiunea?

— E o poveste lungă, răspunse el, închizând subiectul despre gin. N-avea niciun rost să se întoarcă în zona aceea întunecată. Wyatt ridică paharul: Noroc!

— Pentru o zi pierdută absolut de pomană, spuse Cotten, aplecându-se înainte şi atingând paharul de al lui.

— Nu-i chiar pierdere totală.

— Îţi vine uşor să vorbeşti. N-am niciun articol, nicio fotografie, nimic cu care să mă întorc. Şi ce e cel mai rău e că ştiu ce va apărea pe prima pagină a *National Courier*-ului: mutra mea idioată, buimăcită de reflectorul lui Star. Vrei să ştii şi titlul? „A fost din nou la locul faptei?” Tempest Star se va folosi de numele *meu* pentru a atrage cititorii spre *Courier.*

— E doar un tabloid stupid, Cotten. Nimeni nu crede ce scrie în jerpeliturile alea. Sunt doar pentru amuzament şi fapt divers.

Cotten se ridică.

— Şi totuşi, le găseşti pe o mulţime de tarabe şi pe nenumărate noptiere. Nu sunt suficient de bune ca să le deschizi în timp ce bei cafeaua, dar sunt cumpărate şi citite. Star o să profite de situaţie, fii sigur. Are toate fotografiile, la naiba, doar le-ai văzut. O să-şi pună amprenta pe ele şi va face să se creadă că eram acolo, fabricând o nouă poveste asemănătoare cu fosila Creaţiei. Star este cea care deţine documentaţia. Aşadar, o să mă duc la şeful meu de la *Gazette* şi o să-i spun că n-am niciun material, în schimb. Star...

— Uite ce-i, mâine vom fi înapoi în Fort Lauderdale. Ai la dispoziţie tot parcursul zborului să te gândeşti la o soluţie şi să compui un articol. Doar eşti profesionistă. Spune adevărul: am fost acolo, am văzut asta şi asta...

— N-am văzut nimic. Am ajuns prea târziu. Şi nu pot să pomenesc nimic de Star, pentru că reprezintă concurenţa. Are toţi aşii în mânecă şi va denatura adevărul din cauză că n-are nici cea mai mică idee la ce a fost martoră. Îl privi pe Wyatt. Tu ai?

— Nu prea. De ce nu-mi explici?

Cotten se aşează înapoi pe pat. „Are un aer pierdut”, gândi Wyatt. Umerii ei se lăsară în jos, iar pe obraji îi apăru o uşoară roşeaţă.

— Hapsburgii au găsit tăbliţa. De asta sunt convinsă, zise ea. Când mă aflam în încăperea rotundă — locul sfânt, le-am simţit prezenţa, le-am auzit glasurile. Ştiu sigur că au fost acolo. Luă o înghiţitură din Cola dietetică. Imaginile pe care le-ai văzut îl înfăţişau pe Richard Hapsburg predând tăbliţa... licuricilor.

— Licurici?

— Sfera aceea incandescentă din fotografie. I-am văzut prima dată in Peru. Thomas, cred că licuricii sunt demoni. Ei au luat tăbliţa din cortul lui Edelman. Iar în noaptea asta au luat o altă tăbliţă de la Richard Hapsburg.

„Demoni”, se gândi Wyatt. Cuvintele Papei erau – şi ele – foarte greu de acceptat. Aceste istorii cu diavoli au fost plăsmuite de biserică pentru a-şi ţine enoriaşii în frâu. Asta-i tot. Ceea ce văzuse în pozele alea erau simple fenomene naturale: o explozie de căldură, gaz de mlaştină, iluzie optică, la nalba! În ce dracu’ se băgase?

— Thomas, vreau să aflu ce era scris pe tăbliţe. Nu pentru o ştire de senzaţie, ci pentru că trebuie ne-a-pă-rat să ştiu ce spun inscripţiile acelea! Mi-ai mărturisit că Papa ţi-a povestit că A Doua Curăţire va veni în timpul vieţii mele, şi de aici graba de a găsi tăbliţa. Ştiu că mesajul are o strânsă legătură cu mine, cu ceea ce sunt eu. Şi că eu sunt cea care — se presupune – va conduce A Doua Curăţire – Apocalipsa. Cum pot să fac asta dacă nu ştiu ce conţine mesajul tăbliţelor?

Cotten se aplecă în faţă, ascunzându-şi faţa între palme.

— Doamne, cât urăsc asta! De ce trebuie să fie totul atât de codificat? Cotten ridică privirea în tavan. Dacă Dumnezeu vrea ca eu să fac ceva, de ce nu mi-o spune El, direct? Vreau să zic: Ce I s-ar întâmpla, oare, dacă ar vorbi pe şleau, la obiect?

Wyatt o privea cu simpatie, ştiind că toate astea o dureau. Cum putea s-o ajute, să-i înlesnească întrucâtva sarcina?

— Îmi pare rău, zise ea cu un oftat. Nu voi înţelege niciodată de ce am fost aleasă tocmai eu. Fur miel sau Ne-Furmiel, îmi pare rău că Dumnezeu n-a avut alte opţiuni, mai bune. Dacă m-aş plânge mai vârtos, ori dacă aş da greş, precis ar înţelege. Dumnezeu şi-ar da, abia atunci, seama că n-a ales persoana potrivită şi ar uita de mine. Privi ţintă în pământ şi-şi frecă fruntea. Chiar nu pricep nimic.

Wyatt îşi puse băutura deoparte şi se aplecă în faţă, luându-i o mână într-a lui.

— Împreună vom găsi sensul acestor lucruri. În definitiv, ai fost aleasă în urma moştenirii tale, iar eu – în urma moştenirii mele...

Capul lui Cotten ţâşni în sus.

— A mea nu e nici pe departe de acelaşi calibru cu a ta, Cotten, dar străMoşul meu – de fapt, stră-străstrăbunicul meu – a fost direct legat de una din tăbliţele de cristal. Îl chema Chauncey Wyatt şi era membru al unei vechi organizaţii secrete, numită *Ombres des Fantômes,* franţuzescul pentru „Umbre de Fantome”.

— Nemaipomenit! Încă o organizaţie antică secretă! Se pare că, de fiecare dată când întorc capul, dau peste una din astea...

— Nu-ţi abate atenţia, rămâi pe recepţie: îndatorirea Umbrelor era să protejeze relicve şi documente religioase, inclusiv ultima tăbliţă de cristal. Ştiai că, într-o vreme, ea s-a aflat în posesia Vaticanului?

— Nu, zise Cotten. Faţa i se lumină.

— Aşadar, ei cunosc mesajul...

— Tăbliţa a fost furată.

— Dar ei au înregistrări şi poate că cineva l-a copiat. Hai să-l sunăm pe John. El ştie sigur despre ce-i vorba.

Wyatt îi strânse tandru mâna.

— Au descifrat prima parte a mesajului – acela care prezice Marele Potop şi ameninţă cu cea de A Doua Curăţire. Dar textul din a doua porţiune a mesajului a rămas nedezlegat.

— Dar Vaticanul are o copie scrisă de mână, nu-i aşa?

— Toate documentele, desenele şi referirile au dispărut odată cu tăbliţa.

Cotten clătină din cap.

— Şi? Ce legătură are asta cu tine şi cu bunicul tău?

— Chauncey era un fanatic, nu doar un membru al Umbrelor. *Ombres des Fantomes* au fost sămânţa din care a răsărit Venatori. Chauncey s-a desprins de Umbre, dar a

dus cu el, în inimă, jurământul de a proteja relicvele religioase sacre, chiar cu preţul vieţii. El nu considera că tăbliţa de cristal ar trebui să rămână în posesia bisericii sau a vreunei religii. Era convins că taina acesteia era destinată ochilor şi urechilor întregii omeniri. De aia a furat-o.

— N-are niciun chichirez. A luat tăbliţa pentru un scop nobil, căci ar aparţine omenirii, dar a făcut-o din interiorul ei. Blestematul obiect ar fi fost mai bine să fi rămas în arhivele Vaticanului, să adune praful. Cel puţin, acum l-am fi putut găsi şi am fi desluşit ce anume zice despre mine.

— Chauncey a lăsat un bilet în locul tăbliţei. Cred că există un indiciu asupra locului unde a ascuns-o.

— Ce scrie în bilet? Întrebă Cotten.

Wyatt îi lăsă mâna liberă. Cuvintele de pe biletul bunicului său îi erau întipărite în minte. Le repetase cel puţin o dată pe zi, de la întâlnirea cu Papa. Luând o gură bună de aer, spuse:

— Biletul bunicului meu zice că secretul nu aparţine bisericii, ci omenirii întregi. Pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să treci aţa prin urechile acului.

TE VĂD

Elegantul Gulfstream G450 brăzda cerul senin şi albastru peste Pennsylvania de vest, în drumul său către aeroportul regional din New Haven. Amurgul arunca o lumină portocalie peste pământurile fermelor ce se întindeau dedesubt. Mariah Hapsburg urmări cum treceau pe lângă ceea ce i se părea a fi oraşul Pittsburgh, undeva, aproape de linia orizontului. Se uită la Richard, care dormea în fotoliul său de peste culoar.

Experienţa ultimelor patruzeci şi opt de ore era, pentru ea, absolut extraordinară. Mai întâi, fusese martoră a emoţiei exprimate de Eli în legătură cu ştirea cutremurului şi descoperirea ruinelor antice. Apoi, felul magnific în care soţul ei găsise artefactul şi preluase controlul momentului – chiar şi statura sa fusese atât de impozantă în clipa când adusese, ca ofrandă, tăbliţa! Şi imaginea licuricilor, care pur şi simplu îi tăiase respiraţia...

Richard o prevenise că, prima oară când îi va întâlni. Va fi şocată. Chiar şi aşa, momentul o prinsese nepregătită. Nimeni n-ar putea fi pregătit pentru senzaţia copleşitoare a experimentării supranaturalului. Amintirea îi furnică pielea, aşa cum i se întâmplase şi în deşert, sub lumina lunii pline. Acolo simţise mirosul acela puternic, pătrunzător, vezicant. Şi zumzetul roiului. Vibra chiar şi acum în întregul ei trup.

Forţa veritabilă care o înconjura – primejdioasă, interzisă, mortală – era înviorătoare: priveliştea vârtejului de demoni din jurul ei pulsând, atingând-o.

Şi totul – îmbrăcat într-o senzualitate incredibilă.

Iar la hotel, era evident că experienţa îi provocase aceeaşi excitaţie şi soţului ei. Felul în care Richard făcuse dragoste cu ea fusese pătimaş şi exploziv, exact cum îşi dorise. Simţindu-i pofta debordantă, ea îi răspunsese la fel.

Mariah cunoscuse, toată viaţa ei, sentimentul de a fi dorită şi râvnită. Până în clipa nenorocită a accidentului, care i-a segmentat viaţa: Î.A. şi D.A. – înainte de accident şi după accident.

Î.A., viaţa era minunată, ticsită de bani, sex, bărbaţi care o doreau şi femei care o invidiau. A urmat noaptea tragică. Maşina care s-a răsucit, s-a învârtit, apoi a explodat, provocând atâta durere.

A zăcut în secţia de terapie intensivă săptămâni întregi, cu viaţa atârnându-i de un fir de aţă. Când şi-a recăpătat cunoştinţa şi luciditatea, a rugat să i se aducă o oglindă. Şi-a atins faţa, dorind nespus de mult s-o vadă. Cum asistentele şi vizitatorii ei n-au consimţit să-i procure o oglindă, îndemnând-o să mai aştepte, ea a priceput de îndată. Temerile îi fuseseră confirmate.

Într-o dimineaţă, devreme, după ce asistenta de serviciu îi verificase semnele vitale, Mariah a reuşit să coboare din pat, târând după ea instalaţia cu perfuzia intravenoasă. Noptiera fusese în mod deliberat ţinută la depărtare de ea, din cauza oglinzii ataşate acesteia. Mariah şi-a întins braţul, care era priponit de instalaţia din spatele ei, dar, chiar şi aşa, n-a putut ajunge la masă cu cealaltă mână. Şi-a întins piciorul, iar degetele au atins rama rece, de metal a noptierei. Cu grijă, ca să n-o împingă, involuntar, în afara razei de acţiune, a tras masa încet spre ea, mai întâi doar cu degetele, apoi folosind toată laba piciorului. A rulat încet în direcţia ei. Mariah s-a dat câţiva paşi înapoi, pentru a slăbi tensiunea instalaţiei de intravenos, trăgând noptiera după ea. Cu ambele mâini, a ridicat partea rabatabilă a mesei, poziţionând oglinda vertical. Nu i-a trebuit decât o privire, după care s-a prăbuşit, ameţită.

S-a trezit întinsă pe lespezile reci, cu instalaţia de intravenos de-a curmezişul spatelui. Instantaneu, şi-a amintit de imaginea din oglindă: plină de cicatrici, mutilată, desfigurată, provocând repulsie.

O mulţime de asistente s-au adunat în grabă lângă ea, ridicând-o şi aşezând-o înapoi pe pat.

— Lăsaţi-mă în pace! A izbucnit în plâns. Vreau să mor.

Zile în şir, a refuzat să mănânce şi să coopereze cu psihologii, zgâriindu-şi în mod repetat faţa şi redeschizându-şi rănile. A zăcut pe patul de spital, implorându-l pe Dumnezeu s-o ia la El.

Însoţită de lipsa de voinţă, starea sănătăţii Mariahei a suferit un declin, iar condiţia ei a devenit din nou critică. Cu toate astea, n-a murit. În cele din urmă, renunţând la ajutorul providenţei, şi-a îndreptat rugăminţile în altă parte.

În noaptea aceea, s-a trezit şi a văzut pe cineva care o ţinea de mână. Printre bandajele şi tuburile ce o ţineau în viaţă, privirea – aflată încă sub influenţa medicaţiei – i s-a oprit pe faţa unui domn bătrân şi cărunt, cu voce liniştitoare şi maniere de bunic. Cu glas blând şi mângâietor, i-a şoptit că, dacă ea ar vrea cu-adevărat, el ar putea să-i refacă în întregime chipul, să-i ia durerea şi să-i redea viaţă.

— Poţi fi chiar mai frumoasă decât înainte, i-a promis el.

Mariah a lăcrimat, suspinând în timp ce el îi netezea părul cu mâna, până când, într-un târziu, a adormit.

În dimineaţa următoare, a crezut că totul fusese doar un vis, până când a fost transportată la un spital privat, şi o echipă de chirurgi plasticieni s-au înfiinţat la marginea patului ei. Au discutat cu Mariah cum şi ce-or să facă: aveau să-i reconstruiască faţa, trupul.

— Cine plăteşte pentru toate astea? A întrebat ea.

Eli Luddington tocmai intrase în sală.

— Vizitatorul tău de azi noapte este un foarte apropiat prieten al meu, i-a zis el. El mi-a expus cazul tău. Vrei să-ţi refaci viaţa, nu-i aşa?

— Dar de ce aţi face asta? A întrebat Mariah.

— Fiindcă erai în agonie, a replicat el. Ai strigat după ajutor. Ţi-a răspuns şi te-a adus la mine.

Eli ajunsese aproape de patul ei.

— Pune-ţi nădejdea în mine, i-a zis.

Mariah a dat din cap aprobator, şi lacrimi de recunoştinţă i-au umplut ochii. Eli Luddington era salvatorul ei.

Printr-o serie de intervenţii de cel mai înalt nivel, executate de o echipă de chirurgi selectată de Eli din lumea medicală de pe întreg mapamondul, ea şi-a recăpătat frumuseţea, forţa şi elanul. Eli îi redăruise viaţă. Şi tot ce i-a cerut, în schimb, a fost să devină o parte din viaţa lui Richard. Richard se afla într-o stare deplorabilă, iar ea trebuia să-l ajute să-şi regăsească rostul. Mariah era în stare să-l facă pe acesta să-şi revină, să-l stabilizeze, astfel încât el să-şi poată împlini îndatoririle pe care viaţa i le punea în faţă. Ea urma să fie pavăza şi muza lui.

Iar acum, cinci ani mai târziu, se afla aici, zburând sus, deasupra pământului, luând parte la o aventură miraculoasă, posedând o frumuseţe pe care puţine femei o aveau şi ajutându-şi soţul să remodeleze lumea. Îi datora totul lui Eli. Şi era mai mult decât dornică să se revanşeze.

— Doamnă Hapsburg, zise însoţitoarea de bord, trezind-o pe Mariah din reverie. Soţul dumneavoastră e căutat la telefon de domnul Luddington.

Mariah se uită la Richard, care dormea adânc.

— Nu-i nevoie să-l trezim. Preiau eu convorbirea.

— Desigur, spuse fata, schiţând un gest către receptorul de lângă braţul fotoliului Mariahei.

— Bună ziua, Eli, începu ea, punând telefonul la ureche.

— Unde-i Rumjal?

Vocea lui avea ascuţişul unei lame de cuţit, iar Mariah ştiu imediat că intervenise o problemă.

— E la toaletă, Eli, minţi ea. Oare o simţea când minte?

— Aveţi idee ce se prezintă pe toată pagina întâi a ediţiei de astăzi a *National Courier*-ului?

Mariah simţi cum o transpiraţie rece şi umedă îi inundă pielea. Despre orice-ar fi vorba – nu era de bine. Nu răspunse, ca să nu-l întrerupă pe Eli.

— Fotografiile. Vorbele lui continuau să taie prin telefon.

— Imposibil. Oamenii lui Richard au pus mâna pe imagini şi le-au distrus. Doar dacă nu există şi alte copii sau...

— Mariah, asta nu-i o joacă. Atâta timp cât facem progrese, vom fi lăsaţi în pace. Dar dacă o dăm în bară, vom primi mai multe ajutoare decât îţi poţi imagina.

— Eli...

— Şi, crede-mă, nu vrei să dai piept cu genul de ajutoare despre care vorbesc...

GIN

Cotten urcă scările către apartamentul său din Fort Lauderdale, însoţită de Thomas Wyatt, care îi căra valiza.

— Aici locuiesc, şi în condiţiile date, zise ea sec, descuind uşa.

Wyatt o urmă, aşezându-i bagajul lângă canapea.

— Scuze pentru mirosul de mucegai, spuse ea, trăgându-şi de pe umăr cureaua genţii pentru laptop. Aşează geanta pe masa de cafea. Nu poţi scăpa de mirosul ăsta când locuieşti atât de aproape de apă. Totul are preţul său. Voi deschide geamul, să intre briza.

— Sunt convins că şi eu va trebui să fac la fel. Voi sta în apartamentul din josul străzii, cel pe care l-a avut monseniorul Duchamp. Vreau să fiu pe-aproape.

Cotten îi zâmbi.

— Drăguţ din partea ta, Thomas.

— În interes profesional, voiam să spun. Dădu uşor din cap. M-am exprimat greşit.

— Opreşte-te, să nu sapi groapa mai adânc.

Cotten se aşeză în genunchi pe canapea, se aplecă peste spătar, trase în sus jaluzelele şi deschise geamul.

— Aşa, altă viaţă. Mă bucur că e toamnă, şi nu miezul verii, că am transpira acum din plin.

— Aşadar, te-ai decis ce le vei spune celor de la *Gazett?*

— Nu chiar. Le pot spune adevărul, dar nu ştiu ce efect o să aibă, odată ce materialul lui Star apare în *Courier.* Probabil că e deja în magazine. Se dădu jos de pe canapea. la loc! Ai un minut liber?

— De aceea sunt aici, îi răspunse Wyatt.

Cotten se trânti la celălalt capăt al canapelei.

— Thomas, până să ieşim din avion, am disecat de o sută de ori subiectul cu trasul aţei prin urechile acului, din biletul bunicului tău, dar încă nu m-am dezmeticit.

Îşi îndoi picioarele, urcându-le sus, lângă ea.

— Nu-mi vine să cred că ar avea vreo legătură cu confecţionarea hainelor sau cu cusutul. Am găsit pe Internet toate referirile la tehnicile de cusut. Niciuna nu-mi spune nimic. În plus, parcă spuneai că bunicul tău era doctor, nu croitor. Poate se referă la vreo tehnică medicală, populară pe vremea lui. Oare n-ar trebui să căutăm date despre sutura rănilor sau despre intervenţii chirurgicale din perioada târzie a anului 1800?

Wyatt îşi frecă bărbia.

— Nu-i o idee rea. Poate că a încercat să lase un indiciu despre ascunzătoarea tăbliţei, folosind termeni medicali.

— Poate că a fost ascunsă într-un spital....

— Sau într-o universitate de medicină. Ai dreptate, totuşi. Medicina şi acele fac casă bună. Chestia cu tehnicile de cusut pare ostentativă. Voi porni o investigaţie în domeniul procedurilor chirurgicale ale secolului optsprezece, să văd dacă iese ceva la iveală, ceva ce s-ar fi numit „a trece aţa prin urechile acului”.

— De ce crezi că a furat tăbliţa, în primul rând?

— Nu ştiu. Şi nici Papa, nici John nu ştiu. Dar judecând după bilet, nutrea un sentiment destul de puternic, de a împărtăşi lumii mesajul artefactului, în comparaţie cu riscul de a fi prins. Mi-aş dori să ştiu mai multe despre el, dar au trecut atâtea generaţii. Am câteva rude îndepărtate în Marea Britanie, care ar mai putea reduce întrucâtva din lipsa de informaţie.

— Se prefigurează o călătorie în Anglia...

— Poate.

— Pun pariu că nu ţi-a trecut niciodată prin minte că vei fi implicat într-o poveste atât de sucită ca asta, nu-i aşa?

— Nu, zise Wyatt, însoţind afirmaţia de un hohot de râs.

— Nici mie, spuse Cotten. Până acum trei ani, am dus o viaţă destul de monotonă. Şi parcă nu mi-ar strica, acum, un pic de monotonie.

Wyatt nu spuse nimic, pentru moment, părând adâncit în gânduri.

— Cotten, pot să te întreb ceva?

— Poate. Ei da, cred că poţi, dar nu garantez un răspuns...

— De ce faci asta?

Îşi drese vocea. Cotten putu să-şi dea lesne seama că Wyatt se avânta spre graniţa sensibilă dintre a nu o insulta şi a încerca să găsească răspunsuri logice la întrebări menite să zăpăcească pe oricine, fără excepţie.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, Cotten, doar că...

Ea ridică o mână, în sens împăciuitor.

— Nu mă simt ofensată, dacă la asta te gândeşti. Thomas, crede-mă când spun că toată povestea asta rămâne, şi pentru mine, un mister. N-am cerut niciodată să-i fiu părtaşă. Acum trei ani, mi s-a spus că eu aş fi singura care ar putea opri soarele, zorile să răsară. Asta a fost cu puţin mai înainte ca John Ţyler să se dumirească în legătură cu faptul că eu înţelesesem greşit sensul cuvintelor, şi astfel totul s-a limpezit dintr-odată. *Soare*[8] era, de fapt. *Jiu*[9], Fiu al Răsăritului – aşa îl numeau, în Biblie, pe Lucifer. Şi cam acela a fost momentul în care monotonia s-a evaporat din viaţa mea. Din câte înţeleg, planul a fost de a-L clona pe Hristos, folosind ADN-ul găsit într-un reziduu de sânge din interiorul Graal-ului. Istoria spune că Lucifer voia răzbunare extremă împotriva lui Dumnezeu pentru că îl izgonise din Paradis, împreună cu ceilalţi îngeri Căzuţi. Avea de gând să-l creeze pe Antihrist din ADN-ul din Graal. Când John şi cu mine am fost confruntaţi cu distrugerea clonei, am schimbat oarecum rolurile. John a fost şi a rămas un om cu o credinţă de neclintit. Foarte diferit de aspiraţiile mele. Eram sceptică, neîncrezătoare, slabă la capitolul spiritualitate sau religie – puneam toate relele din viaţa

8Soare, în lb. engleză *Sun* (n. tr.).

9Fiu, în lb. engleză *Son* (n. tr.).

mea pe seama lipsei de credinţă în Dumnezeu. În momentul deciziei din laborator, John şi-a dat seama că nu putea distruge embrionul – rezervase un ultim gând posibilităţii ca acesta să fie, totuşi, Iisus Hristos. Credinţa îl reţinea să înfăptuiască ceea ce ştia că era crimă, avort, sacrilegiu. Omul de ştiinţă din el implora să afle dacă A Doua Venire era, de fapt, plănuită să aibă loc în maniera asta sau, mai degrabă, aşa cum fuseserăm şcoliţi cu toţii, la slujba de duminică.

Cotten scrută încăperea, amintirea fiind încă atât de vie, încât se înfioră.

— Eu, pe de altă parte, luptam doar pentru viaţa mea, pentru vieţile noastre. Nu aveam cunoştinţele unui preot. După conspiraţia graal-ului, m-au ridicat la rangul de eroină. Am profitat de asta cât am putut, trăind pe cai mari, ca un jurnalist faimos. Asta – până la escrocheria cu fosila. Poate că am meritat acel eşec. Eram mult prea trufaşă. A fost o înscenare, ştii doar. Dar, la urma urmei, nu mai contează. Admiratorii sunt foarte capricioşi. Te iubesc doar atunci când eşti în vârf, şi îţi uită fulgerător numele atunci când te prăbuşeşti. Nu-i exclus să nu-mi mai pot reveni niciodată. Dar sunt convinsă că am făcut ceea ce a trebuit să fac pentru a supravieţui. Şi voi continua. Ei, ţi se pare un răspuns satisfăcător la întrebarea ta?

— Parţial. Am impresia că miezul poveştii e mai adânc. Dar e de-ajuns, deocamdată. Îţi sunt recunoscător că mi te-ai destăinuit, spuse Wyatt.

Cotten se uită la el. Îi spusese destul – cât să digere o noapte întreagă. Se întrebă cât de adânc era, oare, miezul *lui?* Nu ştia aproape nimic despre el.

— Mă simt cam dezgolită în preajma ta, expusă, ca şi cum tu ştii totul despre mine, iar eu despre tine – nimic.

— Nu sunt prea multe de spus, crede-mă.

— Haide, Thomas, am nevoie de ceva mai picant. Dă-mi nişte detalii de bază. Mă simt ca o muscă sub microscop.

Nu e echitabil. Spune-mi ceva despre tine. Asta ne-ar aduce pe picior de egalitate.

— Prea bine, m-am născut...

— Nu, nu. Nu chestii documentare. Dezvăluie-mi un secret întunecat. Hai, nivelează distanţa dintre noi.

— Ce te interesează?

Cotten se gândi pentru o clipă.

— Bine, am găsit. Uite, de ce nu bei gin? Ai spus că bei orice în afară de gin. Ăsta ar fi un punct de plecare potrivit.

Wyatt îşi schimbă poziţia pe canapea, ca şi cum s-ar fi simţit inconfortabil.

— Nu-mi place cum miroase, răspunse, apoi se trase de ureche.

— Haide, zise ea. Nu-mi pasă dacă nu-mi spui adevărul. Inventează ceva. Dă-mi o informaţie, oricare.

Wyatt se aplecă în faţă, odihnindu-şi antebraţele pe genunchi.

— Mama mea a fost alcoolică, iar ginul era preferatul ei. Respiraţia îi duhnea – o detestam. Chiar şi azi, când simt miros de gin, mi se întoarce stomacul pe dos. Când mama bea, devenea altă persoană. Era o beţivă morbidă şi roasă de remuşcări, aşa încât a încercat să se sinucidă de nenumărate ori. Şi-a tăiat venele, a înghiţit o supradoză de somnifere, din cele pe care i le prescria un medic incompetent, a sărit cu maşina de pe un ponton. Tatăl meu a îndurat tot greul, până ce i s-a umplut paharul. Îl suna la serviciu plângând şi spunând că se va sinucide. La început, el alerga acasă într-un suflet, dar, cu timpul, s-a săturat. Ajunsese să-i închidă telefonul, ca să-şi poată continua ziua în mod normal. Îl înţelegeam, dar mie, copil fiind, mi se părea nedrept. În cele din urmă, mi-a revenit responsabilitatea de a o îngriji. Îmi amintesc de câte ori am aşteptat-o în faţa şcolii, să vină să mă ia. Când nu apărea, nu procedam ca majoritatea copiilor – nu mă refugiam în biroul şcolii. O porneam pe jos, sperând că nimeni nu va

băga de seamă. Păstram secretul pentru mine. Câteodată, ceea ce găseam acasă...

Wyatt inspiră adânc, părând a-şi reveni din amintiri.

— Uram fiinţa aceea beată, iar singurul motiv pentru care o protejam era că, atunci când se trezea, o puteam avea din nou în preajmă pe mama. Iar când era ea însăşi, n-aş fi vrut cu niciun chip ca altcineva să fie mama mea.

Wyatt privi în jos, spre mâinile sale.

— Am încercat să-i ascund alcoolismul de toată lumea, căci eram sigur că o vor dispreţui. Mama, când era trează, era o femeie minunată.

Se lăsă pe spate, privind-o pe Cotten.

— Ei, acum ştii de ce ginul face să mi se furnice pielea...

— Îmi pare rău, zise Cotten, mai mult pentru că îl provocase să spună povestea decât pentru a-şi exprima simpatia. N-ar fi trebuit să insist. Am crezut că ai vreo istorioară nostimă, despre o frăţie din vremea facultăţii. N-a fost corect din partea mea.

— E-n regulă, zise Wyatt. Suntem chit?

— Chit, spuse ea, aproape în şoaptă.

Urmă o clipă de linişte, pe care însă o curmă ţârâitul telefonului. Cotten răspunse:

— Bine, cobor imediat.

— Ce e? Întrebă Wyatt.

— Poştaşul a lăsat un pachet pentru mine, la recepţie. Revin îndată.

Cotten coborî în grabă treptele, întrebându-se dacă nerăbdarea de a prelua pachetul era mai mare decât cea de a se întoarce la Wyatt.

— Faine ştampile, zise recepţionerul, înmânându-i lui Cotten coletul.

Era cam de dimensiunea unei jumătăţi de cutii de pantofi, învelit în hârtie cafenie şi legat cu sfoară groasă, iar timbrele erau străine – fiecare înfăţişa câte o lamă. Pachetul venea din Peru.

— Mulţumesc, zise Cotten, preluându-l din mâna recepţionerului.

Citi scrisul de mână. Era adresat Maytei – numele ei incaş: *în atenţia lui Cotten Stone.*

Cotten urcă scările, rupând pe drum ambalajul pachetului.

— Un cadou? Întrebă Wyatt, când ea îşi făcu apariţia.

Cotten deschise cutia şi rămase cu gura căscată.

— Ce este?

— Poate că e răspunsul la toate...

SUPEREROU

Thomas Wyatt se ridică în picioare.

— Deci, ce e?

— Un talisman.

Cotten înălţă mâna, ţinând un mănunchi de pene cenuşii, de condor, prinse la capăt tot cu pene de condor, albe, mai mici, provenind din zona gâtului. Un şnur subţire de piele strângea de jur împrejur partea superioară a mănunchiului, legându-l de un trunchi central – un os de condor golit pe dinăuntru.

— Straniu cadou...

— E ca să-mi reamintesc, spuse Cotten. În Peru, am întâlnit un mistic de la care am învăţat ceea ce cred eu că se poate numi meditaţie, chiar mai mult decât atât. Eu sunt încă novice. Îi înmână talismanul lui Wyatt. E menit să-mi reamintească să continui practica.

— Ăsta e răspunsul la toate? Întrebă Wyatt.

— Ei bine, prietenul meu şaman aşa crede. Dar eu sunt de părere că asta e o dovadă şi mai concludentă, zise Cotten, scoţând din pachet micul aparat foto, marca Elph, şi ţinându-l în sus. L-am avut în Peru.

— A trecut pe la poliţia din Cusco?

— Nu, spuse Cotten.

Îi povesti cum Yachaq o salvase şi cum o îmbrăcaseră cu straiele indigenilor, pe timpul şederii în sat.

— Aproape că uitasem de el. Aparatul era în buzunarul pantalonilor, când am fugit din tabăra lui Edelman. Hainele mele au rămas în satul lui Yachaq.

Trebuie că l-a găsit, şi a făcut un drum până in oraş, ca să mi-l trimită înapoi. Câtă osteneală, bietul de el!

Îi arătă lui Wyatt eticheta cu adresă, pe care o scrisese şi o lipise apoi pe spatele aparatului foto.

— De fapt, am reţinut ideea dintr-o emisiune TV: trebuie să rămâi fără noroc şi să laşi obiectul la voia întâmplării, pentru a fi găsit de o persoană onestă. Şi chiar aşa am făcut.

Cotten apăsă butonul de pornire al aparatului, dar, după cum se aştepta, bateria era moartă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tehnologie. Vom încerca planul B.

Deschise clapa mică a compartimentului ce adăpostea cârdul de memorie şi îl scoase.

— Trebuie doar să-mi conectez laptopul la imprimantă.

Când totul era pus în funcţiune, Cotten introduse cârdul în fanta, special destinată, din imprimantă, şi fotografiile prinseră a se descărca în computer.

Imaginile apăreau şi se aliniau pe ecran. Poza cu banii la Machu Picchu, cu Nick şi Paul; fotografii diverse de pe şantierul arheologic; Edelman; munţii; trei poze cu tăbliţa; şi una cu Paul, forţându-se să mănânce *cuy.*

Cotten selectă prima poză cu tăbliţa, mărind-o.

— Fir-ar să fie! Zise ea. Unghiul e puţin deviat. Nu se pot distinge toate inscripţiile.

Selectă rapid următoarea poză.

— Uite, spuse ea. Acelea sunt un soi de glife. Arătă spre partea superioară a tăbliţei. Ălea sunt semnele despre care Edelman credea că prezic Potopul. Degetul ei alunecă în josul pozei, urmărind jumătatea inferioară a tăbliţei. Se văd clar liniile şi punctele, nu-i aşa? Scrisul de tip quipus?

— Oarecum, zise Wyatt.

— Edelman spusese că majoritatea antropologilor sunt de părere că quipus a fost un simplu exerciţiu contabil, dar există alţii care consideră că a fost mai mult decât atât – un gen de limbaj tridimensional. Aşadar, quipus poate fi atât unealtă de contabilitate, cât şi limbaj.

Cotten selectă ultima fotografie şi clătină din cap. Fragmente mai mari ale scrisului se puteau distinge înainte ca lumina să pătrundă în imagine.

— Era noapte şi a trebuit să folosesc un bliţ, spuse ea.

— Tăbliţa a reflectat o bună parte a luminii, trimiţând-o înapoi, în aparat.

— Cel puţin, putem vedea o parte, zise Wyatt.

— Dar nu ceea am eu nevoie să văd, mormăi Cotten.

— E mai bine decât un băţ în ochi, adăugă el.

Cotten privi spre Wyatt.

— Nesuferită zicală.

— Mai bine decât nimic... — Merge?

Cotten îşi trecu degetele prin păr şi încercă să închidă fereastra cu fotografiile.

— Deci, ce facem cu asta?

— Mai întâi, tipăreşte câte o copie, zise Wyatt.

Cotten tipări pozele, apoi deschise programul de Internet, intră pe Google şi introduse cuvântul „quipus”.

— Poate dăm peste unul dintre experţii care consideră că quipus-ul este un limbaj. Cineva ar trebui să fie în stare să citească asta.

*
* *

Lester Ripple şedea la o masă burduşită cu cărţi, având blatul acoperit cu vinii de culoarea aurie a grâului copt, abia întrezărindu-se de sub foile de hârtie ce zăceau în dezordine. La fel ca şi multe altele, ce stăteau împrăştiate pe podea, ca nişte petice de zăpadă rectangulare. Fiecare bucată conţinea copioase cantităţi de ecuaţii, mâzgălite cu creionul, printre schiţe de supereroi copiaţi din benzile desenate.

Degetul lui Ripple ţinea creionul atât de strâns, încât patul unghiilor i se albise. Bolborosea în timp ce încerca să

ţină pasul vitezei creionului cu cel al minţii sale. Câteodată, se întâmpla să coincidă. Îi spunea flux al minţii. Era ca şi o filmare video, dar se petrecea în întregime în capul lui. Problema era să scoată afară, să extragă totul cât mai rapid posibil.

Vârful creionului i se tocea, dar nu catadicsea să se oprească, să-l ascută. Într-o clipă, avea să dea o mică pauză minţii sale, deci îl va ascuţi atunci. Fluxul de ecuaţii matematice era prea rapid, atât de rapid, încât acestea se izbeau una de cealaltă, în capul lui. Trebuia, negreşit, să încetinească.

Ripple ascuţi vârful cu o ascuţitoare de plastic manuală, de tipul celor care au o lamă mică, încorporată. Aceasta era îngropată în interiorul ţestei de cauciuc a lui Batman. Surcelele ieşeau încreţite şi se răsfirau pe masă. Ripple le mătură şi le făcu grămăjoară, împreună cu surcelele provenite din ascuţiri anterioare. Asta era o altă problemă la care trebuia să reflecteze: prea multe resturi. Ce se putea face din surcelele de creion: material pentru creioane?

Lester Ripple suflă praful de grafit de pe noul vârf şi îl apăsă de degetul său arătător. Foarte ascuţit, îi plăcea. Cu cât creionul era mai ascuţit, cu atât mai exacte erau calculele sale. Atinse din nou vârful cu degetul mijlociu: pac, pac, pac. Creionul era pregătit, dar el – nu. În capul lui era o harababură, imagini alcătuite din numere şi simboluri pluteau în dezordine. Aşeză vârful creionului pe marginea îngustă, laterală a colii de hârtie la care tocmai lucra, şi începu să schiţeze. „Omul-Păianjen”, zise el şi zâmbi. Omul-Păianjen şi cei asemenea lui puteau face orice: în special, puteau calma creierul lui Ripple.

Deodată, se auzi ţârâind telefonul. Fu atât de şocat, încât rupse creionul între degete. Înainte de a se ridica să răspundă, luă partea mai lungă a creionului frânt şi o rupse din nou, astfel încât rezultară trei bucăţi. Asta îi dădu o

mare satisfacţie şi un fel de eliberare, aşadar se îndreptă sprinten spre telefonul agăţat pe peretele bucătăriei.

— Aici Ripple, spuse el, răspunzând apelului. Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochiul bolnav. Acasă, prefera ochelarii în locul lentilei de contact.

În timp ce asculta, îşi suprimă tendinţa trupului de a se hiperventila. Îşi încolăci mâna în jurul receptorului şi respiră în palmă, în timp ce asculta. La finalul convorbirii, Ripple îndrugă:

— Da. Joi, la opt. Mulţumesc.

Ripple închise telefonul şi se întoarse la masă, ameţit.

Avea un job.

BUCKINGHAM

Limuzina Bentley Arnage porni din curba străzii Newbuiy, din faţa Galeriei Chase. Motorul său de 400 CP purta eleganta maşină prin centrul Bostonului, cu graţia unei balerine şi autoritatea unui prădător.

Mariah Hapsburg şedea nervoasă, citind din *National Courier.* Eli i-l zvârlise în mână când intrase în limuzină, după recepţia de la galerie. Acum stătea aşezat vizavi de ea, avându-l pe Richard Hapsburg lângă el. Vorbeau pe tonuri repezite, câteodată deviind într-o limbă pe care ea n-o înţelegea. Mariahei nu-i plăcea defel când Eli era supărat. Şi când se referea la Richard cu numele de Rumjal, ştia precis că era nervos.

Scanând prima pagină a tabloidului, se holbă la seria de fotografii înfăţişând-o pe ea şi pe Richard, la ruinele din New Mexico. Pe cât erau de dureroase pozele, tot pe atât de rele erau rândurile scrise:

Căutători de morminte ai timpurilor moderne făcând abracadabra în deşert. Respectatul om de ştiinţă de la Yale, Richard Hapsburg, săvârşeşte un bizar ritual, încercând să comunice cu vechii Anasazi.

Soţia lui Hapsburg, personaj monden, ia parte la strania ceremonie clandestină, în timp ce oficiali ai statului sunt ţinuţi deoparte.

Mariah simţi cum un soi de acreală i se suie în gât, provocată de ruşinea înspăimântătoare pe care articolul şi fotografiile aveau să o arunce asupra universităţii şi de paguba pendinte adusă carierei lui Richard şi a ei.

Se concentră asupra ultimei fotografii din serie:

Căzută din graţii, fosta corespondentă TV Cotten Stone încearcă să-şi ascundă faţa. E prinsă încercând să spună adevărul sau să-l fabrice? Este, oare, în cârdăşie cu Hapsburgii?

„Aşadar, asta e Cotten Stone”, îşi zise Mariah, privind fotografia. Nu arăta chiar aşa de ameninţător. De fapt, arăta cam... paşnică.

— Tipa nu intimidează, zise Mariah.

Eli îşi întrerupse conversaţia cu Richard, aţintind-o cu privirea.

— Nu te pripi, îi zise scurt.

Mariah împături *National Courier* şi îl puse lângă ea, pe banchetă. „Cotten Stone a aprins în Eli o flacără primejdioasă”, gândi ea. Dar cum putea să aibă dreptate în privinţa femeii ăsteia? Cum putea o singură persoană să-i ameninţe puterea, planul? Recent, deviase de la plan şi ordonase o înteţire a evenimentelor, precizând că întrecerea pentru aflarea celei din urmă tăbliţe şi a tainei păstrate cu străşnicie intrase în ultima linie dreaptă.

Bentley-ul luă lin o curbă, în timp ce bărbaţii din spate îşi continuau conversaţia.

— În final, Richard, totul se rezumă la un singur lucru, zise Eli: numărul de suflete luate. Acesta este motivul pentru orchestrarea omorurilor-sinuciderilor. Dacă le putem lua în felul acesta, lipsindu-i de liberul arbitru, atunci sufletele lor ne aparţin pentru eternitate. Asta îi provoacă Lui multă suferinţă – suferinţa pe care o merită.

Faţa lui Eli se înăspri spunând aceste cuvinte, ceea ce îi dădu un fior rece Mariahei.

— Din păcate, rata în creştere a sinuciderilor ameninţă să dea în vileag implicarea noastră, continuă Eli. Deja a incitat la întrebări serioase în presă şi în rândurile comunităţii medicale. Dar fiind că timpul se precipită, trebuie să ne

asumăm riscul ca, în curând, aceste incidente să fie recunoscute drept ceea ce sunt.

Mariah nu prea înţelegea. Eli, Richard – erau părtaşi la ceva ce ea pricepea doar parţial. Şi asta o ţinea în afara cercului închis, la a cărui penetrare lucrase atât de asiduu.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea. O sinucidere e o sinucidere.

Richard îi zâmbi, cu un aer autoritar.

— Nu întotdeauna, spuse el. Cele despre care vorbim nu sunt tocmai suflete suferinde, atât de deznădăjduite încât să-şi ia viaţa, care – pentru ele — este soluţie. Nu sunt sufletele pe care trebuia neapărat să le luăm. Unele ne sunt hărăzite, altele – nu.

— Atunci despre ce vorbiţi? Întrebă Mariah, mai derutată decât înainte.

— Spune-i, zise Eli.

— Bătrânul le tocmeşte, spuse Richard.

Mariah îi auzise pe Eli şi Richard menţionând pe cineva pe care-l numeau Bătrânul. Undeva, în străfundul ei, bănuia despre cine era vorba. Era acela care venise la marginea patului ei, la spital. El i-l adusese pe Eli. Sufletul ei se afla deja în mâinile lui.

— Biserica preferă să le numească posesii demonice, zise Eli. Toate astea înseamnă că am preluat controlul şi că vom captura acel suflet.

Mariah se înfioră.

— În cazul în care Cotten Stone găseşte tăbliţa înaintea noastră, va descoperi mijloacele prin care să ne oprească, spuse Richard.

— Ce scrie acolo? Care e secretul? Întrebă Mariah.

Richard se aplecă şi-şi sărută apăsat nevasta, pe gură. Un sărut delicat, dar care nu i se păru Mariahei un sărut sentimental. Buzele lui Richard erau extrem de reci, îşi ţinuse gura lipită de a ei timp îndelungat, înainte de a se

reaşeza la locul său. Chiar şi când se afundă înapoi, pe bancheta de piele, ochii săi rămaseră fixaţi spre ea.

Mariah îşi şterse răceala de pe buze, întorcându-şi privirea spre geam.

*
* *

Valetul inspectă masa cu micul dejun – florile proaspăt tăiate, o selecţie de cereale reci şi fierbinţi şi un asortiment de fructe. Ziarele naţionale, cu *Racing Post* deasupra, erau grijuliu puse unul peste celălalt, lângă aranjamentul celor două locuri de la masă. Şervete din pânză albă împăturite, brodate cu emblema EIIR- acronimul Reginei Elisabeta a II-a –, se aflau de o parte a fiecărei farfurii.

Valetul plasă ceaşca şi farfurioara pentru ceaiul Earl Grey, având mare grijă să rotească ceaşca astfel încât toarta să fie ajustată la unghiul perfect, pentru a putea fi apucată uşor. Poziţionă două căni mici, una lângă cealaltă, una conţinând sirop de arţar, iar cealaltă – miere din stupii regali. Linguriţele de argint pentru marmeladă nu erau perfect paralele, aşa încât se simţi dator să le alinieze. Regina prefera, la pâinea prăjită, marmeladă cu consistenţă subţire, dar el o observa deseori cum îşi hrănea, cu felia de pâine prăjită, *corgişii*[10] care se adunau la picioarele ei.

În această dimineaţă, ea şi ducele de Edinburgh întârziau.

Uitându-se la ceas, valetul părăsi strâmta încăpere pentru micul dejun şi se îndreptă încet pe hol, trecând pe lângă uşa în spatele căreia era adăpostit Privy Purse-ul, în direcţia vestibulului pajilor. Drumul acesta l-ar putea conduce de-a lungul coridorului privat al reginei. De acolo, i s-ar oferi o privelişte clară, prin fiecare dintre uşile apartamentelor ei.

10Corgis - rasă de câine şoricar (n. tr.).

Era de şapte ani angajatul palatului, dar rareori se aventura pe ruta asta, din veneraţie pentru viaţa privată monarhică. Chiar şi după şapte ani, văzuse doar o mică porţiune din palatul Buckingham. Ghidul avea înregistrate şaptezeci şi opt de săli de baie. El putea atesta numai cinci.

Valetul observă corgişii adormiţi pe coridor, lângă uşa dormitorului Majestăţii-Sale. Se aştepta ca aceştia să-şi ridice capetele şi să-şi fluture urechile la auzul paşilor săi. Nevăzând vreo reacţie, simţi brusc un junghi de spaimă răsucindu-i-se în stomac. Ceva nu era în ordine.

Stând deasupra trupului câinilor, nu observă nicio mişcare venită din piepturile lor, niciun semn vital. Ridicând privirea, văzu că uşa era întredeschisă, aşa încât îi dădu un brânci uşor.

Uşa se depărtă fără zgomot, în balamalele bine unse, înlesnind vederea spre dormitorul regal. Instantaneu, fu cuprins de teamă şi se clătină. În mod instinctiv, duse mâna la micul aparat de comunicaţie de la curea. Apropiindu-l de gură, apăsă pe butonul de transmisie. Controlându-şi cu greu respiraţia, zise:

— Cod roşu! Cod roşu! Apartamentul regal unu! Îşi înghiţi senzaţia de panică şi şopti: Dumnezeule! Toţi sunt morţi...

DOUĂ PLAJE

Rugăciunea este superioară meditaţiei. În meditaţie, sursa care ne întăreşte este şinele nostru. Când ne rugăm, ne adresăm unei surse fortifiante mai presus de noi înşine.

CHIANG KAI-SHEK

Goală, cu apa picurându-i de pe trup, după duş, Cotten stătea în faţa dulapului medicinal. Titlurile principale din *National Courier,* despre Habsburgi şi ea în New Mexico, alături de prima pagină a ziarului *Sun-Sentinel* din Fort Lauderdale, ce oferea detalii despre sinuciderea reginei, îi provocaseră ameţeli. Îşi recunoştea simptomele – tremurul şi senzaţia aceea de lipsă de aer în plămâni. Se gândi că, poate, un duş fierbinte i-ar spulbera panica. Acesta îşi făcuse parţial efectul, dar ea se simţea în continuare slăbită.

Uşa dulapului medicinal scârţâi când Cotten o deschise. Sticluţa maronie de Ativan stătea în prim plan, pe poliţă. O privi lung. Ştia că, dacă va lua medicamentul, va face un pas înapoi.

Dar îi era necesar.

Prinse sticla cu o mână, iar cu degetele de la cealaltă mână răsuci capacul. Răsturnă o tabletă în palmă şi aşeză sticla pe chiuvetă. Cotten întârzie, ţinând pilula câteva clipe, şi apoi o vâri în gură. Dădu drumul la apă şi se aplecă să bea din căluşul palmei, când îşi văzu chipul, reflectat distorsionat, pe robinetul cromat. Scuipă Ativan-ul în cuva de porţelan şi-şi clăti gura.

Cotten îşi încrucişă braţele, sprijinindu-se de marginile chiuvetei, apoi îşi îngropă capul în ele. După un moment prelungit, se ridică şi se privi în oglindă.

— Până aici, şopti ea. Apoi luă sticluţa şi îi goli conţinutul în toaletă, trăgând apa.

Yachaq îi trimisese un semn pentru a-i reaminti: da, a-i reaminti că trebuia să practice în continuare intrarea în contact cu ceea ce el numea conştiinţa universală şi că toate răspunsurile puteau fi găsite înlăuntrul ei înseşi. Iar medicamentele nu făceau altceva decât s-o ţină la distanţă de aceste adevăruri, îi puneau oprelişti ce nu puteau fi depăşite de energia gândurilor ei. Yachaq avusese dreptate în privinţa multor lucruri: trebuia să aibă încredere în el, în cazul ăsta.

Cotten îşi uscă părul cu prosopul şi-şi îmbrăcă halatul de baie din material flauşat, înainte de a se întinde pe pat. Urmând indiciul lui Yachaq, începu exerciţiul de găsire şi plonjare în lumina lichidă. Se surprinse pe sine cât de rapid reuşi să-şi suspende gândurile şi să intre în imersie, comparativ cu încercările precedente. Simţurile i se ascuţiră. Întâi auzi picurul din capul de duş ce se afla în odaia alăturată, urmat de foşnetul frunzelor de palmier din exteriorul ferestrei apartamentului ei. Traficul frenetic de pe strada de dedesubt era supărător şi se văzu capabilă de a filtra acele sunete ce-i împiedicau imersia în lumina lichidă.

Mirosul oceanului îi pătrundea puternic în nări, dar duhoarea acră a algelor marine în putrefacţie era şi mai penetrantă. Auzi o chicoteală, recunoscu o voce de copil şi ştiu că acesta se găsea la câteva străzi depărtare pe plajă.

Vocile din apartamentele şi restaurantele înşirate pe strada ce mergea în lungul plajei erau lucruri asupra cărora încerca să nu se concentreze, împingându-le spre marginea întunecată a luminii lichide.

Cotten se simţi confortabil în călătoria către locul spiritual unde Yachaq o învăţase să meargă. Experienţa unei atât de

intense stări a conştiinţei era revigorantă. O gusta din ce în ce mai mult, de fiecare dată când se aventura în această lume a simţurilor.

Deodată, apăru ceva nou, ceva diferit. Cu ajutorul ochiului minţii, hoinărise printre palmierii aurii şi arborii de struguri de mare, savurând senzaţia pe care i-o dădea nisipul cald de sub tălpi, briza tropicală ce-i răvăşea părul, gustul de sare de pe buze. Dar înţelese că acolo erau, de fapt, două plaje – cea pe care tocmai păşise şi o alta, intangibilă. Păreau oarecum asemănătoare, dar aveau, totuşi, diferenţe distincte.

Palmierii de pe plaja ei erau încărcaţi de nuci de cocos proaspete, în timp ce palmierii de pe cealaltă plajă nu purtau roade. Valurile de pe plaja ei erau înspumate şi se izbeau sfărâmându-se de mal, iar valurile pe plaja cealaltă erau doar nişte blânde clipociri.

Chiar dacă cealaltă plajă era intangibilă, Cotten simţi că ar fi putut ajunge acolo cu un simplu efort suplimentar.

Ce se petrecea, oare? Era real sau doar imaginaţia sa, care îi juca o festă? Încerca să se dumirească de ce erau două plaje şi cum se făcea că-şi dorea atât de mult să se mute de pe prima pe a doua.

Brusc, Cotten căzu din nou în realitate. Se simţi cuprinsă de un soi de dezamăgire. Deschise ochii şi fixă tavanul cu privirea. Oare pierduse acea senzaţie din cauză că încercase să supraliciteze? Dezamăgirea o sâcâia. Voia să reintre în lumina lichidă şi să încerce a cutreiera încă o dată plaja.

Cotten îşi aminti ceva ce citise şi care se referea la experienţa spirituală a astronautului Ed Mitchell, la întoarcerea acestuia în timpul misiunii Apollo 14.

Era exact ce i se întâmplase ei, tocmai înainte de a pierde sentimentul de armonie – sentimentul de libertate de a se mişca de la o plajă la următoarea.

Cotten se ridică – era istovită, stoarsă de puteri şi frustrată. Oare va fi vreodată în stare să treacă prin experienţa asta cu bine? Era pe punctul de a se opinti pe picioare şi a se îndrepta înapoi spre baie, pentru a-şi usca părul, când auzi telefonul ţârâind.

— Alo, zise ea.

— Hei, copilo!

— Ted, mi-a fost dor de tine. Cotten se aşează pe marginea patului. Se simţea bine auzindu-l.

— Ce naiba faci? În vocea lui Ted Casselman se distingea o anume stridenţă.

Cotten se rezemă de tăblia patului.

— Ce vrei să spui?

— Am citit articolul lui Tempest Star.

Cotten refulă.

— E ţicnită. Iar *National Courier* e o mizerie. Doar ştii asta.

— Sigur că ştiu, la fel de bine ca tine. Şi la fel de bine ţi-e cunoscut faptul că *Gazette* îi e doar cu o ţandără superior. Star spune că lucrezi pentru concurenţa ei. *Gazette* este deopotrivă de murdar. Cu asta realizezi ceva?

— Ce vrei să fac, Ted, să mor de foame? N-am găsit o slujbă decentă, de la dezastrul cu fosila Creaţiei încoace. Şi-apoi, am fost nevoită să fac faţă publicităţii negative, în urma chestiunii din Peru. Iar *Gazzette* îşi dă silinţa să câştige mai multă respectabilitate. Voiau un articol adevărat, şi mi-au dat o şansă.

Îl auzi desluşit pe Ted, turbând de supărare.

— Ştii ce? Chiar ar trebui să mă laşi să te ajut, câteodată. Şi apropo, fiindcă veni vorba de fosila Creaţiei, mi-am făcut temele la vremea respectivă, zise Ted. Tipul acela, Waterman, paleontologul despre care spuneai că a efectuat autentificarea – era un escroc.

— Ce să zic? Nemaipomenit, Ted, îţi mulţumesc că mi-ai spus-o fără pic de întârziere.

— Ceea ce vreau să punctez este că, dacă ai asculta de mine, ai fi scutită de unele dureri de inimă. Nu văd niciun motiv pentru care ar fi trebuit să aduci în discuţie subiectul Waterman, mai cu seamă că toată tărăşenia era consumată. N-am vrut să apar ca fiind genul „ţi-am spus eu”. Dar poate că, acum, e necesar să auzi asta.

De astă dată, Cotten oftă prelung.

— Ştiu. Ai dreptate.

— Ascultă, aş putea găsi o modalitate de a te reintegra la SNN. În momentul ăsta, nu faci altceva decât să-ţi iroseşti talentul şi să-ţi sapi groapa mai adânc. Am nişte subiecte de articole care vin ca unse pentru tine...

— Ted, eşti un prieten atât de bun... Ăsta e şi motivul pentru care nu pot accepta oferta ta.

— De ce nu?

— Pentru că numele meu ar pângări SNN-ul şi ţi-ar afecta credibilitatea...

— Baliverne. A trecut destul timp. Publicul e iertător. Într-un timp record, numele Cotten Stone se va bucura din nou de respectul pe care îl merită — pe care *tu* îl meriţi. Pot face asta pentru tine. Vreau să-ţi dau o mână de ajutor, să te salţi din abis.

Cotten îşi şterse lacrimile ce îi umpluseră ochii. Ted era unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Fără îndoială, îi făcuse mult bine.

— Cotten, nu-mi răni sentimentele, spuse Ted. Dacă nu mergi pe mâna mea de data asta, o voi lua ca pe o ofensă personală.

Cotten se chinuia să-şi redobândească glasul, fără ca acesta să sune necontrolat. Îşi drese vocea.

— Dă-mi răgaz să reflectez. Trebuie să mă întâlnesc cu Thomas Wyatt, la masa de prânz. Lucrăm împreună la ceva. Te caut mai târziu.

— Acest tip, Wyatt, lucrează pentru *Gazette,* ori are să-ţi toarne vreo poveste aiurită?

— Nu, nimic de felul ăsta. E prieten cu John Ţyler.

— E, şi el, preot?

— Nu. O să-ţi explic mai încolo. Subiectul la care lucrăm acum este unul real. E strâns legat de erupţia de sinucideri, pe lângă o sumedenie de alte lucruri. O să-ţi spun mai multe când o să am totul sub control.

— Bine, oricum nu pricep nimic. Nu înţeleg sinuciderile, la niciun nivel, cu atât mai mult creşterea asta ciudată. Nu înţeleg, pesemne, fiindcă sinuciderea e singura soluţie la care nu m-aş gândi vreodată. Sinuciderea este pentru laşi.

Cotten înghiţi în sec, amintindu-şi de sinuciderea tatălui ei şi, mai cu seamă, cât de tare îl urâse pentru asta multă vreme. Era şi aşa destul de apăsător să pierzi pe cineva drag, dar din cauză că o făcuse cu mâna lui – era aproape intolerabil. Ca supravieţuitoare, suferise mai mult decât o pierdere — un soi de culpă, ce săpa ca o boală, o urmărise pe toată durata doliului, strecurându-i în suflet perpetue îndoieli de sine.

— Ted, acum trebuie să ies, dar voi reveni cu un răspuns la oferta ta. Lasă ideea să-mi coacă în minte, o zi sau două.

— Aştept telefonul tău. Ai grijă de tine, fetiţo!

— Mereu, îi răspunse Cotten, apoi închise telefonul.

*

* *

Cotten îşi exprimă dorinţa de a sta în separeul de lângă ponton, ca să poată admira valurile. Ziua era răcoroasă şi o briză uşoară adia – ideal pentru un prânz în peisaj. Motto-ul restaurantului Southport Raw Bar era: „Mănâncă peşte şi vei trăi mai mult, mănâncă stridii şi vei iubi mai mult, mănâncă scoici şi vei dăinui mai mult”. Îi plăcu textul şi-şi propuse să-l ţină minte, pentru a i-l transmite lui Ted.

Cotten luă meniul şi îl studie atent, în aşteptarea lui Wyatt. Aripioarele păreau o alegere bună sau, poate, doar

un aperitiv din scoici la frigare şi o felie de plăcintă Key, cu lămâie verde.

La cincisprezece minute după ce îi adusese lui Cotten un pahar cu apă şi plasase unul asemănător în dreptul locului pe care urma să-l ocupe Wyatt, chelnăriţa îşi făcu din nou apariţia.

— Doriţi să comandaţi?

— Nu, îmi mai aştept amicul, spuse Cotten.

— Un aperitiv sau o băutură?

Cotten clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Se uită la ceas. Poate că ar fi trebuit să treacă să-l ia. E posibil să se fi rătăcit. Trebuia să închirieze o maşină în dimineaţa aceea. Poate că dura mai mult decât estimase.

După alte treizeci de minute – nici urmă de Wyatt. Cotten se ridică de la masă şi plecă. În drum spre casă, se va opri la apartamentul lui Wyatt şi va afla care era cauza întârzierii.

Stând lângă maşina ei, căută cheile în poşetă.

— La naiba! Spuse ea, dându-şi seama că nu-şi pornise telefonul mobil. Wyatt trebuie că o fi încercat s-o sune.

Cotten intră în Toyota ei, deschise clapa telefonului şi îl porni. Niciun apel pierdut. Niciun mesaj. Puse maşina în mişcare şi se îndreptă spre apartamentul lui Wyatt.

Traficul infernal din perioada prânzului o determină să conducă şerpuit până la apartamentele Sand Dollar. Îşi aminti numele complexului şi ştia unde se află, dar nu-şi putea aduce aminte exact numărul camerei lui Wyatt. Acesta i-l scrisese, cândva, odată cu numărul lui de telefon. Scotocind în poşetă, localiză, în cele din urmă, bucata de hârtie împăturită.

Numărul 103.

Cotten conduse maşina în parcare; apartamentul 103 era în apropiere de capătul de sud. Trase maşina pe un loc liber şi ieşi. Locurile astea erau mult mai arătoase decât cel unde

locuia ea, se gândi. Se pare că Venatori dispuneau de un buget mai generos decât al unui reporter liber profesionist. Se întrebă la ce sumă se ridica, oare, chiria? Trebuie că era dublu faţă de cât plătea ea.

Ajungând în faţa uşii, Cotten ciocăni.

— Thomas! Strigă ea. Bătu mai tare şi, spre surprinderea ei, uşa se mişcă. „Ar fi bine s-o ţină încuiată”, gândi ea.

— Thomas! Strigă iarăşi, împingând uşa puţin mai larg, spre înăuntru. Din interior se auzeau voci, aşa că strigă din nou.

Fiindcă nu primi niciun răspuns, Cotten deschise uşa şi pătrunse în apartament. Televizorul mergea, setat pe un spectacol de divertisment. De aici se auzeau vocile. În living nu era nimeni. Apăsă pe butonul de telecomandă şi închise televizorul.

— Eşti aici, Thomas?

Tocurile pantofilor ei clămpăneau pe dalele podelei. Bucătăria era goală. Uşa de la baie era larg deschisă, iar înăuntru – nimeni.

Apartamentul avea două dormitoare, uşa unuia dintre ele era întredeschisă. Cotten o împinse cu vârful degetelor. Uşa se deschise şi camera i se oferi privirilor.

— Oh, Dumnezeule mare! Strigă ea.

DRESOR DE ŞERPI

Thomas Wyatt era întins la pământ, pe podeaua cu dale, cu faţa în jos. O dâră subţire de sânge, de forma unei pânze de păianjen, i se prelingea de sub cap, pe plăcile de ceramică.

Cotten se repezi spre el şi căzu în genunchi, în partea lui laterală.

— Thomas, spuse ea, pipăindu-i ceafa. Nu putea detecta niciun semn de puls – pielea lui era rece la atingere. Îl smuci de umăr, încercând să-l întoarcă, dar reuşi doar să-i răsucească bustul într-un fel grotesc. Era de-ajuns că îi văzuse faţa. Nasul îi era zdrobit, iar sângele se uscase, se încleiase sub nări şi în jurul unei mici tăieturi pe frunte.

Ochii îi erau deschişi, dar nu se mişcau.

Cotten se ridică degrabă în picioare, puse mâna pe telefon şi formă 911.

*
* *

Cotten sorbi din paharul cu Absolut, apoi îl aşeză pe noptieră. Ţinea telefonul la ureche, ascultând cum sună, în timp ce stătea întinsă pe o parte. În sfârşit, îl auzi răspunzând.

— John, s-a întâmplat ceva îngrozitor! Spuse ea. Thomas e mort. Îi povesti că Wyatt nu apăruse la prânz, că se dusese la el la apartament şi îl găsise fără viaţă, pe podeaua dormitorului.

— Îmi pare rău că tocmai tu ai fost cea care l-a găsit. Ambasada noastră la Washington a fost anunţată de poliţia voastră locală. Am fost informat.

Scurt timp mai târziu. Cotten, noi toţi suntem zguduiţi de vestea asta. Am pierdut un om bun şi modest. L-am sunat

pe Sfântul Părinte, să-i dau trista veste, iar el s-a rugat pentru repaosul sufletului lui Thomas. În momentul ăsta, altul e lucrul cel mai important: tu eşti în regulă?

— Da... nu... nu ştiu. Ceva e anormal. Doctorii ambulanţei au declarat că a avut un atac de cord şi s-a prăvălit din picioare. Dar el avea puţin peste patruzeci de ani, John. Cum se poate asta?

— Până ce nu se încheie autopsia, nu ştim. Am autorizat-o deja. Cotten, ai nevoie să vin acolo?

Se abţinu din răsputeri să nu rostească: „da”. A fi aproape de John, în timp ce se simţea atât de vulnerabilă, n-ar fi benefic pentru ea – n-ar fi uşor pentru niciunul dintre ei.

— Sunt O.K., serios. Doar că e înspăimântător. Şi nu cred o iotă din povestea cu atacul de cord. E ca atunci când a murit Thornton, după ce ajunsese la un pas de a da la iveală conspiraţia Graal-ului.

Cotten îşi aminti de trauma suferită după ce auzise că fostul ei iubit s-a prăbuşit pe dalele de la duş, în hotel. O sunase din Roma cu o zi înainte, spunându-i că prinsese urmele unei chestii teribile şi că se temea pentru viaţa lui.

— *Ei* l-au omorât pe Thornton, şi apoi, pentru opinia publică, i-au dat aparenţa unui accident petrecut din cauze naturale, dar noi ştim că n-a fost aşa. Acum, iată, au revenit – de astă dată, pentru Thomas. Ne înţeleseserăm să ne întâlnim la prânz, ca să definitivăm lista opţiunilor, să hotărâm ce facem cu fotografiile tăbliţei de cristal peruane, pe care le deţinem. E o poveste lungă: îmi recăpătasem aparatul foto, iar în el erau pozele făcute de mine – pozele cu tăbliţa. Thomas avea în plan să te sune azi şi să-ţi trimită copii, dar...

Cotten înghiţi anevoie.

— John, vor să ne oprească să descoperim ce spun semnele. Ei l-au ucis pe Thomas. Vor să ajungă la mine, să-mi facă rău, determinându-mă să mă retrag.

— Nu-i poţi lăsa să facă una ca asta, mai ales acum, când eşti în posesia fotografiilor tăbliţei.

— Nu ştiu cum să procedez în continuare. Cred că Thomas n-avea familie, dar nu sunt sigură.

— Nu, n-are rude apropiate. Cotten, trebuie să-ţi păstrezi calmul şi mintea limpede.

— Aşa voi face, spuse ea. Şocul acesta, însă, îmi taie elanul.

— Thomas ce-a zis despre poze? Se pot folosi? Văzându-le, ce poţi spune?

— Bliţul a pătat unele porţiuni. Jumătatea inferioară seamănă cu un quipus. Dar nu e vizibilă în întregime. Thomas şi cu mine am localizat nişte experţi. Urma să decidem cui anume trimitem pozele. Iar acum e mort, sărmanul...

— Să vedem ce arată autopsia: moarte naturală sau una suspectă.

— Nu are importanţă. Au mijloace forte de a face să arate ca un atac de cord. De fapt, sunt sigură că autopsia va stabili că moartea a survenit în urma unei probleme cardiace. Aşa lucrează ei. Nicio urmă de joc murdar, însă pe noi nu ne pot înşela.

Se aşternu, pentru o clipă, un fel de pace, apoi Cotten zise:

— Şi mai ştii ceva? Tocmai mă gândeam la un lucru: aceste două tăbliţe, despre care avem cunoştinţă – cea din Peru şi cea din New Mexico –, ambele au fost descoperite în locuri de unde au dispărut atâtea civilizaţii. Pur şi simplu, au fost rase de pe faţa pământului. M-am întrebat dacă nu cumva asta ar fi o particularitate comună. Oare să fie ăsta un indiciu, în toată povestea asta?

— Interesantă abordare... Lasă-mă să mă gândesc. E posibil să ai dreptate.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce ar putea însemna, dar pare a fi o coincidenţă nefirească.

— Vei fi în stare să dormi?

— Nu ştiu, zise ea. Crezuse că votca îi va fi de folos, dar îi pierise cheful de băut. Vrei să rămâi la telefon, să mai stăm puţin de vorbă? De altfel, nu-i obligatoriu să vorbeşti. Îmi este de-ajuns să ştiu că eşti acolo...

*
* *

Faţa lui Richard era îngropată în curbura cefei Mariahei, mireasma pielii ei îi umplea nările, ca un drog. O adora când ea i se abandona, ca şi atunci când îl îndemna să stea pe spate, în timp ce ea îi făcea tot felul de minunăţii. În ambele cazuri, îl satisfăcea dincolo de orice închipuire. Exista permanent în el această dorinţă surdă, această poftă de a o poseda, când simţurile ei erau gata să explodeze.

Actul dragostei îl sleise, dar Eli îi aştepta la el acasă, într-o oră. Calculând duşul ce urmau să-l facă, îmbrăcatul şi drumul cu maşina până acolo, toate însumau o oră bună.

Picioarele Mariahei erau încă încolăcite în jurul lui, cu toate că genunchii îi căzuseră în lături, iar şoldurile i se odihneau pe saltea. El dădu să se ridice, dar ea îl muşcă de ureche.

— Vrei să continuăm la duş? Şopti ea.

Richard se lăsă să alunece, o atinse cu buzele pe sfârc, apoi muşcă din el cu dinţii până ce o simţi smucindu-se.

— Întotdeauna, până peste poate! Spuse el. Niciodată nu ţi-e de ajuns.

Se ridică şi o încălecă, uitându-se în jos, la faţa ei.

— Eşti atât de frumoasă..., spuse el.

Ea zâmbi.

— Şi bună?

Richard o plesni peste coapsă.

— Eşti cea mai nepricepută dintre toate tipele care mi-au trecut prin pat, zise el, coborând de pe ea.

— Te-ai gândit la vreun plan? Cum rezolvi problema cu Tempest Star? Întrebă ea.

— E o temă de care m-aş ocupa imediat. Mă voi sfătui cu Eli, zise Richard, mergând agale, dezbrăcat, spre baia ce dădea direct din dormitor. Iar Eli vrea să vorbim despre femeia asta, Stone...

Richard se opri în dreptul arcadei ce se deschidea spre baia lor şi se întoarse s-o privească.

— Ce faci, vii?

*
* *

Le trebui o oră, lui Richard şi Mariahei, să ajungă până la proprietatea lui Eli Luddington. Mariah îşi rezervase timp să-l spele pe spate, profitând de orice ocazie de a-l satisface. Dar tot ea fusese, în final, cea care îl grăbise, ca nu cumva să întârzie.

Cu puţin înainte de a ajunge la casa lui Luddington, Richard spuse:

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Mariah dădu din cap afirmativ, iar el îi zise fără ocolişuri:

— De ce-l stârneşti pe Eli? Faci orice, doar că nu-i pui mâna pe sculă...

— Fiindcă îl face fericit, zise ea. Îi place. Mariah îşi puse mâna între picioarele bărbatului ei. Şi cred că îţi place şi ţie. Îţi place să priveşti.

Richard pufni în râs, îndepărtându-i mâna.

Escalade intră pe poarta masivă şi străbătu aleea de o jumătate de milă, ce ducea la conacul lui Luddington. Richard parcă, apoi ieşi din maşină şi îi deschise portiera soţiei sale.

— Fii fată cuminte măcar de data asta, spuse el. Şi greşeşti. Nu-mi place să privesc.

Mariah dădu grăbit din pleoape, maimuţărind un zâmbet.

Richard atinse soneria de la uşă.

— Fii precaută cu Eli, draga mea. Ţine minte, toţi dresorii de şerpi se pomenesc muşcaţi, mai devreme sau mai târziu.

CROITOREASĂ

Tânăra şi atrăgătoarea prezentatoare de la pupitrul de ştiri de la Satellite News Network – ediţia de sfârşit de săptămână – privi fix în camera de luat vederi. Un titlu mare, „Tragedie în China”, se zărea peste umărul ei. Citind de pe tele-proiector, spuse:

— Cadavrele a peste 2000 de studenţi şi profesori au fost descoperite, noaptea trecută, în campusul Universităţii Changsha din provincia Hunan, China. Primele indicii conduc spre ceea ce guvernul numeşte o sinucidere în masă. Studenţii, împreună cu aproximativ 100 de profesori ai acestei foarte respectabile şcoli de ştiinţă şi tehnologie, au fost găsiţi baricadaţi într-o mare sală de adunări. Autorităţile campusului au făcut dezvăluiri: cauza decesului pare să fi fost ingerarea unei băuturi similare cu popularele băuturi sportive, dar combinată cu cianură. Detaliile sunt palide în acest moment, dar autorităţile civile declară că regiunea a fost azvârlită în haos din pricina părinţilor şi a prietenilor îndoliaţi, care se grăbesc spre locul faptei. S-a ordonat armatei din teritoriu să preia controlul situaţiei.

Grafica se schimbă: urmă o fotografie a lui Jim Jones şi Templul Poporului.

— Tragedia din China este de o sinistră similitudine cu sinuciderea în masă din Guyana, în 1978, când 914 membri al Templului Poporului din Jonestown s-au sinucis bând Kool-Aid, amestecat cu cianură. În aceeaşi măsură evocă şi sinuciderea în masă, din 1977, a 39 de membri ai cultului Heaven’s Gate din California. Vom reveni cu detalii suplimentare despre această teribilă tragedie din China, pe măsură ce ne parvin. Iar acum, o altă ştire...

Lester Ripple mestecă o altă înghiţitură din cina sa – floricele de porumb de calitate superioară, marca Orville

Redenbacher, cam sărate – şi privi spre ecranul televizorului.

— Ei, ce treabă împuţită! Zise el, lingându-şi apoi sarea de pe trei dintre degetele sale. „Unu, doi, trei”- numără pentru sine. Cunoştea Universitatea Changsha. Una dintre colegele sale de clasă, doctorandă, era din China şi făcuse maşterul la Universitatea Changsha. Numele ei era Gu. „Era frumoasă”, îşi aminti. „Şi foarte deşteaptă”. Foarte deşteaptă – pentru că era de acord cu Ripple. Nu ca toţi ceilalţi nerozi care îi citiseră teza. Toată lumea acceptă că există cinci teorii ale corzilor, aparent diferite. Dar ăsta e un lucru normal. E ca şi cum ai întreba dacă un câine gras trage vânturi. Însă nimeni, până acum, nu dăduse crezare ipotezei lui, care susţinea că există o a şasea teorie – cea pe care o denumise „teoria firului”: cum dimensiuni paralele nesfârşite, alte lumi, există şi sunt legate împreună sau ţinute laolaltă de un fir comun, de un singur element ce rezidă înăuntrul fiecărei fiinţe umane. Da, e adevărat, suna cam filosofic, dar îşi avea rădăcinile în ştiinţă şi putea fi probată matematic. Şi tocmai asta era frumuseţea nemaipomenită a întregii chestiuni. Un mariaj perfect între două şcoli aparent diferite, care împreună ofereau răspuns întrebării: „Există viaţă după moarte?” Stătu să cântărească expresia „viaţă după moarte”. Părea improprie. După ce? Avea să mai cugete asupra ei şi să-i dea o altă formă. Poate „o altă viaţă”, deşi socotea că n-avea rezonanţa potrivită.

Îşi trecu o notiţă pe şerveţel: să se ocupe de acest detaliu minor, apoi împături de trei ori şerveţelul şi îl vâri în buzunarul cămăşii, care deja conţinea un capac de cutie de cereale cu o ecuaţie scrisă pe el, precum şi factura pentru curentul electric, ce părea să aibă un tipar cifric care îi urmărea numărul de cont, kilowaţii-oră utilizaţi şi citirea contorului. Lucrurile astea nu se întâmplau fără un rost anume. Nu există coincidenţe. Poate că o să joace numerele respective la loterie, sâmbătă noaptea.

Ripple zâmbi la amintirea numelui pe care îl alesese pentru teoria sa, în onoarea bunicii sale: Teoria firului lui Ripple. Toată viaţa şi-o petrecuse lucrând ca croitoreasă, cosând haine pentru necunoscuţi. Copil fiind, o privise ore în şir însăilând bucăţi de pânză deosebite una de cealaltă, pentru a forma o nouă şi unică piesă de vestimentaţie. Ea îl învăţase că materialul textil îi stătea la dispoziţie, nu rămânea decât problema alegerii pieselor corecte, pentru a alcătui veşmântul final.

Bunica lui iubită n-a ştiut niciodată că, practicându-şi meseria – croitoria, îi încredinţase secretul universului. 1-1 dezvăluise, într-o bună zi, în termeni atât de simpli. Cuvintele ei erau ca norii ce se risipeau. Ca pământul ce se rotea. Ca Dumnezeu care îi vorbea.

— Lester, spusese ea, dacă vrei să realizezi ceva în viaţa asta sau în cealaltă, trebuie să treci firul prin ac.

FUZETĂ

Eli Luddington îi conduse pe Mariah şi pe Richard în biroul său. Încăperea era luxoasă, cu rafturi de cărţi din lemn de trandafir brazilian şi vitrine lucrate manual, ce se înălţau de la podea până în tavan. Alamă şi argint satinat, sticlă faţetată, cristal de Waterford, marmură albă veritabilă, foiţă de aur – totul era executat din materiale dintre cele mai fine şi mai scumpe.

— Mariah, arăţi spectaculos în seara asta, spuse Eli. Eşti de acord, Richard?

Richard încuviinţă din cap şi se aşează pe canapeaua de piele. Bătu cu palma pe locul de lângă el, aşteptând ca soţia lui să-l urmeze. Dar, ca de obicei, Mariah trebuia să-şi facă numărul de „dominaţie” asupra lui Eli.

Pe Richard îl enerva să-şi vadă nevasta lăsându-şi mâna să alunece peste umărul şi braţul lui Eli. Dar n-avea să-şi schimbe niciodată obiceiurile, mai ales cele legate de Eli.

— Ah, Eli, compania ta este întotdeauna o plăcere, zise ea.

Eli îi luă mâna în a sa, o ridică şi îi sărută vârful degetelor.

— Mariah, spuse Richard, cu un glas tăios, avem de discutat o mulţime de probleme. Cred că ar trebui să începem, dacă vrei să luăm şi cina.

Mariah afişă un vădit zâmbet artificial şi se aşează.

Eli ridică o mână.

— Oh, nu, Richard. Dacă al făcut rezervare, îmi cer iertare. Am comandat cina pentru toţi trei. Privi către cadranul, cu numere romane, al ceasornicului antic al bunicului său. Vom fi chemaţi la masă în următoarele câteva minute.

Eli Luddington avea un efect iritant asupra lui Richard. Chiar şi când pronunţa numele comun al lui Eli, simţea în

gură un fel de acid. Se întreba cum, oare, simpla rostire a unui cuvânt îi putea provoca un asemenea gust neplăcut. Şi mai profundă îi era amăreala din gură când îl striga pe Eli pe numele său adevărat – Marele Căzut Belial, de unde veneau literele *e-l-ı*, care îl conturau numele comun. Poate, gândi Richard, numele îl forţa să-şi amintească de grămezile de lucrări pe care le înfăptuiseră şi care îi storsese, în final, toată energia. Oricare ar fi fost motivul, simţi că ostenise să-l mai urmeze pe Eli, să-i îndeplinească lucrările, misiunea. Iar în cele mai tainice momente doar, lucrul la care se gândea cel mai mult era cum ar mai putea fi liber vreodată, pentru ca tot ce făcea acum să rămână doar o amintire. Aceste gânduri nu le putea împărtăşi – nici lui Eli, nici Mariahei.

Aşa cum anticipase Eli, un servitor intră în birou şi anunţă că cina era servită.

Eli întinse mâna, iar Mariah se ridică şi îl cuprinse de braţ. Richard îi urmă. Ochii săi fixau scobitura suplă a spatelui soţiei sale, expus de rochia pe care o purta cu eleganţă. Îi simţea gustul pielii – miere curată şi dulce. N-ar sta în preajma lui nicio clipă dacă el ar renunţa la putere ori şi-ar denunţa dreptul dobândit prin naştere. Şi n-o făcea dintr-un motiv simplu: o dorea. Ea era singura cauză care îl reţinea să se îndepărteze de Eli şi, în final, de Bătrân. Eli ştiuse că totul se va derula astfel, de aceea îi făcuse cunoştinţă lui Richard cu Mariah. Mariah era lacătul cu care Eli îl ferecase. Deci, dacă n-ar fi existat soţia lui, totul s-ar fi sfârşit. Emoţia întreţinută de putere dispăruse, grandoarea şi măreţia misiunii care se prelungea de câteva ere încoace nu-l mai entuziasmau. Nimic din toate astea nu-l mai ispiteau.

Eli o conduse pe Mariah la locul ei, apoi îl ocupă pe al său în capătul mesei lungi de sufragerie, de tip convenţional, care data din secolul al şaptesprezecelea şi pe care o importase din Scoţia. Mariah era în dreapta sa, iar Richard – în stânga.

Spre uimirea lui Richard, Eli nu înălţă paharul pentru un toast. În schimb, primele minute la masă trecură într-o tăcere stânjenitoare.

— Vă deranjează dacă voi servi doar felul principal? Zise Eli. Vom sări peste aperitiv şi supă, în seara asta. Pur şi simplu, n-am avut chef. Sper să nu vă prilejuiesc o nemulţumire. Vom avea salată şi legume, fireşte. Am simţit nevoia de a trece direct la felul principal – miel. Mi s-a părut foarte adecvat.

— Ah, eu sunt de acord! Zise Mariah. Si. Oricum, ar trebui să mai reduc din alimentaţie.

Pe faţa lui Richard stăruia un zâmbet infatuat. Ea nu sesizase semnificaţia gestului lui Eli – de a fi trecut direct la miel. Simbolistica o depăşea. O veche rugăciune bisericească îi răsuna în minte:

Mielul lui Dumnezeu, care ai luat asupra Ta păcatele lumii,
Miluieşte-ne pe noi.

Clinchetul furculiţei lui Eli, lovind farfuria, îl făcu pe Richard să ridice privirea.

— Vă pot împărtăşi, acum, amândurora că am cumpărat-o pe Tempest Star, spuse Eli. O putem manipula cum dorim. Unica ei ţintă va fi Cotten Stone.

— Bună treabă, Eli, zise Richard. „O sarcină în minus pentru mine”, gândi în sinea lui.

— Cum ai convins-o să accepte? Spuse Mariah.

Eli o atinse uşor peste mână pe Mariah.

— Am cumpărat-o, sau, mai degrabă, am făcut un negoţ. Ea îşi doreşte faimă şi avere – le va avea. Tu ştii cum funcţionează asta, nu-i aşa, Mariah?

Mariah nu răspunse. Pentru început, îi aruncă o privire lui Eli, apoi coborî ochii în castronul cu salată de voinicică, jucându-se cu furculiţa prin ea.

Eli sorbi din vinul Cabernet Sauvignon.

— N-am toastat în seara asta, fiindcă socot că nu e prilejul potrivit pentru un asemenea gest.

Richard mestecă o bucată de miel, întrebându-se dacă Eli îl va muştrului din vreo pricină oarecare sau doar se va plânge, aşa, în general. Înghiţi şi i se adresă gazdei sale:

— Cred că ar trebui să fii fericit pentru victoria asupra lui Tempest Star. Eşti nemulţumit, Belial?

Eli se trase înapoi în scaun şi-şi încolăci degetele pe piciorul paharului de vin, reacţionând făţiş la faptul că Richard îl strigase Belial.

— De ce eşti ostil, Richard-Rumjal? Vrei să sugerezi că ne adresăm prea convenţional unul altuia, sau ar trebui să rămânem în nişte termeni mai obişnuiţi, mai familiari?

— N-am sugerat nimic.

— Atunci pot presupune că anticipezi piatra căzută în pantoful meu...

Richard îşi aşeză furculiţa pe marginea farfuriei.

— Ce ai, Eli? Întotdeauna apare, din senin, câte un ghimpe care te irită.

— Cred că ai dreptate. Dar asta e din cauza eforturilor mele de a menţine treburile pe un făgaş normal, fără cârpeli. Fiecare piedică înseamnă un pas înapoi.

— Eşti nemulţumit de felul cum ne-am ocupat de agentul Venatori? Omul nostru de legătură ne-a spus că totul a mers ca pe roate – fără ghimpi, fără piedici.

— Ah, te rog să accepţi toate laudele mele. Îmi cer iertare dacă nu ţi le-am transmis încă. O treabă excelentă.

— Mulţumesc, Eli. Apreciez. Cotten Stone ar trebui să primească mesajul: tare şi răspicat. Îşi va reaminti ce i s-a întâmplat lui Thornton Graham şi nu va omite să facă o paralelă. În mod sigur, va înţelege exact cu cine are de-a face. I-am arătat mâţa moartă, ca să zic aşa.

— De ce nu te descotoroseşti de ea? Ai eliminat agentul, de ce n-o lichidezi şi pe ea? Zise Mariah.

Richard îşi tamponă buzele cu şerveţelul, înainte de a căuta privirea aprobatoare a lui Eli. Îi spuse nevestei sale:

— Pentru că e de-a noastră, cel puţin pe jumătate. Tatăl ei a fost unul dintre Cei Căzuţi. Da, putem s-o eliminăm, dar, vezi tu, am stabilit de la bun început că nu-i vom vătăma pe semenii sau pe descendenţii noştri. În felul acesta, ne-am înmulţit. Avem nevoie de o armată numeroasă. Dacă încălcăm regula, dacă ne trădăm jurământul, înţelegerea va fi distrusă pentru totdeauna. Nu putem permite legiunii noastre să descrească numeric. Ar fi mai rău decât s-o nimicim pe Cotten Stone sau s-o redăm ţărânei.

— În regulă, spuse Mariah, după ce păru că digerase cuvintele lui Richard. Înţeleg, prin urmare mă văd nevoită să pun o altă întrebare, Eli. Agentul Venatori e mort şi nu există suspiciuni că alta ar fi cauza, nu un atac de cord. Atunci, de ce eşti atât de agitat?

— Pentru că niciunul dintre voi nu vede cheia problemei – fuzeta. Nu am nicio îndoială că avertismentul va fi recepţionat cum se cuvine de Cotten Stone. Ea va face legătura între Thornton Graham şi Thomas Wyatt, dar nu va da mare atenţie acestui semnal de alarmă.

— De ce? Zise Richard.

— Vei vedea. Va mai trebui s-o loveşti în singurul ei punct vulnerabil, fisura din armura lui Cotten Stone care ar îngenunchea-o – John Tyler.

TOALETA BĂRBAŢILOR

— Mă mai vrei? Îl întrebă Cotten la telefon pe Ted Casselman.

— Absolut, zise Ted. Faptul că-mi accepţi oferta este cea mai bună veste din săptămâna asta.

— Dar va trebui, mai întâi, să lămurim nişte lucruri. O.K.?

— Spune.

Cotten se lăsă pe spate, aşezându-se comod pe pernele canapelei sale.

— Ei bine, am demisionat. Am sunat la *Galaxy Gazette* şi le-am spus că vreau să reziliez contractul. Am făcut şi o notificare scrisă, dar n-am expediat-o încă.

— Se pare că ai procedat cum trebuia, zise Ted.

Cotten îşi muşcă partea stângă a buzei de jos.

— Nu tocmai.

— Trimite odată scrisoarea şi lasă slujba asta de rahat în seama lui Tempest Star, acolo, la *Courier.*

— Aş vrea eu, zise Cotten. *Gazette* mi-a plătit un avans pentru articolul despre ruinele din New Mexico. Problema e că nu am niciun articol pentru ei. Subiectul există, dar încă nu i-am ticluit sfârşitul. Asta e piesa pe care vreau s-o aduc la SNN, dar nu pot rezilia contractul până nu restitui banii la *Gazette.* Stomacul lui Cotten se strânse ca o meduză. Şi nu am niciun sfanţ, aşa că...

— Mă ocup eu de asta, zise Ted.

— Nu, nu aşa voiam. Uite cum m-am gândit. Dar ascultă-mă fără prejudecăţi.

Cotten petrecu următoarele cinci minute expunându-i lui Ted detaliile despre tăbliţele de cristal — cea din Peru, cea din New Mexico şi ultima tăbliţă, care lipsea. Îi povesti despre Hapsburgi, despre Thomas Wyatt şi legătura acestuia cu Venatori, şi despre moartea lui, care – era absolut convinsă – nu survenise din cauze naturale.

— Ăsta e subiectul pe care vreau să-l prelucrez pentru SNN. Ted, istoria asta va fi de mai mari proporţii chiar decât conspiraţia Graal-ului. În cazul tăbliţei, eu cred că avem dovada palpabilă a scrisului de mână al lui Dumnezeu, şi sunt încredinţată că spune despre mesajul Lui că ar fi destinat...

— Cotten, nu trebuie să-mi vinzi mie asta. Am încredere în tine, în instinctele tale şi în priceperea ta. În plus, ştiu foarte bine că vei urmări povestea asta, indiferent dacă SNN te plăteşte sau nu. Am dreptate?

Cotten legănă cu umărul receptorul telefonului. Vocea i se auzi aproape în şoaptă.

— Este foarte important pentru mine, Ted.

— Cât datorezi la Gazetie? Şi nu trebuie să-mi returnezi suma. Din punctul meu de vedere, SNN dă un avans şi îşi finanţează unul dintre reporterii de top, pentru a livra un expozeu demn de ştirile de maximă audienţă.

— Aproape două mii de dolari. Şi trebuie să duc fotografiile tăbliţei peruane la un specialist, pentru traducere, ceea ce înseamnă să călătoresc din nou. Thomas şi cu mine am făcut cercetări pe aria experţilor în quipus şi am găsit că unul dintre cei mai buni din lume se află la Chicago. De acolo voi începe.

— Nu e nicio problemă. Linge un timbru şi trimite scrisoarea. N-ai de ce să munceşti pentru un tabloid de mizerie. Va fi o binefacere să te vedem revenind acasă, la SNN.

— Încă nu sunt pregătită să mă mut la New York. Mai întâi, trebuie să dau deoparte toată negura asta din jurul tăbliţei.

— Hei, copilo! Lucrezi unde îţi este mai convenabil. Putem să ne gândim la mutat abia mai încolo.

— Ted, eşti cel mai tare! Şi n-o spun într-o doară.

— Bine, bine. Crezi că, dacă mă flatezi, îţi măreşti salariul?

Râseră amândoi.

— Hei, ţii legătura cu John Tyler? Întrebă Ted.

— Da. Am vorbit cu el imediat după moartea lui Thomas, am mai vorbit şi ieri. Au transportat trupul lui Thomas cu avionul, la Washington, pentru a fi înmormântat. N-avea rude, aşa încât doar angajaţii ambasadei, împreună cu membrii Venatori, vor lua parte la ceremonie. John s-a ocupat de tot. Am purtat o conversaţie îndelungată...

— Pe voi doi vă leagă ceva special, nu-i aşa? E rău că e preot, chiar arhiepiscop.

— Dar *este* preot. Şi cu asta – basta.

— Hei, hei, după cum ziceam, e rău că e aşa. Ted făcu o pauză, apoi spuse:

— Nu te voi mal hărţui pe tema asta. Nu vreau să ating un punct sensibil...

— Oarecum, zise Cotten.

— În regulă, copilo, aşterne-mi pe hârtie un plan şi informează-mă despre derularea lui. O să-ţi trimit nişte bani şi, când vei fi pregătită să faci rezervare la avion, dă-mi de ştire. O să decontez totul prin departamentul de deplasări al SNN.

*
* *

După sosirea pe aeroportul O'Hare din Chicago, Cotten luă autobuzul către Crowne Piaza, Greektown. Întâlnirea ei era programată, la ora trei, cu Dr. Gary Evans, profesor în cadrul Programului de Studiu al Anzilor, la Universitatea din Illinois, Departamentul de Antropologie din Chicago.

La 14.55, stătea în faţa secretarei acestuia.

— Sunt Cotten Stone, mă aflu aici pentru întrevederea cu dr. Evans. În mâna dreaptă ţinea o mică mapă de piele, cu fermoar.

— Domnişoara Stone a sosit, spuse secretara la telefon.

Ascultă o clipă, apoi închise.

— Dr. Evans vă aşteaptă. Puteţi intra.

Cotten bătu încet la uşă, apoi intră în birou.

— Bună ziua, zise Evans, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna peste masa de scris. Ca vârstă, părea să fie în jurul a şaizeci şi cinci de ani, cu o pieptănătură uleioasă şi îmbrăcat cu un costum nepotrivit. Purta ochelari cu lentile groase, şi la fel de grav era accentul său de Midwest. Încăperea era mică şi înghesuită – cărţi, ziare şi dosare erau stocate una peste cealaltă, în coloane aliniate la perete.

— Mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi, Dr. Evans.

— Ziceaţi că aveţi nişte texte quipus, zise el, aruncând o privire curioasă spre mapa ei. Luaţi loc, vă rog!

Cotten se aşeză în partea opusă lui Evans.

— Încă de când aţi sunat am ars de nerăbdare, să văd ce aţi găsit, spuse Evans. Mai ales că – ziceaţi – sunt primul care am prilejul să le examinez.

Cotten îşi mută mapa în poală.

— Într-adevăr, sunteţi primul.

— Cum aţi ajuns în posesia acestor quipus-uri? Întrebă Evans. Părea că nu doriţi să intraţi în detalii, la telefon.

Cotten înghiţi anevoie.

— E mult prea complicat să explici într-o convorbire telefonică. Şi poate că v-aş fi indus în eroare. Nu am, fizic, quipus-ul, ci doar fotografii.

Cotten desfăcu fermoarul mapei şi scoase trei fotografii 5/7 ale tăbliţei, pe care le tipărise acasă.

Le răsfiră pe masa lui Evans. Îl privi: clipea des din ochi, iar sprâncenele i se încruntară când trase pozele mai aproape de el.

— Ce e asta? Întrebă el.

— O tăbliţă de cristal găsită pe un şantier arheologic îndepărtat, din Peru.

Evans caută în sertarul mesei de scris şi scoase de acolo o lupă mare. Luând în mână prima dintre cele trei poze, o ţinu din unghiuri diferite, examinând-o atent cu lupa. Apoi continuă cu a doua şi a treia.

— Ce părere aveţi? Întrebă Cotten. Partea inferioară a tăbliţei arată ca o exprimare în quipus, nu-i aşa? Liniile sunt ca sfoara, iar punctele – ca nodurile. Asta poate fi, nu?

— Posibil, zise Evans, ridicând din umeri! Nu înţeleg ce e cu tăbliţa asta. Ce reprezintă? M-am aşteptat să-mi aduceţi o mostră de quipus autentic.

Se uită la ea.

— Nu ştiu ce e asta, domnişoară Stone. Nu cred că vă pot fi de folos. Ar trebui să văd fizic quipus-ul. Felul în care a fost ţesut materialul textil, culoarea firului, toate acestea sunt la fel de importante ca şi nodurile – sau punctele, în cazul de faţă.

— Totuşi, nu desluşiţi chiar nimic? N-aţi putea lucra, cel puţin, cu liniile şi punctele? Îşi dădu seama că avea o oarecare disperare în glas.

— Cercetarea presupune foarte mult timp, iar al meu este limitat. Puteţi măcar să confirmaţi autenticitatea acestor fotografii sau să-mi prezentaţi dovezi că sunt poze ale unui artefact real? După câte îmi dau seama, ar putea fi simple gravuri pe sticlă.

— Dar nu sunt. Vă asigur că e o tăbliţă de cristal descoperită pe un şantier arheologic, în Peru. Am făcut personal pozele, înainte ca tăbliţa să fie distrusă. N-aţi citit despre dezastru? Dr. Cari Edelman, întreaga tabără...

— Masacrul? Fireşte că am citit despre el, dar nu-mi amintesc să se fi făcut vreo menţiune despre o tăbliţă de cristal.

— Pentru că a fost distrusă. Ăsta a fost motivul pentru care toţi au murit – din cauza tăbliţei. Toţi care au văzut-o au trebuit să moară.

— Dumneavoastră aţi văzut-o, domnişoară Stone, şi, totuşi, n-aţi murit.

Cotten se ridică şi făcu un gest repetat, indicând cu degetul spre desenul cu alură de quipus, de pe una dintre fotografii.

— Există ceva în scrierea asta, în acest quipus, care e atât de important, încât...

— Îmi pare rău, domnişoară Stone.

— Vă rog, insistă ea.

— Mi-aţi fost recomandat de oameni cu greutate. M-am bazat pe...

Evans adună pozele în mână şi i le întinse.

Cotten se dădu un pas în spate.

— Mai aruncaţi doar o privire, vă rog. Vă implor, dr. Evans. Când vă plictisiţi ori n-aveţi ce face, sau când vă dă ghes curiozitatea, uitaţi-vă la ele. Numele şi numărul meu de telefon sunt scrise pe spate.

Cotten se răsuci pe călcâie şi ieşi din biroul lui.

*
* *

Lester Ripple sosi mai devreme. Întotdeauna ajungea mai devreme. Făcu ocolul cartierului de trei ori înainte de a se da jos din maşină, ocolind şi clădirea de trei ori. Afurisiţii de ochi îi lăcrimau ca unui bebeluş care plânge. „Blestematul ăsta de vânt rece e o pacoste”, gândi el.

— Etajul trei, zise el cu voce tare, amintindu-şi unde fusese solicitat să se prezinte. Poate era un semn. *Etajul trei Etajul tret Etajul tret* îşi controlă ceasul. Era prea devreme, dar nu mai putea să se plimbe pe afară. Ştia că obrajii lui trebuiau să fie acum roşii ca focul din cauza frigului, şi afurisiţii de ochi... Iisuse, prima zi de muncă, şi deja arăta jalnic! Poate că o să-l concedieze până să apuce să înceapă. Şi-şi dorea job-ul chiar dacă nu era în

Departamentul de Fizică, unde se înscrisese iniţial. Voiau un matematician pentru Departamentul de Antropologie. Interesant. Funcţia sa va fi de profesor asistent în cercetare. Drumul spre glorie. Era un lucru bun. Responsabilităţile generale erau de a dezvolta şi a conduce un program de cercetări subvenţionate, de a asigura suportul financiar şi de a publica rezultatele cercetării. Acum, cea din urmă ar putea avea o hibă, de vreme ce nimeni nu voia să-i publice teoria firului. Şi asta era cheia tuturor problemelor. În niciun caz nu va renunţa la ea. În schimb, nu va avea şansa de a preda cursuri, şi prefera această opţiune. Dar antropologie? Stătea încordat, dorind să afle mai multe detalii specifice despre ceea ce aşteptau de la el.

Ripple intră şi porni în sus, pe scări. Chiar dacă trebuia să-şi omoare timpul, n-avea importanţă, va fi punctual. Nu încape îngăduinţă pentru întârziere.

— La naiba, la naiba, la naiba! Zise el, la nici jumătatea primului şir de trepte. Subţiorile îi erau ude, şi un strop de transpiraţie i se prelingea pe buză. Emoţiile. Asta-i – era emoţionat. Îi veni în minte reclama TV cu recomandarea: „Nu-i lăsa niciodată să te vadă asudat”.

Deodată, – „Ah, Dumnezeule!”, îşi spuse –, simţi presiune din intestine. Trebuia să meargă la toaletă! N-ar fi putut să şadă în faţa mesei noului său şef şi să aibă crampe intestinale – ce s-ar întâmpla, oare, dacă nu s-ar putea abţine, ce s-ar întâmpla dacă ar erupe în transpiraţie şi rahat, şi nu s-ar putea abţine?

Ripple se grăbi în sus pe scări, ajungând în final la etajul trei. Străbătu cu paşi grăbiţi coridorul, rugându-se să găsească o toaletă. O găsi: o plăcuţă de alamă indica toaleta bărbaţilor.

În cabină, şezând pe vasul de closet, scoase din buzunar un pliculeţ vidat de Imodium, îl deschise şi mestecă bine

cele două tablete cu acţiune dublă. „Salvat”, îşi zise în gând.

La sfârşit, simţindu-se eliberat, ieşi din cabină şi-şi spălă mâinile la chiuvetă. Automatul pentru prosoape de hârtie era acţionat din interior de un detector de mişcare. Ce mişto! Îşi flutură mâna prin faţa acestuia, şi vâşti! — ieşi cu un prosop de hârtie. După ce-şi uscă mâinile, aruncă hârtia în coşul de gunoi.

Ceva îi atrase atenţia. Se aplecă deasupra coşului, studiind cum ar putea să extragă ceva fără a se contamina. Întinse mâinile şi le flutură de trei ori prin faţa automatului cu prosoape de hârtie. Rupse un prosop de hârtie şi îl plasă în palma dreaptă, folosindu-l ca pe o barieră între pielea sa şi obiect.

Lester Ripple vârî mâna în coşul de gunoi şi scoase de acolo trei fotografii.

ISPITĂ

Se lăsase întunericul când Papa se plimba singur pe cărare, prin grădinile Vaticanului. Căldura nestatornică a zilei de toamnă dispăruse odată cu apropierea serii, aşa încât fu nevoit să ia un hanorac peste sutana albă. Petrecuse un timp în capela sa privată, plângând pierderea lui Thomas Wyatt. „In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti", zise el, făcând semnul crucii şi rugându-se ca Dumnezeu să primească la El, întru eternă pace, sufletul lui Thomas Wyatt. Papa ţinea în mână o Biblie deschisă la Psalmi 23:4 şi citea cu glas tare: „Cel nevinovat cu mâinile şi curat cu mima, care n-a luat în deşert sufletul său şi nu s-a jurat cu vicleşug aproapelui său".

„Potrivită alegere", rosti cineva.

Papa făcu o pauză şi privi în direcţia de unde auzise vocea. Un bărbat cu părul cărunt, aproape de aceeaşi nuanţă cu a cămăşii sale de mătase, şedea pe o bancă, lângă alee. Îşi ridică gulerul hainei de culoare neagră.

— Vrei să-mi ţii companie? Zise Bătrânul, indicându-i banca de lângă el.

— Ce doreşti? Spuse Papa.

— Să-ţi răpesc o clipă din timpul preţios, spuse zâmbind. Vorbea cu un calm manierat.

Papa ezită. Felul de a fi – inofensiv – al Bătrânului era menit să-l deruteze.

— Nu avem ce să ne spunem.

— Sunt sigur că avem. De fapt, avem să ne spunem atât de multe, încât nu putem discuta aici. Aşadar, poate că ar trebui să le luăm în ordinea priorităţilor. Lovi uşor cu palma banca de lângă el. Dar, mai întâi, insist să stai jos şi să te relaxezi.

Papa se aşeză încet, închizând Biblia în poală.

— Sunt uimit, zise Bătrânul. Nu te arăţi deloc alarmat de prezenţa mea. Eşti vrednic de laudă.

— Ar trebui să fiu alarmat? Papa făcu un gest simplu, arătând spre grădinile dimprejur. Tu eşti cel care îmi vizitează domeniile. Poate că tu eşti cel care ar trebui să se arate neliniştit.

Bătrânul îi aruncă o privire dominatoare, înainte de a vorbi:

— Unul dintre războinicii tăi a căzut.

— Ţine de natura războiului.

— Alţii îi vor urma.

— Te-am întrebat ce doreşti, repetă Papa.

— În final, capitularea ta.

— Imposibil. Îţi dovedeşti incapacitatea de a profeţi. Veacurile de umilinţe şi-au luat birul şi te-au condus la nebunie?

— Mulţi m-au acuzat de altele mai rele.

— Nu am timp pentru discuţia asta.

— Trebuie să-ţi faci timp. Sângele multora va cădea, în scurt timp, pe capul tău dacă îi îngădui fiicei lui Furmiel să afle accesul la taină.

— Explică-te.

— Chiar nu înţelegi? Nu poţi să-ţi imaginezi, nici măcar pentru o clipă, cât de rănit sunt? Nu umilinţă resimt, ci o mare durere, un sentiment de pierzanie şi furie. Dacă ţi s-ar fi tras Paradisul de sub picioare, ai fi găsit, desigur, o cale să te răzbuni. N-ai fi fost altfel decât mine.

— Poate că ar trebui să te gândeşti mal bine înainte de a te declara în termeni egali cu Creatorul. Şi nu, nu sunt la fel cu tine.

— Am *fost* cândva în termeni egali cu El. Toţi eram egali. Toţi – minunaţi. Toţi – merituoşi. Nu l-a plăcut când L-am provocat. Ăsta e motivul acelei bătălii. Eu şi cei care mi s-au alăturat constituiam o ameninţare, pe care El n-a putut s-o tolereze. Şi nu te îmbăta cu apă rece. Eşti ca mine, pentru

că în inima ta zace ură, neîncredere şi întuneric. Acestea — toate – sălăşluiesc în inimile oamenilor.

— Ai spus că sângele multora va cădea...

— Timpul se scurge. Iar femeia se apropie tot mai mult de descoperirea ultimei tăbliţe. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

— De asta i-ai luat viaţa lui Thomas Wyatt? Ţi-e teamă de Cotten Stone?

— Detest stilul ei eruptiv. Dacă ne forţează spre ziua de apoi, vom fi obligaţi să ne arătăm la chip. Această acţiune, în sine, îi va stârni pe mulţi împotriva noastră.

— Încă o dată: ce doreşti?

— Să intervii.

— Dacă o fac, vieţile celor despre care vorbeşti vor fi salvate?

— De ce nu faci ceea ce e mai bine pentru toată lumea? De ce n-o convingi să nu meargă mai departe, să schimbe direcţia, să renunţe? Dacă nu se va opri, va avea de îndurat nesfârşit de multă suferinţă. Va ajunge să-i facă rău singurei persoane pe care o iubeşte mai mult decât orice pe lume.

— Şi dacă fac ce-mi ceri, eu ce voi primi în schimb?

— Putere mai presus de orice putere.

— Am deja putere.

— Bogăţii ce le întrec pe ale oricărui rege care a trăit vreodată.

Papa făcu un gest circular cu mâna, înspre palatal papal.

— Priveşte în jurul tău. Cum denumeşti toate astea?

— Ai o minte îngustă. Nu eşti în stare să-ţi imaginezi ce pot oferi eu. Depăşeşte capacitatea ta de a cuprinde cu mintea.

— Nu am susţinut niciodată că sunt altceva decât un simplu om.

— Atunci, îţi voi dărui, în schimb, înţelepciunea şi inteligenţa de a te propulsa dincolo de tărâmurile marilor gânditori contemporani sau ai oricăror timpuri istorice...

— Cunoşti secretul? Cel pe care ea îl caută?

— Da.

— Spune-mi-l şi voi face precum zici.

Bătrânul izbucni într-un hohot de râs.

— Ce ţi se pare atât de hazliu?

— Mă crezi prost.

— Ştii ce cred? Zise Papa.

— Ilumineză-mă.

— Cred că eşti disperat. Dar trebuie să ştii că nu există ispită care să mă subjuge.

— Nu-ţi voi face oferta asta a doua oară.

— Cotten Stone, cred eu, este pe cale de a lovi nimicitor, iar pe tine – fatal.

— Priveşte-ţi mâinile. Vezi urme de sânge? Poţi trăi astfel?

Papa se ridică în picioare, întorcându-i spatele Bătrânului.

— Piei din faţa mea, Satană! Rosti el.

Când se uită înapoi, pentru a repeta porunca, banca era goală.

HULK

Lester Ripple îndepărtă toate lucrurile de pe masa pentru cărţi, din faţa televizorului. Le stocă în trei vrafuri, mutându-le pe holul ce ducea la dormitorul de o singură persoană. Avea nevoie de spaţiu liber de lucru. Spaţiu liber, minte liberă.

Se aşeză pe scaunul Samsonite şi etală cele trei fotografii pe blatul mesei, tapetat cu vinii, din faţa sa. Lângă ele postă o lupă cu lumină proprie.

Încă de când găsise pozele în toaleta bărbaţilor, îl rodea nerăbdarea de a ajunge acasă. În prima sa zi de muncă, era cert că nu-şi dorea să-l observe nimeni furând din coşul de gunoi din baie. Dar privirea fugară îi căzuse pe fotografii, care îi atrăseseră imediat atenţia. Dr. Evans l-ar putea considera un prostănac, un zănatic, din moment ce întreaga sa concentrare diurnă o redirijase spre pozele pe care tocmai le găsise. În mintea lui Ripple nu mai era loc pentru altceva: îl stăpânea curiozitatea de a mai arunca un ochi peste ele. Îşi aminti că porţiunea de sus – din ceea ce părea a fi o gravură pe un soi de tăbliţă de sticlă – era acoperită cu glife sau pictograme, dar ceea ce îl uluise pe el era, de fapt, porţiunea de jos. Să fie, într-adevăr, ceea ce părea a fi?

La sfârşitul zilei, îşi târa picioarele crăcănate, pe holuri şi apoi afară din universitate, cu cele trei fotografii bine adăpostite în servieta sa. Acum, aflându-se în siguranţă în apartamentul său, putea să-şi facă timp să le examineze.

Ripple se aplecă peste prima dintre fotografii, ţinând lupa deasupra ei. Privi prin lentilă, urmărind cu degetul rândurile de linii şi puncte. Simţi declanşându-se trăgaciul din creierul lui, apoi succesiunea rapidă a gândurilor.

Numere. Expresii matematice. Numere, simboluri şi cuvinte? Expresii şi ecuaţii. Frânturi. Fragmente. Da,

numere, şi simboluri, şi cuvinte. Toate se întrepătrundeau, iar creierul său le procesa, asemeni unui supercomputer.

Brusc, Ripple se lăsă pe spate, în scaun, şi opri lupa. Îi pierise respiraţia, de parcă urcase în fugă mai multe şiruri de trepte.

Hulk. Asta era. Îl va schiţa pe Incredibilul Hulk, cu carioca verde, şi va aştepta ca totul să se aştearnă în mintea sa.

Lester Ripple înşfăcă ultima ediţie din *The International Journal of Theoretical Physics,* aşezat la capătul canapelei, apoi luă o cariocă verde, cu vârful subţire, dintr-un pahar 7-Eleven de pe tejghea, revenind la masa pentru cărţi. Îi luase un an întreg ca să economisească bani pentru abonament – peste 1800$. Dar îşi făcuse un dublu serviciu: putea citi şi jurnalul, dar putea şi să mâzgălească şi să deseneze în voie pe paginile lui.

Lester alese o filă a jurnalului ce nu conţinea niciuna dintre schiţele sale anterioare şi începu să deseneze. Pe margine, Hulk începu să prindă contur. Era ca şi când se încorda să ridice o greutate nemăsurat de mare.

În timp record, Lester se simţi mai bine, iar harababura din creierul său începu să se organizeze, să se filtreze, stocând metodic informaţia într-o structură ce căpăta sens. Fredona „You’ve Lost That Lovin’ Feelin’.” Scena în care Tom Cruise şi companionii săi de zbor cântau melodia asta în *Top Gun* era una dintre scenele sale favorite. Poate că va urmări din nou filmul în seara asta. Era unul dintre cele mai rulate DVD-uri ale colecţiei sale.

Ripple desenă doar capul lui Hulk, faţa şi partea stângă a trupului, dar era suficient deocamdată. La nevoie, s-ar fi apucat din nou şi ar fi desenat partea dreaptă.

Reluă examinarea pozelor şi apoi începu să ia notiţe pe o bucată de ciornă ce căzuse pe jos când eliberase masa. Curând, găsi că pe hârtie nu era destul spaţiu pentru toate postulatele şi calculele sale.

Ripple îşi făcu drum spre bucătărie. Un teanc de bloc notes-uri cu foi galbene umplea comoda de sub sertarul cu argintărie. Folosea foarte multe caiete galbene.

Acolo se afla şi un recipient de plastic cu creioane ascuţite, numărul 2, marca Ticonderoga, şi ascuţitoarea sa de creioane Batman. Luă trei caiete şi trei creioane, împreună cu ascuţitoarea sa, şi se întoarse la masă.

După trei ore de la începutul studiului, Lester Ripple se ridică şi se plimbă în jurul mesei.

Cine ar fi putut să scrie asta? Oare cine era cel care îi copiase teoria firului? Da, era mult mai elaborată decât a sa, scrisă într-o combinaţie de cuvinte codate şi ecuaţii de mecanică cuantică. Unele părţi apăreau ca nişte propoziţii directe, dar apoi se amestecau cu ecuaţii complexe, toate fiind scrise într-un cod binar tridimensional. Cea mai dificilă parte a descifrării era următoarea: trebuia desluşit când anume codul constituia un limbaj şi când anume devenea o ecuaţie matematică. Părţile ce fuseseră acoperite de pata de lumină lăsau în urmă întrebări fără răspuns. Doamne, cât şi-ar fi dorit să decodifice ultimele rânduri! Imposibil, căci bliţul le obliterase. Dar era convins că tot ce scria acolo corobora în continuare teoria sa.

Şi, astfel, stătea faţă în faţă cu propria teorie a firului, scrisă pe un misterios bloc de sticlă, dovedind că exista o multitudine de lumi, lumi paralele, toate generate de forţa gândului, toate existând simultan. Teoria firului susţinea că orice gând se oglindeşte în lumea în care trăim şi, prin urmare, de la un capăt la celălalt al universului. Toate posibilităţile sunt deja create. Toate efectele există deja. În aceste fotografii, altcineva decât Ripple profeţise conexiunea sau legătura dintre toate evenimentele, energiile, sufletele şi spiritele. Ca şi în teoria sa, se trasase puntea dintre legile lumii cuantice, cu dualismul ei: undă-corpuscul, şi legile fizicii clasice. Se găsise răspuns la întrebarea: „Dacă electronii pot fi în două locuri simultan, tu

de ce nu poţi?”. Răspunsul era simplu, dacă îngăduiai minţii să vadă realitatea cu alţi ochi.

Ripple se aşeză din nou, aruncând încă o privire asupra pozelor şi notiţelor sale. Apoi întoarse pe dos prima dintre fotografii şi citi din nou numele şi numărul de telefon scrise pe verso.

Cu glas apăsat şi cutezător, rosti:

— Domnişoară Cotten Stone, aici dr. Lester Ripple de la Universitatea din Illinois, Chicago, Departamentul de Antropologie.

Repetă de două ori introducerea, străbătând drumul până la telefonul agăţat pe peretele bucătăriei.

*
* *

— Evans n-a vrut să le vadă, Ted, spuse Cotten la telefonul mobil, în timp ce introducea cardul-cheie în uşa camerei sale de la Crowne Piaza. I-am lăsat pozele, dar nu cred că va catadicsi să le mai acorde nici măcar o clipă de atenţie. Îmi pare rău că ţi-am irosit banii.

— Hei, se mai întâmplă să te afli în impas, zise Ted Casselman. Ţine de natura profesiei noastre, nu-i aşa? Tu şi Wyatt pe cine mai trecuseră̆ţi in lista experţilor?

— Evans promitea cel mai mult. Cotten aşează mapa goală jos, la piciorul patului. Socot că e o adevărată risipă de timp şi bani să cutreier in zbor toată ţara, încercând să găsesc pe altcineva care să examineze pozele. Cotten se lăsă pe spate, lungindu-se pe cearşaful patului. Şi-apoi, aş vrea să asist la înmormântarea lui Thomas. Simt că ar trebui să fiu acolo...

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia.

— Ştiu, dar aşa e corect. Tocmai când începuserăm să ne cunoaştem... Sunt sigură că el ar fi venit să-şi ia un ultim rămas bun de la mine, dacă eu aş fi fost în locul lui. După

încheierea ceremoniei, mă voi întoarce şi voi relua investigaţia. Dar acum, trebuie să fac asta.

— Ai nevoie de ajutor ca să te organizezi? Hotel?

— Ted, eşti mai rău decât un tată în carne şi oase. Sunt om mare. Ştiu să mă descurc.

— Trebuie să am grijă de tine, fetiţo.

— Vorbim în curând, zise ea şi închise telefonul mobil.

„Ce pierdere de timp – să vin până aici”, gândi ea, aruncându-şi pantofii din picioare şi întinzându-se pe spate. Fără îndoială, va întâmpina aceeaşi reacţie şi din partea celorlalţi experţi în quipus. Da, avea nevoie de o schimbare de registru majoră.

Telefonul mobil zbârnâi. Cotten deschise clapa şi verifică identitatea apelantului, aşteptându-se să fie Ted, care o resuna. Dar numărul avea prefixul local 312 – Chicago.

CRISTOFOR COLUMB

Cotten cercetă cu privirea clienţii din Starbucks, în căutarea cuiva care purta o şapcă de baseball, cu „Wile E. Coyote” brodat pe ea. Lester Ripple îi spusese că astfel îl va recunoaşte. „Acest detaliu ar fi trebuit să înlesnească identificarea”, gândi ea. Dar din toată încăperea nu sărea în ochi niciun „Wile E. Coyote”.

O mână grea o bătu pe umăr, făcând-o să se întoarcă.

— Domnişoara Stone? Sunt Lester Ripple de la Universitatea din Illinois, Chicago, Departamentul de Antropologie, Programul de Studiu al Anzilor.

Suna ca un recital. Lester respiră zgomotos, încreţindu-şi nasul, apoi îi întinse mâna. Era scund şi îndesat, cu părul blond răsărindu-i de sub şapca ornamentată cu desene animate. Avea, probabil, vreo treizeci de ani, iar ochii îi lăcrimau. Lângă el, zăcea o servietă ponosită.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lester, zise Cotten, strângându-i mâna. Îmi pare rău că n-am putut urmări cu atenţie ce încercai să-mi spui la telefon.

Lester dădu afirmativ din cap, în mod repetat, de câteva ori, cu o scurtă mişcare a gâtului.

— Am... am păstrat un loc în partea aceea. Ripple se întoarse pentru a o conduce într-acolo. Scuzaţi-mă, spuse el, lovindu-se de aproape toată lumea pe care o întâlni în cale. Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă.

„E întruchiparea imaginii cu nuca-n perete”, îşi zise ea în gând, urmându-l. Până şi coada cămăşii îi atârna într-o parte, iar cureaua sa ratase vreo două găici, la spatele pantalonilor. Clasicul tocilar.

— Aici, zise el, trăgând de sub masă un scaun destinat ei.

O foaie de hârtie ce fusese pusă pe scaunul acela zbură pe podea. Cotten văzu cuvântul *rezervat* scris pe ea, subliniat de trei ori. O altă hârtie, cu acelaşi cuvânt –

rezervat –, trona în mijlocul mesei circulare, pe care era aşezată o ceaşcă de cafea încă neatinsă, folosită drept contragreutate.

— Am ajuns aici de ceva vreme, zise Lester. N-am vrut ca altcineva să se aşeze la masa noastră, în timp ce eram la baie. Ridică hârtia de jos. Luând loc vizavi de Cotten, spuse: O.K., aţi auzit de Cristofor Columb, nu-i aşa? Îşi roti ochii. Sigur, oricine ştie cine a fost Columb. Dar ştiaţi că mintea poate percepe doar ceea ce crede că este posibil?

Ripple se holba la ea, aşteptând vădit un răspuns.

Cotten clătină din cap.

— Îmi cer scuze, dar nu cred că pricep.

Ripple îşi presă podurile palmelor pe pleoape.

— Ştiu, ştiu. Am o problemă.

„Poate că n-ar fi trebuit să accept să mă întâlnesc cu individul ăsta. E ţăcănit – în mod clar, e dus cu pluta ”, îşi zise Cotten.

— O.K., vă explic îndată, spuse el. Studiez fizica cuantică, ceea ce înseamnă că studiez lumea la nivel cuantic, divizată în particule mai mici decât atomul. Acolo jos, în lumea aceea, toate regulile acestei lumi nu se aplică. Şi viceversa. În lumea cuantică găsim ceea ce numim suprapunere cuantică – asta înseamnă că e posibil ca particulele să se afle în două sau mai multe locuri, sau stări, în acelaşi timp. Fiindcă, de pildă, atomii nu sunt lucruri, ci doar tendinţe. Fizica cuantică calculează doar posibilităţi, şi toate posibilităţile sunt deja existente. Conştiinţa nu devine realitate decât după ce alege o posibilitate. Începu să mâzgălească ceva pe un şerveţel. Priviţi.

Cotten se uită la ceea ce scria Ripple. Păreau a fi ecuaţii matematice, paranteze, cifre, simboluri, dar tot aşa de bine putea să fie aiureala unui ţicnit.

— Domnule Ripple, vă...

— Lester. Spuneţi-mi Lester.

— Lester, va trebui să vorbeşti pe înţelesul meu, dacă vrei să înţeleg.

— Doriţi cafea, café latte, cafea Mocca, ceva? Întrebă Ripple.

— Nu, mulţumesc. Poate mai târziu.

— Nici eu nu beau cafea, dar mi-am comandat una, ca să pot ţine masa rezervată. E decofeinizată, asta în caz că voi fi nevoit să sorb din ea. Ripple făcu şerveţelul cocoloş, îşi scoase şapca, după care se scărpină în vârful capului, făcând ca smocuri din părul său să se ridice în toate direcţiile.

„E mai mult decât ciudat”, gândi Cotten. Dar avea, totuşi, o anume doză de sinceritate şi inteligenţă, eclipsată de felul său bizar de a fi.

Trase în faţa lui alt şerveţel şi, cu un gest plictisit, desenă marginile unui cub, apoi îl împinse în faţa ei.

— Priviţi-l. Spuneţi-mi punctul dumneavoastră de vedere, în timp ce-l priviţi. Îl priviţi de sus în jos, de jos în sus, sau din lateral?

— De sus în jos, zise ea, uitându-se la Ripple.

— Nu, nu, nu. Nu vă uitaţi la mine, uitaţi-vă la cub, spuse el, cu glas gâfâit, ca şi cum n-avea destul aer.

Cu toate că răbdarea îi era pe sfârşite, Cotten se uită la desen. Apoi, în mod inexplicabil, perspectiva ei se schimbă. Ridică privirea şi zâmbi.

— Acum îl văd din lateral, zise ea.

— Exact.

— Este doar o iluzie optică, spuse Cotten.

— Da! Ripple lovi cu palmele în masă. N-am făcut nimic pentru a schimba desenul, toate posibilităţile existau deja. Conştiinţa dumneavoastră e cea care a definit realitatea perspectivei – ceea ce aţi văzut. Asta este, de fapt, lumea. Posibilităţi sau, cum aţi spus, iluzii. Realitatea este iluzie. Iluzia este realitate, dar numai atunci când o înţelegem şi devenim actanţi.

Cotten se lăsă pe speteaza scaunului. Avea o vagă idee despre ce voia să spună Ripple, chiar dacă nu-i era prea clar.

— Ştiu că vă e greu să îmbrăţişaţi această teorie şi să-i daţi crezare. Aşa că mai bine să ne întoarcem la Columb. Legenda spune că, atunci când navele lui Columb s-au apropiat de insulele Caraibe, băştinaşii care vieţuiau acolo nu le-au putut vedea. De ce? Pentru că nu puteau să şi le imagineze, nu aveau niciun fel de concepţie despre un vapor de o sută de tone, cu trei catarge. Şamanul lor a privit înspre mare şi a văzut valurile produse de prora vaselor, astfel încât a ştiut că ceva se apropia. Dar mintea sa nu putea să vadă vapoarele. După mai multă practică în scrutarea orizontului, navele au început, în fine, să ia formă. Le putea vedea. Şi din clipa în care şamanul le-a descris celorlalţi, aceştia s-au concentrat, şi au putut vedea şi ei.

— Povestea asta nu e adevărată, spuse Cotten.

Ripple ridică din umeri.

— Toţi specialiştii în fizica cuantică înţeleg aceste principii, dar există o mică lacună în demonstraţia lor. V-am spus că, în lumea cuantică, atomii pot exista în mai multe locuri simultan. Pe tema asta există suficientă documentaţie. Asta nu e o poveste gen Columb. Dar avem o breşă între lumea cuantică şi ceea ce vedem cu ochiul liber. De ce masa asta nu poate fi în două, sau trei, sau o mie de locuri simultan, aşa cum particulele pot fi în lumea cuantică?

Ripple se şterse din nou pe cap.

— Habar n-am, zise Cotten, a cărei fascinaţie sporea cu fiecare clipă.

— Am găsit răspunsul. Este o parte din teoria firului, elaborată de mine. Ripple scoase din servietă un plic maroniu. Deschise capacul şi extrase cele trei fotografii. Şi tocmai asta scrie pe obiectul ce apare în aceste poze, pe

care spuneţi că le-aţi făcut. Toate ecuaţiile şi explicaţiile mele sunt aici, în acest cod. Arătă spre una dintre poze. Spuneaţi că provin de pe un şantier arheologic din Peru. Cum se poate?

— Nu ştiu cum se poate, dar acolo a fost găsită tăbliţa. Am fost acolo când au excavat-o. Cotten făcu o pauză, apoi îşi împreună mâinile în poală. Tot ce mi-ai spus sună foarte interesant, Lester, dar nu sunt prea convinsă că asta scrie pe tăbliţă. Am motive să cred că inscripţia este mai mult decât un fel de fizică revoluţionară.

Faţa lui Ripple se încreţi, iar ochiul drept începu să-i lăcrimeze profund.

— Dar asta *este* ce e scris pe ea. E scris într-un cod binar tridimensional. Foarte sofisticat. O parte sunt ecuaţii, iar o parte – limbaj.

— Atunci spune-mi ce zice partea cu limbajul.

— Desigur, răspunse Ripple. Spune că toate posibilităţile există deja, şi chestii din astea.

— Atât?

— În mare parte. Nu pot distinge ultimele două linii, din cauza petei produse de bliţul aparatului foto.

„Altă pierdere de timp”, se gândi Cotten.

— Sunt sigură că vei găsi pe cineva din comunitatea ştiinţifică să te asculte până la capăt, zise ea.

Ripple îşi trecu mâna peste creştetul capului.

— Pot să păstrez pozele? Întrebă el.

— Sigur că da. Mi-am făcut o rezervă de copii. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Lester. Sunt nevoită să plec urgent. Trebuie să eliberez camera de la hotel şi să prind avionul spre Washington.

— Ah, o misiune guvernamentală, presupun. – Zise el, iar dezamăgirea îl făcu să se încrunte. Faţa i se plisa centimetru cu centimetru.

— O înmormântare, spuse ea.

— Îmi pare rău.

Cotten se ridică să plece.
— Ce v-aţi aşteptat să spună inscripţiile? Întrebă Ripple.
— Mă aşteptam să-mi spună cum să opresc Apocalipsa.

SIG-SAUER

Richard Hapsburg conducea Buick-ul LaCrosse, închiriat, pe Massachusetts Avenue, apropiindu-se de Observatory Circle. Pasagerul de pe bancheta din spate a unui Volvo S80 de culoare gri se afla la trei maşini distanţă în urma ţintei sale. Richard era deja nervos: ratase, ceva mai devreme, o ocazie de a trage, ezitând şi apoi pierzând cele câteva secunde în care ţinta lui era expusă. „Dacă dau chix cu misiunea asta, Eli îmi strânge testiculele în menghină”.

SIG-Sauer-ul P226 era lângă el, pe scaunul pasagerului. Richard nu era un trăgător de elită, acceptase sarcina împotriva voinţei sale. Îi sugerase lui Eli să angajeze un asasin, dar acesta respinsese ideea. Era evident că Eli nu voia să implice persoane din afară, nici să rişte scurgeri de informaţii. Iar Richard mai era convins de faptul că Eli îl testa, totuşi, din nou.

Richard continuă să urmărească Volvo-ul pe 14th Street şi US-1. Era greu să potrivească maşina în mers, lângă S80, şi să şi tragă din mişcare. Cum putea să conducă, şi să ochească, şi să mai şi tragă cu acurateţe?

Richard nu era îngrijorat că cineva i-ar reţine numărul de înmatriculare şi astfel s-ar putea ajunge la el, urmărind maşina închiriată. Când luase maşina, prezentase acte de identitate false şi pusese peste tablele cu numărul de înmatriculare oficial altele, fictive. Problema lui nu era cum să se fofileze ca să nu fie prins, ci cum să găsească poziţia bună pentru a trage focul ucigaş.

Pe tot drumul pe care-l străbătu de-a lungul 1-395 până la parcarea George Washington, Richard îşi croise planul. Mai avea o singură oportunitate: Aeroportul Reagan.

Apăsă pe acceleraţie, depăşind două maşini, până ce ajunse chiar în spatele maşinii Volvo. Putu să vadă capul

ţintei, prin geamul din spate al maşinii. Doar câţiva paşi mai separau cele două vehicule.

Volvo opri în curba unde pasagerii sosiţi aşteptau autobuzul sau taxiurile comandate. Richard parcă chiar în spate. Lăsă în jos geamul maşinii LaCrosse şi propti automatul în ramă, sub un exemplar din *Sports Rlustrated.*

Şoferul ieşi şi înconjură maşina. Deschise portiera din spate a maşinii S80.

Când ţinta ieşi afară, Richard apăsă pe trăgaci.

*
* *

Cotten Stone îşi croia drum prin mulţimea de pasageri sosiţi pe Aeroportul Naţional Ronald Reagan din Washington. Cu geanta tip sport agăţată de umăr, simţea că oboseala îi pătrunsese în oase în timpul zborului. Era răscolită de un soi de depresie, iscată de deplasarea la Chicago, de întâlnirea cu dr. Evans şi cu ciudatul, dar năstruşnicul Lester Ripple. Durerea provocată de moartea lui Thomas îi stăruia în stomac, în timp ce se pregătea să participe la funeraliile lui. Ştia mai bine decât oricine că Cei Căzuţi îi trimiteau mesajul de a renunţa, de a se da bătută. Dar ea nu intenţiona să facă asta. Thomas nu i-ar fi îngăduit. Şi nu va permite ca moartea lui să fie zadarnică.

Cotten făcuse o rezervare la Georgetown Inn. De îndată ce înmormântarea se va fi sfârşit, va lua legătura cu Ted şi va reveni la lucru. N-avea voie să-l dezamăgească. El îşi asumase un risc enorm primind-o înapoi la SNN. Carierele lor – ambele – erau puse în joc.

În vreme ce mulţimea din aeroport se rărea, Cotten făcu o pauză şi se uită atent după monseniorul Duchamp, care promisese s-o aştepte. Deodată, se opri, iar ochii îi căzură pe un bărbat înalt, care se oprise la câţiva yarzi în faţa ei. Purta jeanşi, un pulover cu guler înalt şi o jachetă grea, de

piele. Zâmbetul său radia prin mulţime. Într-o clipită, îi recunoscu ochii.

— John! Şopti ea, alergând spre el. Lăsând să-i cadă din mâini bagajele şi aruncându-şi braţele în jurul gâtului său, îl strânse la piept. Nu pot să cred că eşti aici...

John Tyler o îmbrăţişă, în timp ce restul pasagerilor sosiţi îşi făceau loc pe lângă ei.

Cotten se dădu înapoi.

— Doamne! Cineva ar putea trage o concluzie greşită despre mine văzând că mă arunc în braţele unui arhiepiscop. Ridică privirea spre tavan. Oare de ce fac asta?

John o luă din nou în braţe şi şopti:

— Helo, Cotten Stone.

— Helo, John Tyler, zise Cotten. O clipă, stătură încleştaţi în îmbrăţişare. Ah, câtă căldură simţea stând cu capul aplecat pe umărul lui! Da, era atât de aproape... Mireasma de after-shave, combinată cu mirosul pielii lui îi trezea un şuvoi de amintiri.

În sfârşit, Cotten se desprinse şi se trase înapoi, îşi şterse lacrimile.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici...

— Şi eu, spuse el, apucând de bagajul ei şi de laptop. Hai să mergem! Am lăsat maşina să aştepte. O conduse în direcţia porţii de ieşire.

Afară, John arătă spre un Volvo S80 de culoare gri metalizat, parcat în curbă. Apropiindu-se, Cotten îl recunoscu pe bărbatul care aştepta lângă maşină.

— Bună ziua, domnişoară Stone, zise monseniorul Philip Duchamp, ţinând portiera deschisă.

— Mare distanţă de New Mexico, Monseniore! Spuse Cotten. Îmi face plăcere să vă revăd. Se urcă pe bancheta din spate.

— Şi mie, spuse Duchamp. Excelenţă! Dădu din cap, în semn de încuviinţare, către John, care se urcă pe locul de lângă Cotten.

Un moment mai târziu, S80 reintra în trafic.

*
* *

Richard ajunse cu maşina la Mall şi opri LaCrosse-ul în mijlocul parcării aglomerate. Inima încă îi pulsa, aproape vicios, lovindu-i cu putere pieptul, pe dinăuntru. Îl ratase pe Ţyler, dar nu se putea dumiri ce traiectorie luase glonţul rătăcit. Nu văzuse pe nimeni să cadă. Trăsese focul, dar amortizorul armei şi zgomotul din jurul terminalului camuflaseră complet sunetul împuşcăturii. Nimeni nici măcar nu clipise. Aruncase arma şi revista de sport pe scaun, apoi călcase acceleraţia, ieşind în grabă din terminalul aeroportului.

Eşuase.

Eli n-avea să fie încântat. Deloc.

Richard coborî din maşină şi demontă placa fictivă, aruncând-o într-un coş de gunoi din apropiere. Când reveni în maşină, îşi rabată spătarul scaunului spre spate şi porni radioul. După ce găsi un post cu muzică clasică, potrivi sonorul şi apoi se cufundă în scaun, închizând ochii. Nu era plămădit pentru aşa ceva.

Richard Hapsburg se săturase.

REŢEA ENERGETICĂ

Lester Ripple mototoli toate foile de hârtie galbenă lăsate în dezordine pe blatul mesei pentru cărţi.

— Inutil, bombăni el, aruncând cocoloşul pe podea.

Nu înţelegea. Sub nicio formă nu putea pricepe ce a vrut să spună Cotten Stone despre cum va opri ea Apocalipsa. Ce Dumnezeu a putut să-şi închipuie că era scris pe tăbliţă, sau ce era, de fapt? Codul înscris acolo era teoria lui, până la cel mai fin detaliu, şi încă ce fin. Ce avea asta de-a face cu ea? Era o biată reporteriţă de televiziune, pentru numele lui Dumnezeu!

Lester se uită în jos, la fotografii, şi se şterse la nas cu antebraţul. Micuţii stropi nu reclamau batista; nu era răcit sau infectat. Mucoasa era curată. O simplă alergie. Nimic diferit faţă de situaţia când te freci la ochi şi îndepărtezi mizeria din colţul lor.

Ţinu lupa deasupra porţiunii din fiecare poză, unde textul era ascuns de pata de lumină. Apocalipsa!", zise el. Oare ea chiar voia să spună: ultimul mare război, sau se referea la vreo bătălie personală? Ar fi trebuit s-o determine să-i explice mai multe.

— Pot să le potrivesc, zise el. Pot să rezolv asta.

Lester Ripple inspiră adânc, apoi expiră. Avea de gând să-şi odihnească mintea. Cele mai incredibile iluminări veneau în acele momente – momentele în care se deschidea pe sine universului, lăsând toată energia să-l pătrundă. În felul acesta descoperise, pentru prima oară, bazele teoriei firului, pe care apoi o formulase. Îşi va aduce mintea în stare de puritate şi receptivitate. Dar, mai întâi, aşa cum îl povăţuise bunica lui, trebuia să-I mulţumească Creatorului pentru că îi dăduse înţelepciunea pe care o căutase. Dacă, însă, s-ar fi rugat – simplu – doar pentru înţelepciune, asta ar fi însemnat ca mintea lui să admită că

n-ar fi avut-o de la bun început. Dar ceea ce funcţiona, de fiecare dată, era gratitudinea lui: îi era recunoscător Creatorului pentru cele cu care era deja înzestrat.

„Trăieşte aşa cum ai vrea să trăieşti cu-adevărat, şi aşa va fi”, ar zice bunica lui. „Vezi ceea ce ai vrea să vezi, şi îţi va fi dat”.

Lester ştia că toate răspunsurile erau în capul lui. Secretul era cum să le transpună în imagini. Ca în desenul cubului pe care i-l arătase lui Cotten Stone. Tot ce conta era punctul lui de vedere.

Când lumina îi inundă fiinţa, Lester Ripple simţi un fel de tihnă, o adâncă pace. Cursa în care mintea lui era permanent antrenată încetinise, se îndepărtase. Bine. Chiar foarte bine. Oare cum ar putea să explice cuiva experienţa asta? Era ca şi cum făcea parte dintr-o reţea energetică prin care toate lucrurile din univers şi, poate, de dincolo de el, erau conectate.

*
* *

Cotten privi pe geam, în timp ce Volvo se îndrepta spre Georgetown Inn.

— Abia o să ai timp să te refrişezi înainte de înmormântare, zise John. Trebuie să fii frântă.

— Mental. Fizic. În toate privinţele. Dar peste două ore se va termina şi mă voi întoarce la hotel, să mă odihnesc.

John îi luă mâna lui Cotten într-a sa.

— Eşti o femeie de fier. Crede-mă când îţi spun că Dumnezeu nu îţi va da niciodată mai multă povară decât poţi să duci.

Cotten găsi alinare la John, odihnindu-şi capul pe umărul lui.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine..., zise ea.

Îşi continuară drumul în tăcere, până ce John vorbi din nou.

— Am stat să mă gândesc: Chauncey Wyatt, bunicul lui Thomas, s-a făcut răspunzător pentru furtul tăbliţei de la Vatican, atunci, în cinul 1800. Ştim că biletul pe care l-a lăsat conţine un fel de indiciu despre locul unde a ascuns relicva.

Cotten îşi săltă capul.

— Mi-a povestit despre bunicul lui şi despre bilet, dar n-am putut să-i găsim vreo noimă. Ne înţeleseserăm să mergem împreună în Marea Britanie, pe urmele unor rude îndepărtate ale sale.

— M-am gândit, în acelaşi timp cu voi, la aceleaşi lucruri, îi mărturisi John. Am dat ordin filialei Venatori din Londra să facă nişte investigaţii. Au depistat o străbătuşă.

— Aşadar, într-acolo va trebui să ne îndreptăm paşii, imediat după asta.

Duchamp călcă brusc frânele, aruncându-i în faţă pe Cotten şi pe John. Volvo se opri cu un scrâşnet de roţi, după care urmă un zgomot surd, apoi o plesnitură. Ceva de mari dimensiuni zburase peste capotă şi se izbise de parbriz.

— Ce nalba a fost asta? Sări Cotten, uitându-se prin sticla însângerată.

SEDUCŢIE

Cotten stătea aşezată pe marginea şoselei, în iarbă, în timp ce poliţia dirija traficul în jurul locului accidentului. Presupuse că zăboveau de atâta timp acolo pentru că existau victime. Duchamp era vădit marcat şi Cotten îşi dori să-l poată face să se simtă mai bine. Sărise în faţa maşinii imediat după ce oprise, iar John şi Cotten îl urmaseră. Imaginea aceea persista încă în capul lui Cotten...

Trupul, mutilat şi plin de sânge, al unei femei zăcea întins pe pavajul drumului. Şi ca şi cum asta nu era de-ajuns, din fiul ei, de vârsta prunciei, mai rămăsese doar un morman de carne, la mică distanţă de mama sa, ambii – morţi.

Prelate galbene acopereau acum cadavrele celor doi, fapt pentru care Cotten era recunoscătoare. Feţele mamei şi copilului îi erau vii în minte. Cotten îşi privi mâinile. Cu toate că le şterse pe fustă şi apoi din nou pe iarbă, încă mai rămăseseră dâre roşii. Bluza ei avea pete roşii, încă neuscate, în partea din faţă, şi un firişor de sânge îi brăzda fruntea. Bebeluşul nu murise imediat, aşa cum decedase mama lui, iar Cotten încercase să oprească sângerarea de la capul micuţului, dar nu putuse salva copilul.

Trebuia să înceteze a se mal gândi la asta. Dar încă îl mai putea auzi pe Duchamp vorbind cu unul dintre poliţişti:

— Nu ştiu de unde a apărut... N-am văzut-o defel..., zise el, repetând asta în continuu, pentru oricine l-ar fi ascultat.

Cotten observă când John îşi puse mâna pe umărul lui Duchamp şi îl conduse spre marginea şoselei unde se afla ea. Cotten se ridică în picioare.

— Cred că poliţia are acum toate datele necesare investigaţiei, spuse John.

Faţa lui Duchamp era palidă, nu se distingea nici urmă de culoare în buze sau pe obraji.

— N-a fost vina ta, zise Cotten.

Duchamp clătină din cap.

— Poate dacă aş fi fost mai atent... dacă aş fi văzut-o... să deviez maşina la timp, s-o evit...

— Încetează odată să te mai torturezi, zise John.

— Acest accident este un alt caz din seria sinuciderilor. Femeia a ţâşnit în faţa maşinii. Nu există altă explicaţie. Unul dintre poliţişti a zis că i-au găsit maşina parcată pe banda de urgenţă, mai jos, lângă şosea. Nu avea de gând să se mai întoarcă. A fost un act deliberat.

— Dar, John, copilul..., spuse Cotten. De ce a trebuit să ucidă şi copilul?

— Toate astea fac parte din strategia lor. Cu cât mai înfricoşător, cu atât mai bine, spuse John. Şi să nu crezi că noi n-am fost luaţi în colimator. Ei încearcă să-şi îndrepte tirul asupra ta. Ca şi în cazul lui Wyatt.

Cotten îşi dădu părul după urechi.

— Trebuie să oprim asta. Trebuie să găsim ultima tăbliţă.

*
* *

— Nu mă mai întorc! Se răsti Richard în telefonul mobil.

Mariah îşi azvârli poşeta pe pat. Era pregătită să meargă la Eli, la cină, iar Richard îşi găsise tocmai acum să se comporte absolut ciudat.

— Despre ce vorbeşti? Nu l-ai aranjat pe Tyler?

— Am încercat, dar n-am reuşit. Nu mai pot continua aşa. Focul interior mi s-a stins...

Mariah mergea în cerc în jurul patului, cu telefonul fără fir la ureche.

— Richard, ascultă! Eşti obosit şi supărat. Nu poţi lua decizii în starea asta. Nu gândeşti limpede. Urcă-te în următorul avion şi vino acasă! O să vorbesc eu cu Eli. Va avea grijă să-l elimine pe Tyler, într-un alt mod.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. Mariah îşi muşcă destul de tare buza de jos, încât îi ţâşni sângele. Dacă Richard cădea, ar fi căzut şi ea odată cu el, şi nu avea defel intenţia să îngăduie ca lucrurile să decurgă astfel. Parcursese o cale mult prea lungă pentru a se întoarce tocmai acum din drum.

— Mai eşti acolo? Întrebă Richard.

— Da.

— Te iubesc, Mariah. Vino cu mine. Vom fi împreună, vom pleca undeva, oriunde în lume, departe de Eli. Poate că vom întemeia o familie, dacă vrei.

— Richard, ce-i cu tine? Tu auzi ce spui? Cuvintele tale nu aparţin aceluiaşi om cu care am fost în New Mexico. Eşti patetic.

— New Mexico a fost ultima mea ovaţie. Tipul acela de putere şi-a pierdut controlul asupra mea. Nu am niciun folos de pe urma ei. Nu-mi mai creează nicio emoţie. Şi mi-am pierdut credinţa în....

— Aiureli. Ai fost născut ca să faci asta. E în sângele tău. Vom sta cu toţii uniţi, şi vom învinge. Nu poţi decide – simplu – că vrei să ieşi din joc. Nu ţine. Nu funcţionează.

— Dar pentru Furmiel, tatăl lui Cotten Stone, a funcţionat.

— Şi uite ce i s-a întâmplat. Ajunsese atât de deznădăjduit, încât s-a sinucis.

— Mari ah, vrei să vii la mine?

Ea închise telefonul fără să-i răspundă. Îi mai rămăseseră treizeci şi cinci de minute ca să ajungă la Eli Luddington, iar acum trebuia să-şi schimbe hainele. Vestimentaţia cu pantaloni era grozavă, dar simţea nevoia ca, în seara asta, să poarte o rochie.

*

* *

— A dat-o-n bară, îi zise Eli Mariahei, stând în capătul mesei de sufragerie, iar ea de-a dreapta sa. Cinau solitari.

Mariah stătea cu spaimă. Dacă Eli vorbise cu Richard, era pierdută.

— Ai vorbit cu Richard?

— Nu răspunde la telefonul mobil.

„O scurtă amânare”, gândi ea. Dacă ar reuşi să-i ţină la distanţă un timp suficient de lung, să nu poată sta de vorbă unul cu altul, şi să-l împiedice pe Eli să ia foc, ar putea, eventual, să-şi readucă soţul acasă.

— Poate că bateria telefonului e moartă. Se mai întâmplă..., adăugă ea.

— Richard are încărcător pentru maşină *şi* încărcător normal. Mă evită.

Mariah lăsă în jos lingura de supă.

— Sunt convinsă că va suna în curând. A fost stresat în ultimul timp. Lasă-mă să discut cu el. Dă-i puţin răgaz, Eli. Pune-ţi nădejdea în mine în privinţa lui Richard, aşa cum ai făcut întotdeauna. Aminteşte-ţi, ăsta e jobul meu.

— Soţul tău e nefericit.

Mariah se făcu mică. Jurământul ei în faţa lui Eli, singurul pe care trebuise vreodată să-l facă în schimbul a ceea ce ea considera că fusese *renaşterea* ei, era de a-l menţine pe Richard prezent şi loial misiunii.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Doar că Richard e genul care rumegă toate faptele.

— Tu îl satisfăceai acasă?

— Ce vrei să spui? Întrebă ea.

— Cu sexul, cum staţi? O iscodi Eli.

Mariah îşi împinse bolul cu supă.

— Hm... bine. Ştii doar ce simte Richard pentru mine. Şi e foarte gelos pe tine. *Pasul întâi.* Şi chiar ar trebui să fie. Eşti un bărbat atât de puternic şi de arătos! Ce femeie nu ar fi atrasă de tine?

Liniile dure, nervoase ale figurii lui Eli se înmuiară.

— Îmi place când mă flatezi.

Mariah întinse mâna şi îl mângâie pe cap.

— Nu te flatez, ştii prea bine.

Eli sorbi din vinul său.

— Să sperăm că Richard va suna în curând şi că va avea o explicaţie rezonabilă. Şi, mai cu seamă, veşti bune.

Mariah îşi pierdu apetitul. Eli anunţase, pentru cină, şase feluri, şi dacă ea ar afişa o mutră îngrijorată, el şi-ar da de îndată seama.

— Richard nu e la fel de puternic ca tine. Are slăbiciuni.

— Exact ăsta este motivul pentru care te-am introdus pe tine în toată povestea.

— Nu cred că l-aş putea admira vreodată pe Richard la fel cum te admir pe tine. Îşi coborî privirea, prefăcându-se ruşinată de comparaţia pe care tocmai o făcuse. Dacă n-ar fi fost Richard... Se uită la Eli, dându-şi silinţa să lăcrimeze. Stau alături de Richard doar pentru că tu îmi ceri asta. Doar ştii pe cine doresc cu-adevărat, nu-i aşa?

Eli înghiţi şi restul vinului.

— N-ai rostit niciodată vorbele astea, înainte.

— Consideram că nu se cuvine. Dar ţi-am demonstrat-o de mii de ori, prin felul în care te ating ori te las să mă atingi, la rândul tău. N-ai remarcat niciodată cum îţi răspund? Nu poţi fi atât de orb. Chiar şi Richard a văzut.

Eli îşi mai turnă un pahar cu vin şi se lăsă pe spate, în scaun, părând a o studia.

Stomacul Mariahei se strânse atât de tare, încât simţi că o durea. Spera ca el să nu-i ghicească intenţiile. *Pasul al doilea.* Mariah îşi lăsă mâna să alunece sub masă, până ce ajunse pe coapsa lui Eli. Testă mai întâi situaţia, fără să se mişte. Observând lipsa de reacţie, începu să-i mângâie încet piciorul.

Zâmbind, spuse:

— Am putea profita de tot ce e mai bun din cele două lumi. Richard nu trebuie să ştie. Pot, în continuare, să-mi ţin

promisiunea făcută ţie, şi să te servesc mai mult decât într-un singur fel.

Eli continua s-o privească. Îi cântărea vorbele, din cât îşi dădu ea seama. Era un semn bun. Un nod din stomacul Mariahei se slăbi.

— Oare nu ăsta e motivul pentru care m-ai invitat aici, la cină, în lipsa lui Richard? Pentru că vrei să fii cu mine, aşa cum şi eu îmi doresc să fiu cu tine...

Mariah îşi trase mâna, se ridică şi merse spre Eli, lipindu-se apoi de el.

— Termină-ţi vinul, zise ea, petrecându-i mâna liberă pe sub rochia ei, astfel încât să-i cuprindă piciorul. Şi după ce ai sorbit ultima înghiţitură, te aştept la etaj, să mă guşti pe mine. Şi-apoi să-mi şopteşti la ureche care gust e mai bun...

Mariah se retrase un pas, deschizându-şi fermoarul de la spatele rochiei, dezgolind astfel unul din umeri, expunându-şi spatele şi oferindu-i lui Eli o privire fugară asupra unui sân gol. *Pasul al treilea.* Înainte de a părăsi încăperea, rochia îi căzu pe podea.

VIOLET

— Venatori trebuie să aibă un buget destul de bogat, dacă ne cazează în apartamente la Cadogan, îi spuse Cotten lui John, când acesta apăru la ea în cameră, după ce se făcuse comod, la rândul lui. Costă o avere.

Ea şi cu John ajunseseră la Londra la trei zile după înmormântarea lui Thomas Wyatt.

— Îţi place camera?

Cotten făcu o piruetă.

— Ce ar putea să nu-mi placă? E peste măsură de luxos. Dar nu pricep de ce cheltuie atât de mult cu mine. Mai mult – şi n-o spun ca să te jignesc –, de ce să cheltuie enorm cu tine, şi nu cu unul dintre mai marii Venatori?

Ochii lui John îi fixară pe ai ei.

— Aşa se cuvine.

— Ce vrei să zici? Lăsă o pauză, pentru a putea pricepe. O.K., ai titulatura aia interminabilă, acel „ceva” care are de-a face cu arheologia sacră, dar nu şi un „ceva” care să aibă vreo legătură cu Venatori.

— Inocenţa a fost întotdeauna unul din punctele forte ale şarmului tău, spuse el zâmbind. Poziţia mea a fost, iniţial, de prelat al Comisiei Pontife pentru Arheologie Sacră. Acum, e mai mult un fel de acoperire.

— Acoperire? Se dădu un pas înapoi. Sună foarte tainic…

— Aşa şi trebuie să fie. Nu e niciun secret că Venatori există, dar nimeni nu-i poate urmări ierarhia.

Asta face ca, dintotdeauna, să fie imposibil să dezvălui, ca ţintă, vârful organizaţiei. Eu raportez doar Papei. Nu am vreun rang sau vreun titlu.

— Thomas ştia?

— Nu. Agenţii din teren nu-mi cunosc poziţia, cu toate că Thomas, poate, bănuia ceva, dată fiind relaţia mea strânsă cu Sfântul Părinte. Cu toate că vorbeam deseori, Thomas

raporta, de fapt, altcuiva, iar acesta, la rândul lui, raporta altcuiva.

— Sună ca la CIA, zise ea. Aşadar, atunci când te-au promovat – cred că ăsta e termenul corect – la rangul de arhiepiscop, ai devenit liderul Venatori?

— Da, asta ar fi cea mai simplă explicaţie. Venatori are un sistem global, bine-cunoscut, de identificare printre agenţiile de securitate, dar nimeni din afara organizaţiei nu înţelege cu-adevărat cât de adânci îi sunt rădăcinile. Ăsta e domeniul meu strict, împreună cu cel al pontifului.

John făcu un semn către scaunele din dreptul uneia dintre nenumăratele mese de stejar plasate în jurul elegantului apartament de hotel. Odată aşezaţi, zise:

— Cotten, vom găsi o cale de a stăvili aceste sinucideri şi de a dezlega misterul tăbliţei. Unicul ţel al celor din Venatori este să învingem duşmanul, care este şi duşmanul tău.

— Totul se petrece prea repede... Se nasc în mintea mea un milion de întrebări. Ceea ce se întâmplă în jurul nostru înseamnă, oare, începutul Apocalipsei? Ce anume ar urma să opresc eu? Nu sunt sigură ce se aşteaptă de la mine...

— Cel mai bine ar fi să începem cu începutul. În cazul de faţă, acesta este bunicul lui Thomas Wyatt

— Chauncey Wyatt.

John scoase o hârtie din buzunarul jachetei sale şi o despături.

— Deja ne-am început căutarea, venind la Londra, în avion, în timp ce tu dormeai, am făcut o listă cu ceea ce avem de rezolvat. Înainte de toate, Venatori a descoperit că Thomas are, într-adevăr, o rudă îndepărtată. Numele ei e Violet Crutchfield. Locuieşte în zona rurală din afara Londrei. Va fi primul nostru popas.

În al doilea rând, am descoperit câteva elemente legate de biletul pe care l-a lăsat Chauncey Wyatt, după ce a furat tăbliţa, respectiv referirea sa la „a trece firul prin urechile

acului”. Există un pasaj biblic în Evanghelia după Matei, care spune că îi este mai uşor unei cămile să treacă prin urechile acului decât bogatului să intre în împărăţia Cerurilor. Şi mai este o poveste veche, despre existenţa unei porţi în Ierusalim, numită Urechea Acului: o cămilă nu putea trece de ea fără să se aplece şi fără ca, mai întâi, să

se ia din spinare toată încărcătura. Înţelesul, pentru credincioşi, este unul singur: la Dumnezeu poţi ajunge doar în genunchi şi fără bagaje lumeşti. Din păcate, nu avem la dispoziţie nicio înregistrare arheologică sau documentară despre o asemenea poartă. Dar dacă nu vom găsi nimic aici, va fi nevoie, poate, să ne îndreptăm căutările în direcţia aceea.

Cotten dădu afirmativ din cap, în timp ce se imagina zburând spre Ţara Sfântă şi încercând să găsească o poartă mitică spre oraş.

— Uite încă o temă de gândire pentru tine, spuse John. Există ceva ce se cheamă „ a trage firul prin ac”, care are de-a face cu vederea fiecăruia şi cu percepţia noastră în profunzime, cu motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat doi ochi în loc de unul singur.

Cotten rânji spre el.

— Ăsta se cheamă experiment ştiinţific, domnule Vrăjitor?

— Ca să fiu cinstit, da. John se ridică. Mai întâi, trebuie să găsim o bucată de sfoară.

— Am, în bagaj, o trusă pentru cusut. Îţi e de folos?

— E perfect. Vezi dacă ai un mosor cu aţă. Cotten căută în valiză, extrăgând o cutie mică, din plastic.

— Ce zici de asta? Întrebă ea, scoţând dinăuntru un mosor miniatural, cu aţă neagră.

— Excelent. John îl luă şi fixă capătul firului sub bărbia sa.

Desfăşură aţa atât cât să poată ţine mosorul la o lungime de braţ, apoi o rupse. Înapoindu-i mosorul lui Cotten, spuse:

— Acum fă şi tu la fel.

Cotten îl privi curioasă.

— Prea bine. Ea repetă întocmai ce făcuse John.

— Ţine privirea drept înainte! Zise el. Câte sfori vezi?

— Două.

— Dar ştii că, de fapt, este una singură, nu? Acum închide ochiul stâng. Câte sfori vezi?

— Una.

— Schimbă ochiul.

— La fel – una.

— Asta pentru că toţi avem câte doi ochi, şi asta ne conferă percepţie în profunzime. Mai uită-te o dată, cu ambii ochi, şi concentrează-te asupra unui singur punct al sforii.

Cotten se supuse.

— Sforile se unesc şi formează una singură, zise ea.

— Acela e punctul în care ţi-ai concentrat privirea şi care este denumit „a trage firul prin urechile acului”.

Cotten avu un *déjà vu* când amintindu-şi cum privea la lima desenului în formă de cub, pe care i-l arătase Ripple, la Starbucks, în Chicago.

— John, şopti ea, revenind lângă scaun şi aşezându-se. Cred că încep să înţeleg câte puţin din ce se petrece aici. Crezi că putem fi in două locuri în acelaşi timp, precum sfoara, şi că asta depinde doar de punctul de focalizare, de locul unde alegi să fii?

Gândul îi acapară mintea.

— Când am fost în Peru, am fost iniţiată într-o anumită tehnică de meditaţie, pe care încă fac eforturi s-o stăpânesc.

John se aşează pe scaunul din partea opusă a mesei.

— Asta te-a învăţat şamanul? Omul despre care mi-ai povestit?

Cotten potrivea în neştire frânturi de gânduri, luate la întâmplare.

— Ultima dată când am practicat ceea ce Yachaq numea lumină lichidă, am simţit, într-adevăr, că mă aflam în două locuri, m-am văzut stând pe două plaje. Şi eram convinsă că aş fi putut să mă mişc de la una la alta.

Cotten îşi petrecu degetele prin păr.

— Apoi, la Chicago, am întâlnit un omuleţ teribil de ciudat. Acesta a văzut pozele tăbliţei pe care le lăsasem la Universitatea din Illinois. E fizician, şi mi-a spus că inscripţia de pe tăbliţă are legătură cu mecanica cuantică. A zis că ceea ce era scris pe tabletă, în cod binar, era identic cu teoria pe care el însuşi o enunţase. O numea „teoria firului" şi încerca, bietul de el, cu disperare, să mă facă să pricep cum particulele pot exista, în lumea cuantică, în mai multe locuri simultan. Dovedise – spunea – că acelaşi lucru era valabil şi pentru lumea din jurul nostru. Lester Ripple a afirmat răspicat că toate posibilităţile şi efectele sunt deja existente – aproape acelaşi lucru pe care mi-l profeţise Yachaq, în Peru. Conceptul este următorul: există multe căi sau fire. În punctul unde te focalizezi – exact acolo este locul unde alegi să-ţi trăieşti viaţa. Au vreun sens spusele mele?

— Şi încă foarte preţios. Este ceea ce numim liberul arbitru.

*
* *

În dimineaţa următoare, după micul dejun, Cotten şi John se urcară în trenul spre staţia Hanborough, în apropiere de Oxford, plecând într-o călătorie de o oră.

După sosire, parcurseră pe jos distanţa de cincisprezece minute de la staţie până la reşedinţa fermei ce aparţinea lui Violet Crutchfield, strămătuşa lui Thomas Wyatt.

— Mormântul lui Winston Churchill este foarte aproape de aici, spuse John, în timp ce treceau pe lângă un indicator

arătând spre Bladon Church. Să-ţi spun un lucru meschin: obişnuiau să-i îngroape pe sinucigaşi în drumul public, cu un ţăruş înfipt în ei.

— Ce oribil! Se strâmbă Cotten, uitându-se peste umăr la indicator.

— Apoi, la începutul anului 1800, unii au ajuns la concluzia că asta era o barbarie şi au dat o lege ce permitea ca sinucigaşii să fie înmormântaţi în curţile normale ale bisericilor, dar...

— Întotdeauna există un *dar.*

— Dar... puteau fi îngropaţi numai între orele nouă seara şi miezul nopţii şi, fireşte, fără ritualurile bisericeşti.

Cotten zise:

— Dar era vorba de Biserica Anglicană, nu de Biserica Catolică. Sinucigaşii nu pot fi îngropaţi în cimitirele catolice, nu-i aşa?

— E-adevărat, zise John.

— Priveşte. Cotten arătă spre o clădire din piatră, cu două etaje, situată peste câmp. Pe o tăblie, la poartă, scria: *Crutchfield.* Aici ar trebui să fie.

— Ar trebui, spuse John.

Două coşuri de fum se zgâiau în sus, de pe acoperişul construcţiei straniu alcătuite, ce era înconjurată de grădini lăsate în paragină, unde flori sălbatice se iţeau dintre buruieni şi boscheţi. Pe unul dintre coşuri ieşea fum.

— E cineva acasă, zise Cotten.

Făcură câţiva paşi pe drumeagul din lespezi de piatră ce ducea spre intrare, apoi se opriră în faţa uşii din lemn, îmbătrânit de vreme. John bătu cu ciocănaşul din alamă mătuită.

— Helo! Strigă el.

Aşteptară câteva minute până să bată din nou. O clipă mai târziu, uşa se deschise cu un scârţâit.

— Bună ziua, zise John.

În pragul uşii stătea o femeie în vârstă, firavă, uşor încovoiată de bătrâneţe. Părul îi era atât de firav, încât se întrezărea prin el pielea rozie a capului.

— Doamna Crutchfield? Întrebă Cotten. Violet?

Ochii femeii se aţintiră spre John prin bifocalii murdari.

— E femeia ta? Întrebă ea.

— Nu prea înţeleg, zise John.

Se dădu în lături şi le făcu semn, cu bastonul, să intre.

— Mergeţi în salon, unde e cald, spuse ea. Vreţi să fac pneumonie?

Cotten schimbă o privire cu John şi păşiră în casa veche.

— Iar acum, aşezaţi-vă, să vă încălziţi. Femeia lovi cu palma spătarul unui divan plasat cu faţa către şemineu.

Cotten şi John o aşteptară să se instaleze comod într-un balansoar, înainte de a-şi ocupa şi ei locurile.

Salonul constituia, pentru orice negustor de antichităţi, un vis devenit realitate. Încăperea era înţesată cu mobilă de culoare închisă, multe piese fiind acoperite cu pături aruncate peste ele. Pe mese erau risipite vaze, ceşti pentru ceai, statuete, fotografii înrămate şi lămpi. O tapiserie era atârnată deasupra unei pianine învechite.

— Sunteţi Violet Crutchfield? Întrebă John.

Femeia păru luată prin surprindere.

— Fireşte că sunt. Ce e cu tine, Alistair? Eşti tont?

Şi făcu un semn din cap spre Cotten.

— Ceaunul e în bucătărie.

— Bucătărie? Zise Cotten.

— Adu ceaunul şi pune-l pe sobă. Astăzi ai de spălat doar cearşafurile. Şi-acum, dă-i drumul la treabă.

Cotten se uită lung spre John.

— Doamnă Crutchfield, nu sunt Alistair. Numele meu e John Tyler, iar dumneaei este Cotten Stone.

Pentru câteva momente, Violet se legănă, ţinând ochii închişi. Apoi o privi pe Cotten şi spuse:

— Hm, Cotten. Ce nume o mai fi şi ăsta, pentru o fată aşa de frumoasă?

— Am venit să vă punem câteva întrebări, zise John.

— Trebuia să aduci înăuntru mai multe lemne, spuse Violet. Să le stivuieşti aici. Îşi îndreptă bastonul, ca pe o armă, spre vatră. Şi ai cam neglijat grădina.

Tăcu, preţ de un minut. Ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima oară, li se adresă:

— Cine ziceaţi că sunteţi?

— John Tyler, zise el.

Violet se legănă.

— Eşti amabil să mai pui un lemn pe foc pentru mine, John Tyler? Oasele astea bătrâne răcesc cam repede...

— Cu plăcere. Se îndreptă spre şemineul de piatră. Din cât se vedea, era singura sursă de căldură din această casă ţărănească. Cu ajutorul cleştilor pentru sobă. Săltă un lemn de stejar.

Brusc, John se opri, ca încremenit. Puse încet lemnul pe foc, în timp ce ochii îi rămăseseră pironiţi pe paravanul turnat din fier, ce proteja cărămida şi radia căldura în cameră.

Exact în mijlocul paravanului trona sigiliul Venatori.

LISTA

Răzbătu până la ei o bătaie scurtă, după care Cotten şi John auziră o încuietoare cedând, urmată de vaietul dureros al uşii ce se deschidea.

— Bună ziua, doamnă Crutchfield. Sunt Dorothy. În clipa asta am ajuns.

O femeie de vârstă mijlocie pătrunse în salon, dădu drumul pe podea la o geantă mare cât un sac, iar la urmă îşi desfăcu năframa din jurul gâtului.

— Avem musafiri? Zise Dorothy, văzându-i pe Cotten şi pe John.

Violet Crutchfield îi privi pe cei doi oaspeţi. Expresia ei nedumerită o făcu pe Cotten să creadă că bătrâna nu-şi amintea să fi vorbit cu ei.

— Bună ziua, zise Cotten, ridicându-se în picioare, pentru a se prezenta. John făcu la fel – se ridică şi îi urmă exemplul.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Dorothy. Sunt menajera doamnei Crutchfield. Duc mai departe ştafeta mamei mele, care a lucrat aici, înainte.

Îşi mută atenţia spre bătrână şi vorbi pe un ton mai ridicat:

— Ei, cum ne simţim astăzi, doamnă Crutchfield?

— Mi-e frig. Aerul este aşa de umed..., spuse Violet. Vrei să mai arunci un lemn pe foc, dragă?

Dorothy privi spre foc.

— Imediat. Focul trebuie, mai întâi, să formeze câţiva tăciuni aprinşi. Asta va menţine căldura.

Luă una dintre păturile aruncate pe cel mai apropiat scaun şi o înveli pe Violet cu ea. Apoi li se adresă:

— Sunteţi prietenii doamnei Crutchfield?

— Scuzaţi-ne, zise Cotten, cir fi trebuit să începem cu unele lămuriri. Sunt reporter pentru un canal de ştiri. Facem

un documentar despre medici şi medicina britanică în anul 1800. Una dintre rudele doamnei Crutchfield a fost medic la Londra – Chauncey Wyatt. Sperăm să obţinem unele informaţii despre trecutul doctorului Wyatt – ştiţi dumneavoastră: însemnări vechi, jurnale, fotografii, genul de lucruri care ne-ar înlesni o privire mai amplă asupra modului de viaţă şi practică al medicilor din acea perioadă, ca şi asupra obstacolelor pe care aceştia le-au întâmpinat.

— Serios? Zise Dorothy. Ei, numele de fată al doamnei noastre Crutchfield este Wyatt. A fost măritată cu Neville Crutchfield.

— Locuieşte singură? Întrebă Cotten.

Dorothy se aşează cu spatele către Violet, astfel încât aceasta să nu poată auzi ce vorbeau.

— O, da, de când bietul domn Crutchfield s-a stins, acum treizeci şi trei de ani. Doamna n-are pe nimeni. N-are nici copii, care s-o îngrijească. Şi e singura rămasă în viaţă dintre fraţii şi surorile ei. În cea mai mare parte a timpului, nu-şi aminteşte nimic. Dar starea sănătăţii ei e destul de bună pentru cei nouăzeci şi patru de ani împliniţi.

Violet se lăsase în faţă cu balansoarul.

— Cine sunt prietenii tăi, Dorothy? Nu fi nepoliticoasă, prezintă-mi-i.

— Poftim, tocmai ce vă spuneam despre...

Dorothy îşi arcui sprâncenele, apoi se întoarse cu faţa spre Violet.

— Au venit să discutaţi despre familia ta. Un anumit dr. Chauncey Wyatt. Îţi spune ceva numele ăsta?

Un zâmbet larg luminã figura lui Violet, ca şi cum amintirile sale se eliberaseră, spărgând un dig.

— Am de la el o ferotipie. E prin casă, pe undeva, în pod, probabil. Asta a fost casa lui, după ce s-a pensionat.

Violet izbucni în râs.

— Toată povestea s-a petrecut înainte de a mă naşte eu, fireşte. Aici a şi murit.

— Probabil că tot ce vă zice e adevărat, spuse Dorothy, cu glas scăzut. Uneori, îşi aminteşte lucruri minunate, legate de trecut. Şi, cu siguranţă, proprietatea a aparţinut familiei timp de generaţii.

— Crezi că mai are ferotipia aceea, sau orice altceva care a aparţinut doctorului Wyatt? Întrebă John.

— Există un pod cu o sumedenie de vechituri. Dar nu lasă pe nimeni să pătrundă acolo, să facă ordine. Nici în ruptul capului. Spune că, dacă cineva s-ar atinge de lucruri, familia ei s-ar spulbera, aşa cum dispare praful de pe poliţă, când o ştergi.

— Pufff! Spuse Violet, părând că aude ce se vorbea. Ar pieri într-o clipă, ca şi cum n-ar fi trăit vreodată...

*
* *

În pod, trăgea curentul şi pretutindeni plutea vizibil praful. Cotten strănută, ridicându-şi gulerul. Căldura şemineului de jos nu reuşea să ajungea până aici. „Dacă aş fi vânător de fantome, acesta ar fi primul loc unde aş căuta”, zise ea.

— Într-adevăr, are un aer cam bizar, spuse Dorothy. Nu cred că aş accepta să fac curăţenie aici, chiar dacă doamna Crutchfleld mi-ar cere-o. Dorothy îşi acoperi buzele cu palmele.

— Scuzaţi, lumina e chioară. Dar puteţi arunca o privire în jur. Eu voi fi jos, în bucătărie, să pregătesc prânzul doamnei Crutchfleld. Pot îndrăzni să vă invit la masă?

— Mulţumim, zise Cotten, dar avem prea puţin timp la dispoziţie.

— Ai văzut paravanul şemineului? Întrebă John, de îndată ce menajera părăsi podul. Are sigiliul Venatori. Pun pariu că a aparţinut lui Chauncey Wyatt.

Cotten spuse:

— O să-l cercetez mai cu atenţie înainte de a pleca.

— Priveşte locul ăsta, zise John, rotindu-şi ochii peste vechiturile din pod. Câtor generaţii au aparţinut toate astea?

— E mai mult decât putem examina.

Petrecură următoarea oră scormonind prin cutii şi dulapuri cu dosare, mese de scris şi etajere. Existau multe cufere şi lăzi cu lucruri ce pomeneau numele Wyatt, dar nimic despre Chauncey. Spre sfârşit, Cotten deschise o ladă de lemn tapiţată cu piele. Chiar deasupra, se afla un jurnal cu numele lui Chauncey Wyatt scris pe copertă.

— Iată obolul colbului! Zise Cotten. Răsfoi obiectul pe care tocmai îl găsise, ca răsplată pentru truda căutărilor prin grămezile de praf. Sunt observaţiile lui Chauncey despre pacienţi şi vizite. Se opri la una din pagini. Aici apare numele unui pacient care se trata de catar. Ai idee ce-o fi asta?

— Nu, spuse John, abandonând căutările şi alăturându-i-se. Hai să vedem ce mai e în ladă. Săltă o cutie muzicală din lemn, cu o manivelă de alamă şi mâner de porţelan. O încercă, dar manivela era înţepenită.

Cotten găsi o pereche de lumânări şi o tavă de argint cu suprafaţa de aproape cinci inci pătraţi, cu picioare tip bilă şi un mâner răsucit, tot din argint.

— Ce e asta? Întrebă ea, ţinând-o în sus. În mijlocul tăvii, se zăreau iniţialele CHW, în relief.

— Cred că e un suport pentru cărţi de vizită, spuse John. Când venea cineva, îşi lăsa în salon cartea de vizită, într-o chestie din asta. Mă întreb care o fi fost al doilea prenume al lui Chauncey?

Făcu curat pe podea, lăsând un loc liber, apoi scoase totul din ladă şi aranjă obiectele astfel încât să le poată vedea pe flecare în parte.

— Ce-o fi fost aşa important în articolul ăsta de ziar? Zise Cotten, ridicând de jos o hârţoagă îngălbenită.

Încercând să-şi adapteze vederea la lumina săracă a becului de deasupra capului, începu să citească, aşezată pe un scaun şubred, cu spătarul curbat.

— John, ascultă aici: cică se zvonea că doi medici londonezi de vază lucrau cu fervoare la un proiect comun, ce avea drept obiect vindecarea astmei; aceşti doi domni se mai ocupau – se pare – şi de un alt proiect, mai spectaculos.

— La ce face referire? Întrebă John.

— La un interviu cu dr. Erasmus Wilson, un coleg francmason, care recunoscuse că lucra împreună cu un amic la ceva ce, în mod sigur, va stârni mândria londonezilor şi că, în curând, vor face declaraţii în faţa opiniei publice.

John scoase din jachetă un carneţel mic, spiralat.

— Erasmus Wilson, zise el, în timp ce nota numele. Bine, ce altceva mai avem?

Cotten spuse:

— Se pare că doar vechituri lipsite de valoare, cu excepţia jurnalului, a unei cutii cu poze şi, poate, a acestei... Luă în mână o fragilă foaie de hârtie. În partea de sus, cu litere de mână, scrise grăbit, era trecut titlul: CONŢINUT FINAL. Sub titlu, era înşirată o listă ce începea cu patru copii ale Bibliei. Cuvintele *engleză, franceză, latină* şi *italiană* apăreau lângă notiţă. La fel, în listă apărea şi o copie a Almanahului lui Joseph Whitaker, pe anul 1878; o fotografie a reginei Victoria şi un decupaj dintr-un desen animat din revista *Punch,* prezentând-o pe regină făcând schimb de daruri haioase cu prim-ministrul Benjamin Disraeli; o scală ajustabilă pentru greutăţi şi măsuri; un ghid al trenurilor; patru pipe de tutun sculptate manual, două – din lemn de măceş şi două – din fildeş; anuarul oraşului Londra; o hartă a străzilor şi o copie a *Daily Telegraph*-ului.

— Ce trăsnaie de listă mai e şi asta? Zise John. Îţi spune ceva?

— Nu, dar chiar la sfârşit apare o adnotare curioasă. John îi făcu semn s-o citească cu glas tare: „Secretul e protejat de cuvântul lui Dumnezeu”...

SINUCIDERE

— Ted, vino repede!

Ted Casselman, şezând la masa de scris, îşi ridică privirea spre femeia care se oprise în cadrul uşii biroului său. Pe chipul ei era întipărită groaza.

— Ce e? Întrebă el.

— În toaleta bărbaţilor..., se bâlbâi ea. Unul dintre operatorii noştri tehnici tocmai s-a împuşcat.

— Vorbeşti serios? Răspunse uimit şi ocoli în grabă masa, urmând-o. Rămase în spatele ei, în timp ce alergau pe holul departamentului de editare video de la Satellite News Network.

Un ofiţer de pază al SNN, îmbrăcat în uniformă, bloca intrarea. Văzându-l pe directorul de ştiri, zise:

— Pe aici, domnule Casselman.

Ted se strecură pe lângă ofiţer şi intră în toaleta bărbaţilor. Într-un ungher îndepărtat, un tânăr zăcea căzut la podea, iar peretele cu faianţă din spatele său era mânjit de sânge. În mâna fără viaţă ţinea un pistol automat.

Ted se repezi lângă cel prăbuşit şi îi verifică pulsul, la gât. Rana de la cap era gravă, de aceea nu fu surprins de faptul că nu înregistrase niciun semn vital.

— Poliţia a fost anunţată? I se adresă ofiţerului de pază.

— Am făcut-o deja, domnule. Sunt în drum spre noi.

Ted se dădu câţiva paşi în spate, sprijinindu-se de şirul de chiuvete din apropiere. Clătină din cap.

„Ce se petrece?”, îşi şopti. Chiar în acea dimineaţă, vecinul său de vizavi murise de la o supradoză a unui leac prescris de medic. Conducând maşina spre staţia de tren, trecuse pe lângă două oribile accidente de circulaţie, ambele părând să implice doar câte o maşină. Una se înfipsese frontal într-un stâlp de electricitate, iar cealaltă – într-un copac. Fiecare înregistrase victime multiple, care

sfârşiseră fatal. În staţia de tren, o femeie se aruncase pe şine, în faţa unui tren de navetişti ce tocmai intra în gară, şi murise instantaneu. Pe parcursul călătoriei cu metroul către Manhattan, se petrecuse un accident sinucigaş la două vagoane în faţa lui. Şi acum asta — cineva din echipa SNN.

Ted ieşi în holul din afara toaletei bărbaţilor. O duzină de oameni erau buluciţi în jur. Unii plângeau. Păreau toţi înnebuniţi. Trebuia să organizeze imediat o consiliere de criză.

— Toată lumea – înapoi! Întoarceţi-vă la locurile dumneavoastră! S-a întâmplat un accident tragic, dar nimeni nu mai poate face nimic. Trebuie să încercăm să ne reluăm rutina zilnică, atât cât putem.

— Se transmit ştiri despre sinucideri care au loc pretutindeni, în oraş, zise un tânăr membru al echipei lor.

— Da, spuse Casselman. Am auzit şi eu reportajele. Nu ştiu cât adevăr e în poveştile astea, dar cu siguranţă îmi oferă lămuriri în legătură cu drumul străbătut, azi dimineaţă, până la serviciu. Ocupă-te de subiectul ăsta şi pregăteşte-mi un material pentru ştirile de prânz. Între timp, vă propun să încercăm să depăşim împreună acest moment dificil.

Ted îşi croi cale spre biroul lui. Auzi şoaptele de îngrijorare şi suspinele de amărăciune, în timp ce trecea pe lângă fiecare compartiment. Ce însemnau toate astea? Că lumea o luase razna? Se scărpină în crucea pieptului, unde i se cuibărise un fel de presiune surdă.

Ted deschise sertarul mesei de scris şi scoase un borcănel mic, cu aspirină. Azvârlind în gură una din pilule, o dădu pe gât cu cafeaua rece dintr-un pahar de la Dunkin’ Donuts. Deja ajunsese la o aspirină pe zi, alături de medicaţia pentru scăderea colesterolului. Doctorul îl recomandase să ia câte o pastilă în plus, de fiecare dată când simţea presiune în piept.

Se iscă agitaţie în holul din faţa biroului său, iar Ted îl observă pe paznicii SNN conducând poliţia şi medicii ambulanţei înspre toaleta bărbaţilor. Se gândi să se ridice să-i urmeze, dar ştiu că nimeni nu mai nu putea face nimic pentru tehnicianul decedat. Luând în calcul starea sănătăţii lui, hotărî să evite stresul suplimentar.

Asistenta lui, studentă la jurnalistică, la Universitatea din New York, intră în biroul său.

— Domnule Casselman, unul dintre producători spune că ar fi bine să vedeţi asta. Îi puse în faţă, pe masă, un ziar, apoi se retrase grăbită, trăgând uşa după ea.

Ted cercetă cu privirea prima pagină din *National Courier.* Îi sări în ochi o poză ce o înfăţişa pe Cotten Stone îmbrăţişându-l pe John Tyler. Titlul suna cam aşa: „Cotten Stone, reporter controversat, ia lecţii de religie de la arhiepiscopul John Tyler”. Mai jos, pe pagină, era altă fotografie a lui Cotten Stone, stând pe marginea şoselei, cu faţa ascunsă în palme, iar John o consola. Sub imagine – o informaţie: „Stone şi Tyler, implicaţi într-un accident, se grăbesc să ajungă împreună la hotel”.

Ted săltă ziarul şi citi rapid articolul.

— Ce morman de rahat! Zise el. Cotten îşi va ieşi din minţi când va vedea asta.

La scurt timp după ce trântise ziarul pe masă şi ridicase receptorul telefonului, ca s-o sune pe Cotten, Ted observă trecând prin faţa biroului său alţi ofiţeri de poliţie. După câteva clipe de aşteptare, pentru ca apelul internaţional să se conecteze, Cotten îi auzi vocea.

— Hei, fetiţo! Spuse el. Detest să-ţi dau veşti proaste, dar...

ACCIDENT CU FUGA FĂPTAŞULUI

— Te rog să mă scuzi că am moţăit tot timpul, la întoarcere, zise Cotten, coborând din metrou împreună cu John, în staţia Warren Street – ultima verigă a călătoriei lor din Hanborough. N-am mai putut să-mi ţin ochii deschişi nici măcar un minut.

— De asta s-au inventat umerii..., zise John.

— Nu pot să cred că Dorothy ne-a dat cu împrumut jurnalul şi celelalte lucruri. Vom avea prilejul să le studiem mai îndeaproape după ce ajungem înapoi, la hotel. Mi-ar fi plăcut să fi avut un indiciu despre semnificaţia listei lui Chauncey.

John făcu semn cu mâna pentru a opri un taxi, dar nu avu noroc, astfel că îşi continuară mersul pe jos către Cadogan.

Telefonul mobil al lui Cotten zurui insistent. Îl scoase din geantă şi verifică pe ecran identitatea apelantului.

— E Ted. Deschise clapa telefonului, în timp ce John ieşi în şosea, încercând din nou să oprească un taxi.

Tocmai când se pregătea să facă asta, un BMW negru ieşi din curba unei străzi situate ceva mai jos, pe partea opusă a şoselei, şi se îndreptă cu viteză spre ei.

— Hei, fetiţo! Spuse el. Detest să-ţi dau veşti proaste, dar...

BMW-ul care se apropia îşi devie cursul, străbătând două benzi de trafic, şi acceleră direct spre John.

Acesta sări în lături, dar fu prea târziu.

Impactul îl proiectase pe John în sus, azvârlindu-l aproape de Cotten. Aceasta auzi bufnitura înfricoşătoare şi huruitul motorului maşinii ce se grăbea să dispară.

— John! Strigă Cotten, când acesta se prăbuşi pe caldarâm. Căzu în genunchi lângă el. Era prăvălit cu faţa în jos şi cu ochii închişi. Apăsă rapid pe butonul de întrerupere

a convorbirii şi formă 999, pentru a chema poliţia şi ambulanţa.

— Nu ştiu, răspunse aproape plângând, când la capătul celălalt cineva o întreba unde anume se aflau. Ajutaţi-ne! Spuse ea, înmânând telefonul mobil unui bărbat care tocmai se aplecase peste trupul lui John. Spuneţi-le unde suntem. Vă rog!

Străinul luă mobilul şi îi indică locaţia operatorului de la urgenţe.

John nu se mişca.

Cotten se întinse lângă el pe pavaj, lipindu-şi obrazul de ciment, ca să-i poată vedea mai bine faţa. O mulţime de oameni făcuseră cerc în jurul lor, se auzeau voci şuşotind. Din conversaţiile lor răzbăteau frânturi.

— E mort? Întrebă cineva.

Se auzi un glas de copil:

— Ah, mamă, uite, acolo e sânge!...

Cotten îşi blocă timpanele, ca să nu-i mai audă pe toţi curioşii ăştia, care formaseră un adevărat cocon, strâns ferm împrejurul amândurora, izolându-i de lume. Privi multă vreme faţa lui John, dorindu-şi din adâncul inimii ca ochii lui să se deschidă, să-i poată vedea din nou – ochii aceia de albastru întunecat, cum nu mai erau alţii pe lume.

— John, şopti Cotten, susţinându-i ceafa cu mâna, ca şi cum asta i-ar fi adus alinare. Nu pleca, întoarce-te la mine!...

*

* *

Ted o auzise pe Cotten strigând numele lui John, pentru ca apoi convorbirea telefonică să se sfârşească brusc. Rămase uluit, uitându-se la receptor de parcă vedea pentru prima oară un telefon. Se gândi să apese pe butonul ce

reapela automat numărul, dar până să concretizeze gândul, uşa biroului se deschise iarăşi.

— Poliţia vrea să discute cu dumneavoastră, îl înştiinţă tânăra asistentă.

— Vin imediat, zise el, aşezând telefonul în furcă.

Deodată, Ted se simţi cuprins de nervozitate şi nelinişte. Îşi masă ceafa, rotindu-şi capul dintr-o parte într-alta. Ceva era putred. Îl durea stomacul, şi o amăreală greţoasă îi alteră gustul din gură. Se simţi nesigur pe picioare, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. „La cât naiba o fi fiind setat blestematul ăla de termostat?”, se întrebă el. Începu să îngheţe. Ted se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Starea asta cir trebui să treacă într-un minut sau două. Se va odihni puţin şi îşi va reveni. Simţi cum presiunea din piept îi creştea vertiginos.

În câteva minute, Ted deschise ochii. Se ridică, merse spre geamul ce dădea spre hol şi răsuci băţul lung de plastic, pentru a închide mini-storurile. Întorcându-se la masa de scris, se aşeză şi trase sertarul de jos. Dintr-un spaţiu îngust din spatele dosarelor, scoase un pistol şi îl puse în poală.

VIZITATOR NOCTURN

— Vaticanul a dat, astăzi, un anunţ cât se poate de straniu: în opinia Bisericii Catolice, valul uriaş de sinucideri din lumea întreagă este cauzat de posesii demonice, spuse ritos reporterul SNN.

Peste umărul reporterului apăru o: imagine a Papei stând în faţa unui pupitru cu microfoane şi citind declaraţia. Încăperea în care se afla înaltul prelat era înţesată de reporteri şi demnitari ai Bisericii, precum şi ai diferitelor guverne străine.

— Papa a făcut un apel către toţi preoţii catolici, să înceapă vechiul ritual al exorcizării asupra oricui ar arăta semne ale unei posibile posesii ori tendinţe de sinucidere. În timp ce panica, larg răspândită, acaparează numeroase comunităţi şi oraşe de pe întinsul Statelor Unite, din Europa şi din alte părţi ale lumii, mii de oameni se adună în biserici, temple, moschei şi case de rugăciune, sperând să găsească răspunsuri la năvalnicul şi paralizantul val de crime autoinduse.

*
* *

Papa se cufundă în scaunul de lângă patul său. Freamătul provocat de ştirile ultimei ore se stinsese, în sfârşit. Era singur. Nu-şi putea smulge din minte gândurile legate de isteria ce cuprinsese aproape fiecare colţişor al lumii.

Se simţea bătrân şi neputincios. Pentru prima oară în timpul papalităţii sale, se îndoia că poate merge mai departe. Povara era prea apăsătoare pentru umerii şi mintea sa. Totul în jurul lui se năruia. Tristeţea ce se

abătuse asupra omenirii devenise insuportabilă. Ce putea face, oare?

— Greu de înţeles, nu-i aşa?

Papa îşi ridică privirea, să vadă cine vorbise.

Bătrânul şedea pe canapea, în partea opusă a dormitorului, silueta sa fiind parţial înghiţită de umbră.

— Ce doreşti? Întrebă Papa.

— Lucrurile au luat o întorsătură dramatică. Poate că e momentul prielnic să reconsideri oferta mea şi să faci aşa cum ţi-am spus. La urma urmei, a te salva pe tine însuţi ar trebui să fie prioritatea numărul unu.

— Nu ai ajuns încă la izbândă.

— Ah, dar sunt atât de aproape!

— Vei fi nimicit, în cele din urmă. Te vom izgoni. Am peste patru sute de mii de preoţi, pe tot globul, şi le-am ordonat să înceapă fără preget ritualul exorcizărilor.

Bătrânul pufni în râs.

— Îţi iroseşti timpul. Gazdele mele te depăşesc numeric cu un milion la unul. Îmi place să-mi imaginez totul în aceşti termeni – şi anume, că aş fi găzduit. Şi cine îi va putea ajuta pe budişti şi pe musulmani, pe hinduşi şi pe evrei? Toţi aceştia se omoară cu mâna lor, chiar în clipele astea, când stăm de vorbă. Prietene drag şi de demult, treaba asta vă depăşeşte: şi pe tine şi Biserica. Legiunile mele pot acapara simultan mii de suflete, aparţinând unor naţionalităţi şi credinţe diferite, spre deosebire de armata ta sfrijită de preoţi. Nu sunteţi nimic altceva decât o armată de furnici mişunând pe suprafaţa pământului.

Ochii Papei se îngustară şi simţi ura cuibărindu-se în inima sa, sentiment pe care nu-l meii încercase niciodată înainte.

— Dar încă mai deţinem o armă împotriva ta. Îl privi fix pe Bătrân: Cotten Stone.

YOO-HOO

Lester Ripple deschise ochii şi se uită în sus, la tavanul dormitorului său. Lipise pe tot tavanul mici stele şi planete de plastic luminiscente, care, în întunericul camerei, îi dădeau mereu senzaţia că plutea pe întinsul sistemului solar. În timp ce se holba la firavele corpuri cereşti de culoare crem, realiză că dintre toate imersiunile sale în reţeaua energetică, aceea pe care tocmai o experimentase fusese cea mai deplină şi mai stimulativă.

Nu era ceva anormal, pentru Lester, să vizualizeze o multitudine de fire ce indicau felurite căi. Trecuse chiar la noi experimentări, doar pentru plăcerea de a simţi talazul de energie venind peste el. Dar, în noaptea asta, energia aproape că îl intoxicase. Un soi de exuberanţă tulbure îl năpădise când îşi dădu seama că nu era unica persoană de pe pământ care deţinea secretul firelor cuantice. Cineva îl ştiuse înaintea sa şi îl inscripţionase, cu mii de ani în urmă, pe suprafaţa relicvei din fotografiile lui Cotton Stone.

Dar ce ascundea, oare, pata de lumină făcută de bliţul aparatului foto? Ce însemna detaliul acela pe care ea ţinea să-l afle cu atâta disperare? Si ce legătură avea cu conceptul stăvilirii Apocalipsei?

Brusc, lui Lester îi răsări în minte un gând. Fiecare poză fusese făcută din unghiuri uşor diferite. O mică porţiune – ascunsă – de lumină era vizibilă în fiecare dintre ele. Dar, luate împreună, făceau ca mesajul să nu fie lizibil în totalitate. Poate că o mică intensificare electronică a imaginii ar putea conduce la rezultatul scontat: l-ar ajuta să găsească răspunsul de care ea avea nevoie.

Lester se ridică şi merse în bucătărie. Aprinse lumina şi deschise frigiderul. Luă o doză de Yoo-hoo, o zgâlţâi puternic şi apoi desfăcu capacul. Înghiţind băutura de ciocolată, cu câteva sorbituri lungi, se mută la masa pentru

cărţi şi mai aruncă o privire asupra celor trei fotografii. „E timpul pentru puţină magie”, gândi el.

Luă pozele şi se îndreptă spre computerul său, plasat pe masa de scris de lângă televizor. În imediata apropiere a computerului, era scanerul cu pat, pe care îl folosea uneori pentru a scana coperţile benzilor favorite, de desene animate. Porni computerul şi-şi suflă nasul într-o batistă de hârtie, aşteptând ca maşinăria să intre în funcţiune. După ce atinse PC-ul — starea de lucru, lansă programul Adobe Photoshop. Plasând prima poză în scaner, instrui Photoshop-ul să scaneze şi să importe imaginea în computer. Odată încheiat procesul, repetă procedura şi în cazul celor două fotografii rămase.

Lester îşi trase scaunul mai aproape de monitor şi studie versiunea digitală a pozei numărul unu. Apăsă pe comanda de mărire, de trei ori. Unu, doi, trei. Lărgind aria tăbliţei obstrucţionate de lumină, încercă să desluşească semnele de quipus, care erau ascunse. Fără succes.

În continuare, selectă meniul imaginii şi folosi comanda de mod pentru a converti poza scanată din color în alb-negru. Brusc, porţiunea imaginii tăinuite de lumină descoperi puţin din semnele quipus, anterior invizibile. Prima bucată a liniei nu era o ecuaţie, ci un limbaj – de asta era absolut sigur. Ceea ce putu citi îşi notă pe un bloc notes galben, apoi apăsă pe controlul de niveluri. Ajustând liniile de luminozitate şi tonuri medii, reuşi să distingă unele părţi suplimentare ale codului binar. După ce îşi notă cu grijă tot ce descoperise, selectă a doua imagine digitală şi lărgi porţiunea luminată.

În această fotografie, tăbliţa era plasată într-un unghi puţin diferit. Chiar şi fără procesare, observă o frântură a liniilor care nu erau prea clare în prima imagine. Trecând prin aceleaşi faze ale conversiei la alb-negru şi prin ajustările de niveluri, fu în stare să-şi noteze date în plus.

Lester îşi suflă din nou nasul înainte de a purcede la prelucrarea celei de-a treia fotografii. Aceasta prezenta cea mai mare porţiune a codului. Operând încă o dată procedura de mărire, putu să înţeleagă încă un pic din mesaj. Îşi notă ce se spunea acolo, apoi luă în mână blocul de hârtii galbene şi fotografiile şi reveni la masa pentru cărţi. Lăsând pozele risipite pe suprafaţa acesteia, se aşeză şi cugetă la ceea ce notase. Fiind atât de obişnuit să gândească în termeni specifici fizicii şi teoriei mecanicii cuantice, trebui să facă un efort pentru a pricepe limbajul simplu, dezvăluit de cod.

După o rearanjare a bucăţilor şi a pieselor rezultate din ceea ce notase, mesajul prinse contur.

Lester Ripple chicoti, mândru de sine: fusese, aşadar, în stare să rezolve misterul! La urma urmei, asta era menirea lui: să rezolve probleme. Se ridică şi merse din nou la frigider, extrăgând ultima doză de Yoo-hoo.

O înălţă, ţinând un toast:

— Aşadar, vrei să opreşti Apocalipsa? Zise el. Ei, domnişoară Stone, te aşteaptă o mare surpriză!

FOND GENETIC

Eli Luddington se aşează în balansoarul său şi formă numărul la telefonul fără fir. Tempest Star răspunse pe loc.

— Cred că avem nevoie de o schimbare în strategia de joc, zise el, sorbind un Remy Martin Louis XIII.

— De ce? Ţi-am obţinut poza de pe prima pagină, cu Stone agăţată de gâtul preotului. O poţi vedea la toate casele de marcat, la ieşirea din fiecare supermarket. Ai idee câţi oameni au citit articolul? Chiar dacă nu cumpără ziarul, citesc titlul în timp ce aşteaptă la rând. Ambii, Stone şi Ţyler, sunt ca şi înecaţi.

— Ei, unul dintre ei a ieşit din schemă.

Mariah intră în cameră purtând halatul lui Eli.

Se aşează la picioarele lui, cu spatele sprijinit de fluierul piciorului.

Eli puse telefonul pe speaker şi îl aşează pe masă lângă el. Îşi depărtă genunchii astfel încât ea putu să se lase pe spate, în timp ce el i se juca în păr.

— Cum adică? Întrebă Star.

— Se pare că arhiepiscopul Tyler a fost victima unui accident cu fuga făptaşului, la Londra.

— Ce ghinion!

— Asta poate provoca reacţii de simpatie. Sunt şi acum de părere că este un lucru bun. Ştiu despre Cotten Stone că se apropie, cu paşi repezi, de găsirea tăbliţei. Am împiedicat-o, am făcut eforturi extraordinare pentru a o discredita – articolul tău a fost realmente genial! —, dar, în final, trebuie să fim conştienţi de faptul că va găsi, totuşi, relicva. Am făcut cam tot ce se poate face ca să amânăm momentul. Dacă o vom ţine sub atentă supraveghere, poate vom izbuti să i-o furăm, aşa cum am făcut cu celelalte. Dar încep să mă întreb dacă e binevenită o schimbare de tactică. De data asta, trebuie să fim acolo

când o va găsi. De fapt, ar trebui s-o lăsăm, mai întâi, s-o găsească.

Mariah îşi arcui uşor ceafa, culcându-şi capul între picioarele lui Eli.

— Haide, şopti ea, întorcându-se şi aşezându-se în genunchi. Am aprins lumânări în tot spa-ul. Îi luă o mână şi îl trase în faţă.

Eli se opuse, iar Mariah oftă. Îşi strecură mâna în interiorul halatului, tachinându-l cu jocul sânilor. Cu mâna cealaltă îi mângâie pântecul, mutându-se apoi în interiorul coapselor.

Vocea lui Eli se tulbură în timp ce o urmărea pe Mariah, aşa încât i se adresă grăbit lui Star:

— Să-i lăsăm lui Stone un avans, întocmai ca la cai. Lasă-i suficientă coardă, ca să ajungă până în vârf, pentru ca apoi să-i facem vânt în prăpastie. Si va trebui să ne asigurăm că toată suflarea e cu ochii pe ea. O să-i arăt, îndeaproape şi personal, cu cât de mult sânge îşi va păta mâinile. Lumea o va vedea eşuând, iar tot ce ne va rămâne de făcut va fi să le recoltăm sufletele.

Mariah se ridică în picioare, lăsând să i se deschidă halatul. Se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Voi începe fără tine. Apoi se îndreptă spre ieşirea din încăpere.

— Ascultă, Tempest, a intervenit ceva care îmi solicită atenţia. Revin mai târziu.

— Sper, fiindcă nu sunt sigură că am înţeles ce-ai vrea să fac...

Eli închise telefonul. Îşi râse în barbă. Mariah Hapsburg avea impresia că îl manipulează. Ce nu înţelegea ea era că planul ei necurat lucra, de fapt, în favoarea lui. Credea că îl poate ademeni pe Richard să vină acasă, rămânând gravidă. Fireşte, Richard ar fi putut să creadă că nenăscutul e al lui. Şi mai era un lucru pe care Mariah nu-l ştia: soţul ei se întorsese demult la Eli, cu coada între picioare. Ca de

fiecare dată. Iar Eli îi dăduse lui Richard o ultimă misiune, o ultimă sarcină, după care urma s-o termine cu Rumjal. Pentru Richard, începuse numărătoarea inversă: Eli îşi pusese în minte să-l înlocuiască în rang cu cineva mult mai puternic.

Cineva care avea gena lui Eli.

SALA DE AŞTEPTARE

Cotten stătea în sala de aşteptare a secţiei de chirurgie a spitalului. În apropiere, lângă uşă, se afla un agent Venatori.

— Doriţi o cafea? Întrebă o asistentă.

— Nu, mulţumesc.

— Aveţi veşti despre fiul meu? I se adresă asistentei o femeie care şedea într-un scaun tapiţat, de culoare bej.

— Doctorul va ieşi din blocul operator să vă vadă, de îndată ce se termină intervenţia, o asigură asistenta.

— Puteţi verifica? Întrebă femeia, cu buza inferioară şi vocea tremurându-i vizibil. Vă rog.

— Desigur, răspunse asistenta.

Asistenta plecă şi femeia scoase o batistă din cutia lăsată pe podea, lângă ea. Părea că fusese târâtă prin noroi şi era foarte aiurită – avea părul ca nişte sfori, o parte îi căzuseră peste ochii înroşiţi şi umflaţi de plâns.

— Fiul dumneavoastră e pe masa de operaţie? Întrebă Cotten.

Femeia dădu din cap, aprobator.

— Are doar zece ani...

— Îmi pare nespus de rău, zise Cotten. Sper să se facă bine.

— Şi-a frânt gâtul, spuse femeia. A sărit dintr-un copac. Fără motiv. A sărit, pur şi simplu. N-ar fi putut să-şi facă rău premeditat... nu-i aşa? Vreau să spun că... toate sinuciderile astea... Se petrece ceva groaznic. Aţi auzit cum le-a numit Papa? Posesii demonice. Puteţi crede una ca asta?

Cotten spuse:

— Jos, în sala de urgenţe, se află subiectul discuţiilor noastre.

Un bărbat cu faţa nerasă şi cu o mască albastră atârnându-i sub bărbie intră în încăpere.

— Cine îl însoţeşte pe arhiepiscopul Ţyler?

— Eu, zise Cotten, ridicându-se în picioare.

Doctorul îi întinse mâna.

— Am veşti bune. Arhiepiscopul a suferit o leziune cranianã, o contuzie, nu o fracturã a craniului. Situaţia e sub control, vrem sã ne asigurãm cã nu apare vreo hemoragie etc. Şi, în plus, are o fracturã complexã la radiusul stâng.

— Cât de complexă?

— Capătul rupt al osului a pătruns prin piele. Aceste tipuri de fracturi sunt vulnerabile la infecţii, căci că osul nu e protejat de ţesut sau de piele. A trebuit să pătrundem adânc, să curăţăm bine rana şi să stabilizăm fractura. Dacă intervine infecţia, va apărea un set nou de probleme, care va îngreuna vindecarea osului.

— Dar el va fi bine? Întrebă Cotten.

— Va mai sta aici câteva zile, ca să-l putem monitoriza. O să-i administrăm un intravenos, pentru a-i menţine o bună hidratare. O să-i dăm nişte doze mari de antibiotice. Da, va avea dureri foarte mari, dar se va însănătoşi. I-am prescris un calmant, dacă va fi nevoie. Are câteva coaste lovite şi alte contuzii.

— Mulţumesc, domnule doctor.

— Îl voi vizita mai târziu. Sper că nu v-a stricat vacanţa.

Cotten nu ştiu cum să răspundă.

— De fapt, era o călătorie de afaceri. Cum altfel ar fi putut-o numi? Când îl pot vedea? Întrebă ea.

— Acum e la reanimare. Va reveni sus, în cameră, peste aproximativ o oră.

— Vă mulţumesc, vă sunt recunoscătoare.

Când doctorul se îndepărtă, Cotten privi spre femeia al cărei fiu era în operaţie.

— Sper să vă dea şi dumneavoastră veşti bune. Sunt sigură că aşa va fi.

Cotten părăsi sala de aşteptare şi-şi croi drumul spre ieşirea către parcare, unde putea capta un semnal mai bun la telefonul mobil, li deschise clapa, căută în lista de contacte numele lui Ted Casselman, apoi apăsă pe butonul pentru convorbire.

DOUĂ LONDRE

Raiul înseamnă a te uni cu Dumnezeu.

CONFUCIUS

Peste oraş se lăsa amurgul. Cotten Ieşise din clădire, se afla acum în faţa spitalului. Duse mobilul la ureche şi ascultă sunetul telefonului lui Ted Casselman din biroul SNN. Afară sufla o boare rece, iar ea fu nevoită să stea cu spatele în bătaia vântului. „Poate că Ted e la masa de prânz”, se gândi ea, privindu-şi ceasul şi calculând diferenţa de fus orar.

Tocmai când se aştepta să-i audă vocea, un glas străin îi răspunse.

— Biroul lui Ted Casselman.

— Alo, aici Cotten Stone. Ted e acolo?

— Ah, bună ziua, domnişoară Stone. Nu, a..., ăăă... nu, nu e. Tinerei i se împleticea limba, se bâlbâia.

— Cine sunteţi? Întrebă Cotten.

— Sunt asistenta domnului Casselman. Domnul Casselman a..., ăăă... îmi cer scuze, e îngrozitor.

— Ce se petrece? Întrebă Cotten, simţind un junghi şi un fel de teamă furişându-i-se în stomac. S-a întâmplat ceva?

— Da, zise tânăra, ce părea distrusă.

Cotten îşi ţinu răsuflarea.

— S-a sinucis cineva, azi dimineaţă. Chiar aici, la SNN. Suntem cu toţii înnebuniţi.

Cotten se răsuci, iar aerul rece o ciupi de obraji şi o înţepă în ochi.

— Ted? Şopti ea.

— A, nu, domnul Casselman e bine. E afară, pe hol, discută cu un agent de politie. Dar ştiu că voia să vă vorbească... staţi puţin, vine acum.

Cotten respiră, în sfârşit. Când bănuiala legată de moartea lui Ted îi dăduse târcoale, un nod cât pumnul i se pusese în gât.

— Cotten, am încercat să dau de tine, zise Ted.

— Îmi pare atât de rău că ţi-am închis telefonul în nas! John a fost lovit, în după-amiaza asta, de o maşină, care apoi a şters-o de la locul accidentului, chiar în secunda când ţi-am răspuns la apel. John e destul de răvăşit, dar se va reface. Ţin să-ţi spun că n-a fost un accident oarecare, cu fuga făptaşului. A fost pus la cale. Ca în cazul lui Thornton. Şi al lui Wyatt. Ei încearcă să ajungă la mine – e clar.

— Îmi pare atât de rău, Cotten. Vă pot ajuta cu ceva? Pe John? Pe tine? Se pare că lucrurile au luat o întorsătură urâtă – au ieşit de sub control.

— Nu cred. Cotten îşi înfăşură gulerul mai strâns în jurul gâtului. Asistenta ta mi-a spus că s-a sinucis cineva la SNN. Ce s-a întâmplat?

— Un tehnician tânăr s-a împuşcat, în toaleta bărbaţilor.

— Ai dreptate, lumea a cam luat-o razna, zise Cotten. Şi, ca să-mi sporesc arsenalul veştilor proaste, ce veşti rele voiai să-mi împărtăşeşti ceva mai devreme?

— Nu mai are prea multă importanţă, având în vedere cele petrecute. Ted oftă. Tempest Star ţi-a trântit fotografia pe prima pagină din *National Courier.* Tu şi John – pe aeroport, îmbrăţişându-vă. Nu pozele sunt problema, ci titlurile. Şi mai e o fotografie – cu tine plângând pe marginea drumului şi John alături de tine, consolându-te. A încercat să vă „picteze” pe amândoi, ca şi cum aţi fi într-o combinaţie amoroasă.

Cotten clătină din cap.

— Incredibil! Cred că au cumpărat-o şi pe ea. Trag în mine din toate unghiurile, Ted. Încearcă să mă sperie, mă culpabilizează, îmi provoacă durere, mă calomniază. Folosesc toate metodele pentru a mă face să renunţ.

— Cotten, sunt nevoit să-ţi spun ceva, dar mai întâi trebuie să te întreb un lucru: eşti de acord cu ceea ce se spune despre toate aceste sinucideri? Sunt, într-adevăr, ceea ce Vaticanul numeşte posesii demonice?

Cotten mută telefonul la urechea cealaltă şi începu să se plimbe, ţinând capul în jos.

— Demoni, posesii... nu ştiu. Dar ce ştiu cu certitudine este că reprezintă un efort concertat de a mutila, de a răspândi panică şi de a revendica suflete. Este lucrarea *lor,* Ted. Sunt sigură. Eu...

— Cotten, astăzi, nu mult după ce a fost găsit trupul tehnicianului, mi s-a întâmplat ceva straniu. Era ca şi cum cineva ar fi pătruns în gândurile mele. Dar nu ca în cazul oamenilor nebuni, care pretind că în capul lor se aud voci dictându-le ce să facă. Astea erau gândurile *mele.* E foarte greu de explicat. Am ajuns atât de departe, încât am scos un pistol din sertar, cu intenţia clară de a-l îndrepta asupra mea.

— Oh, Dumnezeule! Ted!...

— A fost atât de bizar! La început, m-am simţit rău, ameţit şi parcă dezmembrat, pierzând legătura cu mine însumi, sau cu orice altceva. „îmi joacă renghiul condiţia mea de cardiac” – mi-am zis. Disperarea mă copleşise, încât am izbucnit în plâns. Lumea mi se părea pocită, iar nădejdea în viitor mi se spulberase. M-am învinovăţit pentru moartea tehnicianului. Cum de nu sesizasem niciunul din semnele prevestitoare? Mă obseda răspunderea faţă de oamenii din echipa mea şi... Cotten, faptul că nu observasem deznădejdea acestui copil n-avea nicio scuză. Trebuia să plătesc pentru asta. Mă întrebam cum voi da ochii, oare, cu familia şi prietenii lui, cu familia şi prietenii

mei, după ce dovedisem atâta neglijenţă. Eram cufundat până-n gât în ruşine, dizgraţie şi dezonoare. Da, în culpă, disperare şi remuşcare. Nu mai vedeam nicio cale de a-mi răscumpăra greşeala. Şi, Cotten, imaginează-ţi, nu ştiam nimic despre cel mort, nici măcar cum îl chema... Ce spuneau toate astea despre mine – marele Ted Casselman? Un singur lucru: era o ruşine să mai fac umbră pământului, fie şi o clipă în plus.

Apoi, dintr-odată, m-am dezmeticit. Ceva m-a scos din starea asta. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cuvintele pe care ţi le spusesem cândva mi-au revenit în minte. Sinuciderea nu e soluţia. Niciodată. Sinuciderea era pentru cei laşi. Mi-am dat seama că trebuia să înfrunt aceste gânduri ce îmi împâsliseră capul, că ele aparţineau *altcuiva,* sau *altcineva* le cocea, nu eu. Mintea mea devenise un adevărat câmp de luptă în timp ce încercam să-mi scot din cap chestia asta. Şi m-am luat la trântă. N-a fost uşor.

— Ted, nu zic că nu eşti puternic ori că nu te-ai împotrivit, dar trebuie să înţelegi că, dacă n-ai apăsat pe trăgaci, a fost pentru că te-au lăsat în pace, intenţionat, ca să-mi spui cum a fost. Ei vor ca eu să ştiu cât de uşor le este să manipuleze voinţa oricărei persoane, precum şi să redea o viaţă, dacă asta serveşte intereselor lor. Vor ca eu să înţeleg că ei pot ajunge la tine, la John. Data viitoare, nu vor mai renunţa, nu te vei mai întoarce...

Ted avu nevoie de un moment de gândire, până să răspundă.

— Iată un motiv în plus pentru care vreau să intri în direct, cu o ediţie specială. Să expui cauzele acestor sinucideri, să arăţi ce sunt ele, de fapt. Pe această cale, vei transmite – tuturor – cât de lesne i se poate întâmpla oricui s-o păţească. Foloseşte informaţia asta împotriva răului – adevărata sursă a acestor orori.

Eşti cea mai în măsură s-o faci. Cunoşti adevărul, ştii prea bine ce se va abate asupra noastră.

— Dar nu prea am ce să le ofer. Ştii cum sună asta în urechile celor mulţi? Draci şi demoni – sunt chestii care fac subiectul filmelor de groază şi al romanelor despre conspiraţii. Nu pot să apar, dintr-odată, la televiziune şi să-i sperii pe toţi de moarte.

Cotten ezită. Era mai mult decât atât. Toată după-amiaza se gândise la atentatul asupra vieţii lui John. Iar acum – sinuciderea, aproape împlinită, a lui Ted.

— Nu ştiu, nu mai vreau să perseverez în chestiunea asta. Din cauza mea, tu şi John sunteţi în pericol. Cred că ar fi mai bine să mă dau bătută, să ies din joc. Prin retragerea mea, poate că sinuciderile vor înceta, iar tu şi John veţi fi în siguranţă. N-aş putea să-mi continui viaţa dacă tu şi John...

— Răul nu se va sfârşi niciodată, Cotten, decât dacă întreprindem ceva, şi anume – dacă *tu* vei întreprinde ceva. O ştii prea bine. Dacă nu le vei bara calea, vor învinge. Eşti singura în stare să-i opreşti. Şi n-avem timp de pierdut.

Glasul lui Ted suna tăios.

— Ceea ce s-a petrecut cu mine, astăzi, se petrece cu sute şi mii de oameni nevinovaţi, în fiecare zi. Ceva – nu-mi pasă ce nume îi dai – mi-a acaparat raţiunea. Cotten, trebuie să faci ceva în privinţa asta, chiar acum. Dacă vei salva fie şi numai o singură viaţă, înseamnă că a meritat. Mă voi ocupa de întreaga organizare. Poţi să revii la New York în două zile?

Cotten se simţi ca amorţită. Ted avea dreptate: trebuia să pună capăt acestui coşmar. Dar costul ar putea fi mai mare decât ar putea suporta.

— Nu cred că pot părăsi Londra atât de repede. John şi cu mine trebuie să mai stăm aici, o vreme.

În plus, medicii au decis că trebuie să rămână în spital încă vreo două zile.

— Atunci vom transmite din studiourile noastre de la Londra. Apucă-te să compui reportajul! Voi reveni cu detalii.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, zise Cotten.

— Cotten?
— Da, Ted?
— În sfârşit, încep să înţeleg.

*
* *

— Aştept afară, zise agentul Venatori, în clipa când Cotten pătrunse în camera lui John.

Cotten îl cercetă cu atenţie, apoi se apropie de geamul spitalului şi aruncă o privire – de la sud de Hampstead, până jos, în centrul Londrei. Era miezul nopţii şi bătea vântul, rostogolind norii ce coborâseră până în dreptul ferestrei. Urmări oraşul, cu Catedrala Sf. Pavel, Big Ben şi turlele Westminster, în depărtare.

Cotten se străduia să priceapă ce se întâmpla în jurul ei. Ajunse cu gândul până la cei pe care îi cunoştea şi îi iubea. Referirea la fiica unui înger era, oare, doar un verset ascuns şi fără noimă, datând de mii de ani, sau chiar despre ea era vorba? Şi dacă Edelman se înşelase în interpretarea glifelor obscure? O emisiune în direct ar putea ajuta, oare, la salvarea unor vieţi, sau doar ar spori numărul morţilor?

Se uită la John, care dormea liniştit. Ar fi făcut orice ca să-l ocrotească. Iar ei ştiau asta. Cei Căzuţi mai încercaseră o dată să i-l ia. Întâi, atentând la onoarea lor, discreditându-i pe amândoi în ochii Bisericii şi ai lumii, cu spurcatele fotografii tabloide ale lui Tempest Star. Apoi încercaseră să-l ucidă, pentru a-i transmite ei – pe această cale – un mesaj.

Cotten se aşeză lângă patul lui John, întinse mâna şi-i mângâie faţa, privindu-l lung. Ei ţineau morţiş să-i inducă teama de a nu-l pierde. În timp ce-l privea pe John, ascultând cum respiră, îşi dădu seama că era posibil să fi priceput totul pe dos. De ce ar vrea-o speriată? Revelaţia veni instantaneu. Însemna că avea abilitatea de a-i opri. Le era teamă de ea. În realitate, ei erau cei înfricoşaţi. Trebuie

că era foarte aproape de a descoperi ceea ce ei ar fi vrut să ţină tăinuit pentru vecie. Secretul cel mare – cum să fie opriţi, cum să fie stăvilită Apocalipsa. Aceste noi gânduri îi dădură forţă.

Mai devreme, personalul spitalului adusese în cameră un pat pliant, iar Cotten decise că era timpul să se odihnească. Lungindu-se pe pat, închise ochii şi-şi încetini respiraţia, limpezindu-şi mintea. Era epuizată, dar n-avea somn. În schimb, se va îndrepta spre lumina lichidă. Îşi reaminti tot ceea ce o învăţase Yachaq, şi începu imersia. Poate că, stând în lumină, va putea întrezări o cale...

Cotten dădu voie luminii să se apropie şi să se reverse înăuntrul ei. Pătrundea prin fiecare petic al trupului ei. O primi bucuroasă în centrul fiinţei ei, unde se formă un vârtej de lumină pură. Îi simţi intensitatea, în timp ce urmărea forţa cu care vârtejul se mişca în inima ei.

„Nu lăsa lumina să dispară”, îşi aminti de Yachaq, şoptindu-i cu glas mângâietor. „Eliberează-ţi mintea astfel încât să se poată mişca uşor, fără a se opri asupra vreunui gând, să călătorească prin spaţiu şi timp, în serenitate absolută. Să existi doar în acest moment perfect”.

Cotten îşi alungă toate gândurile, concentrându-se doar asupra purităţii luminii.

Auzi foşnetul vântul din faţa geamului şi zuruitul liftului de la capătul holului. Veneau şoapte din camera asistentelor, unde două persoane discutau ultimele ştiri – sinuciderile în masă. Clinchet nervos de pahare şi farfurii lovite răzbătea din cafenea, undeva, în spital. Jos, pe stradă, o femeie îl ruga pe un taximetrist s-o ducă afară din oraş. În vocea ei se simţea teama.

Apoi Cotten auzi sângele şiroind în apa caldă, în timp ce o femeie, undeva pe-aproape, şedea într-o cadă şi-şi tăia venele. Percepu şi zgomotul făcut, în cădere, de un scaun împins de sub picioarele unui bărbat care tocmai se spânzurase de conducta de căldură, în subsolul unei clădiri,

la distanţă de o stradă. Funia de care atârna trupul scrâşni sub greutatea lui.

Pretutindeni, mureau oameni. Sunetul produs de moartea lor creştea ca ţiuitul de fond al unui sistem de sonorizare cu volumul dat prea tare.

Cotten se clătină înfiorată, atinsă de răceală şi jilavă de sudoare. Simţi că se descompunea, trasă în mii de direcţii diferite, de către toţi cei care o implorau să-i ajute. Vaietele lor umplură întunericul încăperii, iar mintea ei încerca să stingă lumina lichidă.

Se forţă cât putu să menţină la vedere lumina şi să nu piardă viziunea deprinsă de la Yachaq. Răspunsul trebuia să se afle în interiorul luminii. Nu exista alt loc unde să mai caute.

Dacă Ripple şi Yachaq aveau dreptate, şi anume că toate posibilităţile şi consecinţele sunt deja date, atunci ea ar prefera să trăiască într-o altă lume – o lume mai bună.

Prin concentrare, se desprinse de sunete şi gânduri, ieşind afară şi îndepărtându-se, devenind lumina însăşi, lumină ce vibra împreună cu restul universului. Se conectase cu toată energia.

Deodată, văzu un parc înţesat de copaci, în afara spitalului, chiar în spatele uşilor electrice culisante ale intrării centrale. Spre deosebire de holul spitalului, parcul era luminat, roia de oameni veseli, care veneau şi plecau. Nu se auzeau strigăte de ajutor, nici gemete de durere, nici urlete de moarte. Era amiaza unei zile însorite.

Uşile se deschiseră automat, iar ea păşi pe iarbă. Aerul era înviorător, dar căldura miezului de zi persista. Se uită în jur, la oamenii de pe trotuar. Nici urmă de presiune sau îngrijorare, tristeţe sau grabă. Unii dintre ei îi zâmbiră, făcându-i semn cu capul, în trecere.

La fel ca în cazul celor două plaje pe care le văzuse, dinăuntrul luminii lichide, în apartamentul ei din Florida, Cotten ştiu că în faţa privirilor ei se deschideau două

Londre: prima – un hău întunecat, sfârtecat de viu de forţele malefice, iar a doua – un loc hărăzit, plin de viaţă, nădejdi şi făgăduinţe.

Ea ştia că lumina lichidă îi îngăduia să vadă o altă cale, o altă viaţă, o altă şansă. O văzuse *şi* o acceptase, alesese să fie martora acestei lumi minunate, în care domnea pacea, şi să fie părtaşa ei. Se mutase de la unul dintre firele lui Lester Ripple — la altul, de la una dintre cărările de munte ale lui Yachaq – la cealaltă.

În nenumărate variante, Yachaq şi Ripple îi arătaseră exact acelaşi lucru: toate posibilităţile există simultan. Noi suntem cei care alegem ce cale să urmăm.

Cotten stătea cu picioarele în iarbă şi inspira aerul proaspăt. Voia să traverseze, pur şi simplu, câmpia întinsă spre o viaţă plină de pace şi mulţumire.

Dar îşi dădu seama, brusc, că exista o problemă căreia nu-i putea întoarce spatele. Nimeni, aici, nu avea nevoie de ajutorul ei. Nu putea să-i ignore pe cei care o chemau cu disperare, să-i ajute.

Se întoarse încet şi trecu înapoi, în spatele uşilor culisante.

NIVEL CUANTIC

Camera de spital era cufundată în linişte, cu excepţia zgomotului ocazional al burdufurilor aparatului automat de reglare a tensiunii arteriale, ce pompa în sus şi în jos, apoi scădea pe braţul lui John.

Cotten trase scaunul mai aproape de pat, chiar în spatele barei de protecţie. Îşi rezemă fruntea de cearşafurile reci. Lumina lichidă storsese şi ultima uncie de energie din ea. „Practică!”, o învăţase Yachaq. „Va deveni din ce în ce mai uşor”... Cotten închise ochii şi adormi.

*
* *

Când asistenta intră să verifice starea lui John, uşa se deschise şi lumina dinspre hol se împrăştie înăuntru, trezind-o pe Cotten.

— Cum se simte? Întrebă ea, de îndată de asistenta îşi finaliză rutina.

— Pare a fi bine. Asistenta făcu o pauză, apoi întrebă: Vă e foarte drag, nu-i aşa?

— Nici nu vă închipuiţi cât de mult, zise Cotten fără ezitare.

Asistenta plecă, iar Cotten se lăsă pe spate, în scaun, şi se uită în jos, la ceas. Era miezul nopţii, iar la Chicago – ora şase după-amiaza. Numărul de telefon al lui Lester Ripple era salvat în telefonul ei mobil. Ea nu acordase prea mare importanţă spuselor omuleţului straniu, în timpul întâlnirii de la Starbucks, dar, deodată, avu o revelaţie: evident, Ripple îi dăduse explicaţii în legătură cu ceea ce putea fi, foarte bine, lumina lichidă.

Cotten se postă lângă fereastră şi deschise telefonul. Verifică şi observă că avea semnal bun. După ce găsi

numărul lui Ripple, apăsă pe butonul pentru convorbire. Era sâmbătă, aşadar spera să fie acasă, şi nu la universitate.

— Aici Ripple, răspunse el, după cel de-al treilea apel.

Se auzeau nişte sunete aiurea, ca şi cum vorbea cu gura plină.

— Bună ziua, Lester. Aici Cotten Stone. Ne-am întâlnit acum câteva zile. Fotografiile?! Te întrerup cumva de la cină?

— Da, da, da. Nu. Vreau să spun, da, îmi amintesc, dar nu, doar ronţăiam ceva. O, Doamne!

Cotten şi-l imagină: neîndemânatic, umbla prin casă ţinând în mână o farfurie de carton, cu ceva ce nu se încadra neapărat în piramida nutriţională a guvernului.

— Îţi cer o favoare. Poţi să-mi explici din nou teoria ta – teoria firelor? Reţine însă, sunt ca o foaie albă, deci încearcă să simplifici cât mai mult...

Cotten îl auzi pe Lester înghiţind o băutură şi apoi fornăind.

— E foarte greu de înţeles şi aproape imposibil de explicat. Vezi, regulile se modifică la nivelul particulelor. Particulele nu se comportă la fel ca obiectele mai mari. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l accepţi. Legile ce guvernează viaţa noastră cotidiană nu se aplică în lumea cuantică. Cuvintele lui Ripple se înşirau rapid, tot mai rapid, pe măsură ce vorbea.

— Bine, Lester, cred că prind sensul...

— Ai aruncat vreodată o piatră în baltă, ca mai apoi să vezi undele depărtându-se? Lumina călătoreşte la fel, ei, oarecum altfel – în unde, în valuri. Hmm, hmm, hmm. Cel mal facil mod de a înţelege este, pentru tine, să-ţi imaginezi că arunci două pietre în apă, exact în acelaşi timp, dar în locuri diferite. Undele se răsfiră, până ce, în final, se întâlnesc. Apoi ori se anulează, ori se amplifică reciproc. Ai priceput?

— Am priceput, zise Cotten.

— Sar peste toată partea complicată, ştiinţifică, şi îţi propun să mergi pe mâna mea. Îţi fac un soi de concesie, ca să înţelegi mai bine.

— În regulă.

— Imaginează-ţi că ai în faţa ta o puşcă mitralieră şi un zid, cu două găuri, şi un al doilea zid în spatele celui dintâi, care indică unde va lovi fiecare glonte. Dacă ai trage nişte rafale prin cele două găuri, iar apoi ai verifica cel de-al doilea zid, ce fel de model crezi că ai găsi? Unde a lovit majoritatea gloanţelor?

— Să mă gândesc... Cred că ar fi grupate în două puncte, aliniate – fiecare – în spatele găurilor prin care au trecut.

— Da, da, da, spuse Lester, părând extaziat că aceasta trăsese concluzia corectă.

— Dar undele sau valurile n-ar face asta, nu-i aşa? Dacă valuri moi ar pătrunde prin găuri, precum undele pe apă, ar continua să se mişte, să se răspândească şi să interfereze unul cu celălalt. Deci, dacă am putea vedea locul unde s-ar lovi de cel de-al doilea zid, am observa un model cu valuri, un model cu interferenţe, nu două puncte, ca în cazul gloanţelor. Aşa-i?

— Până aici, te-am urmărit cu atenţie.

Lester îşi drese vocea.

— E bine. Îţi va plăcea continuarea. Adio, reguli! Deci ştii că lumina călătoreşte în valuri şi ştii cum ar arăta modelul ei dacă lumina ar trece prin două găuri, ori crăpături, ale unui zid. Dar dacă am trage cu fotoni individuali, câte unul pe rând, nu ne-am aştepta să vedem modelul valurilor. Ei bine, ne-am aştepta să vedem modelul gloanţelor.

— Sună logic, spuse Cotten, frecându-şi fruntea. Dar încă nu pricepea unde bătea Lester Ripple.

— Aha! Ne-am aştepta ca un singur foton să treacă printr-o gaură sau prin cealaltă, exact ca un glonte. N-ar putea trece prin două găuri deodată. Dar ce crezi? Abracadabra! Dacă verificăm zidul detector, după ce am

tras individual cu milioane de fotoni, nu vom avea ca rezultat două puncte, ca la gloanţe, ci vom avea un val sau un model cu interfaţa. E ca şi cum un singur foton a trecut prin ambele găuri în acelaşi timp. Fiecare foton a fost în două locuri, simultan. Te prinzi? Începi să vezi?

Cotten simţi că-şi pierde respiraţia. Două locuri, simultan – asta înţelegea, în mod cert. Două Londre. Două plaje...

— Da, zise Cotten.

— Cred că văd.

— E mai mult decât atât. Ce s-ar întâmpla dacă am putea construi un aparat care ar înregistra prin ce gaură a intrat fiecare foton? Ghiceşti? Dacă am face asta, fotonul s-ar comporta ca gloanţele. Va trece doar printr-o singură gaură, nu prin două, simultan, iar modelul de pe zidul detector va fi unul punctiform. E ca şi cum ar şti că îi urmăreşti: fac ceea ce te aştepţi să facă, doar că intră numai printr-o gaură. Nu va trece prin ambele găuri, dacă e ţinut sub observaţie. Toţi cercetătorii sunt nedumeriţi cum se întâmplă asta la nivel cuantic, şi nu în viaţa de zi cu zi, în lumea mărimilor naturale? Dar eu am descoperit cum lucrurile mari se pot comporta asemenea particulelor în cuantum. Eu pot dovedi că obiecte mari, ca bile de bowling, scaune, chiar şi oameni, se pot muta către alte fire, că poţi să te mişti, poţi să alegi prin ce gaură preferi să te strecori, în ce lume doreşti să existi. Si nu mă refer doar la a muta conştiinţa, ci vorbesc despre *tine.* Despre persoana ta în întregime.

— Stai puţin, Lester. Cotten respira greu, încât se rezemă de sticla ferestrei. Ripple deţinea explicaţia ştiinţifică, iar ea – pe cea spirituală. „Deci, ce e realitatea? Unde există ea? Unicul loc sigur este în mintea ta, acolo unde creezi, observi şi participi la realitatea ta proprie. Partea observaţiei pe care Ripple o explica era starea de conştiinţă. Totul se reduce la liberul arbitru – exact cum a spus John”. Când John se va trezi, îi va povesti toate astea. Acesta era

secretul de pe tăbliţă – era convinsă. De aceea, o parte a mesajului de pe tăbliţă era trecut în limbaj, iar celălalt — în ecuaţii. Ecuaţii fizice. Teoria firelor, a lui Ripple. Un vechi citat din Biblie, pe care îl auzise în primele zile ale participării ei la slujbele duminicale, îi răsună în cap: „împărăţia lui Dumnezeu sălăşluieşte în tine”...

— Domnişoară Stone, mai eşti la telefon? Întrebă Ripple.

— Da, răspunse Cotten, cu glas scăzut.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştii.

— Ce anume, Lester?

— Am descifrat ce era inscripţionat pe partea de tăbliţă ascunsă de lumina bliţului.

Cotten îşi ţinu respiraţia.

— Te aşteptai să-ţi spună cum să opreşti Apocalipsa. Ai înţeles greşit. Spune că Apocalipsa trebuie să aibă loc.

FOTOGRAFII

În ziua în care John ieşi din spital – cu mâna încă în ghips şi susţinută de un bandaj Cotten şedea în faţa lui, la masa de stejar din camera hotelului Cadogan. În faţa lor, pe masă, erau împrăştiate lucrurile din podul lui Violet.

— Sigur te simţi în stare să continui? Întrebă ea.

— Niciodată n-am fost într-o formă mai bună, răspunse el, cu un zâmbet şubrezit. Şi, pe deasupra, n-avem timp de pierdut.

— Să-mi spui dacă oboseşti, bine?

Dădu din cap, în semn de aprobare.

— Da, doctor Stone.

Ea luă în mână biletul lui Chauncey şi citi ultimul rând, de jos: „Secretul e protejat de cuvântul lui Dumnezeu”. Ridicând privirea, spuse:

— Poate e un indiciu despre locul unde a ascuns tăbliţa sau, poate, e tocmai tâlcuiala tuturor obiectelor de pe listă. Nu pare a exista nicio legătură între obiectele astea. Poate că ţinea la fetişuri, iar asta o fi fost lista cu lucrurile pe care le mai avea de căutat şi, apoi, de adăugat la colecţia sa. Trebuie neapărat să vedem ce s-a întâmplat la Londra, în 1878.

— Da, exact cum ai spus, nu există niciun fir sau o temă care să închege lista, zise John. Dacă ar fi fost numai biblii sau pipe din lemn de măceş, ar fi avut un sens. Se uită din nou la listă, până să deschidă jurnalul mucegăit. Chestia asta stă să se fărâme într-un milion de bucăţi.

Cotten a urmări cum dădu cu grijă la o parte coperta.

Legătura învechită trosni la încercarea de a o deschide – pentru prima oară, probabil, în ultimii o sută de ani. Se apropie de John, privind peste umărul lui cum, precaut, răsfoia pagină după pagină. Notiţe, scrisori, decupaje din ziare şi file desenate. Majoritatea schiţelor erau în cerneală

şi zugrăveau diverse capitole ale disciplinei anatomiei, inclusiv organe interne. Li se adăugau ilustraţii cu insecte, flori şi animale mici.

— Avea talent artistic, observă Cotten.

— Se pare că aria lui de interes era largă – botanică şi medicină, spuse John. Dar care o fi fost, oare, intenţia lui de bază în 1878? De ce a avut nevoie de toate aceste lucruri de pe listă?

— Uite aici un articol despre Chauncey şi amicul său Erasmus Wilson. Îţi aminteşti de celălalt articol, pe care l-am găsit în pod? Bucata de ziar era împăturită în jumătate, iar Cotten îl ajută pe John s-o desfacă fără a o fărâmiţa, vrând să citească textul din interior.

John citi cu glas tare:

— Dermatologul londonez Dr. Erasmus Wilson şi specialistul în boli pulmonare dr. Chauncey Wyatt au lansat un nou medicament, care, spun ei, va reduce simptomele astmei, epuizanta boală care îi afectează pe ambii, în prezent.

— Aşadar, Chauncey a fost atât medic, cât şi om de ştiinţă, zise Cotten.

— Şi filantrop, pe deasupra. Îţi aduci aminte de misteriosul proiect, menţionat – şi el – în celălalt articol? La asta trebuie să se fi referit. Aici scrie că el şi Wilson au donat peste douăzeci de mii de lire pentru a aduce un obelisc antic – din Alexandria, la Londra.

— E bine să ai bani, spuse Cotten. Luă în mână o cutie mică din metal, legată cu o bucată de sfoară, şi desfăcu nodul. Îi săltă capacul şi extrase dinăuntru câteva fotografii, lipite pe suport de carton. Pe faţa fiecărei poze, fotograful îşi trecuse datele profesionale, însoţite de unele decoraţiuni, pe margini. Fiecare dintre ele prezenta o imagine, în sepia, a unui moment petrecut cu 130 de ani în urmă.

Prima fotografie înfăţişa un domn distins, cu o barbă lungă şi neagră, având pe nas ochelari cu ramă subţire, ce stătea pe treptele unei clădiri impunătoare. Cotten o întoarse pe dos. Cu litere de mână, asemănătoare celor cu care era scrisă lista, era notat: *Spitalul Westminster 1, 1875.*

— Ăsta trebuie să fie Chauncey, remarcă ea. După ce o examină, i-o pasă lui John.

Următoarea îl scotea în relief pe acelaşi bărbat, stând – desluşi Cotten – deasupra unei duzini de cadavre ce zăceau înşirate pe pământ, fiecare acoperit cu o pânză. Pe spate era scris: *Epidemie de Holeră.*

Cea de-a treia poză avea în prim plan aceeaşi persoană, în faţa unei alte clădiri somptuoase. Lângă el, stătea un câine lup, rusesc. Pe spate era notat: *Spitalul Creştin – Newgate, cu Rex.*

Ultima dintre fotografii era o ferotipie ce înfăţişa personajul din celelalte poze, stând în mijlocul unui grup mare de bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi ceremonios — Jobene, fracuri şi rochii lungi de gală. În lateral, se zărea un cal alb, iar călare pe el era o femeie, pe care Cotten o recunoscu în persoana reginei Angliei, Alexandrine Victoria.

— Impresionant, zise Cotten. Pare a fi un fel de ceremonie. În spatele grupului, trona un imens monument de piatră. Ăsta trebuie să fie obeliscul egiptean finanţat de Chauncey şi Wilson, observă Cotten. Cred că e o fotografie de la evenimentul dedicat acestui monument. Pare să fi fost de mare importanţă. Era prezentă până şi regina Victoria.

Cotten tocmai se pregătea să-i înmâneze fotografia lui John, când îşi dădu seama că nu verificase adnotarea de pe spatele acesteia. Pe dos, era lipit un bilet. Urmărind scrisul deja familiar, rămase cu gura căscată.

John ridică privirea de pe album.

— Ce este?

Ea îl privi fix în ochi, cu stupoare.

— Îţi aminteşti ce spunea biletul lui Chauncey? Cel de la Vatican?

— Da. „Pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să treci aţa prin urechile acului”.

— John, asta e o imagine a lui Chauncey Wyatt, la celebrarea „Acului Cleopatrei, 1878”.

CIVILIZAŢII DISPĂRUTE

Dumnezeu nu are religie.

MOHANDAS GANDHI

— Este într-o capsulă a timpului, zise Cotten, căutând în pagina de Internet pe laptopul ei. Chauncey trebuie să fi ascuns tăbliţa în capsulă, odată cu restul lucrurilor din lista sa.

Căutase – pe Google – Acul Cleopatrei, şi descoperise că acesta fusese înălţat pe malul râului Tamisa. La baza monumentului era îngropată o capsulă a timpului, sigilată, conţinând obiecte colecţionate de sponsorii proiectului – medicii londonezi Erasmus Wilson şi Chauncey Wyatt.

— Conţinutul capsulei este aproape identic cu lista lui Chauncey, spuse John, citind de pe ecran şi stând înapoia lui Cotten.

— Nu se menţionează nimic despre tăbliţă, zise Cotten, dar nici n-ar trebui. Chauncey a furat tăbliţa. Biletul lui spune că, pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să treci aţa prin urechile acului. A lăsat indicii clare. Acolo trebuie să fie ascunsă.

— I-am dat de capăt, concluzionă John.

Cotten îşi lovi uşor buzele cu vârful degetelor.

— Crezi că am urmat, până acum, o pistă greşită, fiind convinşi că trebuie să oprim Apocalipsa? Oare Lester Ripple are dreptate referitor la ceea ce spune tăbliţa, şi anume că Apocalipsa trebuie să aibă loc? Să fie asta o parte a secretului?

— M-am gândit mult, răspunse John. Cred că Ripple are dreptate. Nu poţi elimina Apocalipsa. Pentru ca Dumnezeu să salveze lumea de legiunile Satanei, trebuie să aibă loc o

bătălie finală, din care El va ieşi învingător. Când apostolii L-au implorat pe Iisus să le arate cum să se roage, El i-a învăţat „Tatăl Nostru”: „Vie împărăţia Ta, precum în Cer aşa şi pe pământ”. Înainte ca împărăţia Cerească a lui Dumnezeu să poată veni pe pământ, răul trebuie eradicat. În Rai nu există răutate.

— Şi cum rămâne cu libertatea fiecăruia de a ne crea propria lume, ori de a exista simultan în două locuri? Ca şi cele două Londre ale mele, pot exista milioane de Londre, dar Londra pe care o doresc, şi care vreau să fie realitatea mea, este Londra pe timp de pace. Ca să se întâmple asta, trebuie să trăiesc o viaţă paşnică după chipul lui Dumnezeu, pentru ca acesta să devină realitatea mea.

— Cotten, eu sunt de părere că povestea asta are un înţeles mai profund decât punctul de vedere al unei singure religii. Acest concept de viaţă la care tu năzuieşti este baza spiritualităţii. Din păcate, religiile, inclusiv cea de care aparţin eu, tind să separe oamenii în grupuri. Dar conceptul spiritualităţii este un sistem al credinţei şi un mod de viaţă pe care oricine, oriunde îl poate adopta.

Cotten dădu din cap, afirmativ.

— Sfânta Scriptură ne învaţă că va fi o înfruntare finală, numită Apocalipsă. Şi chiar înainte de acest eveniment, vor exista aşa-zisele vremuri de încercare. Dumnezeu nu doreşte ca noi să ducem o viaţă pângărită de nenorociri – nenorociri pricinuite direct de Satana. Şi n-are importanţă cum îl numeşti pe Dumnezeu: Allah, Shang Ti, Krishna, Theos, Lumina, Aum, Creatorul, sau altfel. El vrea ca noi să fim conştienţi că, prin darul Său, putem alege o altă cale, o altă viaţă, folosindu-ne de liberul arbitru cu care ne-a înzestrat. L-a învăţat pe Noe cum să scape de Potop. De ce nu ne-ar spune şi nouă cum să scăpăm de Sfârşitul Zilelor?

— Aşa se explică ce s-a întâmplat cu locuitorii oraşului pierdut din Peru, sau cu cei ai ruinelor din New Mexico, şi ai celorlalte civilizaţii antice, care au primit câte o tăbliţă şi

apoi au dispărut peste noapte. Au desluşit secretul şi au trecut mai departe.

— De ce nu? Ce altă explicaţie ar exista?

— Asta înseamnă că, atunci când vom găsi tăbliţa, ne va spune că putem face acelaşi lucru, crezând în ea, dorind-o, existând pentru ea. Realitatea este ceea ce vrem noi să fie. Ca în teoria firului cuantic a lui Ripple. Asta va trebui să împărtăşim lumii. Iată ce ne transmite Chauncey: că aparţinem lumii întregi.

John luă una din mâinile lui Cotten, ţinând-o între palmele sale.

— Da, sub conducerea fiicei unui înger...

*
* *

Un vânt aspru sufla peste Tamisa, aducând cu el sunetul îndepărtat al sirenelor, al căror ecou cuprindea întreg oraşul. Ambulanţele roiau, răspunzând apelurilor pentru cazurile – tot mai dese — de sinucidere. Cotten îşi îndesă mâinile în buzunarele paltonului, stând lângă John, pe faleza Victoria. Amândoi aveau privirile îndreptate spre obeliscul egiptean numit Acul Cleopatrei.

Platforma pe care era aşezat monumentul era situată pe ţărm, între podurile Westminster şi Waterloo. Era după-amiază, târziu, iar câţiva londonezi se plimbau pe trotuarele falezei.

— Trebuie să ştii că sunt două obeliscuri, aminti John, ţinând deschis „Fodor”-ul, ghidul Londrei. Unul — aici, iar celălalt, geamăn – în Central Park, New York. Să sperăm că am dat peste cel potrivit.

— Acesta e singurul care are legătură cu Chauncey Wyatt. Trebuie să fie cel pe care îl căutăm.

Cotten dădu ocol monumentului. Fiecare dintre cele patru laturi ale bazei era împodobită cu câte o placă mare,

de bronz. Suprafaţa obeliscului înfăţişa hieroglife sculptate, iar soclul era împrejmuit de un inel pe care figurau zei egipteni, înaripaţi. Cotten citi fiecare placă; toate înşirau istoria monumentului, începând cu momentul în care acesta şi geamănul fuseseră ciopliţi, din cariera de piatră, de către faraonul Thothmes al III-lea, în jurul anului 1500 î.Hr. Ambele obeliscuri fuseseră mutate, două secole mai târziu, în faţa Templului împărătesc din Alexandria. Acul Cleopatrei fusese adus la Londra de către Wilson şi Wyatt, şi prezentat naţiunii britanice în 1878, pe când geamănul, sponsorizat de un alt grup, luase drumul New York-ului.

Încheindu-şi periplul în jurul bazei şi ajungând în punctul de unde pornise iniţial, Cotten zise:

— Mai e altceva de aflat din ghidul tău turistic?

— Uite, un amănunt pe care îl vei găsi interesant, zise John. Unul din motivele pentru care acest obelisc este atât de bine prezervat este că a stat îngropat în nisipul deşertului timp de peste şase sute de ani, după ce fusese răsturnat de un cutremur. De fapt, din exact acelaşi motiv, a fost numit...

— Cum? Întrebă Cotten, privind către John.

— N-ai să crezi ce scrie aici.

— Sunt pregătită, zise ea, aşteptând un răspuns haios.

— A fost numit „cel căzut”.

Luând-o ca pe un semn prevestitor, Cotten încercui obeliscul, târându-şi degetele de-a lungul piedestalului, cu privirea ridicată spre ac. O expresie de uimire i se aşternu pe faţă.

— Am găsit, spuse ea. Apoi, cu un aer satisfăcut, Cotten scoase telefonul mobil din buzunar, căută în agenda electronică şi apăsă pe butonul de convorbire. O clipă mai târziu, rosti:

— Ted, cred că am găsit-o. Eşti gata să intri în acţiune?

TRANSMISIUNEA

— Încă n-am primit permisiunea de a deschide capsula timpului, spuse Cotten la telefon. Trebuie să amânăm transmisiunea, până ce ne vedem stăpâni pe tăbliţă. Iar postul de televiziune nu va fi de acord cu spusele mele fără a deţine asta ca probă.

— SNN trebuie să ştie că faci un reportaj despre sinucideri.

Cotten oftă.

— Ted, ai putea să-ţi pierzi job-ul, dacă faci asta. Eu propun să aşteptăm până ce avem artefactul.

— Imposibil, continuă Ted. Nu mai putem irosi nicio clipă. Rata sinuciderilor creşte alarmant.

— Autorităţile mai au nevoie de o zi sau două pentru a ne da undă verde să deschidem piedestalul monumentului şi să luăm capsula.

— Cotten, oamenii aşteaptă un sprijin, oricât de firav. Iar tu le poţi oferi asta. Spune-le ce se petrece, în aşa fel încât să înţeleagă, şi dă-le speranţe! Vom transmite la timpul potrivit despre recuperarea capsulei – un reportaj în direct, chiar de la locul unde se află Acul Cleopatrei.

— Dar ce ne facem dacă tăbliţa nu e acolo?

— Ştii prea bine că este. Trebuie să fie.

— Ted, tu erai cel care, de fiecare dată, mă avertizai să nu...

— Acum e altceva. Fosila Creaţiei a fost o înscenare, cu scopul premeditat de a te ruina. Povestea asta e de altă natură. Dumnezeu te-a călăuzit spre ea, fetiţo. Tu eşti aleasa. Unica.

*

* *

Cotten aştepta indicaţia regizorului de platou. În câteva momente, avea să fie în direct la SNN. Ted reuşise să organizeze totul în doar două zile. Cotten se uită împrejurul ei, în studio, urmărind puzderia de membri ai echipei lucrând la ultimele detalii înainte de a intra în direct. John şedea pe un scaun, în umbră, înapoia camerelor de luat vederi, cu doi agenţi Venatori lângă el. Îi făcu un semn de încurajare.

Regizorul de platou ridică cinci degete, apoi începu numărătoarea inversă şi arătă spre Cotten.

— Bun venit la ediţia specială despre rata crescândă a sinuciderilor de pe mapamond. Sunt Cotten Stone şi transmit pentru Satellite News Network.

— Indicaţiile grafice! Interveni regizorul britanic în camera de control, măturând cu privirea pupitrul de sonorizare. Lângă el, regizorul tehnic apăsă pe butonul de alimentare grafică al panoului video digital pentru transmisiuni în direct.

Peste umărul lui Cotten, pe monitor, apăru următorul text: „Criză mondială – Sinucideri”, scris cu litere sângerii.

— Transmitem din studiourile SNN din Londra, unde chiar astăzi soţia prim-ministrului şi-a luat viaţa cu o supradoză de calmante.

— Soţia prim-ministrului – pregătită! Semnală regizorul. Dă-i drumul! Indică spre monitorul numărul trei, pentru o primă vizionare.

În spatele lui Cotten, apăru o fotografie recentă a soţiei prim-ministrului, făcând cu mâna privitorilor, în timpul unei ceremonii de omagiere a unei şcoli. Urma altă poză, granulată, a unui car mortuar parcat pe strada Downing, la numărul 10.

— În seara aceasta, vă prezentăm un reportaj amănunţit despre înmulţirea fără precedent a numărului de sinucideri pe întreg teritoriul Marii Britanii, al Statelor Unite şi, efectiv, al oricărei alte naţiuni de pe glob — Chyron, statistici

pregătite? Regizorul pocni din degete. Dă-i drumul! Operatorul generatorului de caractere Chyron porni playback-ul unei serii de diagrame electronice reprezentând creşterea ratei globale a sinuciderilor.

— În ciuda faptului că Fundaţia Internaţională pentru Psihiatrie şi alte organizaţii medicale au negat că ar exista o corelaţie între creşterea ratei sinuciderilor şi fenomenul posesiilor demonice, suntem puşi în faţa realităţii, care demonstrează că cifrele nu mint.

Cotten făcu o pauză, în timp ce un număr de statistici, împărţite pe ţări, rulau pe ecran.

— Vaticanul a anunţat că i-a împuternicit pe toţi preoţii săi, din întreaga lume, să înceapă anevoioasele slujbe ale exorcizării, în cazul persoanelor cu tendinţe de sinucidere. Anunţul a fost făcut de însuşi suveranul pontif, cu ocazia unei conferinţe de presă organizate la Palatul Statului Vatican, în timpul căreia şi-a exprimat profunda îngrijorare faţă de noi: civilizaţia de pe tot mapamondul se află într-un uriaş pericol, expusă avalanşei răului.

— Rola B, pregătită? Cu un pocnet din degete, regizorul indică spre monitorul pentru transmisie în direct. Dă-i drumul!

În locul lui Cotten apăru un colaj de imagini ce înfăţişau personalul ambulanţelor ocupându-se de victime, în diverse ţări străine.

— Se pare, zise ea, că acest fenomen alarmant nu e marcat de prejudecată sau discriminare. Victimele sinuciderilor, atât de larg răspândite pe glob, variază: de la cei foarte bogaţi şi celebri, precum regina şi membrii familiei acesteia, aici, în Marea Britanie, la persoane fără adăpost, trăind în umbra marilor oraşe.

— Replică rola C – cei fără adăpost din Moscova. Regizorul indică spre ansamblul de monitoare pentru prime vizionări, iar regizorul tehnic îşi pregăti degetul pe buton. Acum!

Într-o încăpere aflată la câteva uşi depărtare de camera de control, un releu electronic se cuplă, iar imaginile începură să se deruleze în direct.

— Ceva malefic bântuie Terra, oraşele şi lumea noastră. Ni-i răpeşte pe cei dragi şi ne ia, de lângă noi, prietenii. Răpindu-le viaţa şi sufletele. Cotten făcu o pauză.

— Am venit, în seara aceasta, să vă transmit ceea ce eu consider că este mesajul Creatorului nostru însuşi – un mesaj scris de mâna lui Dumnezeu cel Atotputernic. Şi sper că voi fi în măsură să vă insuflu temeiuri de optimism, căci zilele întunecate pe care le trăim acum se vor schimba cât de curând.

— Ce naiba mai e şi asta? Se alarmă regizorul. Ce face?

Peste Atlantic, la centrul principal de control al SNN New York, vicepreşedintele departamentului transmisiuni se răsti:

— Casselman, ce se întâmplă? Ce-i cu rahatul ăla?

Ted Casselman urmări ansamblul masiv de monitoare, iar presiunea din piept îi crescu. Dacă nici asta nu va declanşa un atac de cord mondial, atunci nimic altceva nu va reuşi s-o facă.

— Nu ştiu, domnule, răspunse el. Sunt sigur că va reveni la scenariu. Îşi dori să fi avut la el pastilele de nitro pe care le lăsase în servietă.

Cotten continuă:

— Am ales special acest moment, pentru a transmite întregului auditoriu că există un răspuns la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Cred că, într-un loc tăinuit, undeva în acest oraş, se află ascunsă ultima dintre cele douăsprezece tăbliţe. Fiecare dintre ele a fost dăruită liderilor spirituali ai lumii, cu multe mii de ani în urmă.

— Doamne, Maica Domnului! Zise în şoaptă regizorul tehnic, în sistemul de interfon interior.

— Despre ce naiba vorbeşte? Se nelinişti vicepreşedintele centralei din New York, holbându-se la imaginile de pe teleprompter.

Cotten îşi fixă privirea direct în lentila camerei de luat vederi.

— Menirea fiecărei tăbliţe era de a transmite un mesaj al Creatorului, care nu numai că prezicea Prima Curăţire universală a planetei, în timpul lui Noe, dar mai conţinea şi un mesaj adiţional, destinat lumii dintr-un viitor îndepărtat. Iată viitorul! Este aici, cu noi. Şi împreună cu el – Sfârşitul Zilelor. Apocalipsa a venit. Nu putem s-o oprim: dacă o vom face, înseamnă că *ei* vor învinge. Răul, care s-a întins ca o pecingine în întreaga lume, trebuie spulberat de mâna lui Dumnezeu. Da, ultima bătălie trebuie să aibă loc, pentru ca binele să triumfe asupra răului. Cei răi vor să oprească Apocalipsa, căci este singurul mod în care ar putea triumfa. După părerea mea, ceea ce e scris pe ultima tăbliţă constituie secretul supravieţuirii după ultima bătălie – A Doua Curăţire –, aşa cum Noe a supravieţuit Potopului.

— Asta-i prea de tot! Zise regizorul britanic. Pregătiţi-vă să tăiaţi! Pregătiţi calupul numărul unu, cu reclame!

— Luaţi-i piuitul tâmpitei ăsteia! Urlă vicepreşedintele centralei din New York. Daţi drumul la reclame!

— Aşteaptă! Ted Casselman se uita fix la peretele cu monitoare.

— Ce vrei să spui cu „aşteaptă”? Sări vicele. Nu vezi că bate câmpii? De unde a mai scos şi nerozia asta cu Apocalipsa? Ţi-am zis că, dacă o difuzăm din nou în direct, facem o greşeală imensă. Acum mă crezi?

Cotten se grăbi. Bănuia că erau pe cale să oprească transmisia, iar ea trebuia să termine înaintea lor ceea ce avea de expus.

— Fiecare tăbliţă a dezvăluit o anumită cale, o taină – aceea de a vedea şi de a alege o direcţie, în viaţă, care să ne conducă spre o lume mai bună. O alegere ce precedă o

Curăţire, întocmai ca aceea trăită de strămoşii noştri – Potopul, care a eradicat răul din lumea lor. Cred că şi noi, la fel, putem supravieţui ultimei Curăţiri, ororilor ultimelor zile, ce ne vor scăpa definitiv de rău. Tăbliţa de cristal ne va spune cum să facem asta.

— Priveşte! Zise Casselman, indicând spre imaginile altor televiziuni.

Vicele urmări privirea lui Ted şi se opri asupra rândului de monitoare ce transmiteau alte programe internaţionale.

— Dumnezeule, ce se petrece?

CNN, BBC, NBC, ABC, CBS şi Fox, alături de televiziuni din China, Brazilia, India, Africa de Sud, precum şi o duzină de alte posturi se conectau sistematic la transmisiunea în direct a SNN. Chiar şi Al-Jazeera o difuza pe Cotten Stone, cu subtitrare în arabă, în partea inferioară a ecranului.

— Toţi preiau emisiunea noastră, spuse Ted.

— Mesajul a fost recepţionat de marile civilizaţii ale Atlantidei, de druizii care au construit Stonehenge-ul, de poporul care a plăsmuit statuile de pe Insula Paştelui, de civilizaţia din sud a maiaşilor, de Mali din Africa de vest, de Anasazi – toţi dispăruţi peste noapte, fără urmă. Au dispărut fiindcă au ţinut seama de mesajul din tăbliţele lor, şi au ales calea cea bună, către o nouă viaţă. Calea pe care şi noi putem păşi. Tot ce trebuie să facem este să credem. Nu contează dacă eşti hindus, evreu, budist, creştin ori musulman. Să nu ne mai închidem în celule organizate, conduse de grupurile religioase, care îşi îndreaptă atenţia mai mult asupra mesagerului decât a mesajului. Toţi suntem legaţi unul de celălalt şi de fiecare vieţuitoare, deopotrivă. Alcătuim o singură fiinţă, şi va trebui să înfruntăm răul din jurul nostru!

Vicele centralei din New York se prăvăli în scaun, de unde urmărea televiziunile internaţionale conectându-se la reţeaua sa. Şopti:

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva!...

Regizorul londonez anunţă în microfonul din cască:

— Întreaga lume e cu ochii pe noi! Nu atingeţi nimic, altminteri vă omor cu mâna mea!

DOUĂ FALEZE

Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.

LUCA 17:21

Replica la transmisiunea SNN fusese fenomenală şi, ca urmare a ştirii că se va difuza în direct emisiunea de la obelisc, mii de oameni veniseră buluc la Londra.

Pentru a evita blocajele de trafic şi pentru un plus de siguranţă, Cotten ar fi sosit cu o ambarcaţiune: fusese închiriat un vaporaş folosit pentru curse turistice şi ţinut deoparte, în secret, până în ultimul moment. La lăsarea întunericului, o maşină condusă de un agent Venatori trase la intrarea din spate a hotelului Cadogan şi îi purtă rapid pe Cotten şi John, pe străzi lăturalnice, către un doc, la o jumătate de milă distanţă de monument.

După o cotitură a râului Tamisa şi trecând pe sub podul Waterloo, Cotten zări ceva uluitor, lăsând-o cu gura căscată. Acolo, în faţa ei, se înălţa obeliscul, inundat de valul de lumină al reflectoarelor mediatice. Imaginea îi amintea de o navetă spaţială iluminată, aflată chiar înainte de o decolare nocturnă. Acul Cleopatrei se înălţa ca o săgeată, direct spre ceruri, „împrejurarea e mai mult decât adecvată”, gândi ea.

Dar ceea ce o făcu pe Cotten să-şi ţină respiraţia erau masele de oameni adunate de-a lungul falezei Victoria. John o avertizase că, după difuzarea ştirii, se putea aştepta la o mulţime de amatori de curiozităţi. Dar în faţa ei se îngrămădiseră mii de oameni, formând un zid interminabil de chipuri şi trupuri, ce părea să se extindă în toate direcţiile. Piaţa Savoy, Ştrand, strada Fleet, Whitehall – o mare imensă de trupuri umane, stând strâns unul lângă

celălalt. Privind înapoi la Waterloo, îşi dădu seama că traficul fusese înlocuit de mulţimea oamenilor care se aplecau peste marginea podului, pentru a o vedea. Chiar şi mai departe, în josul râului, podul Westminster era aglomerat, blocând traficul din oraş. Peste râu, vizavi de Acul Cleopatrei, Grădinile „Jubilee" şi malurile Tamisei, în ambele direcţii, erau înţesate de mase de privitori, la fel – acoperişurile şi ferestrele clădirilor, de-a lungul străzilor paralele cu faleza. Toţi o aşteptau pe Cotten Stone.

Când ambarcaţiunea se apropie de treptele spre faleza unde se afla Acul Cleopatrei, o sumedenie de reflectoare ale camerelor foto se îndreptară către Cotten, şi un zgomot asurzitor umplu văzduhul.

Ofiţeri de poliţie ţinură libere, special pentru ea, treptele de beton de la marginea apei şi delimitaseră — cu funie – o suprafaţă mică în jurul obeliscului. Alături de John, care o prinse de braţ şi o ajută să-şi menţină echilibrul, Cotten urcă scările jilave, spre cheiul de la baza Acului.

Un bliţ venind de sus o făcu să-şi ridice privirea. Tempest Star şi Bennie trecuseră de funie, pentru a prinde mai de aproape un cadru cu ea. Un ofiţer îi puse, urgent, pe fugă.

Păşind pe chei, un reporter îi îndesă un microfon în mână. Se bucură să vadă că avea sigla Satellite News Network împrejurul mânerului.

Cotten ţinu microfonul lipit de buze şi se adresă mulţimii:

— Bună seara!

Ceea ce urmă îi provocă un fior în tot trupul. Vocea ei umplu aerul din toate direcţiile, trimiţând ecoul de-a lungul râului, peste oraş. Părea că aproape toţi cei prezenţi aveau un radio portabil sau un telefon mobil, care recepţiona transmisiunea simultană media a evenimentului.

Cotten îşi înghiţi respiraţia, auzind cum sunetul revine spre ea din mii de difuzoare minuscule, aliniate pe străzi, trotuare şi poteci ce străjuiau râul.

Când ovaţiile mulţimii conteniră, Cotten spuse:

— Nu-mi vine să cred că aţi venit în număr atât de mare...

Afirmaţia ei iscă un nou ropot de aplauze. Dar ea ştia că nu erau atât de bucurie, cât de teamă. Cei mai mulţi veniseră aici mânaţi de disperare. Povara răspunderii ce apăsa pe umerii ei era imensă; auzi, răzleţ, glasuri strigând după ajutor şi voci ce implorau milă.

— Înţeleg de ce aţi venit aici, în seara asta, şi de ce foarte mulţi dintre dumneavoastră stau şi ascultă, urmărindu-ne din alte locuri. Sper ca, în această seară, să punem capăt suferinţei, întunericului, răului care bântuie printre noi.

Ovaţiile se ridicară din nou în văzduh, când vocea lui Cotten reverberă prin parcurile şi pe potecile falezei.

O senzaţie bruscă de panică îi electriză braţele. Dacă tăbliţa nu se afla în interiorul capsulei timpului? Ce avea să se întâmple cu toţi aceşti oameni?

*

* *

Eli Luddington se uita la emisiunea difuzată de SNN pe ecranul mare al plasmei din biroul său. Lângă el. Mari ah stătea rezemată cu o mână de umărul lui. Se simţea atât de satisfăcută, de împlinită. Eli o informase că, în curând, va simţi înlăuntrul ei pâlpâind o nouă viaţă...

Fusese aleasă de el să ducă mai departe moştenirea: copilul avea să-i calce pe urme. Chiar acum, acesta creştea în trupul ei. „Eşti privilegiată şi binecuvântată”, îi spuse el. „Puţini au avut onoarea de a fi creuzetul pentru noua generaţie a marilor Neflimi”. Pentru ea, demult nu mai prezenta niciun fel de importanţă dacă Richard avea să se întoarcă sau nu. Se răzgândise. Planul ei cuprindea marea viziune a lui Eli. Îşi atinse pântecele. Era copilul lui Eli şi,

odată cu el, venea moştenirea neaşteptată a unor beneficii miraculoase.

— Va fi sfârşitul binemeritat pentru durerea pe care ne-a provocat-o stând ca ghimpele în coasta noastră, zise Eli. Camerele de luat vederi o aduseră în prim plan pe Cotten Stone salutând mulţimea, cu preotul lângă ea. Va fi martoră cum bărbatul la care ţine cel mai mult se va prăbuşi chiar în clipa când ea va cădea în dizgraţie. Sângele a milioane de oameni va stropi mâinile ei, în seara asta, dar sângele lui John Tyler i le va mânji pe vecie.

Îi zâmbi Mariahei.

— Răzbunarea rămâne cea mai dulce.

*
* *

Vuietul aplauzelor zdruncină fundaţia platformei de sub Acul Cleopatrei. Când zgomotul se potoli, Cotten făcu un semn din cap spre perechea de ingineri care îi însoţise în ambarcaţiune. Cei doi urcară şirul abrupt de trepte şi se opriră în faţa uneia dintre cele patru plăci mari, montate la baza obeliscului. Aveau la-ndemână chei de mari dimensiuni; slăbiră şuruburile de bronz ce fixau colţurile plăcii, reuşind s-o îndepărteze.

Odată culisată placa, descoperiră un fel de cavitate rectangulară. O duzină de reporteri de ştiri video se apropie în grabă. Cu mare grijă, cei doi ingineri scoaseră la iveală un cufăr din lemn.

Richard Hapsburg îşi croi drum prin mulţime. Îi mai rămăseseră câţiva metri până la Ac. O văzu pe Cotten Stone stând lângă John Ţyler şi privindu-i pe inginerii care scoteau capsula timpului. Fu cuprins de un soi de nor: avea mustrări de conştiinţă din pricina ruşinii. Se întorsese la Eli, implorându-l să-i mai dea o şansă. Cu toate că îşi dorea, el nu era capabil de cutezanţa pe care o dovedise tatăl lui

Cotten – Furmiel. Richard simţi greutatea SIG-Sauer-ului din buzunarul jachetei sale. Evită perimetrul reflectoarelor, alunecând înainte, până ce ajunse la marginea râului. Nimic nu-l mai despărţea de John Ţyler.

*
* *

Cotten îi urmări pe ingineri cum manipulau cu precauţie cufărul, în timp ce coborau treptele. Se întrebă ce ar fi gândit, oare, Chauncey Wyatt dacă ar fi fost prezent, în calitate de martor, la finalizarea misiunii sale secrete? În seara asta, în locul acesta, lângă râul Tamisa, „Umbre de Fantome” îşi va fi încheiat misiunea. „Chauncey se va putea odihni în pace...”, gândi ea.

Aşezară cufărul la picioarele ei, iar Cotten aşteptă până când John făcu semnul crucii, binecuvântându-l. Cotten simţi că inima îi sare din piept de emoţie: destinul ei avea să se împlinească, în noaptea asta, pe malurile râului istoric. Privi împrejur, încercând să absoarbă evenimentul magic. Când ochii îi căzură asupra îndepărtatei cotituri a râului, simţi că bucuria o părăseşte, înlocuită de nelinişte şi spaimă. La distanţă, deasupra apei, apăruse un fel de pâclă, îndreptându-se spre Ac.

— Ah, Dumnezeule! Exclamă ea, înainte de a-şi da seama că ţinea microfonul în dreptul buzelor.

John se întoarse spre ea.

— Ce se-ntâmplă?

Cotten privi in direcţia opusă, de-a lungul falezei, şi văzu ceaţa rostogolindu-se pe luciul apei. Se apropia de ei, din ambele sensuri.

*
* *

Richard vâri mâna în interiorul jachetei şi apucă pistolul. Îl simţea rece şi greu. Îşi aminti cât de ciudat îl ţinuse în mână când trăsese din maşină, la Washington. Sarcina trebuia să fie mai uşoară în noaptea asta. În sfârşit, îşi rememorase viaţa şi o acceptase ca atare. Da, se dovedise slab în ultimele câteva zile, gândindu-se că ar putea să-l implore pe Dumnezeu să-l ierte... întocmai ca Furmiel. Richard ajunsese aproape să cadă în genunchi, înainte de a-şi reveni în fire. De fapt, de ce să fie tratat cu milă?

*
* *

— Deschide cufărul! Strigă Cotten.

— Ce e, Cotten? Întrebă John.

— Vin spre noi! Arătă cu degetul în direcţia râului. N-avem timp de pierdut.

John îşi îndreptă privirea în josul râului.

— E doar ceaţa, spuse unul dintre ingineri. Nu vă faceţi griji, domnişoară! Se întâmplă des.

— Deschide odată cufărul! Urlă ea, poticnindu-se în glas.

Unul dintre ingineri sparse zăvorul şi, cu un scârţâit ruginit, omul săltă capacul.

Cotten scormoni şi răscoli prin conţinut. Hârtii, hărţi, cărţi, documente, pipe pentru tutun, fotografii. „Sfinte Dumnezeule, unde e? Nu-i aici”, gândi ea. „Ce se întâmplă, oare, dacă n-am avut dreptate, iar întreaga lume mă urmăreşte”?

Cotten privi înapoi pe râu, sperând că pâcla se va fi risipit. Dar devenise mai înfricoşătoare, blocând vederea spre poduri. Deja nu se mai putea distinge malul celălalt. Observă că în ambele direcţii, de-a lungul falezei, mulţimea de privitori se dispersa în ceaţa deasă. Nu va fi în stare să salveze pe nimeni. Chiar dacă găsea tăbliţa, iar aceasta confirma ceea ce credea ea, tot nu-i va rămâne destul timp.

Cum le-ar putea face tuturor o demonstraţie despre lumina lichidă, în decurs de câteva secunde?

*
* *

Lester Ripple stătea lungit în pat, cu ochii pironiţi în sus, spre steluţele luminiscente. Închise pleoapele şi se gândi la Cotten Stone.

Se întrebă: „Ce-o fi făcând în noaptea asta? Oare chiar a înţeles ce am încercat s-o învăţ”? În felul ei, părea să fie mult mai mult conectată la reţeaua energetică decât era el. Era ceva cu fata asta... Ceva special. Poate că, într-o bună zi, se vor întâlni din nou la Starbucks, să bea un „latte”. Părea intrigată de tot ce însemna ştiinţă. Avusese o problemă, iar el îi acordase tot sprijinul ca s-o rezolve. Ar fi putut, cel puţin, să bea împreună cu el un „latte”, chiar dacă el nu obişnuia să bea cafea. În definitiv, el era un tip care rezolva probleme. Rezolvă, rezolvă, rezolvă!

*
* *

Scoase afară cărţi, între care şi patru Biblii. Chauncey scrisese în biletul său că tăbliţa era protejată de cuvântul lui Dumnezeu. Cotten începu din nou să scotocească prin cufăr, când, brusc, reveni la Biblii. Asta era! Secretul era protejat de cuvântul lui Dumnezeu. Biblia!

— Care dintre ele, care dintre ele? Se întrebă ea, deschizând-o pe prima, apoi aruncând-o deoparte. O apucă pe cea mai mare – o Biblie legată în piele – şi o separă de celelalte obiecte din capsula timpului. Era grea, prea grea. Cotten trase cartea, aşezând-o în lumina orbitoare a reflectoarelor.

În clipa aceea, auzi mulţimea reacţionând împotriva ceţii. Ţinând la piept voluminosul tom, îşi aruncă privirea spre faleză. Văzu, deodată, ceva de care se temea.

Ca nişte stele strălucitoare în amurg, licuricii se apropiau.

La început doar câţiva, apoi câteva mii. În curând, faleza se umplu de lumină.

Ieşiseră din ceaţă şi se roteau în jurul Acului, în vârf. Împrăştiindu-se pretutindeni, peste faleză şi râu, zburau în viteză spre mulţimile de oameni.

Printre cei prezenţi se răspândi panica.

Cotten ştia prea bine că licuricii nu roiau doar de-a lungul râului, ci pretutindeni, peste oraşe şi lăcaşe unde milioane de oameni ascultau, urmărind emisiunea.

*

* *

Richard ţinea strâns pistolul în buzunar. Simţea umezeala ceţii plutind peste râu. Auzi bâzâitul fraţilor săi, care se apropiau. Dar dacă femeia asta, Stone, avea dreptate? Dacă ăsta era, pentru el şi cei de-o seamă cu el, începutul sfârşitului? Era obosit. Epuizat. Poate că, de fapt, sfârşitul ar fi venit ca o izbăvire, în cazul lui. Nu mai avea nicio tragere de inimă. Mariah îl părăsise. Eli nu-i arăta niciun dram de respect.

Richard ridică arma automată şi ţinti spre preot. Avea să fie o împuşcătură fără cusur, nu existau obstacole care s-o devieze. Degetul i se încovoie pe trăgaci. „Trage”, îşi zise în şoaptă.

Dar nu putu.

Pentru prima oară în viaţa lui, deveni conştient de enormitatea transgresiunii săvârşite cu ere în urmă. Şi poate că acum abia pricepu ce însemna, cu-adevărat, să fii blestemat pentru eternitate.

Richard se întoarse cu faţa spre râu şi, cu o smucitură din încheietura mâinii, aruncă arma în întunecata, învolburata apă a Tamisei. Se prăbuşi în genunchi.

*
* *

Cotten sfâşie sforile ce ţineau legată Biblia. În cădere, cartea rămase deschisă. Acolo, ascunsă în scobitura filelor, se afla tăbliţa de cristal.

O prinse cu amândouă mâinile şi se ridică în picioare.

Zumzetul roiului se preschimbă într-un adevărat răget. Ca focul unui furnal, arşiţa ce răzbătea dinspre demoni îi pârjolea pielea. Mirosul de. Sulf îi umplu nările. Auzi ţipetele oamenilor ce sucombau – nu rezistaseră atacului.

— O, Doamne, ajută-mă! Cuvintele ei răsunară cu ecou peste faleză şi de-a lungul râului. Ajută-mă să văd, să aud!

Ştia că nu mai rămăsese prea mult timp până ce demonii vor fi luat cu ei sufletele tuturor celor adunaţi acolo. Credincioşii veniseră să fie martori, să vadă cu ochii lor, aşternut pe tăbliţă, scrisul lui Dumnezeu. Ţinând-o în mână, se uită lung la inscripţie. Cuvintele erau scrise în enochiană – limba îngerilor, limba raiului.

Limba moştenirii ei.

Scanând cuvintele, privirea îi căzu asupra referirilor la A Doua Curăţire.

— Cotten? I se adresă John.

Rapid, traduse în minte: „Ripple a avut dreptate”. Se întoarse către John.

— Spune că Apocalipsa trebuie să se înfăptuiască...

Citind mai departe, îşi dădu seama că Edelman interpretase greşit glifele antice de pe tăbliţa peruană, în enochiană, toate îi erau atât de clare! Iar în partea inferioară a tăbliţei – porţiunea pe care nimeni nu izbutise s-o descifreze, erau înşirate paranteze, simboluri şi cifre –

teoria firului, a lui Lester Ripple, dovada sa ştiinţifică, atestând că *împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru!* Brusc, totul căpăta sens. Dar, din păcate, nu mai avea timp să le dea o explicaţie amănunţită celor strânşi aici, în faţa ei, sau milioanelor care o urmăreau, de pe întreg globul pământesc.

Cotton se uită în sus.

— John, El nu spune că a Doua Curăţire va fi condusă de fiica unui înger. Spune că fiica îngerului îi va alunga.

Recunoscu, abia acum, că până şi Chauncey înţelesese greşit.

Mesajul de pe tăbliţă nu era destinat lumii, ci ei. Ultimul secret nu conţinea o simplă referire despre ea, ci era un mesaj de la Dumnezeu *pentru* ea.

Deodată, ştiu că are puterea de a învinge demonii. O avusese dintotdeauna.

Înţelese limpede.

N-avea să-i înveţe pe toţi lumina lichidă. Trebuia să creeze realitatea – conştiinţa ei va exista în lumea nouă, iar conştiinţa ei îi va include pe toţi aceşti oameni. Va fi liberul lor arbitru şi va alege lumea ce va reprezenta realitatea lor.

Îi va călăuzi departe de durere, de suferinţă, de întuneric.

Cotten strânse tăbliţa puternic şi o înălţă mai sus. Masa de oameni reacţionă pe loc, implorând – cu rugi – ajutorul izbăvitor.

Lumina orbitoare a licuricilor căzu pe suprafaţa cristalului, întorcându-se, reflectată, în săgeţi de curcubeu. Reflecţia se opuse strălucirii intense a licuricilor cu o forţă atât de puternică, încât păru să le fi oprit avântul, pentru un moment.

În secunda aceea, Cotten se cufundă toată în lumina lichidă. Blocă pătrunderea răgetului şi a focului mistuitor al demonilor. Simţurile îi deveniră, în mod acut, conştiente de ceea ce se desfăşura în faţa ei şi, brusc, avu viziunea a două faleze. Prima era aglomerată, cu mii de suflete ce

alergau disperate spre ea, agăţându-se de ultimele lor clipe de viaţă. A doua era o oază a liniştii şi a tihnei – frunze în culorile toamnei pluteau în briza răcoroasă. Mulţimi mari de oameni se zăreau şi aici, dar fiecare chip uman avea o expresie de mulţumire, fericire şi pace. Valurile mici ale râului străluceau în lumina caldă a soarelui – diamante sub cerul albastru. Aerul era proaspăt şi dulce. Oraşul scânteia. Aceasta era realitatea pe care o alese pentru ea însăşi, şi aici îi va aşeza pe toţi – pe toţi cei ce vor vrea s-o însoţească –, în această realitate a ei.

Trebuia să le arate calea şi să-i ia cu sine doar pe cei ce credeau în ea. Ştiind că acesta era momentul — singurul, n-avea să mai urmeze altul apucă tăbliţa de cristal şi păşi pe cea de-a doua falează.

LACUL ALIGATORILOR

Există două moduri de a-ţi trăi viaţa. Unul porneşte de la ideea că nimic nu este miraculos. Iar celălalt, dimpotrivă – că totul este miracol.

ALBERT EINSTEIN

Cotten se uită afară, pe fereastră. Îşi lăsă privirea să alunece peste întinsul apei. Faptul că se afla aici, în cabana lui Thomas Wyatt, îi strecura în suflet o pace nesfârşită. Luciul schimbător al lacului, aproape ca o vietate, o vrăjea. Fenomenul acesta procura fiinţei sale calmul de care avea atâta nevoie.

Era locul ideal pentru a lua marea decizie a vieţii ei.

Păşi pe verandă, sorbind ceaiul cald din cana grea pe care o ţinea în mână. Iarna invadase pădurile îndepărtate a Floridei de Nord, trimiţând un aer rece, revigorant. Lui Cotten nu-i păsa. Asprimea frigului curat şi proaspăt era plăcută.

Auzi sunetul unor anvelope scrâşnind pe drumul pietruit de la intrare şi o maşină apropiindu-se prin pădurea de brazi. Cotten merse până la capătul verandei şi observă Mercedes-ul Sedan parcând sub unul dintre numeroşii stejari seculari, risipiţi de-a curmezişul celor cincizeci de acri de regiune împădurită, monseniorul Philip Duchamp deschise portiera şoferului şi ieşi afară. Îşi flutură prietenos mâna, înainte de a trage de mânerul uşii din dreapta.

John Tyler se ivi din maşină, făcându-i şi el un semn cu mâna.

— Acesta e locul? Întrebă el, în timp ce amândoi se apropiau de verandă.

— Da, ăsta e, răspunse Cotten, zâmbind. Îşi încolăci braţele în jurul lui când John ajunse lângă ea. Înainte de a se da un pas înapoi, îl sărută uşor pe obraz. Deci, acum eşti Eminenţa-Voastră, cardinalul John Ţyler. Făcu o reverenţă şi zâmbi cu toată gura.

— Nu fac altceva decât să mă ţin cu ghearele de trepte, în urcuşul pe scara ierarhică, îi replică ironic John.

— Şi, Monseniore, spuse Cotten, ca întotdeauna, este o adevărată plăcere să vă revăd. Îi însoţi spre uşă. Domnilor, sunt nespus de bucuroasă că aţi putut veni. Cu ce să vă servesc? Ciocolată caldă, ceai verde?

— O ciocolată caldă cir fi nemaipomenită, recunoscu Duchamp.

— La fel, zise John, în timp ce el şi monseniorul luau loc pe scaune, în jurul mesei de sufragerie.

Duchamp luă un ziar de pe masă şi citi: „S-au semnat acorduri internaţionale de pace”. Zâmbi, înainte de a continua cu glas tare:

— Da, s-au conceput şi confirmat tratate pe întreg cuprinsul planetei: liderii lumii noi au optat pentru căi paşnice. Privi la Cotten, apoi la John. Cine şi-ar fi închipuit vreodată că va veni ziua asta?

— Pentru cei care s-au îndoit de existenţa miracolelor, zise John, iată dovada!

Cotten aşează pe masă două ceşti fierbinţi de ciocolată caldă, apoi luă loc în partea opusă celor doi.

— Încă nu m-am dezmeticit, Cotten, nu mi-am revenit total. Doamne, câte s-au putu întâmpla! Spuse Duchamp.

Ea sorbi din ceaiul verde, înainte de a răspunde.

— Nu mi-am dat seama, nici măcar un minut, că eram în pregătire chiar din ziua în care am ajuns în Peru şi până în momentul când stăteam pe faleza Victoria. În acea clipă, cuvintele lui Yachaq mi-au revenit în memorie. Mi-a zis că, aşa cum în pădure există mai multe poteci ducând spre destinaţii diferite, la fel şi cărările vieţii se aştern în faţa

noastră, zi de zi, clipă de clipă. Noi nu facem altceva decât să alegem, simplu, pe care s-o urmăm. El m-a învăţat să privesc cu alţi ochi. Acolo, lângă Acul Cleopatrei, am fost sigură că ştiu ce trebuie să fac. Să aleg o nouă cale pentru toţi cei care erau pregătiţi. Am decis, în numele lor, ca ei să facă parte din realitatea mea – acest loc hărăzit.

— Un fel de schimb de macaz, ca la tren, preciză Duchamp, şi astfel toţi cei din spate trec pe linia ta?

— Exact, spuse Cotton, încuviinţând din cap. Acum fiecare are şansa de a-şi alege o altă direcţie, de a-i da un alt sens vieţii proprii, fără ameninţarea imediată a răului, care – o ştim cu toţii – devora în neştire suflete inocente, chiar sub ochii noştri.

— Asta nu înseamnă că va sufla mereu vânt prielnic în pânzele navigatorului... Răul există în continuare, adăugă John. Dar, oricum i-am spune – forţa intenţiei, legea atracţiei, lumina lichidă, ceea ce trebuie să pricepem este că toate posibilităţile ne sunt deja date şi că fiecare poate opta asemeni lui Cotten. Oricare dintre noi e liber să facă alegeri bune, mergând pe cărări luminoase, fără hăţişuri, iar răsplata finală va fi împărăţia Cerurilor.

Duchamp aşează ziarul pe masă.

— Dar rămâne marea întrebare: ce se va întâmpla în continuare?

— De aceea suntem azi aici, răspunse John.

— Ce vrei să spui? Se interesă Duchamp.

— În lumea pe care am lăsat-o în urma noastră, Satana şi armatele sale au mai găsit de lucru, zise John. Mai sunt încă foarte mulţi, rămaşi în urmă, care merită să fie salvaţi.

— Avem puţin timp la dispoziţie pentru a face asta, continuă Cotten. Mesajul lui Dumnezeu declara că va urma o Curăţire finală ce va spulbera răul pentru totdeauna.

John aşează cana pe mânerul scaunului.

— Secretul trebuie dezvăluit şi celor rămaşi să aştepte Sfârşitul Zilelor.

Brusc, Duchamp păru a înţelege, privind-o pe Cotten.

— Deci, rămâi aici, unde pacea va dăinui o mie de ani, sau revii să-i ajuţi pe cei care se confruntă cu ameninţarea Sfârşitului Zilelor? Părea căzut pe gânduri – bătea, absent, darabana în masă cu buricele degetelor.

Cotten zise:

— John, vrei să facem o plimbare?

— Cu mare plăcere. Se ridică şi se uită la monsenior. S-ar putea să dureze...

— Cu o privire atotştiutoare, Duchamp ridică ziarul. Petreceţi cât timp doriţi, Eminenţa-Voastră.

Cotten şi John ieşiră pe verandă, iar de acolo se îndreptară spre pontonul aşezat pe lacul din faţa cabanei. Merseră până la capătul lui şi se opriră, tăcuţi, scrutând ţărmul îndepărtat. Apa întunecată se lovea de piloni, cu un clipocit uşor. Briza dulce vălurea apa, legănând tandru luntrea legată de stâlp.

— Sunt decisă să mă întorc, zise Cotten.

— Ştiam că asta vei face. Te voi însoţi.

— Nu, zise ea, întorcându-se spre John şi atingându-i faţa cu palma. Tu ar trebui să stai aici. *Trebuie* să mergi, dar nu eşti silit. Sunt atâţia oameni, aici, care au nevoie de credinţa ta, de vorbele tale călăuzitoare, de înţelepciunea ta. Ai putea să-i înveţi, să-i povăţuieşti.

— Ştiu asta, Cotten, dar nu eşti singura căreia Dumnezeu i se adresează, uneori. Mai primesc şi eu un mesaj, sau două, de la El, din timp în timp.

Oamenii au ajuns deja să înţeleagă. Uită-te la titlurile din ziarul de azi, zise John. Iar Duchamp poate face faţă singur grijilor de aici.

— Ştiu că poate. Doar că, dacă ţi se va întâmpla ceva din cauza mea...

Vântul îi suflă lui Cotten părul în faţă. John i-l aranjă cu duioşie, potrivindu-i-l după ureche.

— Chiar vrei să te întorci fără mine? Întrebă el, luând-o de mână.

Ea zâmbi.

— Nu.

— Atunci, rămâne stabilit.

Ea îşi coborî privirea, îndreptând-o spre apă. Voia să-i mai spună ceva, dar n-avea curaj. „Hai, spune, Cotten”, gândi ea. „Ridică ochii şi vorbeşte”.

Dar nu trebui să facă niciun efort, căci John îi puse uşor mâna sub bărbie şi o ridică spre el.

— Ce este? Întrebă el.

Cotten deschise gura, dar nu putu da glas cuvintelor.

John înclină din nou capul, ca şi cum ar fi vrut să întrebe încă o dată ce se petrece.

— John..., începu ea, apoi făcu o pauză. Când ai avut accidentul, la Londra, mi-a fost teribil de teamă că te voi pierde pentru totdeauna, şi eram atât de furioasă pe mine însămi!

— N-a fost vina ta.

— Întotdeauna voi simţi că am fost vinovată, dar nu asta voiam să-ţi spun. Mă simţeam tulburată din pricina unui lucru pe care nu-l făcusem, adică... nu ţi-l împărtăşisem. Şovăi, apoi continuă, într-un târziu. Vreau să ştii că te iubesc.

O luă în braţe.

— Am ştiut dintotdeauna. Şi eu te iubesc nespus.

Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme, apoi se dădură un pas înapoi, pentru a privi spre orizontul îndepărtat.

— Aşadar, purcedem? Întrebă Cotten.

— Purcedem, zise John.

Ea închise ochii şi se lăsă cuprinsă de lumina lichidă.

*

* *

Dinăuntrul cabanei, monseniorul Philip Duchamp îşi ridică privirea, aţintită până nu demult în paginile ziarului. Seara arunca peste lac un văl de întuneric, iar umbre prelungi înghiţeau ţărmul din depărtare. Abia putu să desluşească luntrea, ce plutea priponită la capătul pontonului pustiu. Duchamp contemplă serenitatea scenei, apoi se reîntoarse la citit.

SFÂRȘIT

Cuprins

[Ultimul secret] [Lynn Sholes & Joe Moore].....1
PROLOG.....4
DOBORÂŢI AVIONUL.....5
FOSILELE LUI GILLEY.....13
PERU.....21
RIPPLE.....27
DESCOPERIRE.....31
TĂBLIŢA DE CRISTAL.....37
VENATORI.....46
CÂMP DE LUPTĂ.....51
PREZICEREA.....53
CEAŢA.....56
LICURICI.....62
RUINELE.....66
ELI.....70
ŞAMANUL.....79
VINDECĂTORUL.....84
LUMINĂ LICHIDĂ.....87
PETER PAN.....95
RĂSĂRIT.....97
CĂRARE LUMINOASĂ.....100

ASCUNZĂTOAREA.....103
SCHIMBUL.....109
FORT LAUDERDALE.....116
TABLOID.....123
CUTREMUR.....131
GRĂDINILE.....141
UMBRE DE FANTOME.....145
SFÂRÂITURA.....153
DEMONI.....158
HUACA DEŞERTULUI.....171
VOCI.....179
IMAGINI DIGITALE.....182
ÎNCĂRCARE.....187
BILETUL LUI CHAUNCEY.....192
TE VĂD.....198
GIN.....203
SUPEREROU.....210
BUCKINGHAM.....215
DOUĂ PLAJE.....220
DRESOR DE ŞERPI.....228
CROITOREASĂ.....234
FUZETĂ.....237
TOALETA BĂRBAŢILOR.....242
ISPITĂ.....250
HULK.....254

CRISTOFOR COLUMB.....259
SIG-SAUER.....264
REŢEA ENERGETICĂ.....268
SEDUCŢIE.....271
VIOLET.....277
LISTA.....285
SINUCIDERE.....290
ACCIDENT CU FUGA FĂPTAŞULUI.....293
VIZITATOR NOCTURN.....296
YOO-HOO.....298
FOND GENETIC.....301
SALA DE AŞTEPTARE.....304
DOUĂ LONDRE.....307
NIVEL CUANTIC.....316
FOTOGRAFII.....321
CIVILIZAŢII DISPĂRUTE.....325
TRANSMISIUNEA.....329
DOUĂ FALEZE.....335
LACUL ALIGATORILOR.....346